

Jan., Feb., & March.

1937.

THE
CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO'S. 469, 470, & 471.

अपौरुषेयम्—

श्रीमाहेश्वरतन्त्रम् ।

S'RI

MĀHES'VARATANTRAM

FASCICULUS. I-III १-३

PUBLISHED BY THE SECRETARY,
CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES OFFICE,

Benares City.

1940

Registered according to Act XV. of 1867. (All Rights Reserved.)

THE
CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

No's 469, 470 & 471.

S'RĪ

MĀHES'VARATANTRAM

Edited by

BRAHMACHĀRI S'RĪ KRISHNAPRIYĀCHĀRYA J!

FASCICULIS. I-III. १-३.

BENARES.

JAYA KRISHNA DÂS HARI DÂS GUPTA
THE CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE

1940.

All Rights Reserved by the Publishers.

PRINTED AT THE
VIDYA VILAS PRESS,
BENARES

1940

॥ श्रीः ॥

❖ चौखम्बा-संस्कृत-ग्रन्थमाला ❖

(ग्रन्थ-संख्या ८५)

ग्रन्थाङ्काः ४६६, ४७०, ४७१.

श्रीसुमङ्गलया पराशक्त्याविर्भावितम् ।

श्रीशिवेनोमाया उपदिष्टं ब्रह्मरहस्यात्मकम् ।

अपौरुषेयम्—

श्रीमाहेश्वरतन्त्रम् ।

तच्च—

श्रीमङ्गलपुरातपतीतीरब्रह्मतीर्थपरायणेन नैष्ठिकब्रह्मचारिश्रीकृष्णारामशिष्येण

कृष्णप्रियाचार्येण पाठभेदादियोजनापुरःसरं संशोधितम् ।

प्रकाशकः—

जयकृष्णदास-हरिदास गुप्तः—

चौखम्बा संस्कृत सीरिज़ आफिस,

बनारस सिटी ।

विक्रम संवत् १९९६

[अस्य पुनर्मुद्रणादिकाः सर्वेऽधिकाराः प्रकाशकाधीनाः]

प्राप्तिस्थानम्—
चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,
बनारस सिटी ।

भूमिका

अहो सुविदितमेव कलिकालदावानलतप्तचेतसां सचेतसां निरन्तरं दुःखदानमुच्चावा-
सिसोपानपरम्परामधिगन्तुमुन्मनीभूतं नितरां जगदिति । तत्र नाचिरविलासिनी सांसा-
रिकसुखखद्योतिका तथा पूर्णतामायाति यथा—‘रसो वै सः रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दीभवति,
(एष एवानन्दयति) को ह्येवान्यतरुः प्राण्याद्यद्येष आत्मा आनन्दो न स्यादिति’ मत्वा
श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणप्रतिपादितरहस्याधिगतिस्वोपानभूतं, विविधानर्थजातसागरमग्ना-
वलम्बनमिव, सिद्धिजलाशयावतरणमिव धर्मध्वजस्थितिस्थानमिव, सर्वविद्यातीर्थ-
मिव, आचाराणामाकरमिव, मङ्गलानामायतनमिवास्थानं परिभूतेरात्मबोधोदयशैलाय-
मानमथेदं प्रकाश्यते श्रीमन्माहेश्वरं तन्त्रम् । परिज्ञातमेव तत्र भवती भवतां अनन्त-
संख्याकानां तन्त्राणां बहूनां करालकलिकालकवलीकृतत्वमित्यतो यावन्मात्रोपलब्धस्य
श्रीमन्माहेश्वरतन्त्रोत्तरखण्डीयज्ञानखण्डस्य प्रकाशितस्यैव दर्शयते किञ्चित्प्रा-
स्ताविकम् । तन्त्राणामनादित्वमपौरुषेयत्वमनन्तत्वं च सात्वतादितन्त्रतद्भूमिकादौ
सुस्पष्टं निरूपितमिति पिष्टपेषणमकृत्वैतत्तन्त्रप्रतिपादितविषयमवलम्ब्यैवोच्यते ।

इह सत्स्वपि सद्यःप्रत्ययहेतुषु चतुःषष्टितन्त्रेषु श्रीशङ्करोक्तेषु परमार्थप्रकाशक-
त्वेनास्यैव तन्त्रस्य जीवानां कृते परमोपयोगिताप्रयोजकत्वम् । तद्धि माहेश्वरतन्त्रे पृष्ठे
२ । १२७ चोक्तम् । धर्मशास्त्रीयग्रन्थेषु बहुषु स्थलेषु तन्त्रवचनोद्भूतदर्शनादस्ति
च धर्मशालैकवाक्यता तन्त्राणाम् । श्रुत्यादिषु च (क्षरं प्रधानं, अक्षरात्सम्भवतीह
विश्वम्, एतदक्षरं विदित्वास्मात्कोऽत्रैति गार्गि स ब्राह्मणः, त्वमक्षरं परमं वेदित-
व्यं, तदाहुरक्षरं ब्रह्म सर्वकारणकारणम्, अक्षरात्परतः परः, अक्षरादपि चोत्तमः
इति) संज्ञितस्य पदार्थत्रितयस्य विनिर्णयकत्वेऽस्य तन्त्रस्य मायान्धकारमुकुलित-
जीवहृत्कमलकोरकविकाशकत्वेन मिहिरायमाणतयाऽबोधविजृम्भितवादिविप्रतिपत्ति-
निरसनपटीयस्त्वाञ्छ्रुतिहृदयदिव्यप्रकाशरूपत्वात्स्वस्वरूपव्यवस्थितिहेतुतया तन्त्रा-
न्तरातिशायित्वमपि सम्पद्यते । अस्य तन्त्रमूर्द्धन्यस्याविर्भावद्वारं तु सुधासिन्धौ मणि-
द्वीपे चिन्तामणिगृहे कल्पवल्लीवृत्तिपरिवृते विधिहरिद्वरेश्वरसदाशिवात्मके पर्यङ्के शया-
नस्याक्षरपुरुषस्य हृदयकमलकर्णिकायां खेलन्ती सृज्जीवादिशक्तिः सुमङ्गलैवेति निश्चि-
तम् मा० पृ० १२९ । तथा हि—

इदं माहेश्वरं तन्त्रं सर्वतन्त्रोत्तमोत्तमम् ।

सामरस्येच्छया शक्त्या यथाभूतार्थमीरितम् ॥ १ ॥

अक्षरस्यासनीभूतस्तन्निशम्य सदाशिवः ।

प्रोक्तवानीश्वरायैतद्यथाश्रुतमनिन्दते ॥ २ ॥

समाधावीश्वरः प्राह मह्यं देवि यथाश्रुतम् ।

मयापि च तव स्नेहादुच्यते नान्यथा प्रिये ॥ ३ ॥

तन्त्रस्यास्य माहेश्वरतन्त्रेति संज्ञितत्वेऽपि पृ० १२६—

समाधावीश्वरेणोक्तमिदं तन्त्रं यतो मम ।

तस्मान्माहेश्वरं तन्त्रमित्येवं ख्यातिमागतम् ॥ ४ ॥

चतुःषष्टीनि तन्त्राणि मयैवोक्तानि पार्वति ।

इति शिववाक्यमेव प्रमाणम् ।

चतुःषष्टितन्त्राणां मोहोच्चाटायर्थानां वक्ता यः श्रीशिवः स एवास्य तन्त्रराजस्य श्रोता न तु कर्तेति ज्ञातं भवति । अन्यच्च—अखिलपुराणेतिहासग्रन्थासु त्रादिप्रकाश-
नानन्तरमेकदा 'अक्षरात्परतः परः' इति श्रुतेरर्थं चिन्तयन्वादरायणो भगवान्परतः
इतिपदमन्तरेतिपदस्य विशेषणमुत यथाश्रुतमेवार्थोऽस्या इति, सन्देहविनिवृत्तये दुश्चरं
तपश्चचार, तद्यथा—

अक्षरान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः ।

इत्येवं श्रूयते वेदे बहुधापि विचारिते ॥ ४४ ॥

गोलोकवासी भगवानक्षरात्पर उच्यते ।

तस्मादपि परः कोऽसौ श्रुतिभिर्गीयते सदा ॥ ५६ ॥

उद्दिष्टो वेदवचनैर्विशेषं ज्ञायते कथम् ।

श्रुतेर्वार्थोऽन्यथा बोध्यः परतस्त्वक्षरादिति ॥ ५७ ॥

श्रुत्यर्थे संज्ञयापन्नः व्यासः सत्त्ववतीसुतः ।

विचारयामास चिरं न प्रपेदे यथातथम् ॥ ५८ ॥

विचारयन्नपि मुनिर्नाप वेदार्थनिश्चयम् ।

वेदो नारायणः साक्षाद्यत्र मुह्यन्ति सूरयः ॥ १ ॥

तदापि महतीमार्तिं सर्ती हृदयतापिनीम् ।

पुनर्विचारयामास कं ब्रजामि करोमि किम् ॥ २ ॥

पृच्छामि कं जगत्यस्मिन्सर्वज्ञं सर्वदर्शनम् ।

अज्ञात्वाऽन्यतमं लोके सन्देहविनिवर्तकम् ॥ ३ ॥

मेरोः कुहरिणीं गत्वा चचार दुश्चरं तपः ॥ इति पुराणसंहितायां ।

ततः प्रसन्नेभ्यः शब्दमूर्तिधरेभ्यो वेदेभ्यः शिवाच्च यमर्थमधिगम्य परीं तृप्तिं
जगाम स एवार्थोऽत्र तन्त्रे ओपपत्तिकं निरूपितः इति पुराण संहितावचनेन ज्ञायते,
तथा हि—

पार्वत्यै मे प्रकटितं ज्ञानमेतन्न कुत्रचित् । (१)

पुनस्तवाग्रे कथितं ज्ञात्वा विष्णुकलामिति ॥ (२५।६६)

(१) श्रीपुराणसंहितायाः पूर्वमेतत्तन्त्रस्याविर्भावोऽनेन सूच्यते ।

अत्र तन्त्रे श्रुतिगदितक्षराक्षराक्षरातीतेतित्रिविधपदार्थान्निरूप्य निगमोऽष्टस्य (दिव्ये ब्रह्मपुरे षोष व्योम्न्यात्मा प्रतिष्ठितः, अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे, यच्चेद्वास्ति यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन्समाहितम्, तं चेद्ब्रूयुरस्मिन्चेदिदं सर्वं ब्रह्मपुरे समाहितमित्यादि, छान्दोग्ये । दिव्ये ब्रह्मपुरे सम्प्रतिष्ठा भवन्ति, इति ब्रह्मोपनिषदि) ब्रह्मपुर-दिव्यब्रह्मपुररूपार्थस्य 'विराजति ब्रह्मपुरे, रत्नद्वीपे ब्रह्मपुरे नित्यवृन्दावनस्थितिः' इत्यादिग्रन्थैः पौनःपुन्येन विशेषतः व्याख्यानाच्छ्रुत्यैकवाक्यता प्रतिपादिता । पूज्यपादैः श्रीमच्छङ्कराचार्यैरपि स्वविरचितश्रीनन्दर्यहृद्योमेतत्तन्त्रार्थः समर्थितो भवति, तथा हि—

सुधासिन्धोर्मध्ये सुरविटपवाटीपरिवृते

मणिद्वीपे नीपोपवनवति चिन्तामणिगृहे ।

शिवाकारे मन्त्रे परमशिवपर्यङ्क निलयाम्

भजन्ते त्वां धन्याः कतिचनचिदानन्दलहरीम् ॥

स्तुतिरियमत्रतन्त्रे वर्णितकृष्णप्रियादिमनोरथषट्काऽषटितषटनापटीयस्याः श्रीसुमङ्गलायाः, यतः (मा०पृ० १०७) तथा पुराणसंहितायामपि तस्यास्तथैव वर्णनस्योपलम्भात् ।

तच्च—

ध्यायेत्सुमङ्गलां देवीं कृतन्यासो जितेन्द्रियः ।

चित्सुधाब्धौ मणिद्वीपे कल्पवृक्षवनोज्ज्वले ॥ १ ॥

नवरत्नप्रभापूरां चिन्तयेत्तत्र भूमिकाम् ।

तन्मध्ये मन्दिरं ध्यायेत्कोटिबालार्कभासुरम् ॥ २ ॥

अनेकयोजनमायातं प्राङ्गुणं सुमनोहरम् ।

तन्मध्ये वेदिकां ध्यायेद्भक्तनाराशिविचित्रिताम् ॥ ३ ॥

पञ्चब्रह्मात्मके मन्त्रे शयानं पुरुषं स्मरेत् ।

तदीयहृदयाम्भोजनिविष्टां भ्रमरीमिव ॥ ४ ॥

चिदानन्दमहांभोषिलहरीं ललिताकृतिम् ।

परात्महृदयाम्भोजकर्णिकामध्यवर्तिनीम् ॥ ५ ॥

इत्थं श्रीशङ्कराचार्ययोर्हृदयनिर्द्भुतैकतत्त्वस्यात्रैव तन्त्रे सम्यक् तात्पर्यावधारणं दृश्यते । एतत्तन्त्रोदितरसमार्गे सुमङ्गलाया अस्वीकारे रसवियोगदलस्थितेरषटमानत्वे उभयलीलाऽनुभवत्वापत्तिमाशङ्कमानाः श्रीमन्नवरङ्गस्वामिनोऽपीममर्थं समर्थयन्तोऽक्षरब्रह्महृदयरूपे पञ्चब्रह्ममये चिन्मन्त्रे सदाशिवहृदये चिदानन्दलीलाविन्दोरियं लहरी विलसतीत्यं वदन्ति ।

तथा—

चिदानन्दमयी सा हि सर्वकारणकारणेति ।

किं बहुना सर्वैरपि तत्त्वदर्शिपुरुषधौरेयैरेतत्तन्त्रार्थे सामिनिवेशं प्रवृत्तिर्दर्शिता, किञ्चान्नोद्भूतप्रत्येकपदार्थान् खनिष्कलङ्ककुशाग्रबुद्धिनिकषया समग्रीक्ष्य प्रबुद्धैः श्रीम-
न्महिराजाचार्यपूज्यपादैरस्य सशिष्यगणैस्तु श्रीमहावाण्यादावमूल्यत्वालौकि-
कत्वाद्वितीयस्वप्रतिपादितत्वान्न वक्तव्यमवशिष्यते किञ्चित् ।

‘कल्पं सारस्वतं प्राप्य ब्रजे गोप्यो भविष्यथ’ (बृ० वा० पु०) ‘पद्मकल्पे
भविष्यति’ (मा० तं०) पद्मकल्पमथो शृणु मनोरथान्तं श्रुतयो यथा ययुः
(भा०) इत्यादौ—कमलासनस्यादौ कमले प्रादुर्भावात्सम्भवत्यपि पद्मकल्पेऽनन्तरं विष्णोः
श्वेतवाराहरूपधारणादस्य श्वेतवाराहकटा इति नाम ज्ञानसंहितायाः विदितं तथैवास्य कल्प-
स्य सरस्वतीस्वरूपकृद्भिन्मितकत्वात्सारस्वत इति नामन्यप्यविरोधादेकस्या हि कृष्णलीला-
यास्त्रैविध्यात्कल्पस्यापि तथात्वात्तत्त्वेन तादृशभेदस्य कृष्णलीलायामिवैतन्निमित्तकतादृ-
शकल्पस्यापि खान्यतमे समावेशात्कल्पभेदगूढतत्त्वज्ञानां स्वमङ्गलपादोदकपावितब्रह्म-
तीर्थानां श्रीजीचरणानामनन्तश्रीमुखवाण्यादौ सुसमाहितत्वादेतत्तन्त्रसमालोचनाजनि-
तसमाधानमिद्विरं विलोक्य श्रीमाहेश्वरतन्त्रबृहद्द्वामनपुराणान्तर्गतवेदस्तुत्युक्तकल्पभे-
दविप्रतिपत्तिरिति मित्रं द्रविदशो द्रवति । अत्र दिव्यब्रह्मपुरविहारिणीनामाविर्भावः श्वेत-
वाराहकल्पे अमृत, तत्र गोलोकैश्वर्यबहुले गोकुले (गोलोकैश्वर्यं यत्किञ्चिद्गोकुले
तत्प्रतिष्ठितम्) द्विपञ्चाशद्दिनाधिकैकादशवर्षानन्तरं प्रवर्तमाने महारासोत्सवे काल-
मायाकृतब्रह्माण्डस्याकालिकं प्राकृतं प्रलयं विधाय दिव्यब्रह्मपुरैश्वर्यभूते नित्यवृन्दावने
(यद्ब्रह्मपरमैश्वर्यं नित्यवृन्दावनाश्रयम्) आधिदैविकीषु रात्रिषु रन्त्वा व्यापिवैकु-
ण्ठलीलाया दर्शनं कारयित्वा श्रुतिभ्यो रमणार्थं वरं ददौ भगवान्, ताश्च सारस्व-
तापरपर्याये पद्मकल्पे गोप्योऽभवन्स्ताभिः समं षाण्मासिकया रात्राविहैव वृन्दावने
रन्त्वा सप्तदिनावधि गोकुले वेदकृचो मनोरथपूर्णतामनयत् । सोऽयं श्वेतवाराहकल्पः
सारस्वतो नाम । सरस्वतीनां श्रुतीनां कृते जातस्यास्य सारस्वतत्वं । नेतृं पाद्मरत्नेऽ-
पि क्षतिः । तत्त्वे, (पृ० ११२ पं० १० । ५० पटलश्लोके ६२ च) मानस्य दर्शनात् ।
अन्यथा ‘पद्मकल्पमथो शृणु’ इति श्रीभागवतवचनस्यापि ‘कल्पं सारस्वत’ मित्यनेन
विरोधाद्भागवतवर्णितकथायाः सर्वस्याः एकवाक्यताभङ्गप्रसन्नानमहदसामञ्जस्यं स्या-
दिति सम्प्रदायः । इह लीलात्रैविध्यमित्थम्—पूर्णब्रह्मसुदैश्वर्यरूपा वृन्दावनीया,
गोलोकैश्वर्यरूपा गोकुलीया, वैकुण्ठवैभवरूपा द्वारिकायाः लीलेति । अत्र श्वेतद्वीप-
च्छाया रूपा माधुरीलीलाप्युक्ता भवति । विशेषस्तु श्रीकृष्णलीलारसास्वादचञ्चरीकैः स्व-
यमेवोद्यः ।

तन्त्रेऽत्र रसोऽयं संयोगदलमास्थाय यदा तिष्ठति तदेयं लीला मायातीते श्री
दिव्यब्रह्मपुरे निजधाप्तिं साक्षात्कृष्णकृता भवति । वियोगदलमादाय यदा स वर्तते
तदा सा आविर्भूय योगमायानिर्मितदिव्यवृन्दावनादौ तदावेशकृताबुद्धिमितिका, यदा
व रसः संयोगवियोगदलयोः सन्धिं समाप्नोति तदा कालमायाब्रह्माण्डे श्रीकृष्णप्रियाणां

प्रबोधसमयस्यान्तिकप्राप्तत्वाच्छास्त्रानुरूपसद्गुरुसम्प्रदायेन स्वस्वरूपव्यवस्थितिहेतुसाधनगर्भा श्रीनिष्कलङ्ककृतैश्वर्यगर्भा वा भवतीति लीलावैशिष्ट्यं दृष्टं भवति । पुनश्चात्र त्रिधा रहो दर्शितं । प्रथममुपोद्घाते अक्षरस्वरूपनिरूपणानन्तरं ७ पटले निजधामलीलासंवादादि निरूपितं । ततः ९ पटलतः ब्रजादिगमनरूपं द्वितीयं । १५ पटले च प्रियाणां दुःखदर्शनरूपावशिष्टकामपूर्यर्थं पुनः कालमायाविर्भावं निरूप्य साधनैर्निजधामप्राप्तिमुदीर्य 'एवं कृष्णप्रियासौधस्थितिरुक्ता तवानघे' इत्यतः 'लीलासमयभेदार्थमेवं जानीहि पार्वति' इत्यन्तमात्मस्वरूपलाभात्मकं तृतीयं रहोऽपि सोपपत्तिकमुपसंहृतम् । तद्गवतिप्रियाप्रबोधसाधनीभूतस्यास्य खलु श्रीमन्माहेश्वरतन्त्रस्य बौद्धशाक्तशैववैष्णवादितन्त्रमूर्धन्यतया श्रीमहाविष्णवादिजननीपराशकिहेतुकपरमशिवसन्निकटप्रथमाविर्भावत्वेन शिवसमाधिसमागतेश्वराविर्भावितस्वशिवश्रोतृत्वोभयत्वे सति चतुःषष्टितन्त्रश्रवणजातखेदनिजप्रियोमासान्त्वननप्रकाशितयथाश्रुतार्थशङ्करहृदयसर्वस्वरूपपरवात्समेर्षा सत्साम्प्रदायिकानां प्रमाणराजत्वम् ।

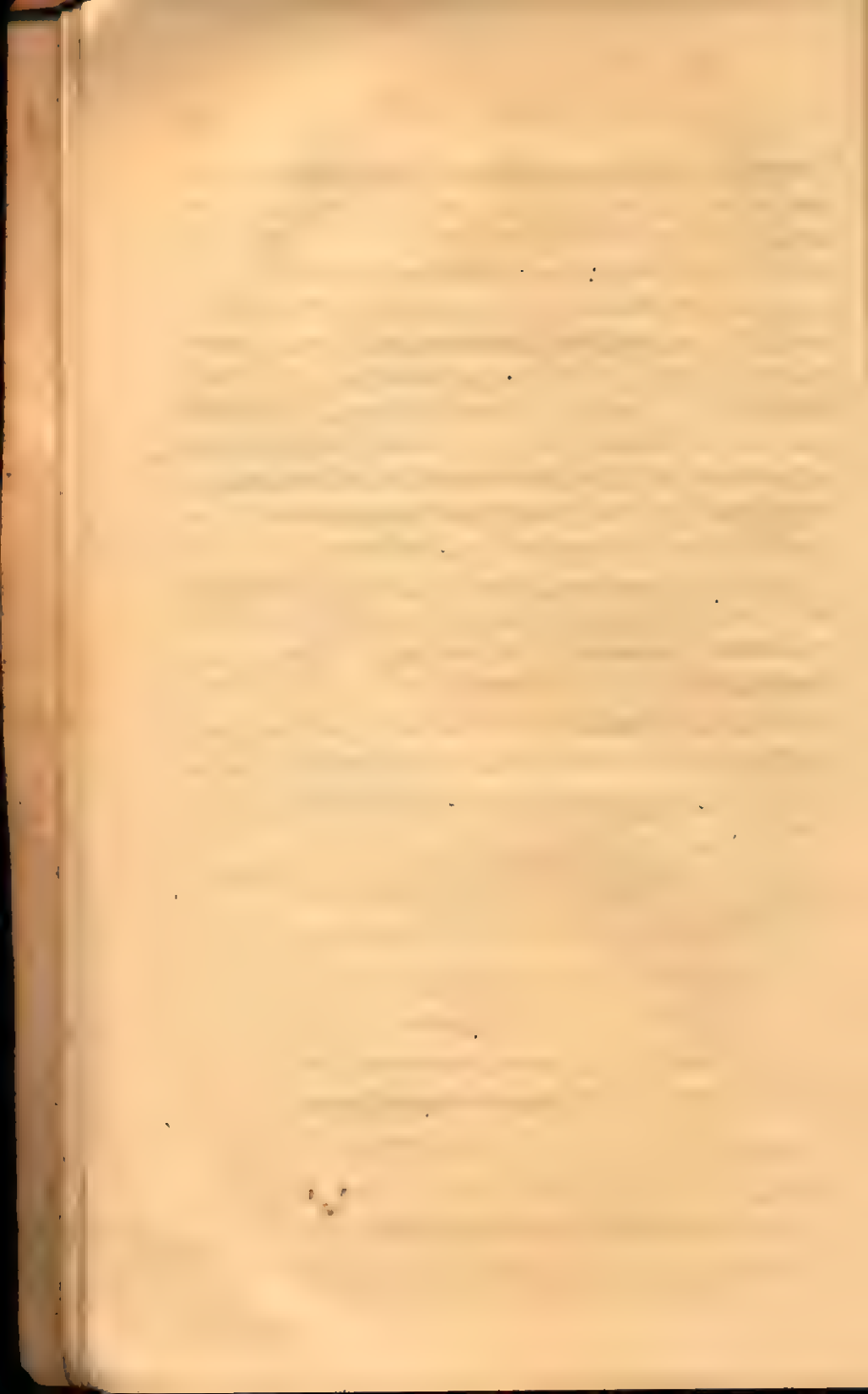
अत्र विशेषतः तु एतत्तन्त्रोक्ततृतीयलीलायां २८ कलावागतायां जीवाधिकारित्वश्रवणात्करालकलिकालान्तःपातिनामस्माकमपि पुरुषोत्तमपादसरोजानुरागिणां द्वापर इव परतःपरलीलानुभवयोग्यतासम्पादनसौकर्यावाहकत्वात्तन्त्रस्यास्य नितरामुपयोगित्वम् (पृ० १२४) ।

तदेतदयथावदमुद्रितं श्रीमन्माहेश्वरं तन्त्रं श्रीजयकृष्णदासहरिदासगुप्तश्रेष्ठिमहोदयैः स्वीयमुद्रणालये प्रकाश्य नितरामानन्दसन्दोहोऽजनि विदुषा पुरत इति दिनानुदिनमेतादृशकृत्यसम्पादनाय दृढसङ्कल्पैर्भूयतामेतैरिति शुभासंशनं राजतामिति ।

मनुष्यस्वभावसुलभप्रमादतः सीसकाक्षरसंयोजनदोषतश्च समुपजातस्त्रलनजातं सुधीभिः स्वयमेव संशोधनीयमित्यलमनल्पजल्पनेनेति—

सं० १९९६
फा० कृ० ८ रवी
श्रीसूर्यपुर्या (सूरत)

विदुषा विधेयः
ओपाहृश्यामसुन्दरशर्मा
न्यायवेदान्ताचार्यः

॥ अपौरुषेयम् ॥

(नारदपञ्चरात्रान्तर्गतम्)

श्रीमाहेश्वरतन्त्रम् ।

श्रीकृष्णाय नमः ।

श्रीपार्वत्युवाच ।

देवदेव महादेव करुणार्णव शङ्कर ।
हर शम्भो शिव मृड पशुनाथ नमोऽस्तुते ॥ १ ॥
नमस्ते सर्वदेवानां दैवताय परात्मने ।
विनाकिने नमस्तुभ्यं गङ्गाधर नमोऽस्तुते ॥ २ ॥
भूतिमुषितदेहाय भक्तानामभयङ्कर ।
कर्पूरविशदाभाय त्रिनेत्राय नमोऽस्तुते ॥ ३ ॥
नमश्चन्द्रकलाधारिन् नीलकण्ठ महेश्वर ।
महाभुजङ्गमीवद्वज्रटाण्ड शिवपद ॥ ४ ॥
अकिञ्चनाय शुद्धाय क्षणिमाद्यष्टसिद्धये ।
संसारवारिधितरणे पुवभूतपदाम्बुज ॥ ५ ॥
योगीश्वराय योगाय योगिनां पतये नमः ।
योगिहृत्पद्मार्चाष्ट योगानन्दमयाय ते ॥ ६ ॥
सृष्ट्यर्थं ब्रह्मरूपोऽसि पालनार्थं स्वयं हरिः ।
रुद्रोऽस्यंताय देवेश नमस्त्रितयरूपिणे ॥ ७ ॥
नमो वेदान्तवेधाय नित्यानन्दमयाय ते ।
निरञ्जनाय शुद्धाय सच्चिदानन्दचेतसे ॥ ८ ॥
निर्मलाय निराशाय निरीशायाखिलात्मने ।
अणोरणीयसे तुभ्यं महतोऽपि महीयसे ॥ ९ ॥

दिक्कालाद्यनवच्छिन्ननिःसर्गमात्रमूर्त्ये ।
 नमस्ते सर्वलोकैकपालकायास्तिनाशिने ॥ १० ॥
 ब्रह्मा त्वं हरिरुद्रोऽसि हव्यवाद् हुतमित्युत ।
 मन्त्रैर्विक् देवताचासि यज्ञस्त्वं तत्फलात्मकः ॥ ११ ॥
 दयां कुरु महादेव प्रसीद परमेश्वर ।
 त्वयि प्रसन्ने लोकानां फलन्ते कामपादपाः ॥ १२ ॥
 त्वयाहं दीननाथेन शरीराद्धं निरूपिता ।
 कृतकृत्यास्मि तेनाहं किमन्यदवशेषितम् ॥ १३ ॥
 तस्मात्संप्रष्टुमिच्छामि रहस्यं किञ्चिदुत्तमम् ।
 यद्यहं ते प्रियतमा ब्रूहि नाथ ! तदाखिलम् ॥ १४ ॥
 त्वया प्रोक्तानि तन्त्राणि चतुःषष्टिमितानि भोः ।
 न तेषु तत्त्वविज्ञानं प्रकटीकृतमीश्वर ॥ १५ ॥
 तत्प्रकाशय देवेश प्रवक्तुं यदि मन्यसे ॥ १६ ॥

शिव उवाच ।

नैतज्ज्ञानं वरारोहे वक्तुं योग्यं वरानने ।
 राण्यं देयं शिरो देयं देयं सर्वस्वमप्युत ।
 न देयं ब्रह्मविज्ञानं सत्यं सत्यं शुचिस्मिते ॥ १७ ॥
 ब्रह्महत्यासहस्राणि कृत्वा यत्पापमाप्नुयात् ।
 तत्पापं लभते देवि परमार्थप्रकाशनात् ॥ १८ ॥
 बालहत्यासहस्राणि स्त्रीहत्यायुतमेव च ।
 गवां लक्षवधात्पापं तथा विश्वासघातकः ॥ १९ ॥
 मित्रद्रोहाद्गुरुद्रोहात्साधुद्रोहाच्च यद्भवेत् ।
 तत्पापं लभते देवि परमार्थप्रकाशनात् ॥ २० ॥
 तस्मात्तु गोपयेद्विद्वान् जननीजारगर्भवत् ।
 भक्तासि त्वं प्रियतमा तस्मात्तेऽहं वदामि भोः ॥ २१ ॥
 ज्ञानं तच्च विजानीयात् येनात्मा भासते स्फुटः ।

अज्ञानेनावृतो नित्यं मोहरूपेण नित्यदा ॥ २२ ॥
 तावत्संसारभावः स्याद्यावदज्ञानमुल्लसेत् ।
 तावन्मोहो भ्रमस्तावत्तावदेव भयं भवेत् ॥ २३ ॥
 अहं ममेत्यसद्भावो विस्मृतिर्दुःखदर्शनम् ।
 नानाधर्मानुरागश्च कर्मणां च फलैषिणा ॥ २४ ॥
 बन्धमोक्षविभागश्च जडदेहाद्यहंकृतिः ।
 तावदीश्वरभावः स्यात्पाषाणप्रतिमादिषु ॥ २५ ॥ —
 जलादौ तीर्थभावश्च यावदज्ञानमुल्लसेत् ।
 उदिते तु परिज्ञाने नाऽयं लोको न कल्पना ॥ २६ ॥ —
 न त्वं नाहं न वै किञ्चिन्नित्ये मोहविभ्रमे ।
 स्वयमेवात्मनात्मानमात्मन्यात्माभिपद्यते ॥ २७ ॥
 तदा सुखसमुद्रस्य स्वरूपनिरतो भवेत् ।
 लयश्चात्यन्तिको देवि कदाचिद्वा भविष्यति ॥ २८ ॥
 तदेवात्माक्षरः साक्षादेक एवावशिष्यते ।
 स शिवो विष्णुरेवेन्दः स एवामरदानवाः ॥ २९ ॥
 स एव यक्षरक्षांसि सिद्धचारणकिन्नराः ।
 सनकाद्याश्च मुनयो ब्रह्मपुत्राश्च मानसाः ॥ ३० ॥
 पञ्चवः पक्षिणश्चैव पर्वतास्तृणवीरुधः ।
 स एवेदं जगत्सर्वं स्थूलसूक्ष्ममयं च यत् ॥ ३१ ॥
 अज्ञानाद्रजतं भाति शुक्तिकायां यथा प्रिये ।
 ज्ञानात्तद्रजतं देवि तस्यामेव विलीयते ॥ ३२ ॥ —
 तथाक्षरे परे ब्रह्मण्याभाति सकलं जगत् ।
 मोहेन केनचिद्देवि मोहनाशे तु शाङ्करि ॥ ३३ ॥ —
 अवशिष्यते परं ब्रह्म साक्षादक्षरमव्ययम् ।
 न त्वं नाहं तदा विष्णुर्लक्ष्मीर्ब्रह्माक्षरस्वती ॥ ३४ ॥
 नेश्वरो न शिवश्चापि यथापूर्वं भविष्यति ।
 मृदुद्भवानि कार्याणि मृच्छेशानि यथाप्रिये ॥ ३५ ॥

तथैवाखिललोकोयं ब्रह्मभूतो भविष्यति ।
 यथा वायुवशादेवि समुदे तरलोर्मयः ।
 प्रादुर्भवन्ति देवेशि तस्मिन् शान्ते तु पूर्ववत् ॥ ३३ ॥
 तथा विस्मारितज्ञानान्मोहाद्भ्रान्तं चराचरम् ।
 चतुर्विंशतितत्त्वोत्थं सत्यमित्येव कथितम् ॥ ३४ ॥
 तत्र जाता इमे लोकाश्चतुर्दश महेश्वरिः ।
 अधः सप्त तथा चोर्ध्वमेवं संख्याश्चतुर्दश ॥ ३८ ॥
 अतलं वितलं चैवं सुतलं च तलातलम् ।
 रसातलं च पातालं भूर्भुवः स्वस्तथोपरि ॥ ३९ ॥
 महर्जनस्तप इति सत्यं वैकुण्ठ इत्यपि ।
 शिवलोको देवलोकस्तथाऽवान्तर्गता अपि ॥ ४० ॥
 मोहशान्तौ भविष्यन्ति सर्वे ब्रह्ममया इमे ।
 यावत्सर्पमयी भ्रान्ती रज्जौ तावद्भयं प्रिये ॥ ४१ ॥
 रज्जुश्चेन तु विज्ञाता भयं नोद्बहते पुनः ।
 अथपञ्चे प्रपञ्चोऽयं मोहादुन्मीलति स्फुटः ॥ ४२ ॥
 तावद्भयमदोज्ञानं यावन्मोहं न विन्दते ।
 द्विधा त्रिधा पञ्चधा च चतुर्विंशतिधा पुनः ॥ ४३ ॥
 एकधा च पुनस्त्रिधा बहुधा च पुनः स्वयम् ।
 विस्तीर्णः स तु मोहोऽयं आवृत्य परमेश्वरम् ॥ ४४ ॥
 कालमायांशयोगेन ब्रह्माण्डमसृजत्प्रभुः ।
 कोटिब्रह्माण्डकक्षाणां स निर्माताक्षरो विभुः ॥ ४५ ॥
 न तस्येच्छा न कर्तव्या निर्गुणः प्रकृतेः परः ।
 तथापि बालवत् क्रीडन् कोटिब्रह्माण्डसंहतीः ॥ ४६ ॥
 सृजते संहरत्येषः कटाक्षाक्षेपमात्रतः ।
 चिन्मात्रः परमः शुद्धः कूटस्थः पुरुषः परः ॥ ४७ ॥
 विराट् तस्य वपुः स्थूलं पञ्चधा तु समुद्भवम् ।
 पातालं पादमूलेऽस्य पार्णिदेशे रसातलम् ॥ ४८ ॥

गुल्फे महातलं तस्य जङ्घयोश्च तलातलम् ।

ज्योतीष्यस्थोरःस्थले च ग्रीवायां च महस्तथा ॥ ४९ ॥

वदने जनलोकोऽस्य तपोलोको ललाटेके ।

सत्पलोको ब्रह्मरन्ध्रे बाहोरिन्द्रादयः सुराः ॥ ५० ॥

दिशः कर्णप्रदेशस्य शब्दस्तच्छ्रोत्रमध्यगः ।

नासयोरस्य नासत्यौ मुखे वह्निः समाश्रितः ॥ ५१ ॥

सूर्योऽस्य चक्षुषि गतः पक्ष्माणि ह्यहनीशितुः ।

दंष्ट्रायां यमस्तस्य हास्ये माया महेश्वरि ॥ ५२ ॥

उत्तरोष्ठे स्थिता लज्जा लोभः स्यादधरोष्ठके ।

स्तनयोरस्य वै धर्मः पृष्ठेऽधर्मः समाश्रितः ॥ ५३ ॥

कुक्षिष्वस्य समुद्रा वै पर्वता ह्यस्थिसन्निधु ।

आपगा नाडिदेशस्था वृक्षा रोमपयि स्थिताः ॥ ५४ ॥

मेघाः केशेषु हृदये चन्द्रमाः परिकीर्तिताः (तः) ।

इदं स्थूलशरीरं तु ब्रह्मणः परमात्मनः ॥ ५५ ॥

इयत्तया परिच्छेद्यं अन्तपारविवर्जितम् ।

लिङ्गं नारायणस्तस्य ह्यक्षरस्य चिदात्मनः ॥ ५६ ॥

हिरण्यगर्भं जगदीशितारं नारायणं यं प्रवदन्ति सन्तः ।

सर्वस्य धातारमनन्तमायं प्रधानपुंसोरपि हेतुमीशम् ॥ ५७ ॥

तं सर्वकालावयवं पुराणं परात्परं योगिभिरीक्ष्यपादम् ।

ब्रह्मेशविष्णुप्रमुखैकहेतुं यतः प्रवृत्तो निगमस्य पन्थाः ॥ ५८ ॥

तं देवदेवं जगतां शरण्यं नारायणं यस्य वदन्ति लिङ्गम् ।

यावन्न लिङ्गं प्रलयं प्रयाति स्थूलं वपुश्चापि न शान्तिमेति ॥ ५९ ॥

ततः परं कारणमेव तस्य वपुः परस्यात्मन एव मोहः ।

यावद्विमोहः प्रशमं न याति न लिङ्गमुत्सीदति कार्यबद्धम् ॥ ६० ॥

न कारणं तावदुपैति शान्तिं चराचरस्यापि च बीजभूतम् ।

यावन्महाकाणमंबिके तत् न शान्तिमायाति च बीजबीजम् ॥ ६१ ॥

गुह्याद्गुह्यतरं शास्त्रमिदमुक्तं तवानये ।

न कस्याप्यग्रतो वाच्यं सत्यं सत्यं प्रियंवदे ॥ ६२ ॥
 न पन्थायै हरिः प्राह प्रार्थितोऽपि पुनः पुनः ।
 तन्मयात्र तव स्नेहात्प्रकटीकृतमुच्चकैः ॥ ६३ ॥
 न गुह्यायापि पुत्राय गणराजाय नन्दिने ।
 सुगोपितमिदं भद्रे तव स्नेहादुदीरितम् ॥ ६४ ॥
 तस्माद्गोप्यतरं भद्रे वराङ्गमिव सर्वतः ।
 इतीदं ते समारूपातं किमन्यत्प्रष्टुमिच्छसि ॥ ६५ ॥
 इति श्रीपञ्चरात्रे माहेश्वरतन्त्रे ज्ञानखण्डे शिव-
 पार्वतीसंवादे प्रथमं पटलम् ॥ १ ॥

श्रीपार्वत्युवाच ।

भगवन्देवदेवेश लोकनाथ जगत्प्रभो ।
 धन्यास्मनुशृहीतास्मि, सफलं जीवितं मम ॥ १ ॥
 वाक्यपीयूषवर्षेण शीतलीकृतमानसा ।
 न जानामि परं श्रेयस्तत्त्वज्ञानकथादृते ॥ २ ॥
 किमायुषा च दीर्घेण पापाणस्येव दुर्मतेः ।
 क्षणं वै यस्यनो लग्नं चेतो वा तत्त्वचिन्तने ॥ ३ ॥
 यज्ञदानतपस्तीर्थव्रतानि नियमा यमाः ।
 न तुलामभिगच्छन्ति स्वात्मतत्त्वैकचिन्तया ॥ ४ ॥
 आत्मतत्त्वैकशुद्ध्यर्था (र्थ) यज्ञादीनामनुष्ठितिः ।
 युद्धे मनसि तत्त्वस्य स्फुरणं भवति प्रिय ॥ ५ ॥
 तदेव यदि वा लब्धमनायासेन कुत्रचित् ।
 दैवाद्वा गुरुतोषाद्वा साधनैर्वापि शङ्कर ॥ ६ ॥
 किन्तु तस्यावशिष्टं वा साधनं स्वात्मदं परं ।
 तस्मान्महत्तरमिदं सर्वतस्तत्त्वचिन्तनम् ॥ ७ ॥
 श्रुतं मया महेशान पुनर्ब्रूहि यथातथम् ।

प्रष्टव्यं बहुधा भाति तथाप्येकं वदेस्वर ॥ ८ ॥
 क्रमयोगेन तच्चापि पुनः पृच्छे कृपानिधे ।
 पद्यायै हरिणा नोक्तं यद्रहस्यं महद्भुतम् ।
 तदत्र संशयो जातो तद्भवान् छेत्तुमर्हति ॥ ९ ॥
 या लक्ष्मीः परमा शक्तिः नित्यं तत्सहचारिणी ।
 तत्प्राणवल्लभा साध्वी किं तथा पृष्टमुत्तमम् ॥ १० ॥
 किं रहस्यं किमध्यात्म्यं यन्नोक्तं हरिणा स्वयम् ।
 तदत्र ब्रूहि भगवन् प्रवक्तुं यदि मन्यसे ॥ ११ ॥
 न मे त्वत्तः परं किञ्चित् प्राणादप्यधिको भवान् ।
 तथाप्यहं तवैवास्मि यन्मेढ्रं च पुराहितम् ॥ १२ ॥
 न त्वया तद्रहः कार्यं तेन गुप्तमिति प्रभो ।
 इत्युक्त्वा शिवपादाब्जपणताभूत्पुनः पुनः ॥ १३ ॥

शिव उवाच ।

अहो धन्यासि धन्यासि धन्यासि भुवनत्रये ।
 न त्वया सदृशीं पश्येत्प्रेमसीं प्राणवल्लभाम् ॥ १४ ॥
 त्वद्भागमृतवृत्तोऽहं प्रजल्पामि शृणुष्व तत् ।
 एकदा खलु वैकुण्ठे विष्णुरेकान्तसंस्थितः ॥ १५ ॥
 सन्नियम्येन्द्रियगणं मनसा बुद्धिसारथिः ।
 किञ्चिदध्यौ महातेजाः प्रमोदभरनिर्द्वितः ॥ १६ ॥
 गलद्वाष्पांबुपूर्णाक्षः पुलकाङ्कितविग्रहः ।
 स्तिमितोद इवाम्भोधिः स्मृत्वा लीलारसाम्बुधिम् ॥ १७ ॥
 प्राणेन्द्रियमनश्चेष्टा निमग्नः ध्यानवर्त्मनि ।
 अन्तःप्रमोदभरितो बहिः सम्वेदनाक्षमः ॥ १८ ॥
 केवलेन शरीरेण स्थित इत्यद्भुतं च यत् ।
 क्रीडन्ती सखिमिः सार्द्धं तत्राभूद्भार्गवी हि सा ॥ १९ ॥
 ध्यानवर्त्मनि संलीनप्राणेन्द्रियमनोमतिम् ।
 प्रध्वस्तबाह्याविज्ञानं दृष्ट्वा विस्मितमानसा ॥ २० ॥

कोऽसौ त्रिलोकगुरुणा ध्यायते स्थिरचेतसा ।
 न चास्मादपरं लोके ध्येयं पश्यामि किञ्चन ॥ २१ ॥
 ब्रह्मणो वापि रुद्रस्य कारणं दैवत्वं च यः ।
 यस्यावतारचरितं गायन्ते नारदादयः ॥ २२ ॥
 यत्पदं प्राप्तुमिच्छन्तो वानप्रस्थं यत्त्रितमम् ।
 चरन्ति ब्राह्मणाः शुद्धा धृतविद्यातपोवृत्ताः ॥ २३ ॥
 न यत्समोन्यो लोकेस्मिन् ह्यधिकस्तु कुतो भवेत् ।
 यदुन्मेषाञ्जगज्जातं यन्निमेषात्मकीयते ॥ २४ ॥
 यस्मिन् चित्तं समाधाय योगिनो ज्ञाननिर्मलम् ।
 अविद्यां हृदयग्रन्थिमुन्मुंचन्ति मतल्लभाः ॥ २५ ॥
 यस्य चेतस्ययं देवो वर्त्ततेसौ कृतार्थकः ।
 सोयं हरिः परानन्दः कस्मिंश्चित् दधात्यहो ॥ २६ ॥
 इत्येवं सन्दिहाना सा सखीनां पुरतः स्थिता ।
 सम्मितं जगदे सरूपा कयाचेत्परया मुदा ॥ २७ ॥
 सख्युवाच ।

अयं त्रिलोकेश्वरः कमन्यं ध्यातुमर्हति ।
 देवासुरनरा नागा गन्धर्वाप्सरसां गणाः ॥ २८ ॥
 सिद्धा योगेश्वरा रुद्रा आदित्या वसवस्तथा ।
 गरुडणाः सोमपाश्च पितरश्चापि चारणाः ॥ २९ ॥
 यं पूजयन्ति सततं भक्तिप्रवणचेतसः ।
 न तस्मात् त्रिषु लोकेषु ह्यस्य पूज्यतमो भवेत् ॥ ३० ॥
 त्वामेकां ध्यायते चित्ते प्रेयसीं प्राणवल्लभां ।
 प्रतिव्रतां पतिप्राणां प्राणनाथो रहो गतः ॥ ३१ ॥
 धन्यासि कुतकुत्थासि यस्वया हरिरीश्वरः ।
 शुद्धभावेन सततं सेवया च प्रसादितः ॥ ३२ ॥
 क्षणं तद्विरहं सोढुमशक्तो मिलितेक्षणः ।
 रहः स्थितः स्वहृदये त्वन्मूर्तिं ध्यायते हरिः ॥ ३३ ॥

तस्माद्धन्याः स्त्रियो लोके याः पतिप्रेमभाजनम् ।
इति हासच्छलेनोक्ता मेने वितथ्यमेव सा ॥ ३४ ॥

रमोवाच ।

अहो सखि यदात्थ त्वं निरर्थकमिदं वचः ।
न मां स्मरति देवेशो ध्यानमार्गे कदाचन ॥ ३५ ॥
मयि विरक्तः सततमकिञ्चनजनप्रियः ।
कथं मां ध्यायते चित्ते विरहं सोढुमक्षमः ॥ ३६ ॥
अकुण्ठितमहाबोधा प्रसादादस्य सन्ततम् ।
जानामि संकले लोके भजतो मां दृढव्रतान् ॥ ३७ ॥
ये चापि त्रिषु लोकेषु यत्र कुत्रापि संस्थिताः ।
भजन्ते तानहं भक्तान् हृदि पश्यामि सन्ततम् ॥ ३८ ॥
तदा कथं तु हरिणा चित्ते ध्यातापि तं सखि ।
व वेद्मि सर्वभावज्ञा सर्वलोकान्तरस्थिता ॥ ३९ ॥
तस्मान्न मां न च विधि न रुद्रमपि शङ्करम् ।
नान्यं वा प्राणसदृशं भक्तं वा ध्यायतीश्वरः ॥ ४० ॥
को वेदास्य परं चित्ते निहितः कश्चिदीश्वरः ।
तस्मात्प्रबुध्यमानेऽस्मिन् सर्वं पृच्छाम्यसंशयम् ॥ ४१ ॥
इत्युक्त्वा सखिवर्गेण कुतूहलसमन्विता ।
पुरः तस्थौ परेशस्य प्रबद्धकरसम्पुटा ॥ ४२ ॥
तावदेव हरिः साक्षान्मुक्तध्यानी ददर्श, तां ।
बद्धहस्ताञ्जलिपुटां सखीमण्डलमध्यगां ॥ ४३ ॥
विरोचयन्तीं प्रभया दिव्यालङ्कारभूषिताम् ।
मणिकुण्डलनिभान्तकपोलविमलप्रभाम् ॥ ४४ ॥
सुनासां सुदर्ती सुभ्रूं चिबुकोदेशशोभितां ।
कम्बुकण्ठीं हृदि भ्राजन्मणिहारमनोहराम् ॥ ४५ ॥
काञ्चीकलापकचिरां बलयाङ्गदन्तपुंसां ।
त्रिलोकीदेवतां साक्षाद्दिनयावनतेक्षणाम् ॥ ४६ ॥

दृष्ट्वा प्रबोधमापन्नं हरिं कमललोचनम् ।

शीर्ष्णां स्पृशन्ती चरणं प्रोवाच विनयान्विता ॥ ४७ ॥

रमोवाच ॥

अहो देवेश भगवन् भक्तवत्सल भूषर ।

कृपां कुरु जगन्नाथ सन्देहं विनिरासय ॥ ४८ ॥

त्वमेकः सर्वलोकानां स्रष्टा हर्षा च पाळकः ।

दैवतं सर्वदेवानां न त्वया न समोऽधिकः ॥ ४९ ॥

किं ध्यायसि रहः स्थित्वा विलीनकरणाशयः ।

तद्व्यानानन्दसन्दोहपुलकाङ्कतनुर्मयम् ॥ ५० ॥

अस्मिन् स्थितिं मच्चित्तं त्वत्तोऽप्यपरशङ्कया ।

तं ब्रूहि करुणासिन्धो यथाहं प्रकृतिं व्रजे ॥ ५१ ॥

इत्युक्तो रमया देव्या हरिरात्मा शरीरिणाम् ।

गिरा मधुरया वाचा रमणी रमयन्निव ॥ ५२ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

अहो कल्याणि वचनं वदामि शृणु साम्प्रतम् ।

अहं लोकगुरुः साक्षात् मे ध्येयोऽस्ति कथनम् ।

अहमात्मास्त्रिलाधारो ब्रह्मरुद्रेन्द्रवन्दितः ॥ ५३ ॥

विश्वस्मिन्निततं पश्य मामेव सचराचरे ।

विश्वं मयि ततं पश्य किमन्यज्ज्ञातुमिच्छसि ॥ ५४ ॥

तस्य मे विश्वजीवस्य शक्तिस्त्वं समधर्मिणी ।

आद्यास्त्रिलाधारमयी मदानन्दमयी शुभा ॥ ५५ ॥

तां त्वां ब्रह्मादयो देवा ऋषयोऽय धृतव्रताः ।

इन्द्रादयस्तु दिक्पाला मुनयो नारदादयः ॥ ५६ ॥

भजन्तोऽपि न ते सुष्ठु प्रसादकणिकास्पृशः ।

सा त्वं मे हृदये लीना परमानन्दरूपिणी ॥ ५७ ॥

यदा त्वां नैव पश्यामि जगदान्धं विभाति मे ।

दृष्ट्वायां त्वयि देवेशि सम्यक् पश्याम्यहं पुनः ॥ ५८ ॥

त्वं गता सखिभिः सार्धं पुष्पावचयहेतवे ।
 तावत्ते विरहं सोढुमशक्तोऽहं वरानने ॥ ५९ ॥
 त्वश्चितो रहसि स्थित्वा त्वत्प्राणस्त्वन्मनाः मिये ।
 त्वामेव हृदये ध्यायन्निमीलितविकोचनः ॥ ६० ॥
 कलने कलितं रूपं त्वदीयं सुरदुर्लभं ।
 ध्यायामि ध्यानयोगेन तावत्त्वं समुपागता ॥ ६१ ॥
 इत्येवं ते मया प्रोक्तं सत्यं जानीहि सुव्रते ।

श्रीलक्ष्मीरुवाच

देवेश त्वत्प्रसादेन सर्वेषां हृदि चेष्टितम् ।
 जानामि सकलं नाथ यथाकर्म यथारुचि ॥ ६२ ॥
 अहं हृदि त्वया ध्याता विरहेणापि माधव ।
 त्वय्येव निवसाम्येव त्वदन्तःकरणैस्त्रिणी ॥ ६३ ॥
 अहो चित्रमिदं भाति त्वदन्तःस्थाप्यहं प्रभो ।
 न जानामि त्वदन्तःस्थं आत्मानमिव सन्मतिः ॥ ६४ ॥
 न प्रतारयितुं योग्या भक्ता तेतीव वल्लभा ।
 भक्तप्रतारकं लोके कथमन्यो भजिष्यते ॥ ६५ ॥
 त्रिकोक्त्वा यदि वा कञ्चित् भक्तं ध्यायसि दुर्गतं ।
 त्वदिच्छयैव तद्दुःखं सर्वं विक्रयमेति च ॥ ६६ ॥
 तस्मात्त्वदन्यो वै कश्चिदीश्वरस्त्वनुमीयते ।
 तं वै वदस्व देवेश यद्यहं तव वल्लभा ॥ ६७ ॥
 न चान्यो मे प्रियतमो नेश्वरो वा भवत्परः ।
 परं वेदितुमिच्छामि कौतुकेन समन्विता ॥ ६८ ॥

विष्णुरुवाच ।

न कौतुकं त्वया कार्यं मदुक्त्या निर्दृष्टिं ब्रज ।
 न चाग्रहं प्रकुर्वन्ति विद्वांसः साधवो जनाः ॥ ६९ ॥
 देव्याग्रहवतां पुंसां न धर्मार्थौ न कामना ।
 प्रसिध्यन्ति कदाचिद्वा बुद्धेः फलमनाग्रहः ॥ ७० ॥

प्रार्थितं तु शिरो देयं पशुद्रविणसम्पदः ।
 राज्यं कोशो मही दुर्गे तथान्यदपि सुन्दरि ॥ ७१ ॥
 धनैः प्राणैः शरीरैश्च त्यक्तज्ञिर्नोपकुर्वते ।
 ते यास्यन्ति स्वयं त्यक्त्वा कालवेगेन कर्षिताः ॥ ७२ ॥
 याचकाश्चा हता येन हतं तेन चराचरम् ।
 तस्मात्प्राणादिकं सर्वं याचते देयमेव हि ॥ ७३ ॥
 अदेयं तु परं तत्त्वं लोकातीतं यतो हि तत् ।
 तस्माद्दुराग्रहं त्यक्त्वा प्रसन्नेनान्तरात्मना ॥ ७४ ॥
 वर्तितव्यं त्वया भद्रे मत्प्रसादपरीप्सया ।
 इत्युक्त्वा सा तदा लक्ष्मीर्विष्णुना प्रभविष्णुना ।
 ईषत्कोपसमाविष्टा कषायीभूतलोचना ॥ ७५ ॥
 आत्मानमात्मना धृत्वा प्रोवाच वचनं पुनः ।
 स्त्रीपुंसोद्देशभागाभ्यामेकमेव वपुः स्मृतम् ॥ ७६ ॥
 कथं पश्यसि भेदेन मामेकतनुरूपिणीम् ।
 पुरातनैश्च कविभिर्दाम्पत्ये प्रेम रूपितम् ॥ ७७ ॥
 तस्माद्विशितं त्वयैकेन प्रेमरीतिविदापि भोः ।
 पत्युः प्रेमवहिर्भूतां धिक् स्त्रियं विमतां गृहे ।
 पतिश्चापि षष्ठस्तस्या यः साध्वीमप्युपेक्षते ॥ ७८ ॥
 तस्माद्देवाल्यपुण्याहं कथं प्राप्स्यामि चेप्सितं ।
 आपसादं च भवतः करिष्ये तप उल्लेखं ॥ ७९ ॥
 येन प्रसन्नो भगवान् उपदेश्यति तत्पदं ।
 इत्युक्त्वा भगवत्पादं प्रणम्य च मुहुर्मुहुः ।
 प्रदक्षिणीकृत्य ययौ वैकुण्ठात्तपसे रमा ॥ ८० ॥
 सामभिर्विविधैश्चापि वचनैश्च नयान्वितैः ।
 निवार्थमाणापि रमा न न्यवर्तत निश्चयात् ॥ ८१ ॥
 इति श्रीनारदपञ्चरात्रे माहेश्वरतन्त्रे ज्ञानखण्डे
 शिवोमासंवादे द्वितीयं पटलम् ॥ २ ॥

अथ तृतीयपटलम् ।

पार्वत्युवाच ॥

भगवन् श्रोतुमिच्छामि परं कौतूहलं हि मे ।

स्मया परया साध्व्या प्रार्थितोपि पुनः पुनः ॥ १ ॥

नोक्तवान्परमं तत्त्वं तदर्थं तपसे गता ।

महाश्चर्यतमं देव तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ २ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु सुन्दरि वक्ष्यामि तव स्नेहादशेषतः ।

अवाच्यमन्यथा देवि कोटिकल्पशतैरपि ॥ ३ ॥

प्रार्थितोपि यदा विष्णुर्नोक्तवान् स्वहृदि स्थितम् ।

श्रवणेच्छाविघातेन विरहामिविधूतया ॥ ४ ॥

कुतं मह्यपञ्चोऽग्रं सर्वलोकोपतापनम् ।

केतुमालं (ले) समासाद्य कृत्वा नियमप्राप्तया ॥ ५ ॥

साध्वी चकार प्रतिमां त्रिणोः परमसुन्दराम् ।

तत्र पर्यचरत् प्रीत्या गर्हयती स्वकं जपुः ॥ ६ ॥

स्नानेन त्रिषु कालेषु नियमेन दमेन च ।

भावशुद्धिं गत्वा साध्वी स्थण्डिले शयने गता ॥ ७ ॥

शीतकाले जले मग्ना ग्रीष्मे पञ्चाग्निसेविनी ।

वर्षाण्वपि स्थूलमता वृष्टिवातसहा स्थिता ॥ ८ ॥

स्त्रीत्वजाश्रयमुत्सृज्य नानाककारसम्पदम् ।

भूष्मासञ्चेत् सततं चिन्तयन्ती हरिं हृदि ॥ ९ ॥

स्वप्ने ददर्श सततं हरिं कमललोचनम् ।

तत्रापि प्रार्थयन्तीदं सोपि नेत्याह विक्लवम् ॥ १० ॥

सुप्ता सा सोत्थाय तत्रैव पुनरुद्वेष्टमागता ।

एवं सा तन्मयी भूतहृदया विवशा मृशम् ॥ ११ ॥

आत्मानं गर्हयामास मनोरथमपश्यति ।

यदा मनोरथं नैवं प्राप्ता देवी तपस्विनी ।

तदैकपादेन भुवमाक्रम्यात्मानि निर्मला ॥ १२ ॥
 निधाय स्वामिनं चित्ते तस्मिन् चित्तं निधाय च ।
 एकात्म्यं तु गता साध्वी तताप परमं तपः ॥ १३ ॥
 तच्छिखायाः समुद्भूतः सधूमोग्निः परिष्वलन् ।
 तापयामास निखिलं ब्रह्माण्डं भयविह्वलम् ॥ १४ ॥
 देवसुरनरा नागा गन्धर्वाप्सरसस्तथा ।
 पिशाचा गुह्यकाः सिद्धा विद्याधराः खगचारणाः ॥ १५ ॥
 तपोमयेन ष्वलता वह्निना दुःसहेन च ।
 व्यथिताः शोकसंविग्ना न सुखं केभिरे क्वचित् ॥ १६ ॥
 तत्क्षेत्रादयो देवा मरुतश्चोष्मपादयः ।
 आदित्या वसवो रुद्रा सश्विनौ पितरस्तथा ॥ १७ ॥
 ब्रह्माणं शरणं जग्मुः पितामहमनिन्दितम् ।
 ददृशुः परमं देवं ब्रह्माणं परमासने ॥ १८ ॥
 प्राणायामेन धुंजानं शुभ्रकुर्वं चतुर्मुखम् ।
 सनकाद्यैः परिवृतं नारदाद्यैरुपासितम् ॥ १९ ॥
 मूर्तिमद्भिस्तथा वेदैः पृथक्सिंहासनस्थितैः ।
 पुराणैः संहिताभिश्च विद्याभिः परिवेष्टितम् ॥ २० ॥
 विचारयन्तमात्मानं परमं तमसः परम् ।
 पुण्योत्कर्षेण धर्मेण त्यागेन ज्ञानसम्पदा ॥ २१ ॥
 विमर्षेणात्मनश्चापि ब्रह्मचर्येण संयमैः ।
 नियमैर्योगधर्मेभ्य यत्र क्रीडन्ति सङ्गताः ॥ २२ ॥
 दृष्ट्वा मरास्ते परमासने स्थितं ब्रह्माणमाद्यं पुरुषं पुरातनम्
 मणेमुरानन्दजलाकुलकेतनाः कृष्यस्वचो गद्गदयाश्रुवन् गिरः ॥ २३ ॥
 नमो नमस्ते जगदेककर्त्रे नमो नमस्ते जगदेकपात्रे ।
 नमो नमस्ते जगदेकहर्त्रे रजस्तमः सत्त्वगुणाय भूम्ने ॥ २४ ॥
 अण्डं चतुर्विंशतितत्त्वजातं तस्मिन् भवानेष विरञ्चिनामा ।
 जगत्कारणो जगदुद्भूतस्त्वयं पितामहस्त्वं परिणीयसे बुधैः ॥ २५ ॥

त्वं सर्वसाक्षी जगदन्तरात्मा हिरण्यगर्भो जगदेककर्त्ता ।
 हर्त्ता तथा पालयितासि देव त्वत्तो न चान्यत्परमस्ति किञ्चित् ॥ २६ ॥
 त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः साक्षात् स्वयं ज्योतिरजः परेशः ।
 त्वन्मायया मोहितचेतसो ये पश्यन्ति नानास्वमहो त्वयीशे ॥ २७ ॥
 त्वमाद्यः पुरुषः पूर्णस्त्वमनन्तो निराश्रयः ।
 सृजसि त्वं च भूतानि भूतैरेवात्ममायया ॥ २८ ॥
 त्वया सृष्टमिदं विश्वं सचराचरमोजसा ।
 कथं न पालयस्येतत् उवलदाकस्मिकाग्निना ॥ २९ ॥
 विनाशमेष्यति जगत् त्वया सृष्टमिदं प्रभो ।
 न जानीमो वयं तत्र कारणं तद्विचिन्त्यतां ॥ ३० ॥
 कोयं बहिरूर्ध्वोऽयमुत्थितः परितो उवलन् ।
 तेनोद्विगमिदं विश्वं ससुरासुरमानवम् ॥ ३१ ॥
 तस्य त्वं क्षमनोपायं विचारय महामते ।
 न चेदद्य भविष्यन्ति लोका भस्मावशेषिताः ॥ ३२ ॥
 इति तेषां च शृणतां देवानामातुरं वचः ।
 विमृश्य ध्यानयोगेन तदिदं हृद्यवाप सः ॥ ३३ ॥
 ततः प्रोवाच वचनममरांस्तु पितामहः ।
 शृणुध्वममराः सर्वे वचनं महुदाहृतम् ॥ ३४ ॥
 तपस्यति रमा देवी साक्षात्पत्यावमानिता ।
 किं त्वं ध्यायसि देवेश परं तत्त्वं भवत्परम् ॥
 तद्वदस्वेति चाप्युक्तस्तथा नोवाच वै हरिः ॥ ३५ ॥
 ततो निर्बन्धनिर्विण्णा रमा देवी रूपान्विता ।
 केतुमाकं समासाद्य तपो दारुणमाश्रिता ॥ ३६ ॥
 सा तपो लोकभयदं दारुणं विष्णुवल्लभा ।
 करोति तज्जालदेशादुत्थितोग्निस्तपोमयः ॥ ३७ ॥
 तेन लोकाः सुसन्तप्ता दग्धमाया विचेतसः ।
 नाशमेष्यन्त्यसन्देहो यदि सा न तपस्त्वजेत् ॥ ३८ ॥

तस्माद्विकुण्ठानिलयं हरेर्गत्वा दिवौकसः ।

विष्णुं मेसादयिष्यामः सरुद्राः सर्वे एव हि ॥ ३९ ॥

एवं निश्चित्य ते सर्वे मम धाम समाययुः ।

मामस्तुवन् गिरा माध्व्या प्रवद्धकरसम्पुटाः ॥ ४० ॥

मयापि सत्कृता देवि सेन्द्रा ब्रह्मपुरोगमाः ।

हृष्ट्या सम्प्राप्य देवेशं उपगुह्य पितामहम् ॥ ४१ ॥

नत्वा बृहस्पतिं देवि यथा योग्यं तथापरान् ।

निषीदध्वं निषीदध्वमित्युक्तास्ते मयामराः ॥ ४२ ॥

निषेदुर्म्हानवदनाः सञ्चरास्ते दिवौकसः ।

अपि स्वित् कुशलं देवा भवतामनुवर्तते ॥ ४३ ॥

स्वागतं भो सुराः सर्वे यूयं मे चातिवल्लभाः ।

हृष्टो मदीयो लोकोयमहृष्टो मत्पराह्मुखैः ॥ ४४ ॥

वनेषूपवनेष्वेव रमध्वमिह चेत्स्पृहा ॥

मृण्वन्तु रुचिराळापान् शुक्सारसपक्षिणाम् ॥ ४५ ॥

भिघ्नन्तु परमापोदमोहितानेकषट्पदान् ।

कतानामतिदिव्यानां सर्वतुङ्गकुसुमाकरान् ॥ ४६ ॥

महामरकतक्लृप्तस्वर्णवेदिषु निर्भरम् ।

गङ्गानिलसुखस्पर्शाः परिक्रीडन्तु चामराः ॥ ४७ ॥

नन्दन्मत्तमराळासु सुधापूर्णासु नित्यशः ।

खेळन्तु सञ्चिवः सर्वे दीर्घिकासु गतवल्लभाः ॥ ४८ ॥

यद्यद्वा ममसोभीष्टं तत्कुरुध्वमतन्द्रिताः ।

किमर्थमिह सम्प्राप्ता ब्रह्मोपेन्द्रपुरोगमाः ॥ ४९ ॥

निवेदयध्वं कर्तव्यं यदि चेदस्ति किञ्चन ।

इत्येवं ते मया प्रोक्ता मामवोचन् दिवौकसः ॥ ५० ॥

भगवन् करुणासिन्धो भक्तवत्सल धूर्जटे ।

त्वया सञ्चिन्त्यमानानां कुशलेषु च का कथा ॥ ५१ ॥

तदेवाकुशलं विद्मस्त्वत्पादस्मरणच्युतिः ।

जानीयः पूर्णमात्मानं अथ तेनुग्रहोदयात् ॥ ५२ ॥

किं ध्यायसि चिरं तात निरुध्य हृदये मनः ।

लब्धानन्द इवाभासि स्वयमात्मापि देहिनाम् ॥ ५३ ॥

एतदाचक्ष्व नो ब्रह्मन् प्रवक्तुं यदि मन्यसे ।

अहमाकर्ण्य वै तेषां वाचं परमशोभनां ।

मन आह्लादयन्नेषामवोचं परमोक्तिभिः ॥ ५४ ॥

शृणुध्वं त्रिदशाः सर्वे भवद्भिर्यदुदाहृतम् ।

किं ध्यायसि चिरं तात निरुध्य हृदये मनः ॥ ५५ ॥

लब्धानन्द इवाभासि स्वयमात्मापि देहिनां ।

तन्न वाच्यं मया देवा अपि कल्पायुतायुतैः ॥ ५६ ॥

न यान्ति योगिनो योगैर्न यज्ञैस्तपआदिभिः ।

न ज्ञानतीर्थवैराग्यैर्विना साधुनिषेवया ॥ ५७ ॥

सायामात्रमिदं विश्वं वस्तुतो नास्ति किञ्चन ।

भूरादिसप्तलोकाश्च कालेन कवलीकृताः ॥ ५८ ॥

विषयानन्दसन्तुष्टा लोकाः सर्वेपि देवताः ।

न प्राप्नुवन्ति कणिकां नित्यानन्दमहोदधेः ॥ ५९ ॥

वेदे कर्मप्रधानं हि ततः कर्ममयी गतिः ।

कर्मभिर्भ्राज्यमाणा ये तृणानीवाम्भसो रयैः ॥ ६० ॥

न ते विन्दन्ति तत्तत्त्वं कोटिकल्पशतैरपि ।

केचित्स्वर्गपरा लोके यजन्ते ज्ञानदुर्बलाः ॥ ६१ ॥

केचिदष्टाङ्गयोगेन विग्रहीतधियः परे ।

वर्णाश्रमविधानेन तत्तदाचारशालिना ॥ ६२ ॥

केचित्पन्नाशनरता वायुमक्षास्तथेतरे ।

केचिद्दिग्भ्वराः केचित् कुष्णरक्ताम्बराः परे ॥ ६३ ॥

केचिन्मुण्डितमुण्डाश्च फलमूलाशने रताः ।

केचिद्भस्मनि निष्णाता मोक्षमिच्छन्ति दुर्बलाः ॥ ६४ ॥

नैव ते मुक्तिमायान्ति विना तत्त्वावमर्षणात् ।

मायाम्भोविरयं भाति त्वसन्नपि सदात्मकः ॥ ६५ ॥
 अनेककोटिब्रह्माण्डबुद्बुदाकुलितो भृशम् ।
 तत्त्वोर्मिजालजटिलो वासनाजलगहरः ॥ ६६ ॥
 पापपुण्यतटोन्मदो मोहपङ्कजपूरितः ।
 सदसत्कर्मकमलकैरवानंतमण्डलः ॥ ६७ ॥
 अहन्ताशिशुभारेण निरन्तरमुपासितः ।
 तृष्णाफेनौघबहुलः कामनातटपादपः ॥ ६८ ॥
 कामक्रोधमहालोभमर्तपापाणदुःखदः ।
 परनिन्दापरद्रोहभुजङ्गमभयानकः ॥ ६९ ॥
 भद्रोरुपशिनीयत्र अक्षयो मोहकल्पितः ।
 विषयतृहभित्तान्ताः पतन्त्यस्मिन्ननेकशः ॥ ७० ॥
 दृष्टारमत वै कश्चित् सरागं कमलाकरं ।
 सेव्यमानोपि नातृष्यत् षट्पाद इव लोलुपः ॥ ७१ ॥
 अहः क्षयमजानन्वै लोभितात्माजितेन्द्रियः ।
 मधुलिङ्गं मधुलोभेन तत्रैव विलसं व्रजेत् ॥ ७२ ॥
 यत्र हंसगणास्तूर्णमाग्राय कमलाकरम् ।
 अथाश्वतथिति ज्ञात्वा सुखं नीदेषु घोरते ॥ ७३ ॥
 यत्र पङ्केषु निर्मग्ना सीदन्ती गौस्तृषातुरा ।
 महात्मना समुद्धृत्य मुघासिन्धौ निवेक्षिता ॥ ७४ ॥
 यत्र स्नेहन्ति बहुशो मातङ्गाश्च करेणुभिः ।
 अतृप्यमानाः सततं कमलामोदलम्पटाः ॥ ७५ ॥
 यत्र मत्स्यगणान् बालान् निघ्नन्ति बलवत्तया ।
 माकारास्तानपि क्षिप्रं निगृह्णातीह जालिकः ॥ ७६ ॥
 शिशुमारभयोद्विग्नाः पिपासायतिबाला ते ।
 न पिबन्त्यपि पानीयं पश्चिनीछायमाश्रिताः ॥ ७७ ॥
 यत्र पान्थो मुजङ्गेन परिदष्टोम्बुलाकृतः ।
 चिकित्सकेन मुञ्जेन रसदानेन बोधितः ॥ ७८ ॥

यत्राभिमानिनी वेश्या सेव्यमानातिनिर्घृणैः ।
 उपस्थिता पञ्चनटेर्नित्यसेवनतत्परैः ॥ ७९ ॥
 पिपासवो नदान् यान्ति प्रापयन्ति नटीं हि तान् ।
 ततः क्रीडन्ति वेगेन स्वच्छन्दं च तदाज्ञया ॥ ८० ॥
 यदि सूर्यसहस्राणां प्रकाशं परमोज्ज्वलम् ।
 उदेति ज्ञानविज्ञानं तदा शुष्यति नान्यथा ॥ ८१ ॥
 उदिते तु परे ज्ञाने नाहं यूयं न किञ्चन ।
 न यास्यन्ति परं तत्त्वं मदाद्या अपि देवताः ॥ ८२ ॥
 किमुताल्पधियश्चान्ये स्वाग्निका इव जाग्रतम् ।
 यन्निर्वन्धसमाविष्टा प्राणेभ्योप्यति बल्लभा ॥ ८३ ॥
 नोपदिष्टा दूनचित्ता केतुमाळे तपस्यति ।
 तस्मान्मदानन्दमूलं नाहं वक्ष्ये कथञ्चन ॥ ८४ ॥
 अन्यं निवेद्यतां कृत्यं यदि योग्यं भवेन्मम ।
 इत्युक्तास्तेमराः सर्वे वीक्ष्यमाणाः परस्परं ॥ ८५ ॥
 परं विस्मयमापन्नाः श्रुत्वा शङ्करमाश्रितम् ।
 देवा ऊचुः ।
 देवदेव महादेव जगतां ज्ञानदो गुरुः ॥ ८६ ॥
 यदास्य देव तत्सत्यं विष्णुपत्नी तपस्यति ।
 तत्तपो बहिना विश्वं परितप्तं समन्ततः ॥ ८७ ॥
 किमय करणीयं वै तच्च श्रम्भो विचार्यताम् ।
 शिव उवाच ।
 रमा देवी जगच्छक्तिः प्रकृत्यंशमयी शिवा ।
 विष्णोरानन्दलहरी यया भाति जगच्छिवम् ॥ ८८ ॥
 सा तपश्चरते तीव्रं जगदाहकरं महत् ।
 पतिव्रता पतिं त्यक्त्वा नान्यं चापि प्रमाषते ॥ ८९ ॥
 न तस्मादन्वयसंसाध्या बिना स्वपतिमाश्रयम् ।
 तस्माद्विष्णुं व्रजामोघ सर्वे चापि वयं सह ॥ ९० ॥

गत्वा निवेदयिष्यामो जगतामशिवं च यत् ।

दृष्ट्वास्मानपि मानार्हान् जगद्भङ्गमपीक्ष्य च ॥ ९१ ॥

निषेधयिष्यति रमां तपसोसौ दुरत्ययात् ।

इति मे वाचमाकर्ण्य देवाः सर्वे गतञ्जराः ॥ ९२ ॥

अहं चापि च तैः सार्धं गतः प्रियानिकेतनम् ।

यत्र सर्वे घनश्यामाः पीतकौशेयवाससः ॥ ९३ ॥

किरीटिनः कुण्डलिनः शङ्खचक्रगदाधराः ।

तत्र गत्वा जगन्नाथः स्तुतो देवगणैरपि ॥ ९४ ॥

नमो मत्स्यकूर्मादिनानावतारैर्जगद्रक्षणायोग्यतायात्तिहर्त्रे ।

जगद्बन्धवे बन्धहर्त्रे च भर्त्रे जगद्विप्लवोपस्थितौ पाळयित्रे ॥ ९५ ॥

यदा वेदपन्थास्त्वदीयः पुराणः प्रभज्येत पाखण्डचण्डोग्रवादैः ।

तदा देवदेवेश सत्त्वेन सर्वं वपुश्चाह निर्माय रक्षां विधत्से ॥ ९६ ॥

भूम्यम्बुतेजोनिलखात्मकं यत् ब्रह्माण्डमेतत्प्रविशन्निव त्वम् ।

चराचरं जीव इति प्रसिद्धिं गतोसि तस्मात् भवत्परं यत् ॥ ९७ ॥

रक्षस्व नाथ लोकांस्त्वं तपसोग्रेण यद्यथा ।

दक्षमानान् गतानन्दान् रक्षितासींश्चरो यतः ॥ ९८ ॥

निवर्त्तय परमां सार्धं तव प्राणाधिकां प्रिया ।

न वै स्त्रियो विरोद्ध्या गृहमेधिभिरन्वहम् ॥ ९९ ॥

यद्वृष्टे स्त्री विरुद्धा स्याद्यदिवाप्यवमानिता ।

न तद्वृष्टे सुखं सम्पन्नचारोग्यं प्रजासुखम् ॥ १०० ॥

कथं सुखेन वर्त्तेत विश्वमेतद्भवद्गृहम् ।

त्वयि विरोधमापन्ने गृहिण्या समशीलया ॥ १०१ ॥

तस्माद्विश्वस्य रक्षार्थं सावधानो भव प्रभो ।

इत्यावेद्यामराः सर्वे प्रणम्य जगतां पतिम् ॥ १०२ ॥

बद्धाञ्जलिपुटास्तूष्णीमासन् भूतानमुत्ताम्बुजाः ॥ १०३ ॥

इति श्रीपञ्चरात्रे माहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती-

संवादे तृतीयं पटलम् ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थं पटलम् ।

शिव उवाच ॥

अथ तेषां वचः श्रुत्वा देवानामतिविक्रमम् ।

महसन्वाचमकिरत् देवानां हृदयङ्गमां ॥ १ ॥

विष्णुरुवाच ।

भो महेश विधे ब्रह्मन् शक्राद्याः शृणुतामराः ।

मम प्राणमिया देवी रमा देवी तपस्विनी ॥ २ ॥

कलहान्तरिता जाता केतुमाले तपस्यति ।

तेनोग्रतपसा विश्वं परितप्तं समन्ततः ॥ ३ ॥

न सा सन्तोषमायाति स्वनिश्चितमृते सुराः ।

स्त्रीणां जातिस्वभावोयं कार्कश्यमविवेकिता ॥ ४ ॥

अशौचं निर्दयत्वं च निर्वन्धः साहसं तथा ।

लोभानृत्तं च कपटं मूर्खत्वमपदे च रुक् ॥ ५ ॥

नष्टं कुलं कुतनयात् नष्टं राज्यं कुमन्त्रिणा ।

ब्राह्मणः शूद्रसेवाभिरनभ्यासात्सरस्वती ॥ ६ ॥

निद्रया नष्टमायुष्यं(१) अनुद्योगात्समुदयः ।

गुणा लोभैर्धनं पापैः सुखं नष्टं कुभार्यया ॥ ७ ॥

यत्रानुकूल्यं दम्पत्योस्त्रिवर्गस्तत्र वर्द्धते ।

प्रातिकूल्येन नश्येत् ग्रीष्मे बीजाङ्कुरा इव ॥ ८ ॥

देवी निर्वन्धमापन्ना विरमेन्न कथञ्चन ।

जगतामसुखं भूरि प्रवृत्तं तन्निवर्तते ॥ ९ ॥

मतिक्रियां करिष्यामि यात यूयं मुदान्विताः ।

इति देवा वचः श्रुत्वा परिक्रम्य जनार्दनम् ॥ १० ॥

प्रणम्य पुनरायाताः स्वं स्वं धाम महर्षिताः

ब्रह्मा विष्णुश्च ईशश्च केतुमालं गतास्तथा ॥ ११ ॥

यत्र सा निश्चलवपुः पदाङ्गुष्ठेन संस्थिता ।
 ऊर्ध्वदृष्टिर्निरुद्धान्तःपवना सा मनस्विनी ॥ १२ ॥
 स्वभालशिलिविद्योतज्ज्वालाभिर्ग्रेसतीव हि ।
 ब्रह्माण्डं कवलाकारं कल्पान्तेग्निशिखा यथा ॥ १३ ॥
 दृष्ट्वा तां च तथाभूतां त्रयो ब्रह्मादिका वयं ॥ १४ ॥
 परमं विस्मयं जगमुर्देव्याश्चरितमद्भुतम् ॥ १४ ॥
 ततस्तन्निकटं गत्वा हरिः प्राह हसन्निव ।
 रमे प्राणप्रिये देवि वृथा किं परितप्यसे ॥ १५ ॥
 निवृत्तिमेहि तपसो वृथायासफलादिह ।
 बहायासं चाल्पफलं न कर्माचरणं सताम् ॥ १६ ॥
 ध्यानानन्दरसे लीनं तन्मनोवतरत् क्षणात् ।
 एवमुक्ते तु हरिणा प्रियां सान्त्वयता मृगम् ॥ १७ ॥
 ददर्श प्रियमङ्गस्य घनश्यामं चतुर्भुजं ।
 विरञ्जीशानसहितं वनपालाविभूषितम् ॥ १८ ॥
 ननाम दण्डवद्भूमौ कृताञ्जलिपुटा रमा ।
 नोवाच वचनं किञ्चित् नोत्थितापि पुनः रमा ॥ १९ ॥
 हरिस्तत्प्रेम परमं स्वास्मिन् वीक्ष्य सुविस्मितः ।
 प्राह देवी हरिः प्रीत्या शृण्वतो विविरुद्रयोः ॥ २० ॥
 विष्णुरुवाच ।

अहो वन्यासि वन्यासि कपले लोकवन्दिते ।
 आत्मनोर्ध्वं स्त्रियः साध्यः पुंसो धर्मपरायणाः ॥ २१ ॥
 स्त्रीसाहाय्येन जेतव्या लोका धर्मपरायणैः ।
 अपत्नीकस्य ते सर्वे भवन्ति विफला यतः ॥ २२ ॥
 स्त्रीमूलं सर्वधर्माणां तदभावात्कुतश्च ते ।
 तेर्विना न भवन्त्येव लोका ज्ञानमथापि वा ॥ २३ ॥

धिक् जीवितं स्त्री रहितस्य लोके जुगुप्सितं धर्मविदां समाजे ।
 देवा मुनीन्द्रातिथयोपि यस्य गृहाण्युपेक्षन्त इवाधनं जनाः ॥ २४ ॥

किं धनैर्विधवाकरपैर्विभवैः किं सुखं युतैः ।
 किं सुखं यस्य नो वेश्मन्युदारा धर्मचारिणी ॥ २५ ॥
 दुःशीलं दुर्नयं दुष्टं दरिद्रं जरया प्लुतं ।
 पतिं पुष्पाति कुलजा तस्मात्स्त्री तु गरीयसी ॥ २६ ॥
 न मित्रं स्त्रीसमं मन्ये न कथं न सहोदरम् ।
 यतस्ते पृथगालोभ्याः स्त्री तु नैव कदाचन ॥ २७ ॥
 सुखे वा यदि वा दुःखे जीविते मरणेऽपि वा ।
 न मित्रं स्त्रीसमं कापि सत्यं सत्यं म्रियेवदे ॥ २८ ॥
 तस्मात्स्वं तु विशेषेण स्त्रीरर्त्नं मम रोचते ।
 मूर्धन्या पतिदेवानां यतस्त्वं परिगीयसे ॥ २९ ॥
 स्त्रीणामपि परो धर्मः पतिशुश्रूषणं च यत् ।
 कायेन मनसा वाचा ततोऽन्वयमास्ति किञ्चन ॥ ३० ॥
 या स्त्री पतिव्रता लोके पतिधर्मपरायणा ।
 तदुक्तमेव कुर्वाणा सुखमक्षयमश्नुते ॥ ३१ ॥
 तस्मादहं ते तपसा परितुष्टोस्मि साम्मतम् ।
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते तवसो लोकदुःखदात् ॥ ३२ ॥
 व्यतीयुः सप्तकल्पास्ते साधिकाः कोमलां तनुम् ।
 ग्लपयन्त्या ऋजुदिनं नोचितस्ते घृथा अमः ॥ ३३ ॥
 पुष्पस्रव्यासु रुचिरं वपुस्ते परिलिखते ।
 सा कथं चण्डतिग्मांशुं सहते तापवर्षिणम् ॥ ३४ ॥
 शीतोष्णवातवर्षाभ्यां परिक्लिष्टा वपुर्लता ।
 वेणीभूता मूर्धजास्ते मनो मे खेदवन्ति च ॥ ३५ ॥
 मन्दास्मितप्रभोदारं मुखं बिम्बाधरं तत्र ।
 हिमक्लिष्टं न चाभाति हेमन्तकमलं यथा ॥ ३६ ॥

चण्डतिग्मांशुतापेन कपोलौ श्यावकौ तत्र ।

मुक्तादापश्रिया हीनौ न शोभा ते (शोभते) यथा पुरा ॥ ३७ ॥

अनजनं च नयनं भालं काश्मीरवञ्चितम् ।

मुखं ताम्बूलरहितं वीक्षतः कस्य ते सुखम् ॥ ३८ ॥
 मा शोषय वपू रम्यं तपसा दुर्दरेण वै ।
 मूर्ध्ना प्रणम्य ते पादं प्रार्थयामि पुनः पुनः ॥ ३९ ॥
 किं व्यापसि रह इति यत्प्रष्टुं कमले त्वया ।
 अवाच्यं तत्तु जानीहि अपि कल्पायुतायुतैः ॥ ४० ॥
 तथापि कथयिष्यामि कुतस्ते तपसा महम् ।
 साक्षाज्जिह्वा वाच्यं तत्तु देवि कथञ्चन ॥ ४१ ॥
 तथापि कथयिष्यामि प्रकारं शृणु सुन्दरि ।
 द्वापरान्तेऽष्टाविंशतिमे असुरा नृपरुपिणः ।
 वेदमार्गविनाशाय यतिष्यन्ति दुराशयाः ॥ ४२ ॥
 स्त्रीगोव्राह्मणसाधूनां धर्मिष्ठानां तपस्विनां ।
 वर्णाश्रमाणां सेतूनां स्वस्वधर्मानुवर्तिनाम् ॥ ४३ ॥
 करिष्यन्ति यदा पीडां तदाहं धर्मगुप्तये ।
 वेदधर्मादिरक्षार्थं विनाशाय दुरात्मनाम् ॥ ४४ ॥
 ययातिकुलजातस्य यदुराजस्य वेश्मनि ।
 त्रासुदेवो भविष्यामि नाम्ना कृष्णेति विश्रुतः ॥ ४५ ॥
 तत्रापि त्वं रुक्मिणीति भविष्यासि वराङ्गना ।
 तत्र त्वां केचन नृपा असुरा ज्ञानदुर्लभाः ॥ ४६ ॥
 आयास्यान्ते समुद्रोदुं जित्वा तान् समरे खलान् ।
 उद्ग्रहिष्यामि भवतीं यच्चितां नात्र संशयः ॥ ४७ ॥
 तदा कुलाङ्गना पुत्रपतिवन्त्यः पतिव्रताः ।
 गास्यन्ति मङ्गलार्थं तु मञ्चरित्राणि सुन्दरि ॥ ४८ ॥
 उपचारविधानेन तच्छ्रुत्वा हृदयं मम ।
 भविष्यति सुखापूर्णं ययाम्भोधिर्विधूदये ॥ ४९ ॥
 ईदृक्तादृगितिगिरां न वक्तुं भवति क्षमम् ।
 स्वयमेवानुभवति शर्कराक्षीरपानवत् ॥ ५० ॥
 तत्सुखाम्भोनिधेर्देवि कणिकापि कथञ्चन ।

न ब्रह्मादिषु देवेषु वर्ततेऽन्यत्र का कथा ॥ ५१ ॥
 नोपदिष्टं तु तद्वेति न शब्दैरुपदिश्यते ।
 केवलानुभाकारं वेत्येकोनुभवी सदा(१) ॥ ५२ ॥
 अनुमानप्रमाणेन ह्यनुपेयं कथञ्चन ।
 लक्षणैर्देव देवेशि नान्योपायैः कथञ्चन ॥ ५३ ॥
 लक्षणानि तु ते वन्मि शृणु सुन्दरि यत्नतः ।
 अन्तः सुखसमुद्बुद्धो बहिः सन्धानविस्मृतिः ॥ ५४ ॥
 नेत्रयोरश्रुसंवाहः कम्पः स्वेदोदयस्तथा ।
 रोमाञ्चः कण्ठरोधश्च लक्षणानि च वै विदुः ॥ ५५ ॥
 इत्येतैर्लक्षणैर्देवि मदन्तःकरणस्थितं ।
 (१)सुखं मद्भयानयोग्यं यच्चञ्जानिष्यसि केवलं ॥ ५६ ॥
 तावत्त्वं तं च समयं परिपालय वरलभे ।
 इत्येतत्ते समारूपातं सर्वस्वं मे न संशयः ॥ ५७ ॥
 श्रुतीनां चापि सर्वासां रहस्यं त्विदमेव हि ।
 इदमेव परं ज्ञानमिदमेव परा क्रिया ॥ ५८ ॥
 इदमेव परो योग इदमेव परो मत्तः ।
 इदमेव परं ध्येयमिदमेव परा गतिः ॥ ५९ ॥
 इदमेव परं ज्ञेयमिदमेव महाधनं ।
 इदमेवाखिला सम्पत् सत्यं सत्यं पतिव्रते ॥ ६० ॥
 इत्येवं विष्णुना प्रोक्ता रमा देवी पतिव्रता ।
 जहौ तापं च ग्रीष्मार्चा भूरिवाम्भोदतर्पिता ॥ ६१ ॥
 विकसन्नयनाम्भोजा प्रमोदभरविह्वला ।
 पपात पादयोर्भर्तुः दण्डवत् विमलाशया ॥ ६२ ॥
 ब्रह्मणापि मया चापि संस्तुता बहुधा गिरा ।

तपसः फलमभ्येत्य कृतार्थोस्मीत्यमन्यत ॥ ६३ ॥
 सुमुचुः पुष्पवर्षाणि नेदुर्दुन्दुभयो दिवि ।
 जगुर्गन्धर्वपतयो ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ ६४ ॥
 समर्षयः समम्येत्य तुष्टुबुस्तामनिन्दिता ।
 तापः शशाम जगतां सर्वत्रासीत् सुमङ्गलं ॥ ६५ ॥
 बवौ वायुः सुखस्पर्शो दिगासीद्विमलप्रभा ।
 जलान्यासन्प्रसन्नानि जप्त्वलुर्वहयः शुभाः ॥ ६६ ॥
 मनांस्यासन्प्रसन्नानि भूतानां नष्टचेतसां ।
 इत्येवं मङ्गले जाते प्रसन्ना दिवि देवताः ।
 पृथिव्यां मानवाः सर्वे पाताले पञ्चमेश्वराः ॥ ६७ ॥
 ब्रह्मलोकं गतो ब्रह्मा अहं कैलासमागतः ।
 गृहीत्वा च करे लक्ष्मीं विष्णुः स्वनिलयं प्रति ॥ ६८ ॥
 इत्येवं ते मयाख्यातं त्वया पृष्ठमानिन्दिते ।
 तत्त्वज्ञानं न सुलभं तस्माद्गोप्यतमं प्रिये ॥ ६९ ॥
 तत्त्वज्ञानाधिकारिण्यो विरलाः सन्ति कचन ।
 कालेन बहुना देवि तान्परीक्ष्य प्रकाशयेत् ॥ ७० ॥
 स्नेहाल्लोभाद्भयाद्वापि योन्यस्मै वक्ति मूढवीः ।
 नासौ ज्ञानी भवेद्देवि उदरम्भरिरेव सः ॥ ७१ ॥
 सहसंवाससेवामिस्ताडनैः परुषोक्तिभिः ।
 यदा न याति कालुष्यं सोधिकारी यतो मम ॥ ७२ ॥
 श्रुत्वा तत्त्वकथावादं वपू रोमाञ्चसङ्कुलं ।
 हर्षाश्रुव्याकुले नेत्रे सोधिकारी यतो मम ॥ ७३ ॥
 परापवादविमुखो परस्त्रीधननिस्पृहः ।
 अक्रोधी लोभनिर्मुक्तः शान्तः शास्त्रविवक्षणः ॥ ७४ ॥
 वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः श्रद्धालुर्गतसाध्वसः ।
 गुणरागी सदात्यागी विरागी बाह्यवस्तुषु ॥ ७५ ॥

पापभीतो भवेद्द्वेषी विषयादिष्वलोलुपः ।
 अन्यैश्चापि शुभैर्देवि लक्षणेश्चापि लसितः ॥ ७५ ॥
 अधिकारीति विज्ञेयस्तस्मै देयमिदं रहः ।
 वेदगुह्यमिदं देवि नान्यथा तु प्रकाशयेत् ॥ ७६ ॥
 प्रकाशयन्विमूढात्मा स भवेदापदा पदं इत्यादि ।
 न तस्य तत्त्वसंसिद्धिर्गुरोः शिष्यस्य चाप्यहो ॥ ७७ ॥
 तत्त्वज्ञेनोपदिष्टा ये तत्त्वज्ञा एव सुन्दरि ।
 अनर्हैरुपदिष्टा ये तेऽप्यनर्हा भवन्ति हि ॥ ७८ ॥
 अनर्हैरुपदिष्टा ये येनर्हाश्च स्वयं शिवे(१) ।
 उभयभ्रंशदोषेण ते यान्ति नरकं प्रिये ॥ ७९ ॥
 लोकभ्रंशः कर्मकोपात् अयोग्यत्वात् फलाग्रहः ।
 तेषां तपः स्यादतुल्यं यावच्चन्द्रार्कतारकं ॥ ८० ॥
 मुक्तं प्रबोधयेद्बुद्धो ब्रह्मस्तु च तं कथं ।
 पाषाणं तारयेतुम्बी न पाषाणः परस्परं ॥ ८१ ॥
 तस्मादेवं विनिश्चित्य सद्गुरोः शरणं गतः ।
 आत्मानं मोहविभ्रान्तं तारयेत्स च बुद्धिमान् ॥ ८२ ॥
 इत्येतन्मे समाख्यातं यत्पृष्ठोहं त्वया प्रिये ।
 समासेन महादेवि किमन्यत्प्रष्टुमिच्छामि ॥ ८३ ॥

इति श्रीमाहेश्वरसन्ध्ये उत्तरखण्डे शिवपार्वतीसंवादे
 चतुर्थ पटलम् ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमं पटलम् ।

पार्वत्युवाच ॥

भगवन् लोकनाथेश देव देवेश धूर्जटे ।

इयं कथा महापुण्या कथिता पापनाशिनी ॥ १ ॥

यद्रमायै न च प्राहा भगवन् प्राणवल्लभः ।

साक्षान्मुखेन देवेशाभिनयेन वदिष्यति ॥ २ ॥

तस्तु तत्त्वं कथयसि साक्षादेव मम प्रभो ।

त्वमेव तादृशो देव दयालुर्नापरः प्रभो ॥ ३ ॥

तत्तत्त्वज्ञानसामर्थ्याद्भागाः सर्वेवधीरिताः ।

दिग्वासा जटिलो नन्दी चरस्येकोपि पण्डितः ॥ ४ ॥

त्वं गुरुः सर्वलोकस्य तत्त्वमार्गोपदेशकः ।

न त्वया सदृशः कश्चित् तत्त्वज्ञानानुभूतिमान् ॥ ५ ॥

अर्द्धाङ्गदानतो जाने तव प्राणाधिकास्त्वहम् ।

अतो वदसि भो नाथ तत्त्वं गुह्यतमं च यत् ॥ ६ ॥

न तच्चिन्तं त्वयि विभो कृपासिन्धौ महेश्वरे ।

अतस्त्वां प्रष्टुमिच्छामि सन्दिहाना महेश्वर ॥ ७ ॥

यत्त्वयोक्तं पुरा मोहो जगत्कारणरूपकः ।

यथा बीजादुद्भवन्ति पत्रपुष्पफलादयः ॥ ८ ॥

एवं मोहात्समुद्भूतं सदेवासुरमानुषम् ।

अज्ञानप्रभवो मोहो मोहाज्जातं चराचरम् ॥ ९ ॥

स्रजं शुक्तिं समावृत्य यथाज्ञानं स्वशक्तितः ॥

अहिं चरजतं चैव यथा दर्शयते स्फुटम् ॥ १० ॥

तथाक्षरं परं ब्रह्म ह्यज्ञानं मोहकारणम् ।

समावृत्यात्मशक्त्यैव विश्वं सृजति शङ्कर ॥ ११ ॥

इत्युक्तं यत्त्वया देव तत्र मे संशयो महान् ।

अक्षरं यत्त्वया प्रोक्तं निष्प्रपञ्चं निरामयम् ॥

निर्दोषं निर्मलं शुद्धं निरीहं सङ्गवर्जितम् ॥ १२ ॥
 स्वप्रकाशं गुणातीतं ज्ञानरूपं समं शिवम् ।
 निर्विकारं सदाभान्तं सदसद्भावतः परम् ॥ १३ ॥
 तस्मिन्नज्ञानसंसर्गः को वा वक्तुं समीहते ।
 कथमज्ञानजो मोहस्तस्मिन् ज्ञानात्मनीश्वरे ॥ १४ ॥
 स्वप्रकाशे यदज्ञानमावृतिं कुरुते यदि ।
 तमसापि कथं सूर्यो नात्रियेत मनागपि ॥ १५ ॥
 कथं वा मोहनाशेपि कैवल्यमवशिष्यते ।
 असत्यं सत्यवद्भाति संशयोत्र महान्मम ॥
 छेतुमर्हसि देवेश तत्त्वज्ञानासिना प्रभो ॥ १६ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु सुन्दरि यत्नेन रहस्यं परमाद्भुतम् ।
 तव स्नेहवशाद्वाच्यं प्रेम्णाहं प्रार्थितस्त्वया ॥ १७ ॥
 न वाच्यं यस्य कस्यापि मातृजारसमं रहः ।
 गोपयेत्सर्वतो भद्रं विवदेन्न कथञ्चन ॥ १८ ॥
 न वादितर्कविषयं परं ब्रह्मसनातनम् ।
 तर्कैककर्मशोधियो वादिनो मूढबुद्धयः ॥ १९ ॥
 सूर्यस्यावरणे शक्तं तिमिरं न कथञ्चन ।
 स्वप्रकाशे तथाज्ञानं कदाचित्प्रभवेन्नहि ॥ २० ॥
 इति प्रामाणिकैस्तर्कैर्विरुद्धमिव भासते ।
 मोहमृष्टिसमुद्भूता ये प्रमाणविदो जनाः ॥ २१ ॥
 कथं ते वेदितुं शक्ताः प्रमाणैरपि पण्डिताः ॥ २२ ॥
 यथा स्वप्नजनो देवि स्वप्नहृष्टारमेकलम् ।
 न जानाति तथा देवि प्रमाणान्यपि कृत्स्नशः ॥
 परे ब्रह्मण्यक्षरेऽस्मिन् अज्ञानावेशमाहितम् ॥ २३ ॥
 तस्माद्युक्तिर्न कर्तव्या श्रुतिभिर्या विरुध्यते ।
 अनुकूला श्रुतिगिरां युक्तिः सा विदुषां मता ॥ २४ ॥

यथा न सत्यादनृतात्केवलाद् व्यावहारिकम् ।
 तथा सत्यानृताभ्यां तु व्यवहारः प्रवर्तितः ॥ २५ ॥
 अनृतं तु तदज्ञानं सत्यं ब्रह्मैव केवलम् ।
 न तुषादङ्कुरोत्पत्तिः केवलात्तण्डुलादपि ॥ २६ ॥
 तुषतण्डुलयोगेन जायतेङ्कुरविस्तृतिः ।
 ब्रह्मण्यज्ञानयोगेन जायते विश्वसम्भवः ॥ २७ ॥
 तस्मान्न संशयः कार्यो ब्रह्मण्यज्ञानसम्भवे ।
 नापनेया मतिस्तर्कैर्भावा ये (१)चाप्यलौकिकाः ॥ २८ ॥
 न तांस्तर्केण युञ्जीतेत्याहुश्चोपनिषद्गिरः ।
 ब्रह्मण्यज्ञानसद्भावो लोकसिद्धो न विद्यते ॥ २९ ॥
 विद्यते वेदसिद्धोऽयं तस्माद्देदः प्रमाणकम् ।
 अलौकिकं न सिध्येत विरुद्धं यच्छ्रुतेः सह ॥ ३० ॥
 अपरोक्षं लौकिकं च परोक्षं चाप्यलौकिकम् ।
 कथं सिध्येदप्रमाणं परोक्षं लौकिकोक्तिभिः ॥ ३१ ॥
 प्रमाणराजो यद्याहक् निरूपयति केवलम् ।
 तत्तादृगेव मन्तव्यमन्यथा स बहिर्मुखः ॥ ३२ ॥
 अलौकिकं लौकिकं च तस्यैतदुभयं गतम् ।
 स चाण्डालमयीं योनिं प्रविशेत्तद्वह्निर्मुखः ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मसन्निधिविदूद्राद्यैते वेदानुवर्तिनः ।
 वेदैस्त्यक्तास्त्यजन्तस्ते यान्ति नीचपरम्पराम् ॥ ३४ ॥
 प्रत्यक्षं चानुमानं च शब्दः सादृश्यमेव च ।
 अस्वायेतानि देवेशि प्रमाणानि न संशयः ॥ ३५ ॥
 प्रत्यक्षं लौकिकं सिद्धं न चैवालौकिके हितम् ।
 पर्वतो वह्निमान् घूमादित्येवमनुमीयते ॥ ३६ ॥
 ब्रह्म केनात्र संसाध्यं सदसत्परमव्ययम् ।

तस्माद्ब्रह्मण्यनुमितिर्न सिध्येत कदाचन ॥ ३७ ॥

सदृशाभावतो लोके सादृश्यं नापि सिध्यति ।

अनादिः शब्दब्रह्माख्यो ब्रह्मवक्तीह यादृशम् ।

तादृशं तद्विजीनायात्पाखण्डी चान्यथा हि सः ॥ ३८ ॥

ब्रह्माभासमया जीवा ब्रह्मैवेति विनिश्चयः ।

अहं मनुष्य इत्याद्या अहं बुद्धिर्हि देहिनाम् ॥ ३९ ॥

आत्मत्वेनैव गृह्णाति देहं चैनमचेतनम् ।

विपरीतमिदं भद्रे सन्दिग्धमिदमेव हि ॥ ४० ॥

अलौकिकं हि सन्दिग्धं वेदेनैव निवर्त्तते ।

न निश्चयं विना कापि मुक्तिर्भवति शाश्वतीः ॥ ४१ ॥

तस्माद्वेदान्तवाक्यैश्च सहायैः सर्वतोधिकैः ।

विचारयेत्परं ब्रह्म स्वात्मानं लभते हि सः ॥ ४२ ॥

शब्दातीतं परं ब्रह्म शब्दगोचरमपि ।

तथाप्यनादिसन्दैस्तत् ज्ञायते नान्यथा मिये ॥ ४३ ॥

प्रमाणराजो निगमादनुभूतिर्गरीयसी ।

तथाप्यनुभवी साक्षात् शब्दैरेवोपदिश्यति ॥ ४४ ॥

गुरुक्तं चापि वेदोक्तमेकार्यं यदि भासते ।

तदा कृतार्थः पुरुषो मुक्तो भवति संशयात् ॥ ४५ ॥

निवृत्ते संशये देवि जाते स्वानुभवोदये ।

ब्रह्मण्यज्ञानमित्येषः सन्देहो नाशमेव्यति ॥ ४६ ॥

यदि युक्त्या प्रमाणैश्च विरुद्धं श्रुतिसम्मतम् ।

नायं विरुद्धो विदुषां अनुभूतिमतामपि ॥ ४७ ॥

जाग्रत्वेतत्प्रतीयेत स्वप्ने तस्मातिभासिकम् ।

सुषुप्तौ तन्निरासेऽपि मूलाज्ञानं हि तिष्ठति ॥ ४८ ॥

आभासस्तदवच्छिन्नो जीवत्वेन प्रतीयते ।

आभासो ज्ञानरूपो हि बहिरन्तःप्रकाशकः ॥ ४९ ॥

तदज्ञानं तु देहादिरूपैः परिणतं मिये ।

तत्र व्याप्तश्चिदाभास एवं स्याद्वावहारिकम् ॥ ५० ॥
 मूलाज्ञानमिदं देवि यदात्मनि च धिष्ठितम् ।
 तन्निरासं विना देवि जीवा आभासरूपिणः ॥ ५१ ॥
 न मुच्यन्ते कदाचिद्वा कथंचिद्वा सुरेश्वरि ।
 व्रतोपवासनियमैस्तपोभिर्विविधैरपि ॥ ५२ ॥
 स्वाध्यायाध्ययनैर्दानैस्तीर्थैर्वा चान्यसाधनैः ।
 ब्रह्मचर्यवानप्रस्थसन्न्यासाचरणैरपि ।
 अगाधज्ञानपाथोधौ दुरन्ते पारवर्जिते ॥ ५३ ॥
 उन्मज्जन्ते निमज्जन्ते देवत्वजडतादिभिः ।
 नैव पारं गताः केचिन्नैव यास्यन्ति केचन ॥ ५४ ॥
 अहोत्र परमानन्दः पुरुषोत्तम ईश्वरः ।
 यानीक्षतेनुग्रहदृशा ते यास्यन्ति गिरीन्द्रजे ॥ ५५ ॥
 अस्मिन्नज्ञानपाथोधौ वयं ब्रह्मादयोऽपि च ।
 बुद्बुदाकारतां प्राप्तास्तदिच्छावायुजृम्भिताः ॥ ५६ ॥
 वायुपरामे देवेशि बुद्बुदा नीरतां गताः ।
 तथा यास्यति ब्रह्माण्डमस्माभिरविशेषितम् ॥ ५७ ॥
 अप्रबोधो यथा स्वप्ने चित्रं सृजति कौतुकम् ।
 तथैवात्मा प्रबोधेन जातं सर्वं चराचरम् ॥ ५८ ॥
 प्रबोधाद्विषयं याति परं ब्रह्मावशिष्यते ।
 स्रजि सर्पलये यद्वत् स्रगेव परिशिष्यते ॥ ५९ ॥
 अध्यारोपापवादेन परं ब्रह्मैव शिष्यते ।
 इति ते सर्वमारूपातं यत्पृष्ठोऽहं त्वया प्रिये ॥ ६० ॥
 समासेन महेशानि किं श्रूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६१ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे

पञ्चमं पटलम् ॥ ५ ॥

श्रीदेव्युवाच ॥

देवदेव कृपासिन्धो दीनबन्धो जगत्पते ।
 आपीय भवतः सूर्तिं महानन्दः प्रवर्तते ॥ १ ॥
 अज्ञानान्निखिलं जातं ब्रह्मादिस्थावरान्तकम् ।
 इति यद्भवता प्रोक्तं सङ्क्षेपेण महेश्वर ॥ २ ॥
 प्रपञ्चय पुनः सर्वं सृष्टिमंहारभेदतः ।

शिव उवाच ॥

शृणु पार्वति वक्ष्यामि यत्त्वं पृच्छसि तत्त्वतः ।
 तस्य श्रवणमात्रेण परमात्मा प्रकाशते ॥ ३ ॥
 अज्ञानं यन्मया प्रोक्तं न सन्नासत्तदुच्यते ।
 सत्त्वेन्मुक्तिसमुच्छेदो ह्यसत्त्वेद्भासते कथम् ॥ ४ ॥
 अनिर्वाच्यमिदं तस्मात् त्रिगुणोत्पादकं तथा ।
 ज्ञाननाशयं भावरूपं मूलाज्ञानं विदुः प्रिये ॥ ५ ॥
 शशशृङ्गनरशृङ्गबन्ध्यापुत्रस्वपुष्पवत् ।
 अज्ञानं कथितं सद्भिः कथं सदिति चोच्यते ॥ ६ ॥
 नासत्तु कारणत्वेन ह्युपयुज्यते कर्हिचित् ।
 कथं सृजति ब्रह्माण्डं ब्रह्मादिस्थावरान्तकम् ॥ ७ ॥
 न शक्यस्तदभावोपि यस्मात्तन्निगुणात्मकम् ।
 श्रुतिप्रसिद्धं व्योमादिरूपेण विततं च यत् ॥ ८ ॥
 सत्यवद्भासते वापि मूलाज्ञानं गिरीन्द्रजे ।
 दीपार्चिषेव तिमिरं ज्ञानेन विनिवर्तते ॥ ९ ॥
 स्वस्वरूपावबोधो हि ज्ञानमित्युच्यते प्रिये ।
 स्वस्वरूपभ्रमो देवि विकल्पो भवसंज्ञकः ।
 भ्रान्तात्मनस्तु शयने विकल्पो जायते महान् ॥ १० ॥
 प्राप्तात्मनः समूलोपि नश्यते तद्देव हि ।
 तदज्ञानं द्विधाभूतं कार्यकारणभेदतः ॥ ११ ॥

अक्षरे परमानन्दे मूलं स्यात्कारणं परम् ।
 कार्यात्मकं बुद्धिभेदात् बुद्धिराभासदीपिता ॥ १२ ॥
 सूते कार्यात्मकं पिण्डं ब्रह्माण्डं कारणात्मकम् ।
 ब्रह्माण्डपिण्डयोरैक्यं प्रवदन्ति विपश्चितः ॥ १३ ॥
 सरःशरावयोर्मध्ये यथार्कः प्रतिबिम्बितः ।
 अक्षरः स्वावभासेन कार्यकारणसङ्गतः ॥ १४ ॥
 यथोपाधिद्वयाभावे सूर्य एकः प्रतीयते ।
 तथोपाधिद्वयाभावे विशुद्धः केवलोक्षरः ॥ १५ ॥
 मूलोपाधिर्विशुद्धश्च सत्त्वप्राधान्यतः प्रिये ।
 क्षुद्रोपाधिर्हि मलिनस्तमःप्राधान्यतो भवेत् ॥ १६ ॥
 उत्कृष्टत्वाद्विशुद्धत्वात् सत्त्वप्राधान्यतस्तथा ।
 नारायणादिकान् सूते सर्वज्ञानोपबृंहितान् ॥ १७ ॥
 कार्योपाधिर्निकृष्टत्वादशुद्धत्वाच्च तामसः ।
 जीवसृष्टिं वितनुते सर्वेशगुणवर्जिताम् ॥ १८ ॥
 नारायणादिजीवन्ता सृष्टिर्मोहावधिस्थिता ।
 एकमेवाद्वितीयं च ब्रह्मेति श्रुतयो जगुः ॥ १९ ॥
 बुद्धिद्वयसिद्धिं यद्ब्रह्माग्रत्स्वप्नसुषुप्तिकाः ।
 आभासात्मनि जीवाख्ये वर्तन्ते ताः पुनः पुनः ॥ २० ॥
 तद्ब्रह्मणि चाज्ञानं त्रिधैव परिवर्तते ।
 मूलाज्ञानं लयस्थानं सुषुप्तिः परिकीर्त्तिता ॥ २१ ॥
 नारायणोपाधिकं पस्वप्नं तत्परिचक्षते ।
 विष्णुपाधिप्रयाज्ञानं जाग्रदित्यभिधीयते ॥ २२ ॥
 आदिजीवो महाजीवो विष्ण्वाख्यः परिकीर्त्तितः ।
 स एव सर्वजीवाख्यः (१) आभासात्मा परस्य तु ॥ २३ ॥
 जाग्रत्स्थानगताज्ञानं नानारूपैर्विजृम्भितम् ।

देवासुरमनुष्याद्यैर्गन्धर्वैरगकिन्नरैः ॥ २४ ॥
 पशुकीटपतङ्गाद्यैर्विचित्रैः कर्मनिर्मितैः ।
 तानेतान्वासनारूढान्नानाभेदव्यवस्थितान् ॥ २५ ॥
 नारायणेन रूपेण स्वयं पश्यति चाक्षरः ।
 जाग्रत्स्वप्ने विलीयेत स्वप्नस्तु शयनं व्रजेत् ।
 तत्तुरीयं लयं याते स्मृतिरत्रावशिष्यते ॥ २६ ॥
 यथा जाग्रणे स्वप्नः स्वप्ने जागरणं यथा ।
 तथा वृत्तमिदं देवि यो जानाति स मुच्यते ॥ २७ ॥
 अक्षरः परमात्मायं जाग्रत्स्वप्नं प्रपश्यति ।
 जीवो जाग्रति वै स्वप्ने चित् क्षरस्य परात्मनः ।
 स्वप्नं तज्जागरश्चापि द्वयमेतद्वैतार्थकम् ॥ २८ ॥
 स्थूलार्थोपासत्तिकालो जागरः परिकीर्तितः ।
 स्थूलं सक्त्वा तु सूक्ष्मार्थोपासतिः स्वाप्लिकी मता ॥ २९ ॥
 सूक्ष्मार्थानामप्यभावोपासतिः शयनात्मिका ।
 शयनं तत्तु चाज्ञानं मोहरूपं वरानने ॥ ३० ॥
 कारणं तद्विजानीयात् महाकारणनिर्मितम् ।
 कार्यरूपेण विततं क्रमात्स्थूलविभेदतः ॥ ३१ ॥
 तदहं ते प्रवक्ष्यामि शृणुष्वैकाग्रचेतसा ।
 अज्ञानं प्रकृतिर्माया मोहोऽयत्तं प्रधानकम् ।
 अदृष्टं चेति बहुधा वादिनस्तत्प्रवक्षते ॥ ३२ ॥
 एकार्थमेव तत्सर्वं गुणस्तत्त्वाविरोधतः ।
 नाममात्रेण कलहो नार्थं दृष्ट्वा कदाचन ।
 प्रकृतिश्चापि पुरुषो यतस्तत्सृष्टिसम्भवौ ॥ ३३ ॥
 कार्यकारणयोर्भेदः अभेदारूपः प्रकीर्तितः ।
 मृतसुवर्णादिकानां च घटादेर्वलयस्य च ॥ ३४ ॥
 भेदोऽथभेद एव स्यात् तद्वदेतत्प्रकीर्त्यते ॥ ३५ ॥
 तदज्ञानस्य शक्ती द्वे विक्षेपावरणात्मिके ।

ब्रह्मावृणोति सहसा शक्त्यावरणसंज्ञया ॥ ३६ ॥
 यथाच्छादयति स्वल्पो भेषो भानुं सहस्रगुम् ।
 तथाच्छादयते मिथ्या ब्रह्मानन्तमखण्डकम् ॥ ३७ ॥
 अनावृतोपि पूर्णात्मा निःसङ्गो निर्विकल्पकः ।
 तद्वासनानुवशगस्तिमितात्मा चिदक्षरः ॥ ३८ ॥
 अथ विक्षेपशक्तिः सा यथा बहिरिवान्तरे ।
 दर्शयामास विततं प्रपञ्चं सकुतूहलम् ॥ ३९ ॥
 ददर्शासौ तदात्मानं नारायणमिति स्थितम् ।
 वेदानां वेदमार्गाणां लोकानां च परायणम् ॥ ४० ॥
 नारायणेन रूपेण स्वयं पश्यति चाक्षरः ।
 (१) स वेदात्मा परो देवो बहु स्यामित्यमन्यत ।
 अहङ्कारस्ततो जातो विकुर्वन्समभूत्त्रिधा ॥ ४१ ॥
 सात्त्विको राजसश्चैव तामसश्चेति वै त्रिधा ।
 तामसादप्यहङ्काराज्जडमासीन्नभः प्रिये ॥ ४२ ॥
 तस्य शब्दो गुणश्चासीदेक एव सुलोचने ।
 सत्त्वानुविद्धान्नमसो जातं श्रोत्रमथेन्द्रियम् ।
 शब्दस्तु विषयस्तस्य सात्त्विकी दिक्च देवता ॥ ४३ ॥
 रजो गुणप्रधानान्तु वागासीद्वचनग्रहा ।
 अग्निस्तत्राभवद्देवः सात्त्विकः सुरवन्दिते ॥ ४४ ॥
 अथाकाशादभूद्वायुः शब्दस्पर्शौ च तद्गुणौ ।
 सत्त्वानुविद्धात्पवनात् त्वगासीदिन्द्रियं प्रिये ॥ ४५ ॥
 रजोनुविद्धात्पवनादासीत्पाणीन्द्रियं प्रिये ।
 आदानं तस्य विषये इन्द्रस्तस्याधिदेवता ॥ ४६ ॥
 अथ वायोरभूदग्निः शब्दस्पर्शस्वरूपवान् ।
 तेजसः सत्त्वविद्धाद्वै चक्षु रूपगृहं सति ॥ ४७ ॥
 रजोगुणप्रधानान्तु पादेन्द्रियमभूत्प्रिये ।

(१) 'स वेदात्मा परो देवो बहु स्यामित्यमन्यत' इत्यपि पाठः ।

उपेन्द्रः सात्विको देवो गपनं विषयो भवेत् ॥ ४८ ॥
 आपस्तेजःसमुद्भूता रसाधिकगुणास्त्रयः ।
 सत्त्वानुविद्धात्सलिलाद्रसनं तद्रसग्रहम् ॥ ४९ ॥
 वरुणः सात्विको देवो बभूव सुरवन्दिते ।
 रजःप्रधानात्सलिलात् पाय्वासीच्च विसर्गकृत् ॥ ५० ॥
 यमोधिदेवता तत्र सात्विकः सम्बभूव ह ।
 अद्भ्योभवद्रसुमती शब्दादिगुणपञ्चका ।
 पृथिव्याः सत्त्वविद्धायाः घ्राणं गन्धग्रहं शिवे ॥ ५१ ॥
 नासत्यौ देवता तत्र सात्विकी सम्बभूव हा ।
 रजोनुविद्धया चासीदिन्द्रियं गुह्यसंज्ञकम् ॥ ५२ ॥
 आनन्दानुभवस्तेन जायते सुरवन्दिते ।
 देवः प्रजापतिस्तत्र सात्विकः परिकीर्तितः ॥ ५३ ॥
 रजःप्रधानभूतेभ्यो मिलितेभ्यः सुरेश्वरि ।
 क्रियाशक्त्यात्मकं प्राणपञ्चकं जायते शिवे ॥ ५४ ॥
 सत्त्वप्रधानभूतेभ्यो मिलितेभ्यः सुरेश्वरि ।
 ज्ञानशक्तिप्रधानं तु ह्यन्तःकरणमुच्यते ॥ ५५ ॥
 मनोबुद्धिरहङ्कारश्चित्तमित्यन्तरात्मकम् ।
 त्वक्चक्षुरसनाघ्राणश्रोत्रज्ञानेन्द्रियाणि च ॥ ५६ ॥
 वाक् पाणिपादपायूपस्थानि कर्मेन्द्रियाणि च ॥ ५७ ॥
 दिक्वातार्कप्रचेतोऽश्विवह्नीद्रोपेन्द्रमित्रकाः ।
 दशेन्द्रियाधिदेवाश्च मया ते परिकीर्तिताः ॥ ५८ ॥
 पृथिव्यधिपतिर्ब्रह्मा विष्णुः सलिलनायकः ।
 तेजसोधिपतिः शम्भुर्वायोरीश्वर एव च ॥ ५९ ॥
 व्योमनः सदाशिवः प्रोक्त इत्येता भूतदेवताः ।
 दशेन्द्रियाणि बुद्धिश्च मनःप्राणादिपञ्चकम् ।
 एतल्लिङ्गं समारूपातं जीवोपाधिरिति स्फुटम् ॥ ६० ॥

विशेषं तत्र देवेशि वर्णयामि शृणुष्व तत् ।
 प्राणादिपञ्चकं देवि ! कर्मेन्द्रियसमन्वितम् ॥ ६१ ॥
 प्राणकोश इति ख्यातः क्षुत्पिपासादिधर्मवान् ।
 मनोज्ञानेन्द्रियैर्युक्तं मनःकोश उदीरितः ॥ ६२ ॥
 बुद्धिज्ञानेन्द्रियैर्युक्तो विज्ञानाख्यः प्रकीर्तितः ।
 इदं कोशत्रयं देवि व्यष्ट्या लिङ्गमुदाहृतम् ॥ ६३ ॥
 तत्राभासमयो जीवो याति चापाति सुन्दरि ।
 जडं कोशत्रयं देवि ब्रह्माभासेन चेष्टते ॥ ६४ ॥
 यथायस्कान्तसान्निध्ये यथा कोहं सुरेश्वरि ।
 बज्जडं तदसदेवि यत्सत्तत्सदिति प्रिये ॥ ६५ ॥
 तस्मात्तच्चेतनं ब्रह्म सत्यमित्येव सुन्दरि ।
 समुदायस्तु लिङ्गानां तत्राभासस्तु यः प्रिये ॥ ६६ ॥
 हिरण्यगर्भं तं प्राहुः सूत्रात्मानं पुनस्तथा ॥ ६७ ॥
 इति ते कथितं देवि यत्पृष्टोहं त्वया शुभे ।
 समासेन गृह्णानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६८ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे तत्त्वसारे
 शिवोमासंवादे षष्ठं पटलम् ॥ ६ ॥

सप्तमं पटलम् ॥ ७ ॥

पार्वत्युवाच ॥

देवदेव महादेव करुणार्णव शङ्कर ।

श्रुत्वा त्वदीयवचनं नात्मा मे परितुष्यति ॥ १ ॥

नारायणादिरूपाणि त्वयोक्तानि च शङ्कर ।

तदुद्भवे हेतुमात्रं ब्रह्माज्ञानं निरूपितम् ॥ २ ॥

ब्रह्मण्यज्ञानसम्बन्धः सन्देहस्ते निवारितः ।

कारणं ब्रूहि देवेश मोहोत्पत्तौ विशेषतः ॥ ३ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि रहस्यं वेदगोपितम् ।

यस्य कस्यापि नो वाच्यं वाच्यं सर्वस्वदायिने ॥ ४ ॥

तव स्नेहवशादेवि कथयामि न चान्यथा ।

सच्चिदानन्दकं ब्रह्म सदंशेन सरं जगत् ॥ ५ ॥

चिद्रूपं ब्रह्म परमं नित्यमक्षरमव्ययम् ।

बाललीलाविनोदेन कोटिब्रह्माण्डसंहतीः ॥

सृजते संहरत्येव निर्विकारं तथापि यत् ॥ ६ ॥

तस्मात्प्यक्षरादूर्ध्वं परमानन्दसुन्दरम् ।

नित्यवृन्दावनानन्दि नानाक्रीडारसार्णवम् ॥ ७ ॥

विराजति ब्रह्मपुरे मनोवाग्बिषयातिगम् ।

अंभोजकर्णिकावक्ष नित्यवृन्दावनान्तरे ॥

तत्प्रवदनेकैश्चिन्महोद्यानैर्विराजितम् ॥ ८ ॥

निजधामं रसानन्दं स्वप्रकाशं महोच्चलम् ।

कालिन्दी यत्र कोट्यर्कभास्वद्रत्नतटोज्जता ॥ ९ ॥

हंससारसकारण्डनानापक्षिनिनादिता ।

फुल्लाम्भोजवनामोदलुब्धभ्रमरमण्डला ॥ १० ॥

नवरत्नमयीभिस्तु सिकताभिरलंकृता ।

महामणितटालुङ्गकुट्टिमैः परिमण्डिता ॥ ११ ॥

नानादिव्यलताकुञ्जैरम्बुजानकुसुमोज्जलैः ।

दिव्यगन्धसमाकृष्टभृङ्गशृङ्गारपेशलैः ॥ १२ ॥

सप्ततीर्थैर्दिव्यरत्नराजिराजितभूतलैः ।

उपरिस्थमणिभ्राजत्कुट्टिमैर्दिव्यमण्डपैः ॥ १३ ॥

शोभमानामृतजला स्वर्णपङ्कजमालिनी ।

रक्ततुण्डपदैश्चित्रपक्षैः पक्षिगणैः शिवे ॥ १४ ॥

सेव्यमाना सुखस्पर्शैर्वायुमिश्रलपङ्कजा ।

क्वचित्स्पर्शस्तमुक्तालिमहाभरकतावनौ ।

शुद्धतामसहृद्युच्चैर्भाति भक्त्यङ्कुरा इव ॥ १५ ॥

यत्रोन्नतः युक्तसारसाद्याः पठन्ति दिव्यां गुणचित्रसत्कथाम् ।

आखास्थिताः कल्पमहीरुहाणां मन्दानिलान्दोलितपल्लवश्रियाम् ॥ १६ ॥

न यत्र शोको न भयं मृतिर्वा कालो न यत्र प्रभवेदनन्तः ।

यदेत्य शोचन्ति पुनर्नदीश्वराः कुञ्जेषु लीलावपुषोमलाश्रयाः ॥ १७ ॥

प्रतप्तजाम्बूनदसुन्दरस्त्रिषः कटाक्षविशेषविलोभितेश्वराः ।

चरन्ति मूर्त्ता इव विद्युतः स्फुटा घनेषु कुञ्जध्वनियोषिताङ्गणाः ॥ १८ ॥

प्रफुल्लचाम्पेय वनोल्लसल्लताश्रतोपशङ्कं ययिता समीरणः ।

तनुष्विवानन्दपरं परंपरां तनोति तारुण्यमृतां नतद्भ्रुवाम् ॥ १९ ॥

सख्यः कुशेभ्यश्चक्षो विकसद्भिभूषाः

प्रोत्तुङ्गपीनकुचपण्डललम्बिहाराः ।

काश्मीरनीरलुलिताम्बररश्मिमाला

निर्भस्मितोदितदिवाकरविम्बशोभाः ॥ २० ॥

दिव्यन्ति यत्र सुगसिद्धदुरापलोकाः

श्रुत्युल्लसत्कनककुण्डललोलगल्लाः ॥ २१ ॥

(१) द्युमणिमणिसमुद्यत्कान्तिसन्दोहरम्याः

विशदभरकतानामंशुकिर्मोरिताश्च ।

प्रचलदचलशोभैः पद्मरागैः सरागैः

प्रकटपरमशोभा भूमयो यत्र भान्ति ॥ २२ ॥

नीलाद्रिकान्तिसन्दोहैरुध्वगैः सर्वतः प्लुतैः ।

दूरादाभाति वसुधा हरितृणमयाङ्कुरा ॥ २३ ॥

परापरविभागेन नीलपुष्पमयौ गिरी ।

(१) द्युमणिः = अम्बरमणिः, सूर्य इत्यर्थः, द्युमणिमलिकान्ताः = सूर्यकान्ताः ।

नानाश्चर्यमयौ दिव्यौ दिव्योद्यानमनोहरौ ॥ २४ ॥

स्फुरन्मयूखपालाभिः प्रकाशितदिगन्तरः ।

पथरागाचलः श्रीमानास्ते यत्र महाद्धिमान ॥ २५ ॥

सरांसि यत्र भूयांसि चित्सुधारसवन्ति च ।

विलसन्ति महारत्नशिलावद्धानि सर्वतः ॥ २६ ॥

यत्रोद्यानलताकुल्या वमन्ति मधुरां सुधाम् ।

यूथशः खेलमानास्ताः पिवन्त्यानन्दनिर्भराः ॥ २७ ॥

यत्रैव कुञ्जसदनानि हसन्मुखानि

व्याकीर्णकाञ्चनभुगासनमण्डितानि ।

प्रत्याहसन्मणिविजृम्भितकुट्टिमानि

कूजद्विहङ्गमकुलानि शिवानि नित्यम् ॥ २८ ॥

स्फूर्जन्मणिप्रविततिर्वितनोति लक्ष्मीं

विस्फूर्जद्दृशशिकान्तशिलातलेषु ।

कूलप्ररुढनलिनीदलरश्मिविम्बा

रुहेषु कामपि नितान्त मुदः प्रणाली ॥ २९ ॥

वैदूर्यवीरुध इह प्रतिभान्ति विष्वक्

यामूलसन्त्यरुणविदुमनर्त्तनानि ।

दूरादुपेतसितमौक्तिकरश्मिलेश

शोभां दधाति विमलां विलसन्तमार्याम् ॥ ३० ॥

यत्रैव चम्पकवनानि जयन्ति विष्वक्

मत्तभ्रमद्भ्रमरदूरतरोज्झितानि ।

प्रत्युन्नदन्ति विटपेष्वनिशं द्विजेन्द्रा

गीतध्वनिं सुखसमीरसमुन्नमस्तु ॥ ३१ ॥

श्यामोदरद्युतिसरोजवनोस्थिताभिः

कान्तिच्छटाभिरभितोघृतदुर्दिनेषु ।

मोत्फलपङ्कजकदम्बपरागपुञ्जो

विद्युच्छर्वि वहति गन्धवहः प्रणुनः ॥ ३२ ॥

क्रीडासरः स्फुटमुदञ्चति कुञ्जलीनगुञ्जदाद्विरेफपटलाकुलपङ्कजाभिः ।
 वमप्ररुदगुणरुदकदम्बलम्बदोलसहस्रकमनीयगुणं गुणोरुः ॥ ३३ ॥
 दूरादिहाद्वितनये कमलाकराणामुद्यत्परागपटलैश्च समीरवेगात् ।
 स्फारीभवत्सुरभिगन्धसुधामयाम्भश्चेतः सरा रमयतीत्यनुरागिभावम् ॥
 मध्योल्लसद्विपुलविद्रुमदेहलीकविश्रान्तिमण्डपसमृद्धसमस्तभोगम् ।
 सोपानवर्त्मसु निविष्टसखीमहस्रव्याहन्यमानमृदुमर्दलपूर्णकुञ्जम् ॥ ३४ ॥
 उद्यन्मयूखमयशुद्धसुधातिवर्षे रत्नेन्दुरुल्लसति नित्यमनस्त भावः ।
 नित्याभिरन्विततमः स्वकलाभिरन्तः शुद्धेतरप्रथितपक्षविपसधामा ॥ ३५ ॥
 यत्रामृताम्भोनिधिमध्यविस्फुरद्गतोल्लसद्द्वीपनिवेशमद्भुतम् ।
 चकास्ति तस्मिन्परमाद्भुतं महश्मकेन भास्वन्मणिना विनिर्मितम् ॥ ३६ ॥
 निजालयं मन्दिरमद्भुताकृत्ति महामणिस्तम्भविराजमानम् ।
 समोदितानेकदिवाकरेन्दुरूम्भभानिर्भर्त्सनरत्नमण्डितम् ॥ ३७ ॥
 नानाविधानन्दविहारभूमिका दद्यैव यस्मिन् प्रतिभाति पेशलाः ।
 विहारशय्यासनचारुचामरामृतानुलेपोत्तमगन्धसाधना ॥ ३८ ॥
 गवाक्षमालापथचारिर्भिर्महागरुद्धवैर्धूमवरैः सुगन्धिभिः ।
 इतस्ततः केलिवनानिलोद्धतैः सुवासयन्त्यो वनपुष्पसम्पदः ॥ ४० ॥

क्वचिद्दिनमणिज्योत्स्नाजालैर्मध्याह्नसूचकम् ।

कचिदजनसङ्काशैर्मणिभिर्दक्षितक्षपम् ॥ ४१ ॥

उदितार्कमिवान्यत्र पद्मपरागप्रभारुणम् ।

सन्ध्यायमानमेकत्र इन्द्रनीलमणित्विषा ॥ ४२ ॥

जलजाकृतिमत्यम्बुचतुरस्राववेदिका ।

तस्याश्चतुर्धुकोणेषु हेमकुम्भाः सुवाभृताः ॥ ४३ ॥

रत्नपुङ्गवसंशोभैर्मुखा यत्र चकासते ।

मुक्तामयवितानानि मणिभूमिप्रभाङ्कुरैः ॥ ४४ ॥

निर्मिन्नानीह लक्ष्यन्ते नानाचित्राकृतीनि च ।

कर्णिकावन्महामौधं परितस्तस्य सुन्दरि ॥ ४५ ॥

द्वादशैव सहस्राणि त्रिधाणां सौधपङ्क्तयः ।
 प्रवालदेहलीकानि मणिद्वाराणि पार्वति ।
 मुक्तातोरणवन्त्युच्चैर्नानाश्रयमयान्यपि ॥ ४६ ॥
 नानावर्णैर्महाचित्रैश्चित्रितानि समन्ततः ।
 गवास्रमालाविलसन्मणिदीपोज्ज्वलानि च ॥ ४७ ॥
 दीर्घिकाभिश्च दीर्घाभिर्विकचोत्पलपङ्क्तिभिः ।
 गाहमानाभिरनिशं सखीवृन्दैर्विभूषितैः ॥ ४८ ॥
 ववणत्कनकभूषाढ्यैः कौशभाम्बरशोभितैः ।
 नानाकेलिरसास्वादविघूर्णितविलोचनैः ॥ ४९ ॥
 महाद्वारमण्डं वन्दे भास्वद्रत्नकषाटकम् ।
 सन्मुखं दूरतो यस्य विभाति यमुना नदी ॥ ५० ॥

तत्प्राङ्गणं कुङ्कुमपङ्कपिच्छलं समुद्यदादेत्यसहस्रभास्वरम् ।
 मुक्तामयूखावलिमिश्रितैर्महामणिप्रकाशैररुणीकृतान्तरम् ॥ ५१ ॥
 यत्र कार्त्तस्वरमयी पर्यस्तमणिमौक्तिका ।
 परमानन्दभवनं विभाति विविधास्थली ॥ ५२ ॥
 सव्यापसव्ययोर्यस्य पुरश्चसुरवन्दिते ।
 कुट्टिमानि विचित्राणि भान्ति भूयांसि यत्र वै ॥ ५३ ॥
 यत्र जाम्बूनदस्तम्भेष्वारोपितमणिप्रजाः ।
 प्रपुष्णन्ति महीदीपशोभाप्रधूतवर्चसः ॥ ५४ ॥
 तन्मध्यतो जयति कश्चिदनर्घ्यमुक्ता
 मणिकथराशिरचितो विलसत्पताकः ।
 वेदूर्यविद्रुमविनिर्मितदेहलीकः
 श्रीमण्डपः कुसुमराशिभिरुद्यतश्रीः ॥ ५५ ॥
 नृत्यन्ति कूजदलधुधन्निनूपुराणां
 केयूरचारुवलयवलिभासुराणाम् ।
 गूथानि सस्मितमुखद्युतिनर्तकीना
 मादर्शिताभिनयमुच्चलकुण्डलश्रीः ॥ ५६ ॥

यत्रेन्द्रनीलमणिनिर्मितनीलपद्मेषूद्भ्रान्तमृङ्गवनितापटलीविभाति ।
 यत्रोल्लसत्स्फटिकभूमितलोपविष्टाहंसाविशेषमभजन्पदचञ्चुभाषा ५७
 आमोदमोदितदिगन्तरमृङ्गसङ्घकल्पद्रुकोमलपरागसरागमार्गे ॥५८॥

मन्मानसं गिरिसुते सितसैन्धवीयः ।

खण्डो निमज्जतु महामणिमण्डपान्तः ॥ ५९ ॥

यमुनायाः परे कूलं निजं धाम प्रतिष्ठितम् ।

अपरस्मिन्महेशानि धाम स्यादक्षरस्य तु ॥ ६० ॥

धाम्नोभिमुखमीशानि वनान्युपवनानि च ।

चिदानन्दमयी वापी मणिमण्डपमण्डिता ॥ ६१ ॥

पारिजातवनं यत्र प्रवालकुसुमोज्ज्वलम् ।

पद्मरागमयाकारनानावृक्षविराजितम् ॥ ६२ ॥

वैदूर्यमयवल्लीनां पद्मरागपलाशकैः ।

मुक्तास्तवकयुक्तैश्च कांचनांकुरसंगतैः ॥ ६३ ॥

यूयैर्विराजितं विश्वक् नानाक्रीडारसालयम् ।

सपादलक्षयोजनानां संख्यायां विमलं सरः ॥ ६४ ॥

मणिरत्नशिलावद्धमणिकुट्टिममण्डपम् ।

प्रवालपद्मरागाद्यैः कलससोपानमुन्दरम् ॥ ६५ ॥

तत्रस्था भर्तुरुद्दाम यशो गायन्ति योषितः ।

काञ्चिल्लम्बन्ति दोलाभिर्गायन्त्यो मधुरस्वरम् ॥ ६६ ॥

कक्षश्चिन्मृदङ्गवीणाद्यैर्नानाक्रीडारसोज्ज्वलाः ।

खेलन्ति परमानन्दाः सखीसरूपो मुदान्विताः ॥ ६७ ॥

महापद्मवनं यत्र पद्मरागमयाम्बुजम् ।

वैदूर्यदण्डपत्राक्षिस्फुरद्द्वैद्वयपद्मिनी ॥ ६८ ॥

प्रवालकेसरोद्भासिदिव्यगन्धमनोहरम् ।

सृजद्वितानमाकाशे रजोभिर्बाधुनोद्धतैः ॥ ६९ ॥

संख्यया परितो देवि लक्षयोजनविस्तृतम् ।

यद्गन्धानन्दसंसर्गात् ब्रह्मानन्दपरम्पराः ॥ ७० ॥

अप्रार्थनीयतमाभान्ति केनचित्सर्वथा सदा ।
 रमते भगवान् कापि सप्रियाभिः समन्वितः ॥ ७१ ॥
 वसन्ते कुंकुमाम्भोभिर्जलयन्त्रैर्विनिर्गतैः ।
 वसन्तपुष्पाभरणैः स्फुरन्मुक्ताविभूषणैः ॥ ७२ ॥
 प्रच्छन्नाभिः प्रकाशाभिः क्रीडाभिरितरेतरम् ।
 नानापरिमलोद्गारैर्नानापक्षिगणस्वनैः ॥ ७३ ॥
 पिककोलाहलैर्विष्पैर्नित्यानन्दविवर्द्धनैः ।
 स्फुरत्तडितमेघालिध्वनञ्जभासि प्राट्षि ॥ ७४ ॥
 भूमिकासु सखीवृन्दैर्गायमानः प्रमोदते ।
 एवं क्रमेण भगवान् क्रीडते ऋतुचर्यया ॥ ७५ ॥
 कदाचिन्मणिगेहस्थकुट्टिमे सुमनोहरे ।
 चतुर्दिक्षुमहारत्नस्तम्भैः षोडशभिर्युतैः ॥ ७६ ॥
 अन्योन्यप्रतिबिम्बत्वादन्योन्येतरथागतैः ।
 मियामध्यगतो भाति तारामध्ये तथा शशी ॥ ७७ ॥
 नानानर्मविनोदैश्च नानाक्रीडाकुतूहलैः ।
 रमते भगवान् यत्रः स्वयं रसमयः पुमान् ॥ ७८ ॥
 अक्षरः परमात्मा च पुरुषोत्तमसंज्ञकः ।
 जभावप्येक एवार्थो लीलाभेदेन सुन्दरि ॥ ७९ ॥
 अक्षरे सृष्टिकर्तृत्वाच्च शृङ्गाररसोदयः ।
 अमायत्वाद्दसात्मत्वान्नापरः सृष्टिकृत्प्रिये ॥ ८० ॥
 दिदृक्षा क्षरस्यासीललीलाया दर्शने प्रिये ।
 पूर्णप्रियाप्रेम पश्ये विहसत्पुरुषोत्तमे ॥ ८१ ॥
 तज्ज्ञात्वा पुरुषः श्रेष्ठः प्रियास्विच्छां दधे प्रिये ।
 प्रार्थयामासुरेतास्तं श्रीस्वामिन्या समन्विताः ॥ ८२ ॥

सख्य ऊचुः ।

यो यो स्वामिन्परानन्द परात्परतर प्रभो ।

वयं प्रियोः प्रियासि त्वं तस्मान्नः प्रियमाचर ॥८३॥

जक्षरात्मा तु भगवान् या लीलाः सृजते प्रभुः ।

अस्माभिर्नानुभूतास्ताः कीदृशीः किंविधा इति ॥ ८४ ॥

तद्दिदृक्षितचित्तानां कामो नः प्रतिबाधते ।

कारयानुभवं तस्याः कारुण्येन कृपानिधे ॥ ८५ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

प्रियाः शृणुत मे वाक्यं सावधानेन चेतसा ।

न यूयं दर्शने योग्याः नित्यानन्दपदेस्थिताः ॥ ८६ ॥

यत्रानन्दस्वरूपस्य हानिर्भवति सर्वथा ।

त्रिगुणायास्तु लीलाया दर्शनेन प्रियंवदाः ॥ ८७ ॥

मायावेशादिचित्रत्वं भावरूपात्मनां भवेत् ।

स्वलीलासहितं मां च नद्रक्ष्यथ कदाचन ॥ ८८ ॥

दुःखानुभव एवास्ति न सुखस्य कदाचन ।

विस्मरिष्यथ मां तत्र किमन्यत्तु वदामि भोः ॥ ८९ ॥

इत्युक्तास्ताः प्रियाः सर्वाः प्रत्यूचुः पुरुषोत्तमम् ।

तथापि प्रिय तत्सर्वं नानुभूतं कदाचन ॥ ९० ॥

तस्मादनुभवारूढं यथा भवति तत्कुरु ।

दुःकामो विनादुःखं दर्शनं न निवर्तते ॥ ९१ ॥

विना दुःखं न च सुखं स्वरूपेण प्रतीयते ।

तस्मात्साधय नः कामं गुणलीलानुदर्शने ॥ ९२ ॥

एवमुक्ते प्रियाभिस्तु तथास्तिवति जगाद सः ।

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे

सप्तमं पटलम् ॥ ७ ॥

अष्टमं पटलम् ॥ ८ ॥

शिव उवाच ।

इच्छया ससृजे निद्रा त्रिगुणा मोहरूपिणी ।

तया विस्मसितज्ञानो मुमोह जगदीश्वरः ॥ १ ॥

मोहरूपं तदज्ञानं यस्य शक्तिद्वयं प्रिये ।

आवरणा प्रथमा देवि विक्षेपात्मा परा मता ॥ २ ॥

स्वप्नकाशं यथा दीपमभ्रपत्रावृत्तिर्यथा ।

निगुह्येतं जितानेन नानाभावान्प्रदर्शयेत् ॥ ३ ॥

एवं कूटस्थपुरुषमावृत्यावरणत्मिका ।

ततो विक्षेपरूपेण विश्वमात्मन्यदर्शयत् ॥ ४ ॥

शक्तिद्वयसमापेतमज्ञानमिति तद्विदुः ।

यथा शयानः पुरुषो जाग्रद्दृष्टं विमुञ्चति ॥ ५ ॥

तद्वासनावसितायां बुद्धौ स्वप्नं प्रपश्यति ।

तथा ददर्शविश्वात्मा स्वप्नारूढं जगत्प्रिये ॥ ६ ॥

यथाशयानः पुरुषः स्वप्ने राजा यथा भवेत् ।

राजदेहेन प्रकृतीः सर्वा एव नियच्छति ॥ ७ ॥

तथा नारायणं रूपं धत्ते देवश्चिदात्मकः ।

तेन रूपेण देवेशि स्वप्नलीलां प्रपश्यति ॥ ८ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति पृथिव्यादीनि सुन्दरि ।

तत्र जातानि देवेशि येभ्योऽण्डमभवत्प्रिये ॥ ९ ॥

तत्र जाता इमे लोकाः सप्त चोर्ध्वमधस्तथा ।

सप्तार्णवाः सप्तद्वीपा जम्बूद्वीपस्तु मध्यगः ॥ १० ॥

तन्मध्ये भारतं वर्षं माथुरं तत्र मण्डलम् ।

तन्मध्ये गोकुलं जातं स्वाप्लिकं सुरसुन्दरि ॥ ११ ॥

बहिर्वत् भासते विश्वं निद्रयान्तर्गतं प्रिये ।

ब्रह्मसत्तैव तत्सत्ता पृथक् सत्ता न विद्यते ॥ १२ ॥

भित्त्यन्तरगतचित्राणि यथाधिष्ठानतः पृथक् ।
 न सन्ति देवदेवेशि तदा त्रासमयान्यपि ॥ १३ ॥
 एवं विश्वमयं चित्रं आत्मभित्तिमधिष्ठितम् ।
 न पृथक् देवि कुत्रापि पृथक् जानन्न्यपण्डिताः ॥ १४ ॥
 ब्रह्मगुह्यमिदं देवि वक्तुं जिह्वाजडायते ।
 गात्राणि शिथिलीयन्ते वाणी मे गद्गदयते ।
 तथापि प्रेमवशगो दिव्यान्त्रं प्रब्रवीमि ते ॥ १५ ॥
 एकदा पुरुषः साक्षात्पुरुषोत्तमसंज्ञकः ।
 सखीनां मण्डलगतः स्वामिन्या श्लिष्टया प्रभुः ॥ १६ ॥
 रत्नासिंहासनासीनः पदाक्रान्तमहीतलः ।
 पाणिना भ्रामयन्पद्मं पदावष्टम्भाविग्रहः ॥ १७ ॥
 दिव्यक्रीडारसानन्दो दिव्यभूषणभूषितः ।
 दिव्यमाणिक्यमुकुटो दिव्यकुण्डलमण्डितः ॥ १८ ॥
 निश्चलालिकुलाकारकुटिलः स्निग्धकुन्तलः ।
 शरत्पद्मलसद्भक्तो नयनानन्दवर्षजः ॥ १९ ॥
 दिव्यहीरालिदशनः प्रवालदशनच्छदः ।
 अनंगधनुराकारकुटिलभ्रूलतोत्सवः ॥ २० ॥
 स्मितमाधुर्यविजितमाधुर्यरससागरः ।
 कंबुकण्ठलसद्रेखात्रयसोभामनोहरः ॥ २१ ॥
 मुक्ताहारलसद्वक्षः स्फुरमाणमाणप्रभः ।
 कांचीकपालविस्फुर्जत्किंकिणीजालमण्डितः ॥ २२ ॥
 तालयांगदकेयूरोर्मिकावृन्दविभूषितः ।
 मुनाससुन्दरमुखः स्मितोदारमुखाम्बुजः ॥ २३ ॥
 दिव्यगंधानुलिप्तांगो दिव्याम्बरविभूषितः ।
 मुधासमुद्रलहरीशीतलाकृतिमुन्दरः ॥ २४ ॥
 गंभीरावर्तनाभ्युद्यत्तनुरोमलतांकुरः ।

स्वामिनी संस्थिता तस्य वामदेशे सहासना ॥ २६ ॥
 अचञ्चलतटित्कोटिश्रुतिभूषणभूषिता ।
 दिव्यघात्रीफलस्थूलनासानटितपौक्तिका ॥ २६ ॥
 मृत्काररससम्पूर्णनेत्रादोलनविभ्रमैः ।
 विलम्पन्तीव देवेशि भर्तुश्चित्तगभीरताम् ॥ २७ ॥
 मधुरोरलापमाधुर्यविनिर्भर्त्सितकण्ठपी ।
 मन्दस्मितप्रभापूरमञ्जत्प्राणेशमानसा ॥ २८ ॥
 मुक्तामोदविलुब्धालिङ्गहारोद्दिगलोचना ।
 भूलताजितकन्दर्पवरकामुकविभ्रमा ॥ २९ ॥
 मणिमंजीरनिर्ह्रादविमोहितमरालिका ।
 नखेन्दुरुचिसंक्षोभमञ्जन्पूरमण्डला ॥ ३० ॥
 आनन्दसागरोद्देलविधूपममुखाम्बुजा ।
 कुचकुम्भलसन्मुक्ताहारभारमनोहरा ॥ ३१ ॥
 ग्रैवेयाभरणोद्दीप्ता कम्बुकण्ठी श्रुचिस्मिता ।
 सख्यः प्रियां पुरस्कृत्य प्राहुः प्राणेश्वरं मुदा ॥ ३२ ॥

सख्य ऊचुः

प्राणनाथ प्रियायास्ते मनोरथमहाद्रुमः ।
 फलितो नैव दृश्येत स्वयि भर्त्तरि किं पुनः ॥ ३३ ॥
 मनोरथविघातेन दुनोत्येव प्रियामनः ।
 बाललीलादिदृष्टास्मान् बाधते हृदयस्थिता ॥ ३४ ॥
 यथेन्दोश्चन्द्रिकायाश्च यथा कुसुमगन्धयोः ।
 शब्दार्थयोर्यथैवेश यथा बह्वर्चिषोः प्रभो ॥ ३५ ॥
 अनाद्यभेदो देवेशि स्वामिन्यापि तथैव ते ।
 अस्माकमपि भो स्वामिन् स्वामिन्यापि तथैव सः ॥ ३६ ॥
 कस्य हेतोर्न कुरुषे तन्मनोरथपूरणम् ।
 अविलम्बितमेतत्कुरुष्व हृदयस्थितम् ॥ ३७ ॥

इति श्री पं० माहेश्वरतन्त्रे उ० शिष्यपार्वतिसंवादे
 अष्टमं पटलम् ॥ ८ ॥

नवमं पटलम् ॥ ६ ॥

श्री शिव उवाच ॥

अथ श्रुत्वा सस्त्रीवाक्यं दर्शनावश्यकं मिये ।
 तूष्णीं स्थितापि मनसा मेने सर्वं भवत्विति ॥ १ ॥
 स्वामिनीसहिताः सर्वाः सरूपस्तन्मुखपङ्कजम् ।
 वीक्ष्यमाणा इवातस्थुः प्रभुश्चापि तथा स्थितः ॥ २ ॥
 वासनार्शैर्गताः सर्वा मथुरामण्डलस्थिते ।
 गोकुले गोपिका जाता गोपगेहेषु ताः पृथक् ॥ ३ ॥
 वृषभानुयुहे जाता राधिकेति च विश्रुता ।
 स्वामिनीवासनालेशः केनाध्यक्षेन सुन्दरि ॥ ४ ॥
 तत्प्ररूपश्चापि सञ्जातास्तासां नामानि कानिचित् ।
 कथयिष्यामि देवेशि शृणुष्वैकाग्रमानसा ॥ ५ ॥
 सुन्दरी स्वर्णवर्णा च रम्याङ्गी स्वर्णमालिनी ।
 ललिता चित्रवर्णा च विनाखा विजया जया ॥ ६ ॥
 सुकुण्डला कुण्डलिनी मालिनी स्वर्णमञ्जरी ।
 मञ्जुघोषा विचित्रा च देवसेना वरूथिनी ॥ ७ ॥
 गौरी चित्राम्बरा तन्वी चन्द्रलेखा मनोजवा ।
 अजिता जयिनी श्यामा बलाङ्गी विमलप्रभा ॥ ८ ॥
 तारा वृरङ्गनयना कमला वनमालिका ।
 नित्या विलासिनी ताम्रा अनङ्गानङ्गमालिनो ॥ ९ ॥
 अनङ्गमेखला माधवी मोहिनी मदनावती ।
 पुष्पावती हेमलता हेममाला मनोजवा ॥ १० ॥
 कर्पूरगन्धा काशपीरी पद्मगन्धा विहारिणी ।
 हांसनी चित्रिणी चित्रा सुनन्दा बिन्दुमालिनी ॥ ११ ॥
 मनोजापाङ्गुलालित्या वैताली विमलप्रभा ।
 पद्मरागा विचित्राङ्गी नित्यानन्दा निरङ्कुशा ॥ १२ ॥

इत्थेव कोटिशः ख्याताः सख्यः कुचकयेसणाः ।
 न संख्यया परिच्छेद्या नित्यवृन्दावनाश्रयाः ॥ १३ ॥
 तासीं द्वादश साहस्री संख्या प्रोक्ता तथापि या ।
 अन्तःपुरगतानां च रहोमिलितचेतसां ॥ १४ ॥
 जाग्रत्स्वप्नं गताः सर्वाः स्वात्मानं ददृशुस्तदा ।
 नन्दप्रजमिषोपेतमनुलङ्घितकेतनाः ॥ १५ ॥
 यथा समीरवेगेन नीयते पद्मसौरभः ।
 न पद्मस्याधिकं किञ्चिन्न्यूनं वा भवति प्रिये ॥ १६ ॥
 तथा मोहेन ता नीता अपि स मं परात्मनः ।
 अनुभूतवन्त्यस्तास्तत्र स्वप्नपायामनोरथम् ॥ १७ ॥
 परात्मा भगवांश्चापि लीलामेतां ददर्श सः ।

पार्वत्युवाच ॥

नन्दगोपव्रजं प्राप्ताः सख्यो या भवतोदिताः ।
 कूटस्थलीलानुभवप्रकारं वद शङ्कर ॥ १८ ॥
 परात्मा भगवांश्चापि कथं लीलां ददर्श सः ।
 कीदृशी सा भवेत्कीला सगुणानिर्गुणापि वा ॥ १९ ॥
 अनित्या वाच नित्या वा यथार्थं ब्रूहि शङ्कर ।

शिव उवाच ॥

शृणु पार्वति श्रद्धयामि तव प्रश्नान् सुगोपितान् ॥ २० ॥
 न नास्तिकेभ्यो घूर्तेभ्यो हैतुकेभ्यः सुरेश्वरि ।
 न वेदनिन्दकेभ्यश्च नाविश्वासाय कर्हिचित् ॥ २१ ॥
 वेदशास्त्रपुराणादिश्रद्धापूतान्तरात्मने ।
 अनिन्दकाय शुद्धाय सर्वत्र ब्रह्मदर्शिने ॥ २२ ॥
 अलोलुपाय ज्ञान्ताय निर्मलाय महेश्वरि ।
 कृतज्ञाय क्रियाकारिणायारसंशुद्धचेतसे ॥ २३ ॥
 स्नानदानदण्डादास्वदमायपदमूर्त्यये ।

परीक्ष्य शतधा देवि दद्यान्मान्यत्र कर्हिचित् ॥ २४ ॥
 स्नेहाद्वा धनलोभाद्वा अज्ञानाद्वा भयादपि ।
 प्रकाशयति मूढात्मा नारकयाचन्द्रतारकम् ॥ २५ ॥
 तस्मात्त्रयापि देवेशि गोपितव्यं सुरेश्वरि ।
 सखीनां ब्रह्मलीलाया दर्शनं तु यथा भवेत् ॥ २६ ॥
 तत्प्रकारं प्रवक्ष्यामि शृणुष्वैकाग्रमानसा ।
 मथुराधिपतिः कंसः उग्रसेनसुतः खलः ॥ २७ ॥
 श्रुत्वात्ममृत्युं देवक्याः पुत्रद्वारेण दुष्टधीः ।
 भगिनीं हन्तुमारमे खड्गेन तरसा बली ॥ २८ ॥
 वारितो वसुदेवेन नीत्या चाध्यात्मशिक्षया ।
 न निवृत्तः खलः पापस्तदोपायमचिन्तयत् ॥ २९ ॥
 न चास्यास्ते भयं वीर पुत्रेभ्यश्चेद्भयं तव ।
 समर्पयिष्ये तान्पुत्रान्यानसौ प्रसविष्यति ॥ ३० ॥
 न सन्देहस्त्वया कार्यो यतः सत्यमयः पुमान् ।
 सत्ये नष्टे स्वयं नष्टो विशतेन्धं महत्तमः ॥ ३१ ॥
 इत्युक्तो मोहितमतिर्धूमोच भगिनीं खलः ।
 तथा प्रसूतः समये पुत्रः पावकसन्निभः ॥ ३२ ॥
 तमादाय गतः कंसं वसुदेवः प्रसादयन् ।
 अर्पयामास तनयं कंसायात्मजमुत्पन्ने ॥ ३३ ॥
 औग्रसेनिस्तु तं दृष्ट्वा प्रसमेनान्तरात्मना ।
 प्रत्यर्पयन् सुतं ग्राह प्रसन्नोऽहं तवानघ ॥ ३४ ॥
 न चास्मान्मे भयं शूरस्तस्माभ्यो हन्मि ते शिशुम् ।
 युवयोरष्टमाहर्भान्मृत्युर्मे संश्रुतः पुरः ॥ ३५ ॥
 वृथा किमर्थं ते बालान् हन्मि लोकविगर्हितः ।
 अष्टमस्तु यदा पुत्रो भविष्यति तवानघ ॥ ३६ ॥
 तदा मां तूर्णमासाद्य निवेदयतु वै भवान् ।

स्वस्त्यस्तु ते चिरं याहि मा भयं वेहि सर्वया ॥ ३७ ॥
 इति कंससमादिष्टो वसुदेवो महाशयः ।
 निवृत्तः सुतमादाय कंसवाक्ये ससंशयः ॥ ३८ ॥
 ततो नारदवाक्येन विमोहितमतिः स्वलः ।
 अहनत् सुतं भूयस्तत्र गत्वा रुषान्वितः ॥ ३९ ॥
 जग्राह निगडे चोभौ वसुदेवं च देवकीम् ।
 यान्यान्पुत्रान्प्रसुश्रुवे मारयामास तान् स्वलः ॥ ४० ॥
 इधार सप्तमं गर्भं शेषसंज्ञं सुदुःसहम् ।
 आदिष्टा देवदेवेन योगमाया महेश्वरि ।
 गर्भमाकुष्य देवक्या रोहिणीं प्रणिनाय सा ॥ ४१ ॥
 स्वयं प्रादुरभूतास्मिन् देवकीजठरे प्रभुः ।
 शङ्खचक्रगदापद्मधरश्चाकचतुर्भुजः ॥ ४२ ॥
 पीतवासा घनश्यामः स्फुरन्मकरकुण्डलः ।
 स्फुरन्माणिक्यमुकुटो बलयार्जुनभूषितः ॥ ४३ ॥
 वसुदेवस्तु तं दृष्ट्वा विस्मयोद्गारलोचनः ।
 तुष्टाबोपनिषदाग्निस्ततस्तुष्टोऽब्रवीद्वचः ॥ ४४ ॥

विष्णुरुवाच ॥

त्वयाहं तोषितः पूर्वं तपसा दुश्चरेण हि ।
 प्रदिनगर्भेति विरूपातो नाम्ना पुत्रोऽभवं तव ॥ ४५ ॥
 द्वितीये जन्मनि तथा कश्यपस्त्वं प्रजापतिः ।
 उपेन्द्र इति विरूपातिं गतोऽहं यदुनन्दन ॥ ४६ ॥
 वसुदेव तृतीयेस्मिन् भवे जातो भवद्गृहे ।
 मुक्तिदानाय भवते प्रादुर्भूतोऽस्मि साम्प्रतम् ॥ ४७ ॥
 नय मां गोकुलं यत्र यशोदा नन्दगेहिनी ।
 तत्र जाता महामाया तां नयस्व स्वकं गृहम् ॥ ४८ ॥
 तव मास्तु भयं कापि कंसान्मज्जन्मशङ्कितात् ।

- इत्युक्ता देवदेवेशो दम्पत्योः पश्यतोः पुरः ॥ ४९ ॥
 अक्षरस्य तु या चित्तवृत्तिर्लीलावलोकने ।
 तदुपाधिकतस्मत्तारूपे व्युत्पन्नमागतः ॥ ५० ॥
 बभूव द्विभुजः सद्यः शिशुभावं गतः प्रभुः ।
 तस्मिन्नाविनिन्दे साक्षाद्रसरूपी स्वयं प्रभुः ॥ ५१ ॥
 निनाय गोकुले नन्दगेहं निद्राविमोहिते ।
 आदाय योगनिद्रां तां वसुदेवो गृहं गतः ॥ ५२ ॥
 देवकीप्रसवं प्रातः कंसायाचरुपुरुत्सुकाः ।
 गृहपाला ध्वनिं श्रुत्वा बालस्येति त्वरान्विताः ॥ ५३ ॥
 कंसस्त्वरितमागम्य हठादाक्षिप्य तां खलः ।
 मृपृष्ठे प्रोथयद्देवीं ततः सा दिवमुत्पतत् ॥ ५४ ॥
 सा प्रोवाच बचः क्रुद्धा हरिर्जातस्तवान्तकृत् ।
 यो वेदधर्मरक्षार्थं पाखण्डविनिवृत्तये ॥ ५५ ॥
 असुराणां विनाशार्थमाविर्भवति लीलया ।
 युगान्ते तमसा ग्रस्तान् वेदानुद्धर्तुमिच्छया ।
 प्रत्स्थरूपी स्वयं जातः सर्वज्ञः सर्वशक्तिमान् ॥ ५६ ॥
 कूर्परूपेण यः पृष्ठे दधार मन्दराचलम् ।
 उदिषीर्षुर्भुवं मृदा योऽमृजत् शौकरीं तनुम् ॥ ५७ ॥
 स्वभक्तद्रोहिणं हन्तुं ज्ञातुं भक्तजनं तु यः ।
 नृसिंहरूपी यः स्तम्भात्पादुरासीत्कृपानिधिः ॥ ५८ ॥
 आत्मानं वामनं कृत्वा भक्तकार्यार्थमुद्यतः ।
 बलिं बध्वा पश्यते त्रिलोकीपददात्रयः ॥ ५९ ॥
 सत्रियान् दुर्नयान् दृष्ट्वा जगदग्निगृहे तु यः ।
 जातश्चकार पृथिवीं सत्रयीजविवर्जिताम् ॥ ६० ॥
 योसौ दाशरथिर्भूत्वा रात्रिणं लोकरावणम् ।
 जघान समरे दुष्टं शरण्यं तनुमुद्वेगः ॥ ६१ ॥

कलौ जनिष्यमाणानां असुराणां दुरात्मनाम् ।
 वेदमार्गप्रवृत्तानां अतदर्हतया तु यः ॥ ६२ ॥
 अरुण्युत्पादनार्थाय नानापाषण्डकल्पनाम् ।
 कृत्वा विनाशमेतेषां करिष्यति परः प्रभुः ॥ ६३ ॥
 स जातो यत्र कुत्रापि मृत्युस्तव विमूढधे ।
 इत्युक्तान्तर्दधे माया कंसस्तु विमनाः स्थितः ॥ ६४ ॥
 इति श्रीपञ्चरात्रे माहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिव-
 पार्वतीसंवादे नवमं पटलम् ॥ ९ ॥

दशमं पटलम् ॥ १० ॥

शिव उवाच ॥

अथ नन्दगृहे जातः प्रातरेव महोत्सवः ।
 नन्दः स्नातः शुचिर्विभानाहूयागमपारगान् ।
 ददौ महाभगा गावो वासांस्याभरणानि च ॥ १ ॥
 गोपा गोप्यो ययुर्हृष्टा नानाभूषाम्बरावृत्ताः ।
 नन्दं वर्धापयामासुराशीर्भिः सर्वतो मुखम् ॥ २ ॥
 यशोदां च महाभगां गत्वा गोप्योति हर्षिणाः ।
 उत्सुकानि मनांस्यासां बभूवुः कुण्ण(१) दर्शने ॥ ३ ॥
 श्रीकुण्णदर्शनानन्दनिमग्नानिजमूर्तयः ।
 बभूवुर्गोपिकाः सर्वाः निजलोकं गता इव ॥ ४ ॥
 गृहे गृहे समभवन्महोत्सवपरम्पराः ।
 याचका वन्दिनः सूना मागधाः समुपाययुः ॥ ५ ॥
 तेभ्यो ददौ महार्हाणि भूषावापांसि गोपराट् ।

(१) ब्रह्मसृष्टिभ्यः तदानीं किशारस्वरूपेण श्रीकुण्णा निजदर्शनं
 दत्तवान् ।

अथ कंससमादिष्टा पूतना बालघातिनी ॥ ६ ॥
 निघ्नन्ती बालकान् जातान् चचार परितो ब्रजम् ।
 शिशवस्ते परामृताः प्रविष्टाः पूतनान्तरं ॥ ७ ॥
 नन्दगृहे पुत्रजनिं श्रुत्वा तस्य जिघांसया ।
 कृत्वा विमोहनं रूपं दिव्यालङ्कारचर्चितम् ॥ ८ ॥
 दिव्यमालाम्बरधरं दिव्यगन्धमनोहरम् ।
 मनोहरन्ती नन्दस्य प्रविवेश शनैर्युहम् ॥ ९ ॥
 अथ सा सूतिकागारमध्येऽस्य क्रूरनिषया ।
 मोहयित्वा बचोभिस्तां बहिःप्रेमनिरूपितैः ॥ १० ॥
 मुसाहिमिव जग्राह बालं कमलकोचनम् ।
 अङ्गमारोप्य बहुधा लालयन्ती शुचिस्मिता ॥ ११ ॥
 ददौ हाकाहकालिप्तं स्तनं तन्मुखपङ्कजे ।
 तदन्तःस्थशिशून् पाणान् पूतनायाः पपौ हरिः ॥ १२ ॥
 सार्द्धयोजनविस्तारो देहस्तस्या महीतले ।
 पपात पातध्वनिना कम्पयन् ब्रजमण्डलम् ॥ १३ ॥
 स्तन्यं हाकाहकमयं हरये परमात्मने ।
 दत्त्वापि सद्गतिं प्राप्ता किं पुनः साधुकारिणः ॥ १४ ॥
 पार्वत्युवाच ॥
 ब्रजस्थाः शिशवो ये च तया व्यापादिता इति ।
 पूतनायां स्थितान् सर्वान् तत्प्राणैरपिबद्धरिः ॥ १५ ॥
 इति यद्भवता प्रोक्तं केतेत्र शिशवः प्रभो ।

शिव उवाच ॥

एकदा ब्रह्मणः सप्रे देवगन्धर्वपद्मगाः ॥ १६ ॥
 सिद्धा विद्याधराः सर्वे समाजमुमहर्षयः ।
 आदिस्था वसवो रुद्रा मरुतः पितरस्तथा ॥ १७ ॥
 अग्नयो वायवश्चान्ये तेषामासीन्महासदः ।

जगुर्गन्धर्वपतयो ननृतुश्चाप्परोगणाः ॥ १८ ॥
 अधसरोदर्शनक्षुब्धस्मरग्रस्तोन्यथा मतिः ।
 न शङ्काक मनो यन्तुं यतश्चापि पितामहः ॥ १९ ॥
 चस्कन्द रेतस्तस्याशु तपो विद्यामयं महत् ।
 अग्रात्वा तस्य संस्थानं कुण्डाग्नावजुहोत्प्रभुः ॥ २० ॥
 अग्निमध्यात्समुद्भूताः कुमारा बह्वितेजसः ।
 बद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे प्रणेमुस्ते पितामहम् ॥ २१ ॥
 ब्रह्मन् पितासि नः कामं वयं ते तनयाः प्रभो ।
 उत्पादिताश्च भवता किंकुर्मस्तदुदीर्यताम् ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ॥

अग्नौ सिंसं मया रेतस्तपोविद्यामयं शुभम् ।
 तत्र जाता भवन्तो हि तस्मादाग्निकुमारकाः ॥ २३ ॥
 दण्डकारण्यमासाद्य तपश्चरत पुत्रकाः ।
 इत्युक्ता ब्रह्मणा सर्वे दण्डकारण्यमाश्रिताः ॥ २४ ॥
 तपो कुर्वन्तो यत्नेन ब्रह्मणोद्देशयन्त्रिताः ।
 ततः कतिपये काले रामो दाशरथिः स्वयम् ॥ २५ ॥
 रावणं समरे हत्वा राउयं कृत्वा बिभीषणे ।
 विमानं वरमारुढो दण्डकारण्यमाश्रितः ॥ २६ ॥
 तत्रागस्त्याश्रमं रामो गत्वा चक्रेभिवादनम् ।
 मुनिः सम्भावयामास कन्दैर्मूलफलादिभिः ॥ २७ ॥
 रामस्य दर्शनं चक्रुर्मुनयोपि धृतव्रताः ।
 उवाच रामः कतिचिद्दिनानि मुनिसत्कृतः ॥ २८ ॥
 एकदा जानकीं दृष्टुं मुनीनामाश्रमान् शुभान् ।
 जगाम मुनिपत्नीनां सौहार्देनापि सुन्दरि ॥ २९ ॥
 चक्रे रामकथाः पुण्याः रावणस्य वधं प्रति ।
 सत्कृता मुनिपत्नीभिः मुनिभिः साधुभिस्तथा ॥ ३० ॥

निवृत्ता जानकी तत्र जगामाग्निकुमारकान् ।
 द्रष्टुं तपस्यतः पूर्णान् मुनिकन्यासमावृता ॥ ३१ ॥
 जानकी तासमस्कृत्य कुमाराननलप्रभान् ।
 निषसाद क्षणं तत्र वनशोभाहितेक्षणा ॥ ३२ ॥
 ते विचित्रेण दैवेन प्रेर्यमाणाः कुमारकाः ।
 अमर्षजननं वाक्यमब्रुवन्कृतहेलनाः ॥ ३३ ॥
 अहो सीते प्रभुः साक्षादीश्वरो जगतां पतिः ।
 वेदरक्षाविधानार्थमवतीर्णो महीतले ॥ ३४ ॥
 न यस्य स्वपरो वापि न द्वेष्यः प्रिय एव च ।
 सत्यसन्धः क्षमी शूरो रामः कमललोचनः ॥ ३५ ॥
 जटीवल्लकलसंवीतो मोहयन्तो बने बने ।
 भ्रान्तश्चचार निर्विण्णः पृच्छमानो वनस्पतीन् ॥ ३६ ॥
 इयं कान्तेति वै मत्वा मोहविभ्रंशिताश्रयः ।
 क्वचित्पल्लविनीं हृद्यां लतामालिङ्ग्य निवृत्तः ॥ ३७ ॥
 निवारितो लक्ष्मणेन नेयं कान्तेति जल्पता ।
 दयाराम्भोनिषौ सेतुं सख्यं कृत्वा च वानरैः ॥ ३८ ॥
 त्वन्निमित्तमिदं सीते प्रभोरपि विदम्बनम् ।
 तस्मात्स्त्रियः पापरूपा दोषैकनिलयाः सदा ॥ ३९ ॥
 न भार्या सुखमिच्छद्भिः कदाचित् क्वापि पण्डितैः ।
 इत्येवं वचनं तेषां श्रुत्वा दाशरथेः प्रिया ॥ ४० ॥
 चुक्रोध रक्तनयना शापं दातुं मनोदधे ।
 र्सीतोवाच ॥
 मञ्जिन्दायाः फलं क्षीघ्रमवाप्स्यथ कुमारकाः ॥ ४१ ॥
 द्विधाविदीर्णदेहाश्च यूयं पण्डितमानिनः ।
 पतन्तु भूतले सर्वे सर्वे स्वात्मकृतं भुजः ॥ ४२ ॥
 इत्युक्त सीतया तूर्णं द्विधाभूतकलेवराः ।
 व्यसवः पेतुरुर्व्यान्ते मुनिपत्न्यो विसिस्मिरे ॥ ४३ ॥

हाहाकारो महानासीन्मुनीनां तत्र शृण्वताम् ।

एवं श्रुत्वा कुमारस्तान् ययौ सीता निकेतनम् ॥ ४४ ॥

रामः श्रुत्वाथ तां वार्त्तामभियां दुर्मना मृशम् ।

निनिन्द सीतां मनसा किमेतदुर्विनीतया ॥ ४५ ॥

अविचारितमेवेह कुतं नष्टविमर्षया ।

अहो मूढधियो दुष्टाः स्त्रियो दारुणचेतसः ॥ ४६ ॥

श्रेयसां परिपन्थिन्यो मायेयं दैवनिर्मिता ।

संसारान्मुक्तिकामानां याः स्वयं निगदोपमाः ॥ ४७ ॥

महामोहस्य मञ्जूषा स्वार्थायानर्थतत्पराः ।

क्रोधलोभानृतधियो न विश्वस्ताः कदाचन ॥ ४८ ॥

न च ता विश्वसेत्क्वापि विश्वस्तान्धनन्त्वसंशयम् ।

अल्पार्थे बहूनर्थेषु प्रवर्तन्ते दुराशयाः ॥ ४९ ॥

न विद्वान् स्त्रीवशं गच्छेद्वशं प्राप्तो विनश्यति ।

इत्याकलय्य हृदये जानकीं प्राह स प्रभुः ॥ ५० ॥

राम उवाच ॥

किमेतत्साधुचरिते विनिन्दितमचीकरः ।

नास्माकमुचितं कर्म यत्कुमारविहिंसनम् ॥ ५१ ॥

तपोत्रिद्याधृतधियो विनयाचारशालिनः ।

न चैते क्षापमर्हन्ति यदि धनस्यपि सुन्दरि ॥ ५२ ॥

यथार्थवादिनां पुंसां श्रुत्वा वाचो यथार्थकाः ।

कुप्यन्ति ये मूढधियो न तेषां निष्कृतिः क्वचित् ॥ ५३ ॥

सीते यथार्थमुक्तं तैर्मांमुद्दिश्य दयालुभिः ।

तेष्वमर्षः कथं जात इहशोनर्थदर्शनः ॥ ५४ ॥

यदि स्वल्पोपराधोपि तस्मिन् दण्डो महान् घृतः ।

न चैतदुचितं चण्डि क्षत्रियाणां दयावताम् ॥ ५५ ॥

धनेचराणामस्माकं मुन्याश्रमवासिनाम् ।

साध्वीत्यमुक्ता रामेण लज्जया नम्रकण्धरा ॥ ५६ ॥

चदहस्ताञ्जलिः प्राह भर्तृवाक्यविबोधिता ।

सीतोवाच ॥

अपराधो महान् देव कृतो मे नात्र संशयः ॥ ५७ ॥

अदण्डेष्वप्यपापेषु यन्मया ह्युदमः(१) कृतः ।

अपि मे दुर्नयं देव समस्व त्वं दयानिधे ॥ ५८ ॥

तेष्वनुग्रहमाधत्स्व साधुष्वपि तपस्विषु ।

राम उवाच ॥

न करिष्याम्यहं भद्रे कुपाराणामनुग्रहम् ॥ ५९ ॥

मया त्वनुग्रहीतानां मुक्तिः स्याज्जलवज्जले ।

वेदवेदान्तसङ्गीतः परमात्मा परः प्रभुः ।

करोत्वनुग्रहं तेषामनुभूतिर्यथा भवेत् ॥ ६० ॥

तस्मादिमे लिङ्गदेहमात्रशेषाः सुलोचने ।

मयि स्यास्यंति सततं कालाविर्भावहेतवे ॥ ६१ ॥

रामे च भगवत्पेते विलीनास्ते ततः परम् ।

वसुदेवगृहे साक्षादवतीर्णे हरौ स्वयम् ॥ ६२ ॥

तेवतीर्णा व्रजभुवि तद्देहस्थाः कुमारकाः ।

पूतनायां स्थिताः सर्वे तथा व्यापादिता इति ॥ ६३ ॥

तत्प्राणैरपि बद्धालान् दक्षिणांगव्यवस्थितान् ।

वामांगभूताः सकलाः गौडदेशेऽभवन् स्त्रियः ॥ ६४ ॥

कुमारीरानयामास परचक्रं जिघांसता ।

निरुद्धा राजधर्मेण नन्दस्तद्देशमागतः ॥ ६५ ॥

इति ते कथितं देवि यत्पृष्ठोऽहं सुलोचने ।

समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६६ ॥

इति श्रीपञ्चरात्रे माहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे

शिवपार्वतीसंवादे दशमं पटलम् ॥

एकादशं पटलम् ॥ ११ ॥

शिव उवाच ।

हत्वाथ पूतनामाणान् सहबालान् कृपानिधिः ।
 शकटं पातयामास पादपल्लवलीलया ॥ १ ॥
 तृणावर्तमथाकाशे हरन्तमहनद्धरिः ।
 स्तनं पीत्वा यशोदायै जृम्भमाणस्तु केवलम् ॥ २ ॥
 मुखे प्रदर्शयामास भुवनानि शतुर्दश ।
 बाललीलाविनोदेन मृदमश्नन् कृपानिधिः ।
 अकल्पयद्देहयोगं कुमारानामलौकिकम् ॥ ३ ॥
 नाश्नाति मृदमानन्दो दधिदुग्धान्यपि स्वयम् ।
 पुष्ट्यर्थं च कुमारानामकरोत्सकलं प्रभुः ॥ ४ ॥
 व्रजस्था गोपिकाः सर्वाः कृष्णलीलाहृताश्रयाः ।
 विलोभयन्त्यः श्रीकृष्णं दास्ये दुग्धं दधीन्यपि ॥ ५ ॥
 मृदूनि नवनीतानीत्युक्त्वा निन्युर्गृहान् स्वकान् ।
 ततोऽप्येकान्त आहूय दत्त्वा दधिमधूनि च ॥ ६ ॥
 कृष्णमालिङ्गयामासुश्चुचुम्बुर्मुखपङ्कजम् ।
 बालोभूत्वापि लोकस्य यशोदानन्दयोरपि ॥ ७ ॥
 आलिङ्गयन्त्यालिङ्गमानः प्रतियुष्मति चुम्बितः ।
 गोपिकाहृदयानन्दं वर्धयन् रतिचेष्टितैः ॥ ८ ॥
 रतिझमिव तं मत्वा गोपिका रतिचेष्टया ।
 कुसुमलनिपग्रास्ता न वक्तुं श्रेकुलसुकाः ॥ ९ ॥
 अन्यापि गृहमानीय स्वाद्यपानैरतोषयत् ।
 भूषयित्वाञ्जनाकल्पैरङ्गरागैः सुगन्धिभिः ॥ १० ॥
 शुभासने समारोप्य दत्त्वा ताम्बूलवीटिकासु ।
 इहैव बालकैरेतैः परिक्रीडस्व निर्भयः ॥ ११ ॥
 मान्यत्र गच्छ ते माता ज्ञापिता तादृषिष्यति ।

इत्याहुर्गोपिकाः काचित्प्रेमवद्धा व्रजार्भके ॥ १२ ॥
 व्रजेश्वरमुतं नीत्वा गृह्णुचुः पराः स्त्रियः ।
 यदि नृत्यति सत्कृष्ण भवान् दास्ये मनोरथम् ॥ १३ ॥
 इत्युक्तो नृत्यति स्मामौ रभसा वै मुदान्वितः ।
 हरन् कटाक्षमाळाभिर्भाविपूर्णभिरावृतः ॥ १४ ॥
 वव्रे नृत्यविधानार्थं कामं देहि प्रतिश्रुतम् ।
 कस्ते कामं तयोक्तेसौ वव्र कृष्णः स्ववाञ्छितम् ॥ १५ ॥
 त्वदीयहृदये भाति कन्दुकद्वयमुत्तमम् ।
 देक्षेत्तद्रूपणार्थाय मित्रैः गोपिसुतैः सह ॥ १६ ॥
 जहाम गोपीकृष्णस्य वाक्यश्रवणहर्षिता ।
 वृषभानोः सुता देवि राधिकानामविश्रुता ॥ १७ ॥
 स्वामिनी वासना जाता श्रीकृष्णप्रेमविह्वला ।
 द्वादशैवमहत्त्राणि याः सख्यः परिकीर्त्तिताः ॥ १८ ॥
 तदंगभूतास्ताःसर्वाः वस्तुभेदो न किञ्चन ।
 स्वामिन्यात्मा भवेत्कृष्णः कृष्णात्मा स्वामिनी हि सा ॥ १९ ॥
 न तयोर्विश्वे भेदश्चन्द्रचन्द्रिकयोरिव ।
 रसात्मकं रसभोक्तु परं ब्रह्म श्रुतीरितम् ॥ २० ॥
 रसः शृंगार एवोक्तो रसशास्त्रविशारदैः ।
 संयोगो विप्रलम्भश्च शृंगारो द्विविधो मतः ॥ २१ ॥
 संयुक्तयोश्च संयोगो विप्रलम्भो नियुक्तयोः ।
 रसनित्यतया जातो वियोगस्तद्व्यात्मकः ॥ २२ ॥
 रसस्वभाव एवायं यत्संयोगवियोगवान् ।
 अभ्यधा सक्षरे कस्मादिदृष्टा जायते तथा ॥ २३ ॥
 कथं प्रियाणां च तथा रसस्तस्माद्भि तादृशः ।
 सच्चिदानन्दकं ब्रह्म यदुक्तं श्रुतिमौलिभिः ॥ २४ ॥
 चिदानन्दौ तु कूटस्थे पुरुषोत्तम एव च ।

उभावपि भवेद्ब्रह्म ब्रह्मभेदैर्विवर्जितम् ॥ ३५ ॥
 सजातीयविजातीयस्वगतैश्च मुलांचने ।
 ब्रह्मत्वे क्षक्षरस्यापि आनन्दो द्विदलात्मकः ॥ ३६ ॥
 सद्दशबीजमूला च प्रकृतिर्क्षक्षरात्मगा ।
 न तस्माद्रसलीलायाः स्थितिः कूटस्थ ईश्वरे ।
 प्रकृतेश्च परत्वाच्च निर्गुणस्वान्महेश्वरि ॥ ३७ ॥
 उत्तमे पुरुषे पूर्णे ज्ञानन्दात्मनि केवले ।
 लीला रसमयी रम्याः प्रतिक्षणनवा स्थिता ॥ ३८ ॥
 दिदक्षितान्तःकरणवृत्तिः स्यादक्षरस्य या ।
 पुरुषोत्तमावेशवती जाता नन्दगृहे तु सा ॥ ३९ ॥
 गुणलीलादिदक्षायुक्त्वामनास्तत्प्रियासु याः ।
 ता एव व्रजमुन्दर्यस्तामिः संक्रीडते रसः ॥ ४० ॥
 स्वामिनीवासना राधा स्वयं वृन्दावनेश्वरी ।
 लवमात्रकालावच्छिन्नो विरहोऽभूद्रमात्मकः ॥ ४१ ॥
 नलिनीपत्रसंहत्याः सूक्ष्मसूत्र्याभिवेधने ।
 दले दले च यः कालः स कालो लववाचकः ॥ ४२ ॥
 अत्रापि संयोगवियोगभावैः क्रीडति वै हरिः ।
 कृष्णो राधास्वरूपेण विरहाक्रान्तचेतनः ॥ ४३ ॥
 कथं सा भंगता मे स्यादिति चिन्तापरोभवत् ।
 तत्सखीकृतमैवस्तु तत्कथाः कुरुनेऽनिशम् ॥ ४४ ॥
 नित्यं स्वरूपस्त्वनैर्मतिहासनिरूपणैः ।
 वस्त्रमद्यतनं हृद्यं तव मरुयाः परिष्कृतम् ॥ ४५ ॥
 इत्यावेदितहार्दास्ताः सख्यः प्राहुश्च राधिकाम् ।
 राधे नन्दसुतः सोयं सुन्दरः प्रतिभाति मे ॥ ४६ ॥
 तव रूपानुरूपोयं चतुरो व्रजवल्लभः ।
 नित्यं च त्वत्कथालापः त्वत्प्राणस्त्वन्मनाः सदा ॥
 त्वामेव ध्यायते चित्ते सङ्गमस्ते यथा भवेत् ॥ ४७ ॥

॥ राघोवाच ॥

कुत्र सङ्गतिरेतेन मम स्यात्सखि चिन्तय ।
 बह्विधस्य रूपेण मौन्दर्येण गुणेन च ।
 मोहितांस्म क्षणं नैनं विस्मरामि कथंचन ॥ ३८ ॥
 यज्ञोदानन्दनं कृष्णं स्वप्ने पश्यामि सन्ततम् ।
 क्रीडमानं मया मार्द्वं पिबन्तमधरामवं ॥ ३९ ॥
 यस्मिन् दृष्टे ममांगेषु स्वेदरोमांचक्रचक्रं ।
 वेपथुः स्वरभङ्गो वा जायते सारूप्यं सखि ॥ ४० ॥
 यत्सौन्दर्यरसाधोषी निमग्नं सखि मे मनः ।
 न निवृत्तिमवाप्नोति विना तद्दर्शनं क्वचित् ॥ ४१ ॥
 कृष्णमूर्तिं प्रपश्यामि भ्रमान्निकटवर्तिनीम् ।
 क्षणादन्तर्हितां दृष्ट्वा मदात्मा तप्यते मृगम् ॥ ४२ ॥
 किं करोमि कं गच्छामि कस्माग्रे कथयाम्यहम् ।
 नय मां नन्दतनयं कृष्णं प्राणाधिकं मम ॥ ४३ ॥
 विरहाम्निमहाज्वालावलीढा मे वेपुर्लता ।
 कृष्णाधरमुधापूरप्लाविता शान्तिमेष्यति ॥ ४४ ॥
 तस्य मे सङ्गमेपायं विचारय निजे हृदि ।
 गच्छ कृष्णागमे यत्नं कुरु सङ्केतसन्नि ॥ ४५ ॥
 इत्येवं राधया प्रोक्ता सखी प्राणपतिं ययौ ॥ ४६ ॥
 इति श्रीपञ्चरात्रे माहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे
 शिषोमासंवादे एकादशं पटलम् ॥ ११ ॥

द्वादशं पटलम् ॥ १२ ॥

शिव उवाच ॥

कृष्णस्तामागतां दृष्ट्वा हर्षाकुक्षितचेतसाम् ।
कार्यसिद्धिमिमां ज्ञात्वा हर्षादुल्लसितेक्षणः ॥ १ ॥
पप्रच्छ तां सखीं प्रेम्णा किमुक्तं राधया सखि ।
तदिदानीं ममाचक्ष्व श्रुत्वा सन्तोषमाप्नुयाम् ॥ २ ॥
त्वयि गतायां यावन्तः कालस्यावयवा ययुः ।
तावन्त्येव युगान्यासन् विरहाकुक्षितस्य मे ॥ ३ ॥

सख्युवाच ॥

त्वत्सङ्गविरहात्कृष्ण राधापि क्षिप्यतेवराम् ।
न निवृत्तिमवाप्नोति बिना ते दर्शनं क्वचित् ॥ ४ ॥
कृष्ण कृष्णेत्यमुं मन्त्रं विरहाकुलया तया ।
जप्यतेऽहर्निशं मन्यमानया निकटे मृतिम् ॥ ५ ॥
विरहानलनिर्दग्धा शोभते न वपुर्लता ।
हिमक्षिप्रेव हेमन्ते मृदुला पद्मिनी यथा ॥ ६ ॥
दिवारात्रौ तु रहसि कृत्वा चित्रमयीं प्रभो ।
मूर्तिं निधाय हृदये शेते विरहकर्षिता ॥ ७ ॥
शुष्कौ बिम्बाधरौ तस्यास्तन्द्रा लोचनयोः स्थिता ।
अन्यथा भाषणं वक्त्रात्किमन्यस्कथयामि ते ॥ ८ ॥
नानुसन्धानमाधत्ते मनोवृत्तिर्मनागपि ।
अन्यथासिद्ध एवासौ कामस्ते नन्दनन्दन ॥ ९ ॥
तस्मात्तन्निकटं याहि सङ्केते कुतनिश्चयः ।
इति सख्योदितं श्रुत्वा उल्लसास हृदि प्रभुः ॥ १० ॥

श्रीकृष्ण उवाच ॥

अहं तत्रागमिष्यामि सङ्केते सकुतनिश्चयात् ।
तत्र तामानय सिद्धं वेषगुप्तिं विधाय च ॥ ११ ॥

कस्यापि न भयं भीरु त्वया कर्तव्यमेषापि ।
 वञ्चापिष्ये जनान् सर्वान् इन्द्रजालकलादिभिः ॥ १२ ॥
 राधिकायै प्रणामं मे तत्र गत्वा निवेदय ।
 त्वं मे प्रियासि नितरां प्राणादप्यधिका मम ॥ १३ ॥
 नावयोरन्तरं किञ्चित् प्राणरूपात्मनामपि ।
 त्वन्नामस्मरणाच्चाहं यथा तुष्यामि सुन्दरि ।
 मत्सेवया मम ध्यानात्तथा तृष्टिर्न मे क्वचित् ॥ १४ ॥
 इत्यादि मम वाक्यानि राधिकायै निवेदय ।
 पुनर्याता सखी राधाभूवाच सकलं हि तत् ॥ १५ ॥
 सुधामाधुर्यधिकारसमं कृष्णवचोमृतम् ।
 पीत्वोल्लासास हृदयं ग्रीष्मतप्तेव भूर्यथा ॥ १६ ॥
 अथ सङ्केतसदने शय्या पुष्पमयोचिता ।
 नानागन्धमहामोदपुष्परजिविराजिते ॥ १७ ॥
 निर्दग्धगारुसदधूमधूपिते च समन्ततः ।
 पानयोग्यरसैर्दिव्यैस्ताम्बूलैरङ्गुलेपनैः ॥ १८ ॥
 कुत्कुते सदने रम्ये राधा सरूपावृता ययौ ।
 तत्रासनगता राधा काङ्क्षन्ती प्रियसङ्गमम् ॥ १९ ॥
 अचञ्चलतटित्कोटिप्रभापिञ्जरिताम्बरा ।
 समावृत्तमुवृत्तोद्भवनस्तनमण्डला ॥ २० ॥
 कटाक्षसरणीनिर्यद्रसमोहितमन्मथा ।
 शुकाकारसमाकारनासाभरणभासुरा ॥ २१ ॥
 दाडिमीबीजसन्देहकारिदग्धनहीरका ।
 वीणारवघृणादायिनिजवाणीगुणोदया ।
 कर्पूरबीटिकापमोदसुगन्धितदिगन्तरा ॥ २२ ॥
 मणिदर्पणदर्पघ्नकपोलफलकप्रभा ।
 मणिमङ्गकसूत्रेण विकसत्कम्बुकन्धरा ॥ २३ ॥

रत्नाङ्गुलीयनिवहोरलसदङ्गुलिपरलवा ।
 कुचभारलसन्मध्यत्रिवलीककितोदरा ॥ २४ ॥
 चन्दनागरुकस्तूरीकर्पूरादिमुगन्धिनी ।
 निःश्वासहारिकुर्पासनिबद्धस्तनमण्डका ॥ २५ ॥
 कुचोपरिलसन्मुक्ताहारतारमुशोभिता ।
 कणन्यानिवयमञ्जीरप्रभाभिर्वद्धमण्डका ॥ २६ ॥
 रेजे राधासनगता कथंचक्रे प्रियश्रया ।
 कथं नाद्यावधि प्रेयान् नागतः सखि तर्कय ॥ २७ ॥
 बद्धः कयाचित्प्रियया किं वा त्वं तेन वञ्चिता ।
 तद्वचः किमतथ्यं वा तथ्यं वा ज्ञायते कथं ॥ २८ ॥
 नागमिष्यति चेत्क्रान्तः प्राणास्त्यक्ष्याम्यसंशयं ।
 वयस्यामेतदाश्राव्य कृत्वा करतले मुखम् ॥ २९ ॥
 विरहामिषिस्वात्पुष्पं निश्चश्वास प्रियंवदा ।
 ताम्बुलगन्धपुष्पादिरतिसाधनमाहितं ।
 निनिन्द मनसा सर्वं वियोगज्वरविप्लुता ॥ ३० ॥
 तद्वक्त्रं हसितेन्दुमण्डलमतिस्फारं तदाङ्गोक्तम्
 सा वाणीजितकामकार्मुकरवा सौन्दर्यमेतस्य तत् ।
 इत्थं सन्ततमाकि वल्लभतमध्यानमसक्तात्मन
 श्वेतशुम्बितकाककूटमिव मे कस्मादिदं मुञ्चति ॥ ३१ ॥
 तदैव कृष्णः सङ्केतं प्राप्तः प्राण इव स्वयम् ।
 स्वासनाचूर्णमुत्तस्यौ राधा कमलकोचना ॥ ३२ ॥
 समानासनसमासीनौ परस्पररतिप्रियौ ॥
 भावपूरितहृदयान्तनिक्षेपान्योभ्यमोहितौ ॥ ३३ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ॥

प्रिये त्वद्विरहश्चाकावलीढवपुषो हि मे ।
 न ज्ञान्तये सुधाम्भोचिकोटिपीयूषसेवनम् ॥ ३४ ॥

त्वदीयविरहे राधे प्रियमप्यास विप्रियम् ।
 अमृतांशोरपिकराश्रुण्डांशोरिव दारुणाः ॥ ३५ ॥
 ग्लपयन्ति वपुर्वरुणीं विरहे तव सुन्दरि ।
 शय्या पीयूषरचिता बह्व्यङ्गाराचितेव सा ॥ ३६ ॥
 मलयालेपनं देहे व्यथते विस्फुल्लिङ्गवत् ।
 कोटिकल्पायते रात्रिः पुष्पं सूचीफलायते ।
 दावाग्निज्वालेव मरुत् शीतलो व्यथयेत्तनुम् ॥ ३७ ॥
 ध्यायामि त्वां दिवारात्रौ त्वत्प्राणस्त्वन्मनाः प्रिये ।
 राधिके राधिके चेति महामन्त्रजपेन च ॥ ३८ ॥
 विरहाहिविषं प्राणहारि प्रश्नमयाम्बहम् ।
 अथ लब्धासि भो कान्ते निधानमिव निर्धनैः ॥ ३९ ॥

विवेकविद्याविनयप्रसादमहेन्वने चामुविदीप्यमाने ।

वियोगवातद्विगुणीकृतेन्तः स्मरानले गोपि जुहोमि देहम् ॥ ४० ॥

इतः क्षणं वा च ततः क्षणं वा गृहे क्षणं वा शयने क्षणं वा ।
 बहिस्तथान्तः क्षणमात्मनस्त्वद्ग्रहग्रहीतस्य निवृत्तिरस्ता ॥ ४१ ॥
 कियम्य एवात्र न सन्ति राधे सुलोचना मां तु न हर्षयन्ति ।
 पयोदबिन्दुप्रतिरुद्धबुद्धेर्विहङ्गमस्येव जलोपकण्ठम् ॥ ४२ ॥
 दिशां मुखेषु प्रमदे त्वदीयां भ्रमोपनीतामपि वीक्ष्य मूर्च्छिम् ।
 गतावधिग्याप्तिमुपैति चित्ते हर्षस्य वैयर्थ्यमुदीक्ष्य शोकम् ॥ ४३ ॥
 समुद्ररुद्रौ प्रयितौ जगत्पापौर्वेण हाकाहकधारणेन ।
 अहं तु कल्पान्तहुताशकल्पवियोगदग्धोपि न चित्रमेतत् ॥ ४४ ॥
 अपि प्रिये त्वद्विरहानलोत्पज्वालाहुतीभूतशरीरवष्टेः ।
 त्व(१)मेव मे जन्मनि जन्मनि स्याः प्रिया सखी चेति विधिव्यधत्ताम् ॥ ४५ ॥
 अपि प्रिये केतककुट्टमलौघाः स्फुरन्ति मे हृदयेन साकम् ।

(१) अत्र प्रतिपादिताक्षरातीताव्यस्य कृष्णस्यानवतारित्वेपि स्व-
 प्रेममहिमप्रदर्शनाद्येवेत्यमुक्तं श्रीराधिकां प्रतीति विद्वद्भिरवगन्तव्यम् ।

विलोचनाभ्यां तु समं पयोदाः किरन्ति वारिप्रकरणमन्दांम् ॥ ४६ ॥

वियोगदावानल एष एव क्षणात् क्षिणोमेव तनुं मदीयाम् ।

यदा सुभारस्मिन्सहोदरास्यमसङ्गचक्ष्यानपथादपैति ॥ ४७ ॥

धुन्वन्पयोदावलिबिस्फुरन्तस्तडित्प्रकाशाः शिखिनर्चनानि ।

सुकेतकामोदमुच्य वाताः सहस्रवा मे हृदयं दलन्ति ॥ ४८ ॥

स्मराद्युगीभूतविलोचने द्वे भूभ्यां धनुर्भावमुपागताभ्यां ।

स्फुटं बहन्ती जनमोहविद्या विद्या किमेषा मम मोक्षकर्त्री ॥ ४९ ॥

स्मितोदयादर्शितदन्तपङ्क्तिप्रभावलीढाननपङ्कजेन ।

परिस्फुरत्लोचनषट्पदेन विमोहयन्ती हृदयं मदीयम् ॥ ५० ॥

ध्येयं ममेतत्तवपादपङ्कजं गेयं ममेतत्तव रूपसौभागम् ।

त्वयो न किञ्चित्प्रतिभाति तत्त्वं त्वया विनाङ्घ्रं जगतो विभाति ॥ ५१ ॥

इत्थं प्रियामनुनयन् वचोभिः प्रेमगर्भितैः ।

रेमे कृष्णः कुचतटीपरिरम्भादिभिस्तथा ॥ ५२ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती-

संवादे द्वादशं पटलम् ॥ १२ ॥

त्रयोदशं पटलम् ॥ १३ ॥

शिव उवाच ॥

एकदा तु कुमार्यस्ता व्रतं चेरुः समाहिताः ।

कात्यायनीमर्चयन्त्यः कृष्णो भर्ता मवेदिति ॥ १ ॥

मासान्ते कलदानाय गतः कृष्णः सरित्तटम् ।

तीरस्थितानि वासांसि हृत्वा नीपमयारुहत् ॥ २ ॥

कुमार्यः कृष्णचरितं दृष्ट्वा प्रेमपरिप्लुताः ।

लज्जितस्मेरवदनाः कृष्णमूचुः कदम्बकम् ॥ ३ ॥

कृष्ण, वासांसि नो देहि स्त्रियाः स्म सल्लिके प्रथम् ।
 स्वं वृद्धसम्मतो भूत्वा नैतत्कर्तुं त्वमर्हसि ॥ ४ ॥
 यदि जानाति वै कश्चिच्चदायं दुर्नयो महान् ।
 जानिष्यति यदा राजा कंसः क्रूरमतिर्मनाक् ॥ ५ ॥
 तदा ह्यनर्थ एवायमस्माकं भवतोपि च ।

श्रीकृष्ण उवाच ॥

इहागत्य प्रतीच्छध्वं स्वं स्वं वासः सुकोचनाः ॥ ६ ॥
 अन्यथा न ददाम्येव कंसभीत्या विभीषितः ।
 निशम्य वचनं तस्य गोप्यो लज्जास्मितेक्षणाः ।
 जलादुत्थीर्य वासांसि कृष्ण देहीति चाब्रुवन् ॥ ७ ॥
 कृष्णः प्रीतमनास्ताभ्यो वासांसि पृथगाददौ ॥ ८ ॥
 तच्च ज्ञागैश्च(१) ताः सर्वाः स्वान्तःस्थैः सन्नियुज्य च ।
 चक्रे पूर्णवराः कृष्णो रसयोग्या रसमिवः ॥ ९ ॥
 ततः प्रसन्नो भगवान् कुमारीभ्यो वरं ददौ ।

श्रीकृष्ण उवाच ॥

रात्रयो आधिदैविकयो मयि तिष्ठन्ति ताः प्रियाः ॥ १० ॥
 पश्यध्वं रमयिष्यामि तासुः वः पद्मकोचनाः ।
 प्रतिधात गृहं तस्मात्कामः कालेन सेत्स्यति ॥ ११ ॥
 ततो लब्धवराः सर्वा गोप्यः पूर्णमनोरथाः ।
 गृहं जग्मुः प्रगायन्त्यः कृष्णकीर्त्ता मुदाम्बिताः ॥ १२ ॥
 जनयन् मन्थुमिन्द्रस्य कृत्वा गोर्वधनोत्सवम् ।
 इन्द्रोत्पृष्टजलैरभैः सङ्कर्षणमहीश्वरम् ॥ १३ ॥
 वर्षद्वादशकं योसौ त्यक्ताम्बुफलमूककः ।
 तर्पयामास तं कृष्णः पुरुहूतमदं नुदन् ॥ १४ ॥

(१) कुमारीभ्यः स्वगततत्तदंशस्वरूपदानायैव वरहरणकीर्त्ता
 कृतवान् भगवानिति ध्येयम् ।

एकदा कुण एवैको गतो वृन्दावनं युगम् ।
 रमणाय मतिं चक्रे सखीभिः सह केवलम् ॥ १५ ॥
 दृष्ट्वा वृन्दावनं रम्यं नमत्कुसुमपादपम् ।
 कूजत्पक्षिमरालाक्षिप्रतिध्वनिमनोहरम् ॥ १६ ॥
 प्रफुल्लमल्लिकाभोजं मन्दमारुतकम्पितम् ।
 योगमायामयो कुणः कालमायाविनाशिनी ॥ १७ ॥
 जाग्रदन्ते सुषुप्त्यादौ स्फुरणायोपलभ्यते ।
 तादृशीमकरोहेवि लीलार्थं पुरुषोत्तमः ॥ १८ ॥
 प्रकाशा चाप्रकाशा च द्विधा सेयं व्यवस्थिता ।
 दर्शनांशे प्रकाशा च दृष्ट्वाच्छादने तथा ॥ १९ ॥
 बहिः प्रकाशं विच्छिद्य अन्तराकाशते यथा ।
 योगमायेति विख्याता जाग्रत्स्वप्नमयीशितुः ॥ २० ॥
 कालमाया हृता तूर्णं तथा तच्चित्स्वरूपया ।
 तत्कार्यमात्रमखिलं लीनं स्थावरजङ्गमम् ॥ २१ ॥
 योगमायोद्भवं स्वप्नमक्षरः संददर्श ह ।
 अन्युनाधिकमीशानि भूतेन्द्रियगुणात्मकम् ॥ २२ ॥
 दिव्यमाणिक्यमुकुटं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ।
 दिव्यमुक्तामणिम्राजज्ञानामुषणभूषितम् ॥ २३ ॥
 कृष्णरूपमभुत्तत्र योगमायोपबृंहितम् ।
 अलौकिककृतादिव्यकुसुमामोदवायुना ॥ २४ ॥
 सेवितं सर्वतः श्रीपद् वृन्दावनमहादुसुतम् ।
 खगा मृगा कृता वृक्षा वायवश्चन्द्रतारकाः ॥
 ऋतुः पुष्पाणि रात्रिश्च सर्वमासीन्नवं प्रिये ॥ २५ ॥
 प्रससारोत्सृजन्ती सा प्रसन्ती विश्वमोजसा ।
 उत्सारयन्ती तिमिरं यथा दीपशिखाम्बभोः ॥ २६ ॥
 योगमायाप्रपञ्चोपि सदेवासुरमानवः ।

तासु सङ्कल्पमकरोन्मनसा पुरुषोत्तमः ॥ २७ ॥

अबोधयत्पूर्वकामं कामरूपतया हृदि ।

यावदङ्कुरितो भूयात् हृदि कामस्तु सुभ्रुवाम् ॥ २८ ॥

तावत्तदूर्ध्वनार्याय वेणुनादमथाकरोत् ।

योगमायोद्भवाकाशे वेणुनादः प्रतिष्ठितः ।

तं नादमेव गोप्यस्ताः शुश्रुवुः प्रथमं प्रिये ॥ २९ ॥

अधरामृतसंसिक्तवेणुनादः सहानिष्ठः ।

प्रविश्य कर्णरन्ध्रेण हृज्यं समतेजयत् ॥ ३० ॥

ततस्ताः सहसा हित्वा क्षयनासनभोजनम् ।

सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति विश्रुताः ॥ ३१ ॥

श्रुतिरूपा कुमार्यश्च आजगमुर्नादमोहिताः ।

निषिद्धा अपि यत्नेन बन्धुवर्गैरनेकधा ॥ ३२ ॥

न निवृत्ता यया वेगः सरितामर्णवं प्रति ॥ ३३ ॥

ब्रह्मात् रुद्धा अपि जडः प्राणान् विरहकर्षिताः ।

काश्चिद्गोप्यः सणादेव दिव्यदेहाः समाययुः ॥ ३४ ॥

पुरः प्रकाशः पश्चात्तु शून्यमासीत् व्रजस्त्रियः ।

प्रविष्टा मण्डलं सर्वा योगमायिकमुत्तमम् ॥ ३५ ॥

कुमार्यो द्वादश प्रोक्ताः सहस्राणि तथा पराः ।

तावन्त्यः किञ्च विज्ञेयाः श्रुत्वा वेणुरवं निशि ॥ ३६ ॥

चत्वारिंशत्तु यूयानि तासां प्रोक्तानि योषितां ।

तासां द्वादशसाहस्री संख्या संयोगभावतः ॥ ३७ ॥

प्रियसङ्गार्हमेतासां माया वेषमरीचत् ।

भूषामालाम्बराण्यासन् लोकसिद्धेतराणि च ॥ ३८ ॥

समानवेषामरणाः सर्वाः सवयसः प्रिये ॥

समचिन्ताः समरसाः कुण्डल्य निकटं ययुः ॥ ३९ ॥

वेदस्थित्यर्थमेवासौ क्रीडन्नपि समाहितः ।

मर्यादामुक्तवान् वाचा वागासीत्कारणोदया ॥ ४० ॥

न निषिद्धाः स्वरूपेण स्वरूपं वागगोचरम् ।

रसभोक्तरसात्मत्वं विरुद्धेदन्यथा प्रिये ॥ ४१ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ॥

किमर्थमागताः सर्वाः मिळिताश्च परस्परं ।

राश्यामघटमानं तु वनेष्वागमनं स्त्रियः ॥ ४२ ॥

स्त्रीधर्मं सहसा हित्वा भर्तृसेवामयं शुभम् ।

ऐहिकं पारलौकिकयं स्त्रियो नाशयति ध्रुवम् ॥ ४३ ॥

येन संतुष्यते भर्ता स धर्म उचितः स्त्रियः ।

तं विहाय ध्रुवं नारी पतत्येव न संशयः ॥ ४४ ॥

तस्माद्ब्रजं स्त्रियो यात मदुक्त्या यन्त्रिताशयाः ।

गोप्यस्तद्वाक्यमाकर्ण्य तीक्ष्णं हाकाहलोपमम् ॥ ४५ ॥

किं वज्रनिर्घातहता इव पेतुः क्षितेस्तले ॥ ४६ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे गुप्तसारे शिषोमासंवादे

त्रयोदशं पटलम् ॥ १३ ॥

चतुर्दशं पटलम् ॥ १४ ॥

पार्वत्युवाच ॥

देवेश परमेशान धूर्जटे नीललोहित ।

ततः किमभवच्च तन्मे ब्रूहि सदाशिव ॥ १ ॥

शिव उवाच ॥

रुक्षं वचनमाश्रुत्य सहसा जातसम्भ्रमाः ।

गतमाणा इवासंस्ताः प्राणरूपी मियोभवत् ॥ २ ॥

दुःखाकुला रुद्धवाचो निरुद्धवासा व्रजस्त्रियः ।

१० मा०

अश्रूयमुश्वन्नेत्रेभ्यस्तापेनोष्णतराणि च ॥ ३ ॥
 अश्रुवन् धैर्यमालम्ब्य तामस्यो विरहातुराः ।
 किमेवं भाषसे कृष्ण विचाररहितं वचः ॥ ४ ॥
 अविचारितवक्तारो लोके मूर्खा इति स्थिताः ।
 तस्माद्विचार्य वक्तव्यं सर्वज्ञोसि यतः स्वयम् ॥ ५ ॥
 वयं गोप्यो भवद्दास्यस्त्वचित्तास्त्वत्परायणाः ।
 त्वत्प्राणास्त्वन्मयाः कृष्ण नान्यत्पश्यामि किञ्चन ॥ ६ ॥
 नास्माकं पतयः पुत्रा भ्रातरो न च बान्धवाः ।
 वयं त्वदेकधारणाः त्वन्म्यस्तात्मकलेवराः ॥ ७ ॥
 अहं स्त्री मत्पतिश्चायमिति यासां मतिः स्थिता ।
 तासामयं परो धर्मो यस्त्वया चोपदिश्यते ॥ ८ ॥
 यस्याधिकारो यद्धर्मं त्यजेत्तं न कदाचन ।
 नोचेत्सन्ध्यासिनः कुर्युः कथं न गृहिवादिनाम् ॥ ९ ॥
 देहातीता गृहातीता लोकातीता वयं प्रभो ।
 त्वामेव शरणं प्राप्ताः कथमर्हन्ति लौकिकम् ॥ १० ॥
 विकारेऽहमिति भ्रान्तिः पुत्रदारधनादिषु ।
 तदध्यासवशात्तेषां देहधर्माधिकारिता ॥ ११ ॥
 प्रवृत्ते साधिकारे तु धर्मं लुम्पति यः खलुः ।
 पतत्येव न सन्देहो यतः स वासनान्तरे ॥ १२ ॥
 अहं ममायमित्येषः पतिपुत्रादिषु स्थितः ।
 समूलमाग्रहो नष्टः कथं तत्र निधुञ्जसि ॥ १३ ॥
 न प्रेम्णि बाधकं किञ्चित्प्रेमस्थितिरलौकिकी ।
 वयं प्रेमसमाकुष्टा निशि प्राप्ता वनान्तरे ॥ १४ ॥
 अविद्वानिव तद्विद्वानपि त्वं किं प्रजल्पसि ।
 लोकवेदपथास्त्यक्त्वा समूलान्विपिनान्तरे ॥ १५ ॥
 निशि स्त्रियो वयं प्राप्तास्ता अपि त्यजता त्वया ।

विनाशिता प्रेमरीतिः कुतश्नस्वमुपार्जितम् ॥ १३ ॥
 वयं तु न गमिष्यामस्त्यक्तपर्वपरिग्रहाः ।
 विरहाग्रौ तनूर्हुत्वा त्वामेष्यामो न संशयः ॥ १७ ॥
 तस्माद्भजस्व गोविन्द नोपेक्षया गोपिका वयम् ।
 त्यजाग्रहमिमं कृष्ण प्रेमरीतिं समाश्रय ॥ १८ ॥
 इत्यावेदितमाकर्ण्य गोपिकानां ययार्थतः ।
 वचःपीयूषधाराभिस्तासामाढादयन्मनः ॥ १९ ॥
 उवाच वचनं कृष्णो मधुरस्मितवीक्षणः ।
 धन्यातिधन्या भो गोप्यो यूयं मत्प्राणवल्लभाः ॥ २० ॥
 न निवार्याः कदाचिद्वा भवत्प्राणमयेन मे ।
 निषेधो वाग्विलासोऽथो मयि युञ्ज्यो न कर्हिचित् ॥ २१ ॥
 जानेऽहं भवतीः प्रेमवद्धा एव मयि स्फुटम् ।
 त्वद्वचः श्रोतुकामत्वाभिषेधोऽयं न वास्तवः ॥ २२ ॥
 जिह्वासूनामसन्दिग्धो रूपितो घर्मनिर्णयः ।
 पतिसेवापरं शास्त्रं मामेव पतिरूपिणम् ॥ २३ ॥
 निरूपयत्यलब्धत्वाद्भावनामात्रमन्यतः ।
 भवतीनां पतिस्तस्मादहमेव सनातनः ॥ २४ ॥
 इत्युक्त्वा मध्यगस्तासां रेमे रामाभिरन्वितः ।
 पृथगाङ्गिष्य ताः सर्वा विम्बाधरसुधां पयौ ॥ २५ ॥
 हासयन् प्रहसन्कृष्णो नानाक्रीडाकुतूहलैः ।
 नीवीराकर्षयन्कासां कासामास्यं पिवन्नपि ॥ २६ ॥
 आलिङ्गतीर्बिहायान्या अन्यां आलिङ्गयन्नपि ।
 पिवन्नधरपीयूषं कासाञ्चिदहिरादशत् ॥ २७ ॥
 सीत्कृतान्यसृजन् गोप्यः अर्द्धमीलितलोचनाः ।
 एवं रसवशः कृष्णो रेमे तन्मण्डले प्रभुः ॥ २८ ॥
 अत्यातुरमिति ज्ञात्वा कृष्णं स्ववशमागतम् ।

मेनिरे गोपिकाः सर्वाः स भावोपि रासात्मकः ॥ २९ ॥
 रसः परिणतः सोयं मानरूपेण निश्चितम् ।
 एषा शुक्लारमर्यादा रसशालानिरूपिता ॥ ३० ॥
 कारणं शृणु तत्रापि यन्न वाच्यं कथञ्चन ।
 अक्षरस्य दिदृक्षाय या पूरणार्थमपेक्षिता ॥ ३१ ॥
 अन्तर्द्धानं च तत्रापि मानो हेतुतयोद्गतः ।
 अथ मानवतीर्षिक्ष्य तासामेव हृदि प्रभुः ।
 रसरूपो विलीनोभून्मानमुत्सादयन्निव ॥ ३२ ॥
 अक्षरस्य मनोवृत्तिरावेशरहिता पुनः ।
 स्थानं प्राप्ता रासलीलावासनावासिता सती ॥ ३३ ॥
 तथा विहितविज्ञानो मण्डलस्थमपकर्षयत् ।
 एवं ददर्श भगवान् रासक्रीडामहोदयम् ॥ ३४ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवपार्वतीसंवादे
 चतुर्दशं पटलम् ॥ १४ ॥

पञ्चदशं पटलम् ॥ १५ ॥

शिव उवाच ॥

अन्तर्भूते परानन्दे द्विधा च हृदि मण्डले ।
 अदृष्टा निजनाथं तमतप्यन्विरहातुराः ॥ १ ॥
 मनस्थानन्दसम्पूर्णं कृतावसादिषु स्फुटम् ।
 चैतन्यस्फुर्तिरभवत्ततोऽपूच्छंस्तद्वैकृताः ॥ २ ॥
 यो नादादुत्तरं तं तं निनिन्दुर्धृतनिश्चयाः ।
 कुष्णावेशात्कुष्णभावं गताः कुष्णोहमुच्चिरे ॥ ३ ॥
 एवं नानाविधा लीलाः कुर्वन्त्यो विरहातुराः ।
 तामसीक्षितया सर्वा एकीभूत्वाय यूयशः ॥ ४ ॥

व्रजस्य लीलानुकृतिं चक्रुस्तत्प्राप्तिसाधनम् ।
 पूतनावधमारभ्य यावद्दाम्ना निबन्धनम् ॥ ५ ॥
 व्रजलीला(१)विधेर्भावश्चित्तगो(२)भूत्परात्मनः ।
 नित्याखण्डा व्रजस्येयं लीला वेदेनुवर्णिता ॥ ६ ॥
 पुनरक्षरचित्तवृत्तिराविष्टाविर्बभौ ततः ।
 सखीनां मण्डलादेव विस्मितोदारमुखाम्बुजः ॥ ७ ॥
 तदित्पकाशवसनस्तारहारविराजितः ।
 स्फुरत्कटाक्षमालाभिः सुधाभिरिव शीलयन् ॥ ८ ॥
 तं दृष्ट्वा विरहाक्रान्ता दुःखमात्पन्निकं गताः ।
 पुनरानन्दसन्दोहमग्रा एव हि केवलम् ॥ ९ ॥
 रुदन्तीनां मुखान्यध्रुप्रवाहकलुषान्यपि ।
 स्ववस्त्राञ्चलमादाय करेणामृजदप्युतः ॥ १० ॥
 आलिङ्गनानि चुम्बानि नानाभावादिर्धनम् ।
 चकार भगवांस्तापी रसलीलामहोदयम् ॥ ११ ॥
 सखीभिर्विरहे दुःखमनुभूतमभूच्च यत् ॥
 तच्चानन्दमुधामोघौ विहापितमभूदहो ॥ १२ ॥
 जलक्रीडां ततश्चक्रे यमुनाया जले शुचौ ।
 तीरे स्थित्वा पुनर्गोप्यो विवादांश्चक्रिरे ततः ॥ १३ ॥
 समाहिता भगवता परमानन्दसम्प्लुताः ।
 इत्थेवा रासलीलायाः स्थितिः प्रोक्ता तवानये ॥ १४ ॥

(१) "व्रजलीलाविभवतश्चित्तगो" इत्यपि पाठः ।

(२) रासलीलावसाने जलक्रीडानन्तरं भगवान्मुनातटमण्डपस्थ-
 सखीमध्वमतः भगवान् स्मृतरासप्रभ्यास्तर्धानेन सखीगणेन "अस्तहिते
 भवति मया सम्पूर्णतया व्रजलीला कृतेति" इति विहापितस्तदैव सम्पू-
 र्णव्रजलीलां स्मृतिपथारूढां कृतवानिति सम्प्रसादे नवरत्नस्वामी कि-
 लापयति ।

शिव उवाच ॥

अवशिष्टस्य कामस्य सखीनां पूरणाय च ।
 आविश्चकार कालमायां पुनस्तां पुरुषोत्तमः ॥ १५ ॥
 अपश्यदक्षरः स्वप्नं कालमायाविजृम्भितम् ।
 प्रातर्नन्दगृहे सुप्तः प्रबुद्धोऽस्मीति निश्चितम् ॥ १६ ॥
 सखीश्च ददृशे सर्वा गोपगेहेभ्य उत्थिताः ।
 नमूलावेशतः (१) किञ्चित् कूटस्थस्यैव वासनाः ॥ १७ ॥
 उज्जृम्भिता बहुविधा तदद्भुतमिवाभवत् ।
 कुमार्यः श्रुतयश्चापि कालमायाप्रपञ्चगाः ॥ १८ ॥
 अत्युग्रविरहावेशादुद्धवस्यापि शिक्षया ।
 कूटस्थान्तर्हृदि स्फूर्जद्भ्रजलीकारसोदधौ ॥ १९ ॥
 निम्नगा इव तिष्ठन्ति तच्चित्तस्य रसस्पृशः ।
 अथ कंससमादिष्टो षक्रो गोकुलं गतः ॥ २० ॥
 तेन साकं गते कृष्णे गोपिका विरहातुराः ।
 दुःखेन निन्युर्दिवसान् तत्कथा (२) ख्यापनादिभिः ॥ २१ ॥
 इत्वा कंसं मल्लयुद्धे चापूरं मुष्टिकं तथा ।
 बद्धकण्ठोल्लसद्भूलिधूसरश्यामगांकितः ॥ २२ ॥
 पश्यतां सर्वलोकानां प्राप्तः कारागृहं गृहम् ।
 देवकी वसुदेवश्च यत्रैवासतुरुत्सुकौ ॥ २३ ॥
 ववन्दे चरणौ मातुः पितुः प्रणयविहङ्गः ।
 बद्धाक्षलिर्जगादेदं क्षम्यतामिति मां प्रति ॥ २४ ॥
 प्रसाद्य पितरं कृष्णो मातरं च विशेषतः ।
 यमुनायां ततः स्नात्वा शुचिदिव्याम्बरं दधौ ॥ २५ ॥

(१) "ए तीसरा इण्ड नया जया जो अब, अक्षर की सुरत का सप्त" ॥ इति पूर्णानन्दवचनमपि विषयमेनं पोषयति ।

(२) तत्कथोक्तापनादिमिरित्वापि पाठः ।

जरासन्धादिकान् हत्वा समुद्राग्रे सुलोचनाः ।

षोडशैव सहस्राणि शतमष्टोत्तरं तथा ॥ २६ ॥

हत्वासुरभरं पृथ्व्याः यादवैरुपबृंहितम् ।

भारं जिहीर्षुर्भगवान् कुले क्षापमपातयत् ॥ २७ ॥

क्षापदग्धाधियः सर्वे यादवाश्च परस्परम् ।

विनेष्टुर्भगवांस्तत्र प्रभासे रहासि स्थितः ॥ २८ ॥

चतुर्भुजः कञ्जपलाशलोचनः पीताम्बरः कौस्तुभशोभिताकृतिः ।

स्वपाञ्चजन्याम्बुजचक्रसद्गदः प्रगल्भसङ्गीतगुणो नभौ हरिः ॥ २९ ॥

व्याधेन शरसंस्पृष्टः पादे मृगविश्राङ्कितः ।

वैकुण्ठमगमत्साक्षाद्भरिः कमललोचनः ॥ ३० ॥

कालमायागृहीताङ्गा मूलसख्यस्तुयाः स्थिताः ।

ता अपि स्वप्नलीलायां विचित्राकृतयोऽभवन् ॥ ३१ ॥

तद्वासनास्तासु लीना भविष्यन्ति यदा प्रिये ।

बोधमाप्स्यति कूटस्थः प्रलयोपमं महान् शिवे ॥ ३२ ॥

मोहनाशे भविष्यन्ति सर्वे ब्रह्ममया इमे ।

इत्येतत्ते समाख्यातं यत्पृष्ठोऽहं त्वयो शिवे ॥ ३३ ॥

गुह्याद्गुह्यतरं शास्त्रमिदमुक्तं मया नघे ।

गोपितव्यं प्रयत्नेन जननीजारगर्भवत् ॥ ३४ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवपार्वतीसंवादे

पञ्चदशं पटलम् ॥ १५ ॥

षोडशं पटलम् ॥ १६ ॥

श्रीदेव्युवाच ॥

देवश भगवन् शम्भो यन्वयोक्तमलौकिकम् ।
 तच्छ्रुत्वा हृदयं मेघ मज्जते विस्मयोदधौ ॥ १ ॥
 तत्रोक्तं यन्वया देव प्रिया भगवतस्तु याः ।
 कामशेषानुभूत्यर्थमिहासन्निति शङ्कर ॥ २ ॥
 अवाशिष्टः कथं कामोऽनुभूतस्ताभिरीश्वर ।
 कथं वा लक्षयेयुस्ता लक्षणैरिति तद्वद ॥ ३ ॥
 मर्त्यलोकं गतानां च कृष्णस्त्रीणां महेश्वर ।
 गुरुभावं गतोसि त्वं प्रोक्तवानसि यद्रहः ॥ ४ ॥
 योगिनो ज्ञानिनो भक्ताः कर्मनिष्ठास्तपोधनाः ।
 तेषां गुरुस्त्वमाधो हि तच्चत्त्वोपदेशकः ॥ ५ ॥
 त्वामनादृत्य ये पापाः प्रवर्तन्ते स्वकर्मसु ।
 न तेषां जायते सिद्धिः कोटिकल्पशतैरपि ॥ ६ ॥
 त्वमेव सर्वधर्माणां कर्त्ता वक्ताभिरक्षिता ।
 त्वद्भक्त्यैव हि संसिद्धिर्गुणां भवति कर्मजा ॥ ७ ॥
 त्वदुक्त्या बोधमाप्स्यन्ति भूतले भगवत्प्रियाः ।
 मर्त्यदेहगतानां तु गुरुभूतोसि शङ्कर ॥ ८ ॥
 तस्मादवश्यमेवैतदुपदेष्टव्यमीश्वरः ।
 मय्यपि कृपया नूनं रहस्यमिदमद्भुतम् ॥ ९ ॥

शिव उवाच ॥

धन्यासि देवदेवेशि ललितं ते परं वचः ।
 श्रुत्वा प्रसन्नहृदयः कथयिष्ये कथां शुभाम् ॥ १० ॥
 अहं लोकगुरुः साक्षात् धर्मवक्ता जगन्त्रये ।
 तं मां निन्दन्ति ये मूढास्तेषां सिद्धिः कथं भवेत् ॥ ११ ॥

नानादैवतसञ्ज्ञत्त्या नानाधर्मैर्व्यवस्थिताः ॥
 तत्र तत्रोपदिष्टाऽहं तं मां निन्दन्ति पामराः ॥ १२ ॥
 किं न कुर्वन्ति ते मूढाः यतो माया महेष्टितुः ।
 बलीयसी विमोहार्हान् विमोहयति चापरान् ॥ १३ ॥
 भविता फलरूपश्च तेषां धर्मः सनातनः ।
 ये(१)न निन्दन्ति देवाञ्च धर्मान्वेदान्मतानि च ॥ १४ ॥
 पाखण्डवादनिरता वेदधर्मविनिन्दकाः ।
 नरकं प्रतिपद्यन्ते न निवर्त्तन्ति कर्हिचित् ॥ १५ ॥
 इदमेव लक्षणं देवि मर्त्यलोकगतासु तत् ।
 अक्षरः परमात्मा च स्वभिन्नौ पुरुषावुभौ ॥ १६ ॥
 शब्दब्रह्म परब्रह्म ह्येतदप्यद्वयं प्रिये ।
 शब्दब्रह्मोदिता धर्माः कर्मज्ञानादयः प्रिये ॥ १७ ॥
 ते सर्वे स्वात्मबोधाय यदि कामविवर्जिताः ।
 धर्मानुष्ठातुनिन्दाभिर्धर्मा एव विनिन्दिताः ॥ १८ ॥
 तत्र धर्मस्य निन्दाभिः शब्दब्रह्मैव निन्दितम् ।
 तस्मिन्दया परब्रह्म अक्षरः स्याद्विगर्हितम् ॥ १९ ॥
 गर्हिते ब्रह्मरे देवि गर्हितः पुरुषोत्तमः ।
 स्वभर्तुर्निन्दया देवि तत्प्रियाणां कुतो गतिः ॥ २० ॥
 न निन्देन्मनसा वाचा धर्मान्वेदपयान् शिवान् ।
 ब्राह्मणान्कर्मनिष्ठांश्च हविः कामदुष्ठाश्च गाः ॥ २१ ॥
 तस्मादित्यादिकं सर्वं मनसा वेद्य तत्त्वतः ।
 निन्दाद्वेषादिरहितो भजते पुरुषोत्तमं ॥ २२ ॥
 प्रतिर्विद्यादेवदेवेशि कृष्णस्यैव प्रियेति ताम् ।

(१) बहुधाधुनिका मूढधियः “सुखमिति स्वर्गः” दुःखमिति
 नरकः” इति अभिधायाभ्यत्र स्वर्गनरकस्थानं पृथक् न मन्यन्ते तदसत्,
 चतुर्दशलोकानां मध्ये इत ऊर्ध्वं तृतीयं स्वः, अधः सप्तमः पातालार्ण्यो
 लोकस्तत्रैव दक्षिणाशयां निरयाणामनेकेषां स्थितिरिति सत्यम् ।

सर्वमक्षरसम्भूतं विदित्वानन्यभावतः ॥ २३ ॥
 प्रणमेन्मनसा वाचा तमाहुः कृष्णवल्लभाम् ।
 पातिव्रत्यमिदं देवि तदन्यदविभाविनं ॥ २४ ॥
 स एवेदं बभूवाग्रे पश्चादप्येवमेव सः ।
 क एवान्योस्ति देवेशि तत्त्वदृष्ट्यावलोकने ॥ २५ ॥
 तस्मादिदं पातिव्रत्यं कृष्णस्त्रीणां मयोदितं ।
 पातिव्रत्यपरिज्ञानं यो न जानाति केवलं ॥ २६ ॥
 न तस्मिन्वासनालेशो निश्चितं सुरवन्दिते ।
 पातिव्रत्यधर्ममिमं सद्गुरोः शास्त्रतोपि वा ॥ २७ ॥
 निशम्यामोति तन्निष्ठां तमाहुः कृष्णवल्लभा ।
 केचिद्ब्रूवन्ति वै मूढाः पातिव्रत्यमितोन्यथा ॥ २८ ॥
 एक एव पतिः सेव्यो नान्यो मान्यः कदाचन ।
 अन्यस्य सेवया लोके योषित्सा पतिता भवेत् ॥ २९ ॥
 पातिव्रत्यमिदं देवि लौकिकं न त्वलौकिकम् ।
 अनीश्वरः परिच्छिन्नः सदोषो लौकिकः पतिः ॥ ३० ॥
 योषित्सापि तथा लोके पातिव्रत्यमतस्तथा ।
 ईश्वरस्तु विभुः साक्षाद्विश्वात्मा विश्वविग्रहः ॥ ३१ ॥
 स एव सर्वरूपैश्च नामभिः ख्यातिमागतः ।
 सर्वनामस्वरूपं च ज्ञात्वा ब्रह्म सनातनम् ॥ ३२ ॥
 दृष्ट्याऽविषमया देवि सर्वत्र परिपश्यति ।
 पातिव्रत्यमिदं भद्रे मयैतत्कथितं शुभम् ॥ ३३ ॥
 इत्येतन्निर्णयाज्ञानाद्विभ्रमन्ति विमोहिताः ।
 षट् दर्शनानि मेऽङ्गानि पादौ कुक्षी करौ शिरः ॥ ३४ ॥
 तेषु भेदं तु यः कुर्यान्मदङ्गच्छेदको हि सः ॥
 एवं पतिव्रताधर्मं सम्यक् ज्ञात्वा गुरोर्मुखात् ॥ ३५ ॥
 पतिं परिचरेद्यस्तु तमाहुः कृष्णवल्लभाम् ।

श्रुत्वा कृष्णकथलापं यद्वपुः पुलकाङ्कितम् ।

आनन्दाश्रुजलं नेत्रे तमाहुः कृष्णवल्लभा ॥ ३६ ॥

श्री पार्वत्युवाच ॥

कामसङ्कल्परहितं कर्म वर्णाश्रमोचितं ।

कस्मात्करोति यस्येच्छा कामसङ्कल्पवर्जिता ॥ ३७ ॥

अनुद्दिश्य फलं देव न बालोपि प्रवर्तते ।

ब्रह्मसृष्टि(१)गतो जीवः कस्मादर्थं प्रवर्तते ॥ ३८ ॥

मोहसृष्टिसमुद्भूताः स्वर्गादिफलमोहिताः ।

ते कर्मणि प्रवर्तन्ते न तच्चित्रं महेश्वर ॥ ३९ ॥

कृष्णप्रियाः कृष्णरूपा (२)वासनाभिः समागताः ।

कथं ताः कर्मणि व्यर्थे नियोजयसि सङ्कर ॥ ४० ॥

शिव उवाच ॥

अप्रबुद्धः प्रबुद्धो वा कर्म कुर्यात्सदाहितम् ।

सकामं निन्दितं कर्म मुमुक्षुं प्रति मानिनि ॥ ४१ ॥

क्रियावान् पुरुषः श्रेष्ठो भवार्थं तरते सुखम् ।

क्रियाविरहिता लोके धर्मभ्रष्टा विभान्ति मे ॥ ४२ ॥

अश्रद्धधानात् धर्मेषु विद्वांसः कृपया विभो ।

नोपदेश्यन्ति शास्त्रार्थमुपरि बीजवत्प्रिये ॥ ४३ ॥

न च तत्त्वस्य निर्धारः शास्त्रहीनस्य जायते ।

तदर्थं निर्णयं शास्त्रं त्यक्त्वान्यत् साधनं मुधा ॥ ४४ ॥

श्वपुच्छालम्बनं यद्वृत्तितीर्षोः सागरं यथा ॥

विना तत्त्वस्य निर्धारं शङ्कापि न निवर्तते ॥ ४५ ॥

शङ्कापकाङ्क्षमालिने हृदये नैव सुन्दरि ।

प्रेमार्कप्रतिबिम्बः स्याद्येन कृष्णः प्रभासते ॥ ४६ ॥

(१) ब्रह्मसृष्टिवासनेह शुत्तमजीवानामुपरि संस्थिता मायामनुभवति ।

(२) कामनाभिरित्यपि पाठः ।

तस्माद्वर्णाश्रमाचारभ्रष्टे नरचतुष्पदे ।

नैव ज्ञानं तथा भक्तिर्यथार्थोदेति निश्चयः ॥ ४७ ॥

नित्यं नैमित्तिकं तस्मात्कर्तव्यं तदशङ्कया ।

काम्यं निषिद्धं यत्कर्म तच्च दूरात्परित्यजेत् ॥ ४८ ॥

नित्यं नैमित्तिकं कर्म फलं बध्नाति न क्वचित् ।

अननुष्ठानमात्रेण प्रसवायस्तु जायते ॥ ४९ ॥

अनुष्ठाने फलं नास्ति चित्तशुद्धिं विनेतरत् ।

काम्यादिकर्मकर्तारो देहभाजः पुनः पुनः ॥ ५० ॥

तस्मात्काम्यं परित्यज्य नित्यं विद्वान् समाचरेत् ।

अप्रबुद्धदशायां च प्रबुद्धायामपि प्रिये ॥ ५१ ॥

कर्तव्यं सहजं कर्म न तान्निघ्नः प्रभूयते ।

प्रबुद्धस्यापि यत्कर्म तत्र मे निर्णयं शृणु ॥ ५२ ॥

वार्त्तामात्रेण विज्ञानं प्रबोधो नैव वास्तवः ।

साक्षात्प्रबोधे देवेशि देहः सद्यो विलीयते ॥ ५३ ॥

तस्माच्छब्दप्रबोधोऽयं परमार्थो न विद्यते ।

संसारमोहनाशाय शब्दबोधो न हि क्षमः ॥ ५४ ॥

न निवर्त्तेत तिमिरं कदाचिद्दीपवार्त्तया ।

उक्लिप्तः पतितो देहो यदा विरहवह्निना ॥ ५५ ॥

तदा विद्यादात्मबोधमन्यथा शब्द एव सः ।

शब्दप्रबोधमात्रेण नित्यं नैमित्तिकं त्यजेत् ॥ ५६ ॥

प्रत्यवायी स विज्ञेयो नासौ बोधमवाप्नुयात् ।

यावद्देहाभिमानः स्यान्ममता तावदेव हि ॥ ५७ ॥

तावद्देहानुबन्धित्वात्कर्म कर्तव्यमेव हि ।

शास्त्रोक्तं कर्म कर्तव्यं विकर्म विनिवृत्तये ॥ ५८ ॥

विकर्मणि प्रवृत्तिस्तु तृणां स्वाभाविकी यतः ।

विकर्मणः प्रभावेन देहभाजः पुनः पुनः ॥ ५९ ॥

नित्यं नैमित्तिकं देवि फलं सकृत्पवर्जितं ।
 वित्तं शोधयते साध्वि न तु देहाय जायते ॥ ६० ॥
 का हानिस्तत्र देवेशि निष्कामाचरणे नृणां ।
 इत्येवं निर्णयाज्ञानान्मूढाः पण्डितमानिनः ॥ ६१ ॥
 त्यजन्तः शोधनं कर्म पापचित्ता भ्रमन्ति वै ।
 सांसारिकसुखासक्तं ब्रह्मज्ञोस्मीति वादिनम् ॥ ६२ ॥
 कर्मब्रह्मोभयभ्रष्टं तं त्यजेदन्त्यजं यथा ।
 देहेन्द्रियसुखासक्तो(१) ब्रह्मज्ञोस्मीति यो वदेत् ॥ ६३ ॥
 न तं वैज्ञानिनं मन्ये मणिभूषितगर्दभम् ।
 ब्रह्मवादं पुरस्कृत्य वर्णाश्रमनिबन्धनाः ॥ ६४ ॥
 विलुप्तः क्रियाः सर्वाः लोकनाशकरा हि ते ।
 ब्रह्मवादः कलियुगे गेहे गेहे जने जने ॥ ६५ ॥
 भविष्यति ततः काले धर्मकर्मविकोपनं ।
 धर्मकर्मविहीनानां पापमेवानुसेवतां ॥ ६६ ॥
 तेषामासुरजीवानां नरकं न निवर्त्तते ।
 तस्मादेवं सुनिर्णयि धर्मकर्मपरायणाः ॥ ६७ ॥
 कृष्णमेवानुसेवन्तस्तान्मन्ये कृष्णवल्लभाः ।
 इति ते कथितं देवि वासनालक्षणं मया ॥ ६८ ॥
 यण्ज्ञात्वा साचिरादेव स्वात्मबोधः प्रजायते ॥ ६९ ॥

इति श्रीपञ्चरात्रे श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवपार्व
 तीसंवादे षोडशं पटलम् ॥ १६ ॥

॥ सप्तदशं पटलम् ॥ १७ ॥

॥ पार्वत्युवाच ॥

भगवान् देवदेवेश निर्णयः साधुसंमतः ।

कथितोयं सदाचारकक्षणः पावनो नृणाम् ॥ १ ॥

धर्मकर्मविहीनानां सदाचारं त्रिमुञ्चतां ।

मलीमसानां दुष्टानां ब्रह्मसिद्धिर्न जायते ॥ २ ॥

यथा जज्ञात् शनैरम्भः सोपानानि क्रमात् क्रमात् ।

तथा देहानुसम्बन्धान् शनैर्जज्ञात् स पण्डितः ॥ ३ ॥

देहाभिमाने गलिते विज्ञाते स्वात्मनि स्वयम् ।

अदमकाश्चनयोस्तुल्यं भावभासौ समस्थितौ ॥ ४ ॥

उदासीनारिमित्रेषु स्वानन्दानुभवोदये ।

न कर्मभिस्तदा कार्यं सन्नाजो भिक्षया यया ॥ ५ ॥

यथामृतेन तृप्तस्य नाहारेण प्रयोजनम् ।

स्वात्मानन्दोदये तद्वत्कर्मभिर्न प्रयोजनम् ॥ ६ ॥

तालवृन्तेन किं कार्यं लब्धे मलयमारुते ।

स्वात्मानन्दोदये जाते कर्मणा किं प्रयोजनम् ॥ ७ ॥

साध्वेतद्याहुतं देव त्वया मागवता प्रभो ।

परं वेदितुमिच्छामि सन्देहाकुलमानसा ॥ ८ ॥

ब्रह्मवादः कलियुगे गेहे गेहे जने जने ।

धर्मकर्मविकोपार्थं भविष्यति न संशयः ॥ ९ ॥

इति यज्ञवता प्रोक्तं तत्र मे संशयोमहान् ।

ब्रह्मवादेन सहस्रं पवित्रं नहि किञ्चन ॥ १० ॥

तपो दानं क्रिया योगः स्वाध्यायनियमा यमाः ।

समाप्यन्ते महेशान् ब्रह्मज्ञानोदयादनु ॥ ११ ॥

ब्रह्मज्ञानैकनिष्ठानां महादेव महात्मनां ।

सर्वं सम्पूर्णतां याति निस्थं नैमित्तिकं च यत् ॥ १२ ॥

ब्रह्मज्ञानेन मुच्येत यदि चेद्विश्वघातकः ।
 न तस्य कर्मलोपोस्ति पद्मस्यैवाम्भसा यथा ॥ १३ ॥
 कलिस्तु सुमहान् पापस्तामसात्मा मलीमसः ।
 अधर्मे रमते नित्यं येन स्पृष्टा प्रजा भुवि ॥ १४ ॥
 यत्रोद्देश्यन्ति पाषण्डा धर्मेनिर्नाशहेतवः ।
 वर्णानां सङ्करो यत्र स्वस्वकर्मविलुम्पतां ॥ १५ ॥
 कन्या विक्रयिणश्चैव वेदविक्रयिणो द्विजाः ।
 म्लेच्छाचाररता लोके म्लेच्छभाषाविशारदाः ॥ १६ ॥
 म्लेच्छाभ्रपानपुष्टाङ्गा धर्मकर्मविनिन्दकाः ।
 स्वाहास्वधाविरहिताः शिशनोदरपरायणाः ॥ १७ ॥
 परस्त्रीपरधनलोभाय हेतुवादपरायणाः ।
 कलौ सर्वे भविष्यन्ति सर्वधर्मविवर्जिताः ॥ १८ ॥
 ब्रह्मवादः कलियुगे गेहे गेहे जने जने ।
 असम्भाव्यमिवाभाति ममैतत्सुरपूजित ॥ १९ ॥
 कलावपि महापापे प्रवृत्तं ब्रह्मकीर्तनं ।
 तत्कथं धर्मलोपायं लोकानां मेऽत्र विस्मयः ॥ २० ॥
 विचार्य ब्रूहि मे देव कृपया करुणानिधे ।

शिव उवाच ॥

साधु पृष्टं त्वया भद्रे सर्वलोकैकहेतवे ॥ २१ ॥
 तदहं ते प्रवक्ष्यामि शृणुष्वैकाग्रमानसा ।
 यस्य श्रवणमात्रेण धर्मश्रद्धा प्रजायते ॥ २२ ॥
 पुरा द्वादशवार्षिक्यामनावृत्त्यामनम्भसि ।
 द्वागन्यर्कविनिर्दग्धवनकन्दादिसम्पदि ॥ २३ ॥
 (१) क्षुत्तृदपरीता वै काञ्चित्प्रजा गिरिशुहाश्रिताः ।
 परस्परं भक्ष्यमाणा मन्त्रिरे व्याधिकर्षिताः ॥ २४ ॥

गौतमस्याश्रमे रम्ये तपतीतीरसंस्थिते ।
 क्षुधार्ता ब्राह्मणाः प्राप्ता देहनिर्वाहकाम्यया ॥ २५ ॥
 अलसन् गौतममुनिं शिष्यराशिपरिवृतम् ।
 ब्रह्मतेजःप्रभावेन ड्वलन्तमिव पावकम् ॥ २६ ॥
 अस्मान्युत्पाद्य तपसा पुष्पान्तं शिष्यसंहतिम् ॥
 प्रणेषुर्ब्राह्मणाः सर्वे निबद्धकरसम्पुटाः ॥ २७ ॥

ब्राह्मणा ऊचुः ॥

ग्राहि ग्राहि मुने प्राप्तान् शरण्यान् शरणप्रद ।
 जाठरेणाग्निना तप्ता वयं सर्वे द्विजातयः ॥ २८ ॥
 अलभ्यं कन्दमूलादि निर्जलेक्षितिमण्डले ।
 न प्रवर्तन्त एवेह क्रिया निगमचोदिताः ॥ २९ ॥
 अन्नं वै प्राणिनां प्राणाः प्राणदोषं ददाति यः ।
 तस्मादन्नप्रदानेन प्राणदो नः पिता भवान् ॥ ३० ॥
 एकतः सकला धर्मा यज्ञाः सर्वस्वदक्षिणाः ।
 तर्पास्युग्राणि दानानि व्रतानि सुबहून्पयि ॥ ३१ ॥
 न तुलामधिगच्छन्ति ह्यन्नदानस्य वै मुने ।
 क्षुत्पिपासे प्राणधर्मौ क्षुधया कृष्यते वपुः ॥ ३२ ॥
 वपुःकाश्ये चेन्द्रियाणि कर्षितानि भवन्ति वै ।
 म्लानेन्द्रियमनोवृत्तेः विवाशित्वं प्रपद्यते ॥ ३३ ॥
 मनोम्लानौ बुद्धिलयस्ततो ध्यानं निवर्तते ।
 अध्यायतः कुतः स्वात्मानुभूतिर्भवति प्रभो ॥ ३४ ॥
 तस्मादन्नेन सदृशं दानं नास्ति जगत्रये ।
 म्लानेन्द्रियमनोवृत्तेः क्षुधया पीडितस्य च ॥ ३५ ॥
 अन्नाभिकाङ्क्षिणो येन प्राणवृत्तिः कृता मुने ।
 तेन दत्तं हुतं जप्तं तपस्तप्तं शुभं कृतम् ॥ ३६ ॥

पृथ्वी रत्नेन सम्पूर्णा तेन दत्ता द्विजातये ।
 तस्यैव ज्ञानसंसिद्धिर्भवतीति श्रुतं हि नः ॥ ३७ ॥
 किमन्यज् ज्ञाप्यते तुभ्यं सर्वज्ञाय मुनीश्वर ।
 तथाविधेह्यंगं तूर्णं यथा नः प्राणधारणा ॥ ३८ ॥
 शरीरमूलमङ्गं हि धर्ममूलमिदं वपुः ।
 चित्तशुद्धौ विशेषेण धर्म एव हि कारणम् ॥ ३९ ॥
 भक्तिर्ज्ञानं च वैराग्यं (१) शुद्धचित्तस्य जायते ।
 सर्वार्थसाधनं तस्माच्छरीरमिदमुच्यते ॥ ४० ॥
 पुनर्ग्रामं पुनर्वित्तं पुनः क्षेत्रं पुनर्युद्धम् ।
 पुनः युभाशुभं कर्म न शरीरं पुनः पुनः ॥ ४१ ॥
 शरीररक्षणायासः कर्त्तव्यः सर्वथा बुधैः ।
 नहीच्छन्ति तनुत्यागमपि कुष्ठादिरोगिणः ॥ ४२ ॥
 तद्गोपितं स्याद्धर्मार्थं धर्मो ज्ञानार्थमेव च ।
 ज्ञानं तु ध्यानयोगार्थमचिरात्तेन मुच्यते ॥ ४३ ॥
 तपः प्रभावमास्थाय पाह्यस्मान् कृपणांनिह ।
 इत्येवं वचनं तेषां ब्राह्मणानां तपोधनः ॥ ४४ ॥
 दीनानां क्षुधयार्त्तानां निश्चम्य करुणोभवत् ।

गौतम उवाच ।

साधु साधु महाप्राज्ञा न्यायमेतद्वचो हि वः ॥ ४५ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां साधनं देह उच्यते ।
 रक्षितव्यः प्रयत्नेन तस्माद्देहो मुनीश्वराः ॥ ४६ ॥
 देहत्यागं न चेच्छन्ति ये भक्ता ये च साधकाः ।
 महापापादिभिर्लिप्तः सर्वकर्मविनिर्गतः ॥ ४७ ॥
 पृथिवीभारभूतो यो देहस्त्याज्यः स एव हि ।
 पितृदेवातिथीनां च कर्मणि यः सुपुण्यकृत् ॥ ४८ ॥

(१) "शुद्धिश्चित्तस्य" इत्यपि पाठः ।

ईश्वरध्यानयोग्यश्च स कथं त्यागमर्हति ।
 कर्मणापि निषिद्धेन देहः पोष्य इहायदि ॥ ४९ ॥
 दग्ध्वा तानि पुनः सोऽयं नयते हि गतिं पराम् ।
 यावद्देहस्थितिलोके तावत्कुशलमाचरेत् ॥ ५० ॥
 जलबुद्बुदतुल्योयं यस्मादेषो विनश्वरः ।
 अस्थिरेण शरीरेण स्थिरधर्मं समाचरेत् ॥ ५१ ॥
 सर्वं ब्रह्ममयं पश्यन् मुच्यते मोहसङ्कुटात् ।
 स चाहं तपसा तस्मात्करिष्ये वः समीहितम् ॥ ५२ ॥
 विष्णुराः सन्तु भो विप्राः स्वस्वकर्मण्यतान्द्रिताः ।
 धन्यस्य कृतपुण्यस्य द्वार्यायान्त्यर्थिनो जनाः ॥ ५३ ॥
 तेन सम्भावनीयास्ते प्राणैरपि धनैरपि ।
 पञ्चभूतात्मको देहस्त्वनित्यः क्षणभङ्गुरः ॥ ५४ ॥
 अवश्यं नाशमायाति कीर्तिधर्मो न सर्वथा ।
 भूतद्रोहं परित्यज्य दया भूतेषु नो धृता ॥ ५५ ॥
 नोपार्जितोपि सद्धर्मः स्फारितं न यशो भुवि ।
 नात्मा विमर्शितः शुद्धो वेदविद्भिश्च साधुभिः ॥ ५६ ॥
 भूमिभराय तज्जन्म जीवन्नेव मृतो हि सः ।
 तस्मात्तपोव्ययेनाहमर्थिनां वो मुनीश्वराः ॥ ५७ ॥
 परिचर्या करिष्येहं यथा स्याद्देहधारणा ।
 इत्युक्त्वा गौतमस्तान्वै दानमानार्हणादिभिः ॥ ५८ ॥
 सम्भावयामास तदातिथ्यागमनहर्षितः ॥ ५९ ॥

इति श्रीपञ्चरात्रे श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे
 शिवोमासंवादे सप्तदशं पटलम् ॥ १७ ॥

अष्टादशं पटलम् ॥ १८ ॥

शिव उवाच ॥

एवं सम्भावितास्तेन मुनिना मुनयस्तदा ।
 असम्बाधे शिवे तस्मिन्नाश्रमे न्यवसन्मुखम् ॥ १ ॥
 (१) प्रातरुत्थानि मध्याह्ने परिणामं गतानि च ।
 अन्यान्यपरभागे तु तैर्मुनिस्तानजीवयत् ॥ २ ॥
 हव्यैर्देवान् पितृन्क्रव्यैस्तर्पयन्तो मुनीश्वराः ।
 ततः शेषामृतभुजो निन्युस्तेऽहर्गणान् बहून् ॥ ३ ॥
 ततो द्वादशवषांते वृष्टिरासीत्सुशोभना ।
 साङ्कुरा सजला पृथ्वी पुनरासीद्यथा पुरा ॥ ४ ॥
 प्रजाः स्थानानि भेजुस्ताः पूर्वं गिरिगुहाशयाः ।
 अन्नादिविरहाजष्टो धर्मः प्रावर्तत म्रिये ॥ ५ ॥
 क्षितिरन्नादिसम्पूर्णा विश्वमासीत्सुमङ्गलम् ।
 ततः कतिपये काले गन्तुकामाः मुनीश्वराः ॥ ६ ॥
 प्रेमबद्धोऽन्वहं विप्रान्न्येषवद्विरहाक्षमः ।
 निषिद्धाः कतिचिन्मासान् न्यवसंस्ते मुनीश्वराः ॥ ७ ॥
 पुनः प्रपच्छुरौसुक्यात्स्वस्वाश्रमगतिं प्रति ।
 नेत्याह गौतमो विप्रान् विरहव्यथितो मृशम् ॥ ८ ॥
 ततस्ते कृतसङ्केताः केचित्तेष्वपि वाढवाः ।
 ऊचुः परस्परं येन मुनिस्पागः कथं भवेत् ॥ ९ ॥
 मुनिः स्नेहवशाद्बद्धः स्वयमस्मान्न सन्त्यजेत् ।
 अस्माभिस्स्यज्यते सोऽयं तथा कुर्वध्वमादृताः ॥ १० ॥
 विमर्षतस्तथान्योन्यमुपायं मनसागमन् ।
 अभिज्ञापं मुनौ धृत्वा गमिष्यामो यथारुचि ॥ ११ ॥
 ते दैवनिहताः सर्वे परस्परममन्त्रयन् ।

कदाचिदथ मध्याह्ने कर्तुं माध्याह्निकीं क्रियां ॥ १२ ॥
 ऋषिसङ्घैः परिवृतो जगाम तपतीं प्रति ।
 निर्मितां मुनिभिर्धेनुं जरठामतिवेपतीं ॥ १३ ॥
 सीदन्तीं कलिके वीक्ष्य गौतमः करुणोभवत् ।
 आसाद्य सुरभेः पार्श्वं यावत्तामस्पृशन्मुनिः ॥ १४ ॥
 तावत्पपात सहसा मायाधेनुर्मूर्तिं गता ।
 तद्वदृष्ट्वा मुनयः प्रोचुर्धिक्षुग्धिक् गौतम ते कृतिं ॥ १५ ॥
 हिंसिता धेनुरवला किमतो निन्दितं भवेत् ।
 अथ प्रभृति ते द्वारि जलमात्रार्थिभिर्नरैः ॥ १६ ॥
 न स्थातुमर्हाः किं कुर्वो गमिष्यामो वयं ततः ।
 एवमुक्तो मुनिर्ध्यात्वा तत्कृतानर्थमाप सः ॥ १७ ॥
 उवाच वचनं क्रुद्धो ज्वलन्निव हुताशनः ।
 वेदवाङ्मा भविष्यध्वं कुतघ्नाः-स्वेन कर्मणा ॥ १८ ॥
 वेदब्राह्मणगोमन्त्रनिन्दावादपरायणाः ।
 कलौ भविष्यथो मूढाः ब्रह्मवादपरायणाः ॥ १९ ॥
 अन्तर्दुष्टा बहिः स्वच्छा हेतुवादपरायणाः ।
 ब्रह्मज्ञत्वाभिमानेन धर्मकर्मवहिर्मुखाः ॥ २० ॥
 ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्येत्यनुवादविचक्षणाः ।
 मिथ्यात्वाज्जगतः किं स्यात्कर्मभिश्च शुभाशुभैः ॥ २१ ॥
 इत्येवं नास्तिका मूढा दुर्हृदा वेदान्दकाः ।
 ब्रह्मवादविलासोत्थैर्वचनैर्भावगर्वितैः ॥ २२ ॥
 साधुवेषेण शिक्षाभिः प्रियवाक्यामृतादिभिः ।
 एतैर्जवनिकाकारैः पापमावृत्य केवलम् ॥ २३ ॥
 ज्ञानिस्वमात्मनो लोके ख्यापयन्तो दुराशयाः ॥
 यूयं वैढालिनो लोके भवन्तु चरमे युगे ॥ २४ ॥
 न तु वो वास्तव ज्ञानमुदेक्ष्यति कदाचन ।
 इति गौतमशस्त्रानां धर्मच्छेदोद्यमे ततः ॥ २५ ॥

वासना समभूतेषां गौतमं प्रतिकुर्वतां ।
 अथ तद्वासनायुक्ताः कलौ पापयुगे शठाः ॥ २६ ॥
 अवतीर्य क्षितितले (१) ब्रह्मसृष्टिमुपाश्रिताः ।
 वेदशास्त्रविरुद्धानि ह्याचरन्तीह पामराः ॥ २७ ॥
 द्विषन्त्याचारमास्तिक्यं यद्ब्रततपांसि च ।
 द्रुहन्त्यन्योन्यमासाद्य नष्टज्ञाना विचेतसाः ॥ २८ ॥
 परद्रव्यपरद्रोहपरस्त्रीगमनोत्सुकाः ।
 तत्सम्बन्धात् ब्रह्मसृष्टिर्पालिन्पमुपयास्यति ॥ २९ ॥
 यथा कालिमसम्बन्धात् स्फटिकोपि मलीमसः ।
 आभाति तद्देवेयं ब्रह्मसृष्टिस्तदाश्रयात् ॥ ३० ॥
 तस्माद् बुभुक्षुभिः साधिव त्याज्यो वैदालिकाश्रयः ।
 समधर्मक्रियाछन्नधारिणस्ते तु कीर्तिताः ॥ ३१ ॥
 अन्येपि सन्ति पाषण्डा आसुरं भावमाश्रिताः ।
 तेऽपि निन्दन्ति पापिष्ठा वेदधर्मं पुरातनम् ॥ ३२ ॥
 तांस्ते ब्रवीमि सङ्क्षेपात् शृणुष्वेकाग्रमानसा ।
 यत् शृण्वतां न पाखण्डो बुद्धिं मोहयति कश्चित् ॥ ३३ ॥
 पुरा देवासुरयुद्धे निर्जितेष्वसुरेष्वथ ।
 पाखण्डाधिकृताः सर्वे ह्येते सृष्टाः स्वयम्भुवा ॥ ३४ ॥
 तपश्चरन्तु सर्वेषु असुरेषु जयार्थिषु ।
 विष्णुः सुदुस्तरां पायामास्थाय सुरनोदितः ॥ ३५ ॥
 मोहयामास योगात्मा तपोविघ्नाय तान्प्रभुः ।
 स मूढान् बुद्धरूपेण तानुवाच महामनाः ॥ ३६ ॥
 शक्या जेतुं सुराः सर्वे युष्माभिरिति दर्शनैः ।

(१) वचनमिदमाकर्ण्य श्रीपूर्णपुरुषोत्तमसेवामतिक्रम्य वेदप्रति-
 पादितकर्मकाण्डादि चावलम्ब्य निजधाममार्गो ब्रह्मसृष्टिमिरिह नैव
 त्याज्यः, पतिसेवात्यागेन प्रत्यवायदर्शनात् अतो ब्रह्मसृष्टीर्ना निजप्रति-
 पुरुषोत्तमसेवैव परमो धर्मः ।

बौध्धर्मं समास्थाय शक्यास्ते तु बभूवुरे ॥ ३७ ॥
 तानुवाचार्हतो मम यूयं भवत मद्विधाः ।
 ज्ञानेन सहितं धर्मं ते चार्हन्त इति स्मृताः ॥ ३८ ॥
 बौध्धश्रावकनिर्ग्रथाः सिद्धपुत्रास्तथैव च ।
 एते सर्वेपि चार्हन्तो विज्ञेया दुष्टचारिणः ॥ ३९ ॥
 त्रयीकेशं समुत्सृज्य जीवतेत्यब्रवीत्तु यान् ।
 जीवकानाम ते जाताः सर्वधर्मवह्निष्कृताः ॥ ४० ॥
 यान् भुत्वादित्यवध्योऽग्निं धर्मान्वै प्रतिपादयत् ।
 कापिलास्तेपि सम्प्रोक्ताः कपिलो हि दिवाकरः ॥ ४१ ॥
 चरध्वं तानुवाचेदं मच्छासनमतिद्युति ।
 चरकास्तेपि विज्ञेया अधर्माचारणाः शठाः ॥ ४२ ॥
 दीर्घचरमिति प्रोक्तं सूक्ष्मं वा धर्मरूपकम् ।
 धर्मचरध्वमित्पुक्ता यस्माच्चे दीर्घचक्षुषः ॥ ४३ ॥
 चीराणि चैव नीलानि विश्राणाश्चीरकास्ततः ।
 एषश्चोक्षोतिसंशुद्धो धर्मस्तं श्रयतेति यान् ॥ ४४ ॥
 उवाच मायया विष्णुस्ते हि चौक्षाः प्रकीर्तिताः ।
 विद्मसाश्चैव ये केचित् कपालकृतभुषणाः ॥ ४५ ॥
 तथेतरे दुरात्मानः सर्वेऽप्यासुरदेवताः ।
 बौद्धश्रावकनिर्ग्रन्थाः सिद्धपुत्रास्तथैव च ॥ ४६ ॥
 नैरात्म्यवादिनः सर्वे अपह्णानास्तिवादिनः ।
 वर्तमानास्त्वधर्मेषु जायन्ते तु पुनः पुनः ॥ ४७ ॥
 निरयं प्राप्य तैरेव कर्मभिर्भावितैः पुनः ।
 वृथा जटी वृथा मुण्डी वृथा नग्नश्च ये नराः ॥ ४८ ॥
 एतेन्ये च त्रयीबाह्याः पाखण्डाः पाप चरिणः ।
 पाशब्देन त्रयीधर्मः पालनाज्जगतः स्मृतः ॥ ४९ ॥
 तं खण्डयन्ति यस्माच्चे पाखण्डास्तेन हेतुना ।

यदि ह्यनादरेणैषां न कथ्येता प्रमाणता ॥ ५० ॥
 अशक्यैवेति मत्त्वान्ये भवेयुः समदृष्टयः ।
 त्रयीमार्गस्य सिद्धस्य ये ह्यत्यन्तविरोधिनः ॥ ५१ ॥
 अनिराकृत्य तान् सर्वान् धर्मशुद्धिर्न लभ्यते ।
 पाखण्डिनो विकर्मस्थान् वैडालान् हेतुकास्तथा ॥ ५२ ॥
 वकृत्ताश्च यान् तान्वै वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ।
 या वेदवाङ्माः स्मृतयो याश्च काश्च कुदृष्टयः ॥ ५३ ॥
 सर्वास्ता निष्फलाः प्रेत्य तमोनिष्ठा हि ते स्मृताः ।
 पुराणानि तथा सांख्यं योगः पायुपतं तथा ॥ ५४ ॥
 देशजातिकुलानां च धर्माश्चान्ये महत्तराः ।
 सर्वे वेदविरोधेन प्रमाणं नान्यथा भवेत् ॥ ५५ ॥
 या वेदवाङ्माः स्मृतयो याश्च काश्चकुदृष्टयः ।
 सर्वास्ता निष्फलाः किञ्च प्रत्यवावस्य हेतवः ॥ ५६ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन देवि देवेन्द्रवन्दिते ।
 त्यक्त्वा वेदविरुद्धानि वेदमेकं समाश्रयेत् ॥ ५७ ॥
 पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रांगमिश्रिताः ।
 वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्येति चतुर्दश ॥ ५८ ॥
 यथा वेदास्तथा तन्त्रं धर्मनिर्द्धारहेतवे ।
 तदुक्तमाचरन् देवि भवपाशाद्विमुच्यते ॥ ५९ ॥
 अन्तेन्यथा प्रवर्त्तन्ते ये मूढाः पापबुद्धयः ।
 असुरास्तान्विजानीहि विष्णुना मोहिताः पुरा ॥ ६० ॥
 ब्रह्मवादिषु वाचाला धर्मोच्छेदैकतत्पराः ।
 तेषां मुखावलोकनं कुर्यात्सूर्यावलोकनम् ॥ ६१ ॥
 तस्य संस्पर्शमात्रेण सवासा जलमाविशेत् ।
 कलौ ते घोषयिष्यन्ति ब्रह्मवादं जने जने ॥ ६२ ॥
 इति मे कथितं देवि यत्त्रया पृष्ठमुत्तमम् ।

समासेन महादेवि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६३ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
अष्टादशं पटलम् ॥ १८ ॥

एकोनविंशं पटलम् ॥ १९ ॥

शिव उवाच ।

अपेदानीं शृणु शिवे प्रियाणां कामनिर्णयम् ।
यस्य भवणमात्रेण वैराग्यं देहगेहयोः ॥ १ ॥
मनोरथश्च यश्चासीत् प्रियाणां दुःखदर्शने ।
रासे प्रदर्शिते प्रायो ह्यसम्पूर्णविशेषितः ॥ २ ॥
तद्भोगार्थं पुनः सर्वाः प्रियास्ता रासविच्युताः ।
कालमायामयं देवि ब्रह्माण्डं विविशुः सहः ॥ ३ ॥
सम्भूता भारते वर्षे नैकत्र स्थितयोभवन् ।
मोहावेशवशादेवि दुस्तरादीक्षनिर्मितात् ॥ ४ ॥
विच्युतात्मानुसन्धाना बभूवुर्भगवत्प्रियाः ।
यथा स्वप्ने जनः कश्चिन्निद्रात्प्राजितसंस्मृतिः ॥ ५ ॥
स्वप्नलब्धगजाकार आत्मानं मनुते गजम् ।
मोहलब्धाकृतिस्तद्वल्लब्धा तादात्म्यभावतः ॥ ६ ॥
उच्चावचासु योनीषु विश्रमन्ति विचित्रधा ।
तत्र देहाभिमानोत्थकर्मसंसर्गदूषिताः ॥ ७ ॥
कर्मबन्धस्ततो जातो यथा स्यादुत्तरोत्तरम् ।
भक्ताकोलुकमार्जार खरगृध्रादियोनिषु ॥ ८ ॥

भ्राम्सा भ्राम्सा मनुष्येषु भ्रूसा भ्रूसा पुनः पुनः ।
 जायन्ते च म्रियन्ते च तेषामन्तो न विद्यते ॥ ९ ॥
 जन्मदुःखं जरादुःखं मारये यद्दुःखमुत्पन्नम् ।
 देहस्यागनिमित्तं च दुःखमाप्ताः पुनः पुनः ॥ १० ॥
 कविद्वयः कविच्छोको रागद्वेषादिकं कवित् ।
 कविद्वयः कविन्मोक्षो राजसन्ताडनं कवित् ॥ ११ ॥
 अन्नादिकाङ्क्षया कापि दरिद्रेणापि विवृताः ।
 म्कानेन्द्रियमुत्साकारा देव्यभावं समागताः ॥ १२ ॥
 पुत्रमित्रकन्याविनाशोत्थं दुःखमदुःखतम् ।
 मास्य हाहेति हाहेति परितपान् जुषन्ति ताः ॥ १३ ॥
 गृहसेनस्य राजर्षेर्यया राज्ञी पतिव्रता ।
 अपौतपादा चोष्णिष्टा सुप्ताप विधिमोहिता ॥ १४ ॥
 यतः कविप्रियाचारी प्रसुप्तामहरन् ताम् ।
 समुद्रद्वीपमानीय यक्षमायामयं महत् ॥ १५ ॥
 इदं नगरं दिव्यं दिव्याद्वाक्कनगोपुरम् ।
 यक्षस्तिरोदधे तस्यां तदावेशविमोहिता ॥ १६ ॥
 सैका बभ्राम नगरे गृहे गृहे विधेयना ।
 यत्र यत्र गता सा तु जनैस्तत्र विभीषिता ॥ १७ ॥
 तमिभ्रायां तमोमय्यां भ्रमन्ती भ्रातृमानसा ।
 हतवस्त्राम्बरा कापि प्रसन्न परिपन्विभिः ॥ १८ ॥
 मुक्तकेया बह्वीना घृक्षिधूसरविग्रहा ।
 पिशाचिनीव नगरे बभ्रामैका दिवानिधम् ॥ १९ ॥
 रुदन्ती कक्ष्या दीना ताड्यमाना जनैर्मुहुः ।
 सुतद्वद्द्व्याकुलचित्ता सा वरगन्तीव जनाञ्जनम् ॥ २० ॥
 महाजनैश्च विपिने नगरात्तु विवासिता ।
 व्याघ्रासिंहवनि भुत्वा भीषणं प्रस्तमानसा ॥ २१ ॥

दृष्ट्वा तांस्तु पुनः साध्वी वृक्षखण्डेष्वकीयत ।
 वृक्षकोटरगैः सर्वैर्दक्षिता विवशाभवत् ॥ २२ ॥
 अक्षेत भूमिश्चपने विषव्याघूर्णमानसा ।
 भूविक्रोत्यैर्दृशिकाद्यैः सन्दृष्टा सर्वसन्धिषु ॥ २३ ॥
 एवं नानाविधांस्तापान् प्राप्ता नृपतिसुन्दरी ।
 कर्कराकण्टकैर्विद्धपादाभ्योजा महावने ॥ २४ ॥
 का त्वं कस्यासि वामोरु पृष्टा समर्पिभिस्तु सा ।
 नाहं विदामि चात्मानं न तातं मातरं पतिं ॥ २५ ॥
 दुःखातिदुःखपाथोधौ मग्नास्मीत्यभ्यभाषत ।
 मृशं नागरिकैर्दुष्टैः पीडिता भर्त्सिता पुनः ॥ २६ ॥
 तत्स्करैर्वस्त्रभूषादि दुष्टैरपहतं हि मे ।
 क्षुत्तृदपरीता पापिष्ठैर्नगराच्च विवासिता ॥ २७ ॥
 याता महावनं भ्रान्ता व्याघ्रसिंहभयाकुला ।
 भुजङ्गवृश्चिकैः क्रूरैर्विषव्यापादितान्तरा ॥ २८ ॥
 भ्रमाम्यहं दिवारात्रौ न जाने विदिशं दिशम् ।
 अतः कुरुष्वं साहाय्यमनाथायाः कृपाकवः ॥ २९ ॥
 एवमुक्तं तथा साध्व्या कृपया पीडिता मृशम् ।
 कपण्डलुजलेनौक्षन् यक्षोष्ट्रेण मुनीश्वराः ॥ ३० ॥
 कीनायां यक्षमायायां आत्मानं समपद्यत ।
 सस्मार मातरं तातं बृहत्सेनं पतिं तथा ॥ ३१ ॥
 व्रीडिताधोमुखी बाला मुनीन्द्रान् प्रत्यभाषत ।
 सूर्यवंशप्रसूतस्य बृहत्सेनस्य धीमतः ॥ ३२ ॥
 प्रियास्म्यहं विप्रदेवा उच्छिष्टा शयनं गता ।
 केनचिज्जलेस्तीरमानीता भयविह्वला ॥ ३३ ॥
 तत्रैकं नगरं दिक्षुं यथा दृष्टं महाद्भुतम् ।
 तत्रैकला विभ्रमन्ती लोकपीडासहानिधम् ॥ ३४ ॥

ततो निष्कासिता पौरैः प्राप्तेदं विपिनं महत् ।
 अस्तंगतात्मविज्ञाना भ्रान्ता दुःखमयेऽध्वनि ॥ ३५ ॥
 भवद्भिर्नष्टमज्ञानं तमः सूर्याशुभिर्विधा ।
 नष्टं लब्धमिवात्मानं मेने भवदनुग्रहात् ॥ ३६ ॥
 सवस्त्रभूषणाकल्पं देहं चैव यथा पुरा ।
 पश्यामि शयनोद्बुद्धा यथा स्वप्ने लयं गते ॥ ३७ ॥
 भवत्प्रसादाद्दुःखाब्धिमुत्तीर्णा भगवत्तमाः ।
 इत्युक्त्वा मुनिपादाब्जं प्रणताभूत्पुनः पुनः ॥ ३८ ॥
 ततः मोक्षुर्मुनिवराः सांत्वयंतश्च तां सर्ती ।
 भयं मा कुरु कल्याणि पातिव्रत्यपरायणे ॥ ३९ ॥
 अज्ञानप्रभवं विश्वं वस्तुतो नास्ति किञ्चन ।
 यावदज्ञानमात्मस्थं तावद्दर्शयते भयम् ॥ ४० ॥
 मिथ्या स्वप्नोपि राजर्षिप्रिये भयकरो यथा ।
 तथा मिथ्यापि संसारो भयकृत्तदृशा जुषां ॥ ४१ ॥
 अज्ञातैव यथा रज्जुः सर्पभूता भयप्रदा ।
 अविद्यासबलब्रह्मविवर्त्तोयं प्रपञ्चकः ॥ ४२ ॥
 तदंशभूतजीवानामविज्ञातो भयङ्करः ।
 स्वात्मत्वेन तु विज्ञातो भयं नोद्दहते पुनः ॥ ४३ ॥
 आत्मा शुद्धोऽव्ययः सूक्ष्मो व्यापी नित्यो निरञ्जनः ।
 स्वमायावरणच्छन्नः स्वस्मिन् स्वप्नं प्रपश्यति ॥ ४४ ॥
 यथा तदुद्भवैश्छन्नं शैबालैः सलिलं भवेत् ।
 स्वमायया तथा छन्नं अक्षरं ब्रह्मकेवलम् ॥ ४५ ॥
 मायावृतं परं ब्रह्म स्वप्नसाक्षीतया पुनः ।
 स्वप्नमण्डं प्रविश्याशु धत्ते नारायणाभिधाम् ॥ ४६ ॥
 तस्य नाभेरभूत्पद्मं तत्र जातश्चतुर्मुखः ।
 प्रवरो वेदविदुषां बीजं संसारभूतहः ॥ ४७ ॥
 तत्र जाता वयं सर्वे स्वाग्निका एव मामिनि ।

अमर्षः कर्मभिर्नुजाः स्वप्नमायामवे पयि ॥ ४८ ॥
 स्वयानुभूतमेतद्धि यथेहं पक्षमायिकं ।
 तस्यापसरजे साध्वि स्वात्माकन्धो यथा पुरा ॥ ४९ ॥
 जीवाः सर्वे वयं तद्वद् ब्रह्मावासमया अपि ।
 मायाकार्याश्चिच्छये भविष्यामोऽक्षरात्मकाः ॥ ५० ॥
 मायाकार्ये विद्यमाने दुःस्वशोको भयं शुचः ।
 वर्माचर्मौ पुण्यपापे सत्यमित्येव गम्यते ॥ ५१ ॥
 तस्मादवास्तवं दुःखं विज्ञाय हृदये हृदम् ।
 वीतशोका वीतभया भव मामिनि नित्यदा ॥ ५२ ॥
 इत्युक्त्वा तां मुनिश्रेष्ठा योगमायावक्त्रेण च ।
 निमिषेण गृहं निन्युर्घटिकांतरितं मिये ॥ ५३ ॥
 मिया राज्ञोपि तद्वृष्टं विचार्य च पुनः पुनः ।
 महाकुतूहलाक्रान्ता राज्ञे सर्वे न्यवेदयेत् ॥ ५४ ॥
 एवं ता देवदेवेशि मिया भगवतो हि ताः ।
 भ्रान्तात्मरूपविज्ञाना मायास्वप्ने परात्मनाः (१) ॥ ५५ ॥
 नानाघोनिषु देवेशि संसरन्ति पुनः पुनः ।
 भ्रान्तात्मानश्चपुतानन्दाः संसारेष्वसति मिये ॥ ५६ ॥
 निजधाम्नि महानन्दे दुःखाभासो न विद्यते ।
 न दुःस्वानुभवमापि तत्रत्यानां कदाचन ॥ ५७ ॥
 न कार्यण्यं न दुःखं च नोद्देगो नारतिः क्वचित् ।
 तस्मिन्मार्गितं मत्वा निर्वन्धेन गिरीन्द्रजे ॥ ५८ ॥
 कूटस्थस्वप्नसम्बन्धमनो भावा (२) न प्रचक्रिरे ।
 असन्नपि महेवानि स्वप्नोपं दुःखदो महान् ॥ ५९ ॥
 स्ववासनाकामशेषो जघुनापि निषेव्यते ॥ ६० ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
 एकोनविंशं पटलम् ॥ १९ ॥

॥ विंश पटलम् ॥ २० ॥

॥ पार्वत्युवाच ॥

अहो देव महादेव परमात्मन् परमेश्वर ।
 त्वष्टुकमेतदाश्च मनो मे क्षुब्धततेराम् ॥ १ ॥
 निरीहस्यापि देवस्य कूटस्थपरमात्मनः ।
 दिवता यस्तमुत्पन्ना रहःक्रीडाबल्लोकने ॥ २ ॥
 नित्यानन्दविहारानां मियाणां परमात्मनः ।
 दिवता यस्तमुत्पन्ना केवलं दुःखदर्शने ॥ ३ ॥
 इत्येतन्महाश्वर्यं प्रतिभाति महेश्वर ।
 तन्निराकुरु देवेश मनःशयमहातिष्ठत् ॥ ४ ॥
 पूर्णस्यैवाप्तकामस्य किन्तु क्रीडाबल्लोकनैः ।
 तदङ्गभूतास्तपुर्वाः मियास्तु परमात्मनः ॥ ५ ॥
 दुःखकामः कथं तामु केवलानन्दमूर्तिषु ।
 न दुःखदर्शने कथिन्मुखो वा रमते कश्चित् ॥ ६ ॥
 एतदाचक्ष्व भगवन् कृपां कृत्वा ममोपरि ॥

शिव उवाच ॥

शृणु देवि मन्त्रस्यापि रहस्यं परमाद्भुतम् ॥ ७ ॥
 वेदागमपुराणेषु यत्तु गुप्ततरं मिये ।
 अथमभ्युति कस्यापि नोक्तवानहमद्विजे ॥ ८ ॥
 तव स्नेहवशादेवि मन्त्रस्यापि न जान्यथा ।
 त्वयापि गोपितव्यं हि स्कन्दाद्य गणपादपि ॥ ९ ॥
 प्रकाशितं हरेर्द्वयं यत्प्रोक्तस्मीमुखानि च ।
 वेदशास्त्रपुराणानि सामान्यगणिका इव ॥ १० ॥
 एवं विद्या महाविद्या गोप्त्वा कुलवधूरिव ।
 सुगुप्तं महाविद्या ज्ञानसिद्धिकरी कृपा ॥ ११ ॥
 यथा प्रकाशितं इत्थं तत्करेभ्योपगच्छति ।

तथा प्रकाशिता विद्या पशुभ्य उपगच्छति ॥ १२ ॥
 गोपितव्या ततो यत्नाद्विद्येयं ब्रह्मदर्शिनी ।
 मन्त्रौषधक्रियाधर्माः गुप्ता एव फलन्ति हि ॥ १३ ॥
 अवाच्यमपि ते वच्मि शृणुष्वैकाग्रमानसा ।
 गणनाविषयानन्दो वर्त्तते केवलेऽक्षरे ॥ १४ ॥
 सप्तद्वीपवर्ती पृथ्वी यः शास्ता व्याहतेन्द्रियः ।
 निरामयो निःसपत्नो युवा राजेन्द्रवन्दितः ॥ १५ ॥
 तदानन्दो हि देवेशि मनुष्यानन्द ईरितः ।
 मनुष्यानन्दश्चतकं गन्धर्वानन्द उच्यते ॥ १६ ॥
 गन्धर्वानन्दश्चतकं पित्रानन्द उदीरितः ।
 पित्रानन्दश्चतेनैको ह्यपदेवस्य चोच्यते ॥ १७ ॥
 उपदेवानन्दश्चतं देवानन्द उदीर्यते ।
 देवानन्दश्चतं देवि वैरंक्ष्यानन्द उच्यते ॥ १८ ॥
 वैरंक्ष्यानन्दश्चतकमानन्दो वैष्णवः स्मृतः ।
 वैष्णवानन्दश्चतकं रुद्रानन्दस्तु उच्यते ॥ १९ ॥
 मदानन्दश्चतेनोक्तः ईशानन्दपरो महान् ।
 ईशानन्दश्चतेनोक्तः (१) शैवानन्दस्तु केवलः ॥ २० ॥
 तच्छतेन भवेद्देवि प्रकृत्यानन्द उत्तमः ।
 प्रकृत्यानन्दश्चतकं पुरुषानन्द उच्यते ॥ २१ ॥
 पुरुषानन्दश्चतकं अक्षरानन्द उच्यते ।
 अक्षरं परमं ब्रह्म ब्रह्मानन्दस्ततः स्मृतः ॥ २२ ॥
 ब्रह्मानन्दमयं विश्वं नानाभावो न विद्यते ।
 मायोपाधिसमायोगाज्ञानात्वेन प्रतीयते ॥ २३ ॥
 तत्प्रतीतिनिरासे तु परं ब्रह्मैव शिष्यते ।
 तन्माया प्रकृतिर्देवि नित्या तत्सहस्रमिणी ॥ २४ ॥

शुद्धसत्त्वप्रधाना हि निर्मला ज्ञानरूपिणी ।
 तत्र यः प्रतिबिम्बोभूदक्षरस्य परात्मनः ॥ २५ ॥
 तमाहुः पुरुषं देवि श्रुतिसिद्धान्तवादिनः ।
 स एव कालरूपेण प्रकृतिसोभकारकः ॥ २६ ॥
 तस्मान्मारायणो जज्ञे स एव प्रणवाभिधः ।
 हिरण्यगर्भमपि तं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ २७ ॥
 शब्दब्रह्ममयं प्राहुस्तमेवागमवेदिनः ।
 तस्माद्देदाः प्रवर्तन्ते शब्दब्रह्मात्मना प्रिये ॥ २८ ॥
 आदौ शब्दात्मकं विश्वं ततश्चार्थमयं भवेत् ।
 शब्दः प्रकृतिरूपश्च अर्थः स्यात्पुरुषात्मकः ॥ २९ ॥
 उभयात्मकः प्रपञ्चोयं तस्मात्स्त्रीपुंस्वरूपधृक् ।
 त्वमहं च तथा विष्णुर्लक्ष्मीर्ब्रह्मा सरस्वती ॥ ३० ॥
 सूर्यः सञ्ज्ञानलः स्वाहा पुरुहूतः पुलोमजा ।
 अम्भोनिधिश्च मर्यादा वृक्षः परलविनी कता ॥ ३१ ॥
 महद्रालपतरं वापि तत्सर्वमुभयात्मकम् ।
 अक्षरे शाश्वतावेतौ प्रकृतिः पुरुषस्तथा ॥ ३२ ॥
 जाग्रत्स्वप्नविभेदेन प्रपञ्चपरिणामिनो ।
 नित्यत्वमुभयोर्देवि विवदन्तेत्र वादिनः ॥ ३३ ॥
 नित्यः प्रपञ्च एवेति ह्यनित्य इति केचन ।
 अहङ्कारवशादेवि वादिनो मूढबुद्धयः ॥ ३४ ॥
 नित्यानित्यं न जानन्ति स्व(१)पक्षाग्रहदोषतः ।
 नित्यत्वात्कारणस्यापि प्रवाहे नित्यतास्तु वा ॥ ३५ ॥
 श्रौतत्वाज्जन्यनाशस्य ह्यनित्यत्वेपि का क्षतिः ।
 द्वैताद्वैते तथा देवि विवदन्ते कुबुद्धयः ॥ ३६ ॥
 ईश्वराज्जीवपार्थक्यमिति तत्त्वद्विदो विदुः ।
 ब्रह्मैवाज्ञानवशतो जीवस्तत्प्रतिगीयते ॥ ३७ ॥

न जीवं परमार्थेन विदुरद्वैतवादिनः ।
 न विरुद्धमिदं देवि ज्ञानानावधिमेदतः ॥ ३८ ॥
 ज्ञानेनाज्ञाननाशो तु लब्धेनेश्वरतुष्टितः ।
 जाग्रत्स्वप्नस्य विक्रये स्वप्नसाक्षीव सुन्दरि ॥ ३९ ॥
 एकमेवादधिष्येत नित्यं ब्रह्मैव केवलम् ।
 अद्वैतवादिनो ह्येवं श्रुतिमात्रावकम्बिनः ॥ ४० ॥
 एकमेव परं ब्रह्म नामा नास्तीह किञ्चन ।
 यदेव सत्यमित्येवं नामरूपे विकारवत् ॥ ४१ ॥
 इत्यद्वैतं श्रुतिवातेरुद्धोपितमनेकधा ।
 द्वैतवादरताद्यापि द्वासुपर्णावितीरणात् ॥ ४२ ॥
 द्वैतमेव मयंसमिति ह्यभेदो भजनात्मकः ।
 अद्वैतभूमिकावस्तात्सोपानास्यास्तु ते विवे ॥ ४३ ॥
 तेषां नारायणः साक्षात्परब्रह्म श्रुतीरणात् ।
 ब्रह्माभासमया जीवाः क्षुद्रोपाधिगुणाभिताः ॥ ४४ ॥
 अव्यक्तज्ज्ञाः पराधीना नित्या इत्यपि वक्षते ।
 जग्याहतं च नित्यत्वं भ्रान्तिभूकयपि विवे ॥ ४५ ॥
 निद्रोपकञ्चभावानां निद्रा तावत्स्थितिः स्थिरा ।
 इति यत् ब्राह्महृदयमज्ञात्वा विवदन्ति ये ॥ ४६ ॥
 द्वैताद्वैतविवादेस्मिन् ते तत्त्वमवाप्नुयुः ।
 तस्मात्सर्वमवस्थेन सर्वशालैकनिश्चयम् ॥ ४७ ॥
 ज्ञात्वा मजन्ति देवेशि निःसन्देहः फकात्मकः ।
 वाक्यभेदाननादृत्य बुद्धिक्लेशादहङ्कृतेः ॥ ४८ ॥
 ये प्रवर्तन्त एवेते सद्यस्वाः फकविष्णुताः ।
 एकमेवाद्वयं ब्रह्म द्विधा लीलाविभेदतः ॥ ४९ ॥
 प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च लीलाभेदे व्यवस्थिता ।
 निवृत्तिः सुखसञ्ज्ञा हि सुखमानन्दकपकम् ॥ ५० ॥

मसङ्गात्मकतेर्देवि मष्टतिर्वहुकपिणी ।
 अजानता वरारोहे दुःस्वरूपतया स्थिता ॥ ५१ ॥
 अक्षरस्य तु सा मोक्षा लीलान्यातीतघमिणी ।
 मष्टतिलीलाकेशोपि नैवातीते परात्मनि ॥ ५२ ॥
 आग्रहमात्रो देवेशि नित्यानन्दमहोदधेः ।
 केश एव सदा तिष्ठेत्स कामो नित्यरूपधृक् ॥ ५३ ॥
 कामरूपी सदानन्दः कामांशो केश उच्यते ।
 तस्मादेवाक्षरे देवि नित्यकामो हि दर्शने ॥ ५४ ॥
 तस्मादेवाक्षरे जाता दिदृक्षा या तु पार्वति ।
 न चैककर्तृका सा तु परापरमयी हि सा ॥ ५५ ॥
 अक्षरे ज्ञानतन्मात्रे स्वत इच्छा न जायते ।
 न भवर्तयते साक्षात्पूर्णात्मा पुरुषोत्तमः ॥ ५६ ॥
 सामरस्यमयी माहुस्तस्मादागमवेदिनः ।
 आनन्दगा सामरस्यात् स्वपक्षविषयग्रहा ॥ ५७ ॥
 साङ्गिनं तु परित्यज्य मृगामग्रेष्वसर्पत ।
 स्वामिनीषु ततो जाता दिदृक्षा दुःखदर्शने ॥ ५८ ॥
 अभयव्यापिनी सा तु सर्वकारणकारणा(१) ।
 ततः कार्यमवृत्तिस्तु हेतोर्युगानिवन्धिनी ॥ ५९ ॥
 स्त्रीपुंभावात्मिका जाता ब्रह्मादिस्तम्बभेदतः ।
 इच्छया सृजते निद्रा सापि जातोभयात्मिका ॥ ६० ॥
 ज्ञानात्मिका स्वतः शुद्धा बहिर्दृष्टिविभर्जिता ।
 निद्रया सृजते मोहधेतुनाचेतनो हि सः ॥ ६१ ॥
 सचैतन्यस्य कार्यस्य हेतुर्यधेतनात्मकः ।
 स एव जडहेतुश्च यस्मादयमचेतनः ॥ ६२ ॥
 विद्याविधे स एवोक्तः शृणु तत्रापि कारणम् ।

(१) सर्वकारणकारणं इत्यपि पाठः ।

चिदचिदग्रन्यको ज्ञेयधिदाकारेण केवलम् ॥ ६३ ॥
 यदा परिणमेदेवि तदा विद्येति तां विदुः ।
 यदा चैतन्यमावृत्य केवलं मोहरूपधृक् ॥ ६४ ॥
 जीवबुद्धिं समावृण्वन् अविद्येति च गीयते ।
 तमः कालुष्यमुत्सृज्य शुद्धसत्त्वप्रधानिका ॥ ६५ ॥
 जीवबुद्धेर्भेदकरी मायेति कथिता प्रिये ।
 सात्त्विकांशं परित्यज्य केवलं चित्स्वरूपिणी ॥ ६६ ॥
 अपरोक्षकरी विद्या ब्रह्मविद्येति तां विदुः ।
 तस्माद्विधा त्रिधा प्रोक्ता मया ते वरवर्णिनि ॥ ६७ ॥
 ततो गुणास्त्रयो जातास्तेपि तादृग्विधा शिवे ।
 सत्त्वं तु चेतनं विद्धि तयो विद्यादचेतनम् ॥ ६८ ॥
 रजस्तदुभयात्मत्वाच्चेतनाचेतनात्मकम् ।
 भूतानि पञ्च जातानि तानि तादृग्विधान्यपि ॥ ६९ ॥
 आधिष्ठेयान्यधिष्ठातृतया द्वैविध्यवन्ति च ।
 ब्रह्माण्डमभवत्तेभ्यस्तदेवोभयरूपधृक् ॥ ७० ॥
 एतत्ते सर्वमाख्यातं यत्पृष्टोहं त्वया शिवे ।
 समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ७१ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती-
 संवादे विंशं पटलम् ॥ २० ॥

एकविंशं पटलम् ॥ २१ ॥

शिव उवाच ॥

अन्तोन्मत्तं शृणु देवेशि रहस्यं किञ्चिदुत्तमम् ।
 गोपनीयं प्रयत्नेन यस्मै कस्मै न दर्शयेत् ॥ १ ॥
 परीक्षिताय वक्तव्यं तादृनैस्तर्जनादिभिः ।

ऋते पात्रमिदं ज्ञानं न तिष्ठति कदाचन ॥ २ ॥
 आविर्भूताक्षरे शक्तिरिच्छा नाम सुमङ्गला ।
 अङ्गान्यावृत्य सत्प्रेमविरहौत्कण्ठ्यदर्शने ॥ ३ ॥
 रतिमुत्पादयामास ततः सा, पुरुषोत्तमं ।
 प्रार्थयामासुरीत्सुक्यात्स्वामिन्या सह सङ्गताः ॥ ४ ॥
 निवारिता बहुविधैर्वाक्यैरिच्छाविमोहिताः ।
 न मेनिरे प्रियाः सर्वा अर्थयामासुरन्वहं ॥ ५ ॥
 प्रार्थना स्वीकृतास्तासामतीतेनाक्षराद्यदा ।
 तदा सा पुनरासाद्य निद्रा चित्यन्वधात्प्रिये ॥ ६ ॥
 चिदात्मा पुरुषः साक्षान्मोहमयैव निद्रया ।
 घूर्णितोशेत सन्मंचे पञ्चब्रह्ममये शुभे ॥ ७ ॥
 यदैव निद्रया घूर्णो विस्मृतात्माभवत्प्रिये ।
 हृदयाब्जकर्णिकामध्ये विहरेतापरा हि सा ॥ ८ ॥
 व्यचिनोत्पञ्चधा देवि स्वरूपमपि चात्मना ।
 उद्गारिणी पालिका च तथा संहारिकापि च ॥ ९ ॥
 विशाला व्यापिका चेति शक्तयः पञ्च कीर्तिताः ॥ १० ॥
 रजःप्रधानहारिणी पालिनी सात्विकी मता ।
 तमःप्रधाना संहर्त्री शुद्धसत्त्वा विशालिका ॥ ११ ॥
 निर्गुणा व्यापिका शक्तिरिच्छा पञ्च विधोदिता ।
 एता एवोदिता देवि जाग्रति प्राकृतास्तथा ॥ १२ ॥
 इच्छामयस्तु श्रयने तस्मान्मन्त्रो निरामयः ।
 उद्गारिणीपालिकयोः स्कन्धयोस्तत्पदद्वयं ॥ १३ ॥
 विशालाहा(१)रिणीकण्ठदेशे पाणिद्वयं स्थितम् ।
 व्यापिका मञ्जफलकीभूताधारतया स्थिता ॥ १४ ॥
 पञ्चसु प्रतिबिम्बोभूदक्षरस्य चिदात्मनः ।

बिम्बितं यत्तु चैतन्यं तस्मिन्नुद्धारिणी हि सा ॥ १५ ॥
 दर्शयामास वेदास्याद्युपाधिमातिविस्तृतम् ।
 बिम्बितं यत्तु चैतन्यं तस्मिन् या पाकिनी शिवे ॥ १६ ॥
 अदर्शयच्चतुर्मुखाद्युपाधिमातिविस्तृतम् ।
 बिम्बितं यत्तु चैतन्यं तस्मिन् संहारिणी तु या ॥ १७ ॥
 अदर्शयन्निनेत्राद्युपाधिमातिविस्तृतम् ।
 बिम्बितं यत्तु चैतन्यं तस्मिन् या तु विशाळिका ॥ १८ ॥
 अष्टबाहाद्युपाधि च दर्शयामास केवलं ।
 बिम्बितं यत्तु चैतन्यं तस्मिन् या व्यापिका मता ॥ १९ ॥
 दशबाहुं च पञ्चास्याद्युपाधिमातिविस्तृतम् ।
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ॥ २० ॥
 मन्त्रपादत्वमापन्ना नित्यमुद्रहते परं ।
 सृष्टिं स्थितिं च संहारं तिरोधानमनुग्रहम् ॥ २१ ॥
 नित्यमेव प्रकुर्वन्ति भूताधिष्ठातृरूपिणः ।
 सृष्ट्यादित्रयसिद्ध्यर्थं त्रयाणां बु(१)भुजेशतः ॥ २२ ॥
 तिरोधानानुग्रहौ तु मन्त्रपादस्थयोर्विदुः ।
 पञ्चशक्तिप्रभेदेन परेणैव समकला ॥ २३ ॥
 ब्रह्माविष्णवादिरूपाणि वत्ते नानास्वरूपिणी ।
 अक्षरस्य तु रूपे द्वे पुरुषाक्षरभेदतः ॥ २४ ॥
 नारायणस्तु पुरुषाब्जज्ञे स्वप्नेक्षिता स्वयम् ।
 नादविन्दु शिवः शक्तिर्जातौ नारायणात्मिये ॥ २५ ॥
 नादविन्दुमयत्वेन त्रिधा नारायणः स्थितः ।
 सङ्कर्षणो बामुदेवः मधुमनः आनिरुद्धकः ॥ २६ ॥
 चतुर्धा विष्णुरेवोक्तो संशभेदा क्षणेकशः ।
 एकादश विभेदात्मा रुद्रोहमहमीश्वरि ॥ २७ ॥

मदात्मभेदाः शतशः कोटिषः सन्ति सुन्दरि ।
 सदाशिवेश्वरावेतौ आत्मभेदविबर्जितौ ॥ २८ ॥
 वेदमणवभेदेन द्विधा नारायणादभूत् ।
 नाद एव महेशानि बहु स्यामित्यवेक्षणात् ॥ २९ ॥
 न भेदो विद्यते बिन्दौ अखण्डात्मनि सुन्दरि ।
 महत्तत्त्वमिदं भद्रे मनो नारायणस्य तत् ॥ ३० ॥
 मनसस्तु बहु स्यामित्यमन्यत यदा हि सः ।
 अहङ्कारस्ततो जज्ञे प्रसृतो बिन्दुतां ययौ ॥ ३१ ॥
 बिन्दुः शून्यात्मको ज्ञेयस्तस्माद्विश्वं निरर्थकम् ।
 व्याप्तोहङ्कार एवायं ब्रह्माभासेषु दृश्यते ॥ ३२ ॥
 ब्रह्माभासो निर्विकारो निष्प्रपञ्चो निरक्षयः ।
 न करोति न लिप्येत प्रदीप इव भासकः ॥ ३३ ॥
 अहङ्कारस्य कर्तृत्वं भोक्तृत्वमपि सुन्दरि ।
 धर्माधर्मौ पुण्यपापे धन्वमोक्षादिकं तथा ॥ ३४ ॥
 अहङ्कारेण भिद्येत नानाभेदव्यवस्थया ।
 अहङ्कारेण तादात्म्यादाभासेपीक्षते स्फुटं ॥ ३५ ॥
 अहङ्कारमयो ग्रन्थिर्यावन्नैव विभिद्यते ।
 अविद्यमानः संसारः तथाप्येनं न मुञ्चति ॥ ३६ ॥
 स्फटिकस्यैव रागित्वं जपाकुसुमयोगजम् ।
 नापगच्छति तदेवि कुसुमापहृतिं विना ॥ ३७ ॥
 तथा संसरणं जीवे ब्रह्मकारण्युतिं विना ।
 निवर्तते न देवेशि कल्पकोटियुतायुतैः ॥ ३८ ॥
 सोहङ्कारस्त्रिधा प्रोक्तो गुणभेदेन पार्वति ।
 अहङ्कारोऽयमेवाहं तथा जीवगतो द्विधा ॥ ३९ ॥
 महत्तत्त्वं त्रिधा प्रोक्तं अभ्यास्मादिप्रभेदतः ।
 नारायणमनोरूपमाधिदैविकमुच्यते ॥ ४० ॥

जीवानां चित्तरूपं यदध्यात्म्यमिति चक्ष्यते ।
 ब्रह्मणो देहरूपस्यमाधिभौतिकमुच्यते ॥ ४१ ॥
 नारायणेधिदैवेन(१) रूपेण परिनिष्ठितम् ।
 आविर्भव तदूर्णभेदैर्वेदस्वरूपतः ॥ ४२ ॥
 जीवगं यत्तुदेवेशि चित्तरूपतया स्थितम् ।
 सुषुम्णावर्त्तिना प्राणवायुना सह सङ्गतं ॥ ४३ ॥
 वायुस्तेन युतो देवि ब्रह्मरन्ध्राहतः पुनः ।
 तालवोष्ठपुटनासादिभेदेन(२) परमेश्वरि ॥ ४४ ॥
 घर्णात्मनाविर्भवति गद्यपद्यादिभेदतः ।
 ब्रह्मदेहतया यस्मात् स्थितं त्रैलोक्यकारणम् ॥ ४५ ॥
 अतस्तस्माज्जगज्जातं देवासुरनरोरगं ।
 इति तेऽभिहितं देवि रहस्यं परमाद्भुतम् ॥ ४६ ॥
 भद्राहीनाय दुष्टाय कृतघ्नाय दुरात्मने ।
 नास्तिकायाविनीताय वेदशास्त्रोद्धताय च ॥ ४७ ॥
 अविश्वस्ताय देवेशि दर्शयेन्न कथञ्चन ।
 यदा राजा तु सर्वस्वं बलं कोशो महीगजान् ॥ ४८ ॥
 निवेदयतु जिज्ञासुस्तदा तस्मै प्रकाशयेत् ।
 अन्यथा सिद्धिहानिः स्यात् सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ४९ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन गोपितव्यं त्वयापि हि ॥ ५० ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती-
 संवादे एकविंशं पटलम् ॥ २१ ॥

(१) 'नारायणे यदध्यात्मरूपेण' इत्यपि पाठः ।

(२) 'देहेन' इत्यपि पाठः ।

(३) 'तल्लोक' इत्यपि पाठः ।

द्वाविंशं पटलम् ॥ २२ ॥

पार्वत्युवाच ॥

यदुक्तं देवदेवेश त्वया पशुपते प्रभो ।

प्रविश्य कर्णरन्ध्रेण चिदानन्दायते हृदि ॥ १ ॥

तीर्थानां परमं तीर्थं ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।

योगानां परमो योगो धर्माणां धर्म उत्तमः ॥ २ ॥

श्रोतव्यानां च परमं श्रोतव्यमिदमेव हि ।

ज्ञातव्यानां च परमं ज्ञातव्यमिदमुच्यते ॥ ३ ॥

श्रुतं भया विशेषेण सोपपत्तिकमित्यपि ।

न तथाप्यन्तरात्मा मे दृष्टिमायाति शाश्वती ॥ ४ ॥

अतस्त्वां परिपृच्छामि विशेषं तत्र धूर्जटे ।

तं च ब्रूहि महादेव प्रसादपरमो भव ॥ ५ ॥

स्वप्नभूतप्रपञ्चेस्मिन्नक्षरस्य परात्मनः ।

मियाः सख्यो भगवतो वासनावशतो गतः ॥ ६ ॥

किर्यास्तत्र गतः कालस्तासामागमनादनु ।

कियत्कालं च ताः सर्वा इह स्यास्यन्ति मोहिताः ॥ ७ ॥

कथं ता बोधमाप्स्यन्ति कस्तासां प्रतिबोधकृत् ।

युगपद्वा गमिष्यन्ति पृथक् वा परमेश्वर ॥ ८ ॥

एतत्सर्वं महादेव कथयस्व प्रसादतः ।

संशयो मे महानद्य तमपानुद शङ्कर ॥ ९ ॥

शिव उवाच ।

शृणु पार्वति वक्ष्यामि तव प्रश्नानशेषतः ।

त्वं मे प्राणाधिकैवासि तस्माद्वक्ष्ये यथातथं ॥ १० ॥

विरंचेर्ब्रह्मणः पूर्वं अष्टवक्त्रोभवद्विधिः ।

शब्दब्रह्मेति यं प्राहुर्वेदवेदान्तपारगाः ॥ ११ ॥

द्विपरार्द्धावसानेस्य ब्राह्मः कल्पो महानभूत् ।

प्रलयोयं महेशानि प्रकृत्यवचिरुच्यते ॥ १२ ॥

(१) एका शिष्टा च प्रकृतिः पुरुषाधिष्ठिता हि सा ।

कियत्कालं ततो देवि शून्यमासीदिति श्रुतिः ॥ १३ ॥

आविर्भूता ततो निद्रा असरे परमात्मनि ।

महत्त्वमतस्तस्मादहहकृतिरजायत ॥ १४ ॥

स एव च त्रिधा जातो गुणभेदेन सुन्दरि ।

सात्त्विकाच्च मनो जज्ञे देवताश्च दशैव ताः ॥ १५ ॥

राजसादिन्द्रियाण्यासन् भूतानि तमसोभवन् ।

तेभ्योऽण्डमभवद्देवि तत्र नारायणः स्थितः ॥ १६ ॥

(२) तस्य नामेरभूत्पशं यत्र ब्रह्माभवत्स्वयं ।

द्विपरार्द्धमितं चास्य परमायुर्निगद्यते ॥ १७ ॥

अस्मिन् ब्रह्माण्डगोले हि जम्बूद्वीपे महेश्वरि ।

वर्षे भारतसंज्ञे हि मियाणां वासनाः स्थिताः ॥ १८ ॥

परार्द्धः प्रथमो जातो द्वितीयेस्मिन् महेश्वरि ।

निर्वन्धात्स्वामिनीनां च लीलापविशकार इ ॥ १९ ॥

श्रीकृष्णः परमानन्दो नन्दगेहेभवत्तदा ।

गोपकन्यामिषेणैव हाविर्भूतास्ततः प्रियाः ॥ २० ॥

तत्कामपूर्तये साक्षात् श्रीकृष्णः पुरुषोत्तमः ।

रासलीलां प्रकुर्वाणो रमयामास ताः मियाः ॥ २१ ॥

योगमायासमावेशान्मायाकार्यं विलुप्ततः ।

ब्रह्मणोपि लये जाते यथापूर्वमभूदिदम् ॥ २२ ॥

पुनर्जातं ततः सर्वं ब्रह्मादिस्यावरान्तकं ।

मनोरथस्य चापूर्त्या वासनाः कार्यमध्यगाः ॥ २३ ॥

विचरन्ति यथा कालं यथादेशं यथारुचि ।

द्विपरार्द्धे त्वतिक्रान्ते नष्टे स्थावरजङ्गमे ॥ २४ ॥

विरञ्चौमुक्तिपापन्ने प्रबुद्धे ह्यसरे मिये ।
 प्रबुद्धा वासनास्ता हि भविष्यन्ति स्वविम्बगाः ॥ २५ ॥
 आविर्भावाच्च लीलायाद्वापरान्ते कलौ युगे ।
 (१) असहिष्णुः स्वप्रियाणां दुःखलीलानुदर्शनम् ॥ २६ ॥
 तासामेकां च परमां सुभगां सुन्दरीं प्रियां ।
 प्रबोधयिष्यतितरां कथयित्वा विनिर्णयम् ॥ २७ ॥
 ततस्तत्सम्प्रदायेन सर्वास्ता भगवत्प्रियाः ।
 स्वभर्तृविरहाक्रान्ताः त्यक्त्वा देहान् प्रपञ्चगान् ॥ २८ ॥
 भगवत्लोकवैकुण्ठे स्थितिमाप्स्यन्ति यूथशः ।
 पद्मया रमणास्ताः कालभोगे यथाविवि ॥ २९ ॥
 दिव्यदेहानपि त्यक्त्वा भविष्यन्ति स्वविम्बगाः ।
 असरोप्यनुभूयैतत्स्वप्नरत्नपरमेश्वरि ॥ ३० ॥
 परमानन्दसम्पद्यो भविष्यति कृतार्थधीः ।
 सर्वा लीला निखरूपा भविष्यन्ति तदा प्रिये ॥ ३१ ॥
 भगवत्लोकमात्मानं दिव्यभावेपि सुन्दरि ।
 अविद्यालेशसम्बन्धादस्य परात्मनः ॥ ३२ ॥
 निद्रांशस्यापि शेषत्वात् किपत्कालमवस्थितिः ।
 युगपदेवि सर्वास्ता गमिष्यन्ति निजं गृहम् ॥ ३३ ॥
 न कथञ्चन देवेशि गतिस्तासां पृथक् भवेत् ।
 स्वप्नस्य विषये साम्प्रदायैकाम्त्याच्च तथा मिये ॥ ३४ ॥
 वैरस्याच्च विचित्रत्वे भर्तृस्नेहाविशेषतः ।
 न पृथक् गमनं तासां तस्माद्वैकुण्ठसंस्थितिः ॥ ३५ ॥

(१) कचित्पुस्तके २६-२७ श्लोकयोः “आस कृष्णः प्रियाणां च दुःखलीलानुदर्शने । तासामेका च परमा सुभगा सुन्दरी प्रिया । प्रबोधयिष्यति सा सर्वाः कथयित्वा विनिर्णयम्” । ईदृशः पाठमेवेति भाति ।

क्रमयोगेन देवोऽस्मि सर्वा यास्यन्त्यसंशयम् ।
 तस्मादेवि विशेषेण स्वपतिः पुरुषोत्तमः ॥ ३६ ॥
 भजनीयो हि सततं वेदशास्त्रानुरोधतः ।
 देहेन्द्रियस्वभावानामन्तं कर्माणि पार्वति ॥ ३७ ॥
 आत्मनोन्तं परब्रह्मध्यानश्रवणकीर्तनम् ।
 स्वभावाज्जायते कर्म सदसच्चेति सर्वथा ॥ ३८ ॥
 सस्यागादसदासङ्गाज्ञानायोनिभ्रमो भवेत् ।
 आधिष्याधिदरिद्रोऽथपीडाविस्मारितात्मनः ॥ ३९ ॥
 उद्विक्ततमसो देवि न शुभं स्यात्कदाचन ।
 तस्मात्कर्तव्यमेवेह देहपर्यवसायि यत् ॥ ४० ॥
 देहान्ते कर्मसम्बन्धो न भविष्यति कर्हिचित् ।
 प्रत्यवायनिवृत्त्यर्थमनिष्टाचरणस्य च ॥ ४१ ॥
 नित्यं नैमित्तिकं कार्यं काम्यं कर्म परित्यजेत् ।
 एवं यो वर्त्तते देवि निष्प्रत्यूहं स सिध्यति ॥ ४२ ॥
 यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्त्तते कामलोलुपः ।
 स सिद्धिमिह नाप्नोति परत्र न पराङ्गतिम् ॥ ४३ ॥
 एतत्ते सर्वमाख्यातं यत्पृष्टोऽहं त्वया मिये ।
 समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४४ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवो-
 मासंवादे द्वाविंशं पटलम् ॥ २२ ॥

त्रयोविंशं पटलम् ॥ २३ ॥

॥ पार्वत्युवाच ॥

भूयोऽहं श्रोतुमिच्छामि तन्मे ब्रूहि सदाशिव ।
 भूतले भगवद्भार्या नानायोनिषु संस्थिताः ॥ १ ॥

तत्र तत्र विचित्राणि कर्माण्यपि कृतानि च ।
 कचिर्त्तार्यं कचिद्दानं कचिद्धोमं कचिज्जपः ॥ २ ॥
 कचिन्मन्त्रादिचरणं स्वाध्यायाचरणानि च ।
 पितृदेवार्चनं कापि ब्राह्मणातीर्थपूजनम् ॥ ३ ॥
 काचिन्निन्दादिकरुणं देवब्राह्मणयोः सतां ।
 कचिद्वत्तविलोपश्च तथेन्द्रियविलोभनं ॥ ४ ॥
 असत्यभाषणं चैव पैशुन्यं भूतहिंसनम् ।
 स्वर्णस्त्येयादिकं चैव सुरामांसनिषेवणम् ॥ ५ ॥
 द्रोहमात्सर्यहिंसादिपाकभेदादिकं तथा ।
 स्वस्ववर्णाश्रमाचारोल्लङ्घनं कामवर्त्तनं ॥ ६ ॥
 स्वगुणारुथानमीशान पङ्क्तिभेदो वृथा क्रिया ।
 परेषां मर्मकथनं म्लेच्छान्नात्कापिजीवनम् ॥ ७ ॥
 निषिद्धाचरणं देव विहिताचारलङ्घनं ।
 गोभृगजाश्वकन्यादेस्तथा विक्रयणं प्रभो ॥ ८ ॥
 वेदविक्रयणं चैव भूतसन्त्रासनं तथा ।
 आलस्यात्कर्मणस्त्यागस्तथैवाहङ्कृतेरपि ॥ ९ ॥
 कर्मण्येतानि देवेषु सदसन्ति महान्त्यपि ।
 प्रारब्धसञ्चितान्येव क्रियमाणानि यानि च ॥ १० ॥
 तेषामन्तं न पश्यामि कल्पकोटिशतैरपि ।
 स्वरूपज्ञानमात्रेण सञ्चितक्रियमाणयोः ॥ ११ ॥
 श्रुतिसिद्धो भवेन्नाशः प्रारब्धस्य तु न कश्चित् ।
 नाशुक्तं क्षीयते कर्म कर्मणां भोगतः क्षयः ॥ १२ ॥
 इत्येवं शास्त्रसिद्धान्तः सर्वथैव त्वयोदितः ।
 प्रारब्धविद्यमानत्वात्स्वरूपस्मरणेपि च ॥ १३ ॥
 कथं वैकुण्ठगमनं गोचरो (१) प्रस्तकर्मणः ।

अभुक्तान्येव कर्माणि विहाय यदि यान्ति ताः ॥ १४ ॥
 न विना कर्तृ(१)सम्बन्धं क्षणं तिष्ठन्ति तान्यपि ।
 इत्येनं संशयं देव छेत्तुमर्हसि मामकम् ॥ १५ ॥

शिव उवाच ।

साधु पृष्ठं त्वया भद्रे रहस्यं परमाद्भुतम् ।
 यस्य श्रवणमात्रेण कर्मबन्धादिमुच्यते ॥ १६ ॥
 सञ्चितं क्रियमाणं च तस्य नश्यति सर्वथा ।
 विरहाग्न्यादुतीभूतशरीरा या हि केवलम् ॥ १७ ॥
 निक्षिप्य भूते भूतोत्थं तैजसं वपुरास्थिताः ।
 प्रारब्धसहिता एव ब्रह्मलोकं व्रजन्ति ताः ॥ १८ ॥
 ब्रह्मलोकाद्यदा चोर्ध्वं गच्छन्ति भगवत्प्रियाः ।
 वकुण्ठ निकटे प्राप्ते बलीयान् पवनो हवन् ॥ १९ ॥
 तेनाविष्टास्ततः सख्यः कम्पयन्ति वपुर्लताः ।
 वपुःकम्पेन देवेशि प्रारब्धानां च पङ्क्तयः ॥ २० ॥
 वृक्षस्य इव पुष्पाणि क्षरन्ति क्रमशोपि च ।
 कर्मसम्बन्धरहिता यान्ति वैकुण्ठमुज्ज्वलाः ॥ २१ ॥
 सदसन्त्यपि कर्माणि क्षरितानि शरीरतः ।
 यानाश्रयन्ति सततं वक्ष्ये तान् त्वं शृणु म्रिये ॥ २२ ॥
 यैः सेवाप्रहणादीनि स्तोत्राणि रचितान्यपि ।
 उपकारः कृतो यैर्वा धनधान्याम्बरार्पणैः ॥ २३ ॥
 तद्गुणश्रवणे दृष्टास्ताञ्जिन्दायां च दुःखिताः ।
 सहभोग्याः सहवासाः सहयानाः सहासनाः ॥ २४ ॥
 तानाश्रयन्ते देवेशि सत्कर्माणि न संशयः ।
 यैस्तु दुःखं कृतं तासां निन्दापाकव्यपैशुनैः ॥ २५ ॥
 तदर्थहरणं चैव तद्दोषस्यैव कीर्तनम् ।

वृथापवादकथनं ताडनं तर्जनं तथा ॥ २६ ॥
 असत्कर्माणि सर्वाणि ह्याश्रयन्ते खलान् हि तान् ।
 कर्मणां देहसम्बन्धो नात्मनस्तु कदाचन ॥ २७ ॥
 स्तुतिर्निन्दापि देवेशि देहगा नात्मगोचरा ।
 तस्माद्देहस्य संस्तुत्या निन्दया वापि पार्वति ॥ २८ ॥
 प्राप्यते पुण्यपापानि तदीयानि न संशयः ।
 पुण्यपापे निहत्येवं वैकुण्ठे विहरन्ति ताः ॥ २९ ॥
 वैष्णवं धाम यास्यन्ति सात्त्विकयो भगवत्प्रियाः ।
 द्विपराङ्मवसाने तु यास्यान्ति युगपाद्वि ताः ॥ ३० ॥
 राजस्यश्चापि वैरच्यं तामस्यो मन्त्रिकेतनम् ।
 न प्रकारविभेदोस्ति कर्महानौ गिरीन्द्रजे ॥ ३१ ॥
 गुणानुरूपाश्च गतिं सर्वे यान्ति न संशयः ।
 प्रकारं शृणु तत्रापि वैकुण्ठगमनं प्रति ॥ ३२ ॥
 वासनालिङ्गमेतासां देहान्ते पृथिवीं विधेत् ।
 कियत्काळं ततः स्थित्वा पार्थिवेन्द्रियसंयुता ॥ ३३ ॥
 पार्थिवं विषयं देवि सेव्यमाना जलं विधेत् ।
 कियत्काळं ततः स्थित्वा लब्ध्वा तन्नेन्द्रियं रसं ॥ ३४ ॥
 अतिदिव्यं सेव्यमाना तेजस्तत्त्वं समाविधेत् ।
 कियत्काळं ततः स्थित्वा तैजसेन्द्रियसंयुता ॥ ३५ ॥
 विषयं रूपमासाद्य वायुतत्त्वं ततो विधेत् ।
 कियत्काळं ततः स्थित्वा त्वगिन्द्रियसमन्विता ॥ ३६ ॥
 दिव्यस्पर्शं च विषयं सेव्यमाना स्वमाविधेत् ।
 कियत्काळं ततः स्थित्वा लब्ध्वा च श्रोत्रमिन्द्रियम् ॥ ३७ ॥
 विषयं शब्दमासाद्य ततो भूतादिमाविधेत् ।
 भूतादितामसं हित्वा राजसं याति सुन्दरि ॥ ३८ ॥
 ततः सत्त्वमयं प्राप्य वैकुण्ठे रमते चिरम् ।

अनेन क्रमयोगेन गमिष्यन्ति हरेः प्रियाः ॥ ३९ ॥
 एतत्तुभ्यं समाख्यातं वैकुण्ठगमनादिकं ।
 नाख्येयं यस्य कस्यापि तव स्नेहात्प्रकाशितम् ॥ ४० ॥
 त्वयापि गोपनीयं हि सत्यं सत्यं न संशयः ।
 अपात्रायापि पुत्राय दत्त्वा पापमवाप्नुयात् ॥ ४१ ॥
 एतत्ते सर्वमाख्यातं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४२ ॥
 इति श्रीमाहेद्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमा-
 संवादे त्रयोविंशं पटलम् ॥ २३ ॥

चतुर्विंशं पटलम् ॥ २४ ॥

पार्वत्युवाच ।
 देव देव महेशान धूर्जटे नीललोहित ।
 भूयोहं श्रोतुमिच्छामि नित्यलीलाविनिर्णयम् ॥ १ ॥
 निर्गुणे स्यात्कथं लीला लीला चेन्निर्गुणः कथम् ।
 सगुणे वा कथं लीला नित्या गुणमयी यतः ॥ २ ॥
 यत्तु कालत्रयाबाध्यं तच्च नित्यं प्रचक्षते ।
 कदाचिद्वा पुरा जाता लीलेयं वा भविष्यति ॥ ३ ॥
 अथवा नैवं जातेयं भविष्यति न वा पुनः ।
 इदानीं लीला चेज्जाता जन्यकार्यं विनश्यति ॥ ४ ॥
 कथं नित्येति तां वक्तुं शक्यते विदुषा प्रभो ।
 यद्यस्तरस्य हृदये लीला नित्यत्वमागता ॥ ५ ॥
 पुरा भविष्यामानस्वान्नित्यतायाः कथं स्थितिः ।
 इति मे संशयं देव छेत्तुमर्हसि साम्प्रतम् ॥ ६ ॥

स्वदन्यं नैव पश्यामि सन्देहविनिवर्तनम् ।

न तवाविदितं किञ्चित्सर्वज्ञोसि यतः स्वपम् ॥ ७ ॥

॥ शिव उवाच ॥

शृणु पार्वति वक्ष्यामि तव स्नेहादशेषतः ।

यस्य श्रवणमात्रेण भवेद्विज्ञानमुत्तमं ॥ ८ ॥

निर्गुणेष्यसरातीते लीलायाः किं विरूप्यते ।

सगुणस्य तु या लीला सगुणा सा निगद्यते ॥ ९ ॥

निर्गुणे या भवेत्लीला सा लीला निर्गुणा भवेत् ।

निर्णयं तत्र वक्ष्यामि लीलाया ब्रह्मणस्तथा ॥ १० ॥

रसरूपं भवेद्ब्रह्म वेदविद्यासु गीयते ।

संयोगविलम्भात्मा रसः स्याद्द्विदलात्मकः ॥ ११ ॥

संयुक्तयोस्तु संयोगो विप्रलम्भो वियुक्तयोः ।

नानाभावात्मिका तत्र लीला भवति शाश्वती ॥ १२ ॥

ब्रह्मणो निर्गुणत्वाच्च नित्यत्वाच्चेति सुन्दरि ।

नित्या च निर्गुणा चैव लीलेयं न विरूप्यते ॥ १३ ॥

केचिदाहुर्निर्गुणस्य नैव लीलोपयुज्यते ।

लीलाविशिष्टं सगुणं मायासम्बन्धभावनतः ॥ १४ ॥

निर्गुणं तु परं सूक्ष्ममवाङ्मानसगोचरं ।

वर्णयन्ति विभागेन मायामोहितचेतसः ॥ १५ ॥

श्रुतेर्विरोधमाशङ्क्य विनियोगः पृथक् कृतः ।

रसश्रुतिविरोधं तु न ते पश्यन्ति मोहिताः ॥ १६ ॥

निषेधयन्ति चाकारं श्रुतयः प्राकृतं मिये ।

आनन्दमात्रमाकारं रसश्रुतिरूपासते ॥ १७ ॥

अन्यथा द्विदलः सोऽयं श्रुतिसिद्धः मियंवदे ।

निराकारस्य देवेशि नोपयुक्तः कदाचन ॥ १८ ॥

(१) "लीलाविष्टं च" इत्यपि पाठः ।

मलापाः श्रुतधाः सन्ति श्रुतियुक्तिमजानतां ।
 न तेषु रमते चित्तं रसज्ञस्य विवेकिनः ॥ १९ ॥
 रसस्तादाग्विधो देवि लीलाभिर्योनुभूयते ।
 तस्माल्लीलारसमयी रसो लीलामयः स्मृतः ॥ २० ॥
 तादात्म्यादेकरूपत्वाललीला ब्रह्ममयी भवेत् ।
 लीलोपयोगिनो भावा विभावा व्यभिचारिणः ॥ २१ ॥
 आलम्बनानुभावाश्च तेपि तादाग्विधाः प्रिये ।
 चन्द्रालङ्कारभूषादिमाकालेपसमीरणाः । २२ ॥
 दीर्घिकोपवनारामऋतुवृक्षकतादयः ।
 वस्त्रपानाशनं भृङ्गयुक्तकोकिलकूजितम् ॥ २३ ॥
 रसोत्पादनसामग्री रसरूपा हि सा स्मृता ।
 लीलोपयोगिनस्तस्मात्पदार्था रसरूपिणः ॥ २४ ॥
 द्रवीभूतो घनीभूतो रसस्य द्विविधा स्थितिः ।
 द्रवीभूतः प्रियाधारो घनीभूतोक्षिणोचरः ॥ २५ ॥
 तस्मात्प्रियाभीष्टभावान् स्वतः प्रकटयत्यसौ ।
 द्रवीभूतः प्रियाधारः प्रियाभावात्मको रसः ॥ २६ ॥
 प्राधान्यं तत्र चेच्छन्ति घनीभूतादपि प्रिये ।
 रसो नैव प्रसिध्येत प्रियालम्बनवर्जितः ॥ २७ ॥
 प्रियादर्शो रसः पश्येत् स्वात्मानं प्रतिबिम्बवत् ।
 आदर्शपि सरे यद्वन्मुखस्यानुपलम्भनम् ॥ २८ ॥
 अङ्गहीनो रसस्तद्वत्स्वानुभूतिं न बिन्दति ।
 आनन्दो हि रसस्तस्मात्प्रियाप्रियदलद्वयम् ॥ २९ ॥
 आनन्दरूपा सामग्री सवभावात्मको रसः ।
 न मायागुणसंसर्गः कदाचित्कुत्रचित्प्रिये ॥ ३० ॥
 रसरूपं निर्गुणं च नित्यलीलाविहारि यत् ।
 अद्वैतं ब्रह्म परमं पुरुषोत्तमसंज्ञकम् ॥ ३१ ॥

अतीतानागता चासौ वर्तमानापि सुन्दरि ।

नित्या एवेति विज्ञेया लीलेयमनपायिनी ॥ ३२ ॥

इत्येतत्कथितं देवि प्रश्नमन्यं निशामय ।

यस्य श्रवणमात्रेण सन्देहो विनिवर्तते ॥ ३३ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती-

संवादे षतुर्विंशं पटलम् ॥ २४ ॥

पञ्चविंशं पटलम् ॥ २५ ॥

॥ शिव उवाच ॥

पुरा ह्यविद्यमानत्वाभित्यतायाः कथं स्थितिः ।

इति यदेवि ते (१) प्रोक्तं तत्र मे निर्णयं (२) शृणु ॥ १ ॥

अविद्यमानं यत्किञ्चिन्नैव प्रादुर्भविष्यति ।

सर्वथा विद्यमानं हि वस्तु प्रादुर्भवेत्प्रिये ॥ २ ॥

तस्मात्सदंशतो देवि प्रपञ्च उपवर्ण्यते ।

घटो नास्तीत्युच्यमाने घटसत्ता तु लभ्यते ॥ ३ ॥

असञ्छ्रुत्या तथा देवि प्रपञ्चः सन्निरूप्यते ।

अपरोक्षपरोक्षत्वं सदसञ्छ्रुतिनोदितम् ॥ ४ ॥

तथा प्रपञ्चलीलेयं रसलीलापि तादृशी ।

सर्वास्ता नित्यरूपा हि विज्ञेया वेदवादिभिः ॥ ५ ॥

यथा मृदि घटस्यैव प्रागभावः प्रकल्प्यते ।

मृत्सकाशात्समुत्पत्तिः पश्चात्तस्योपचर्यते ॥ ६ ॥

न पुनस्तस्य देवेशि ह्यभावोऽत्यन्तसंज्ञितः ।

आम्रबीजस्थितो ह्याम्रस्तस्माद्वक्तो यथा भवेत् ॥ ७ ॥

(१) "पृष्ठं" इत्यपि पाठः ।

(२) "निर्णये" इ० पा० ।

अभूतमेव देवेशि यदि व्यक्तिं प्रयाति हि ।
 आम्नवीजात्(१) लुद्लुदस्य कथं व्यक्तिर्भवेन्नरि ॥ ८ ॥
 व्यावहारिकी वास्तवी तथा च प्रातिभासिका ।
 सत्ता तु त्रिविधा ज्ञेया देवि शास्त्रार्थकोविदैः ॥ ९ ॥
 शुक्तौ रजतमित्येषा सत्ता स्यात्प्रातिभासिकी ।
 गजान्मादिमहासम्पत् (२)स्वाप्तिकी वापि तद्विधा ॥ १० ॥
 व्यवहारार्थमित्येषा जागर्ति व्यावहारिकी ।
 ब्रह्मसत्ता तु देवेशि वास्तवी परिकीर्त्तिता ॥ ११ ॥
 ब्रह्मसत्ताब्रह्मदेवि लीलासत्यत्वमुच्यते ।
 सत्यस्याभावमीशानि शक्तः कर्तुं न कश्चन ॥ १२ ॥
 तस्मादेवि यथाकालं लीलाविर्भावमुच्यते ।
 द्वादशद्वादशतमे स्वामिन्या वत्सरे प्रिये ॥ १३ ॥
 आविर्भवति लीलेयं पौनःपौन्येन सर्वदा ।
 एतावति गते काले ह्यक्षरे परमात्मनि ॥ १४ ॥
 रहस्यरमणालोके जायते सा सुमङ्गला ।
 ततः प्रियासु जायेत लीलाविस्तरणं ततः ॥ १५ ॥
 अक्षरात्मनि सा लीला ततश्चास्थिरतां व्रजेत् ।
 स्मृतिमात्रा हि सा देवि नतु साक्षात्कदाचन ॥ १६ ॥
 गते द्वादशमे वर्षे स्वामिन्याः परमेश्वरि ।
 पुनस्तथावलोक्य कामाक्षेना(३)त्मयोगतः ॥ १७ ॥
 इच्छा प्रवर्त्तते देवि कूटस्थस्य परात्मनः ।
 ततश्च (४)त्रिविधा लीला काले प्रादुर्भवेत्प्रिये ॥ १८ ॥

(१) "आम्नवीजादुम्नवस्य" इत्यपि पाठः ।

(२)

(३) "नामयोगतः" इत्यपि पाठः ।

(४) एतल्लीलात्रविध्यं सुन्दरीतन्त्रे आलमन्दारसंहितायां श्री-
 शिवेन श्रीपार्षत्यै सुस्पष्टं निरूपितम् ।

श्वेतद्वीपस्यांतु च्छाया मथुरायां प्रतिष्ठिता ।
 वैकुण्ठप्रतिबिम्बस्तु द्वारिकायां तथा प्रिये ॥ १९ ॥
 व्रजस्तु साक्षादेवेशि गोलोकप्रतिबिम्बजः ।
 गोलोकाती(१)तलीला(२) च रसानन्दमयी शिवे ॥ २० ॥
 आविर्भवति देवेशि समये समये हि सा ।
 समयं तं प्रवक्ष्यामि शृणुष्वैकाग्रमानसा ॥ २१ ॥
 परमाणुद्वयमणुः त्रसरेणुः त्रिभिश्च तैः ।
 त्रसरेणुत्रयेणैव कालः स्यात् त्रुटितसंज्ञितः ॥ २२ ॥
 स क्षतेन भवेद्वेधः त्रिभिर्वैधैर्लवः स्मृतः ।
 निमिषस्त्रिलवैर्देवि क्षणो ज्ञेयस्त्रिभिश्च तैः ॥ २३ ॥
 क्षणैश्च पञ्चभिः काष्ठा पञ्चभिर्दशभिस्तथा ।
 काष्ठाभिर्लघु विज्ञेयं लघुभिर्दशपञ्चभिः ॥ २४ ॥
 घटिकैका तु विज्ञेया मुहूर्तो घटिकाद्वयम् ।
 महरः सप्तघटिकाश्चतुर्भिस्तैरहः स्मृतः ॥ २५ ॥
 पुनश्चतुर्भिः प्रहरैरुच्यते तदहर्निशम् ॥ २६ ॥
 दशभिः पञ्चभिः पक्षः पुनश्च दशपञ्चभिः ।
 आद्यः युक्तस्तथा कृष्णः पितृणां तदहर्निशम् ॥ २७ ॥
 मासः पक्षद्वयेनोक्तः तावेव द्वौ ऋतुः स्मृतः ।
 ऋतुत्रयेणाप्ययनं दक्षिणं परिकीर्तितम् ॥ २८ ॥

(१) तथैवाक्तं पुटाणसंहितायां प्रथमेऽध्याये—

एवं ब्रह्मणि चिन्मात्रे निर्गुणे भेदवर्जिते ॥
 गोलोकसंज्ञके कृष्णे दिव्यतीति क्षुतं मम ॥ ५४ ॥
 नातः परतरं किञ्चिन्निगमागमयोरपि ॥
 तथापि निगमो वक्ति ह्यक्षरात् परतः परः ॥ ५५ ॥
 गोलोकवासिभगवानक्षरात्पर उच्यते ॥

तस्मादपि परः कोऽसौ क्षुतिभिर्गीयते सदा ॥ ५६ ॥

पाद्येऽपि गोलोकलीलातोऽस्याः लीलायाः परत्वं पठ्यते ।

(२) "लीलेयं" इ० पा०

त्रयेणैवोत्तरं प्रादुर्देवानां तदहर्निशम् ।
 संवत्सरस्तु द्वायनद्वयं देवि निगद्यते ।
 तच्छतं मानवानां च परमायुर्निरूपितम् ॥ २९ ॥
 दिव्यैर्द्वादशसाहस्रैर्वर्षाणां सुरवन्दिते ।
 कृतं त्रेता द्वापरश्च कलिश्चेति चतुर्युगाः ॥ ३० ॥
 चतुर्युगीसहस्रेण ब्रह्मणो दिनमुच्यते ।
 तावत्येव भवेद्वात्रिस्त्रिलोकी यत्र लीयते ॥ ३१ ॥
 ब्रह्मणो दिवसे जाता मनवस्तु चतुर्दश ।
 प्रतिमन्वन्तरे देवि युगानामेकसप्ततिः ॥ ३२ ॥
 प्रतिमन्वन्तरे देवि विष्णोरवतरणं भुवि ।
 इन्द्राद्या देवताश्चैव तथा सप्तर्षयश्च ये ॥ ३३ ॥
 मन्वन्तरविभेदेन भिन्ना एव भवन्ति हि ।
 स्वयम्भुवः स्वारोचिषोत्तमतामसरैवताः ॥ ३४ ॥
 चाक्षुषश्चेति मनवो व्यतिक्रान्ताः षडम्बिके ।
 वैवस्वतो मनुर्नाम सप्तमोऽथ प्रवर्तते ॥ ३५ ॥
 चतुर्युगी व्यतिक्रान्ता तस्याष्टाविंशति म्रिये ।
 अष्टाविंशतिके देवि कलौ लीलेयमागता ॥ ३६ ॥
 परार्द्धः प्रथमोऽतीतो द्वितीयस्तु प्रवर्तते ।
 तत्रापि प्रथमानन्दस्य नवमो मास उच्यते ॥ ३७ ॥
 दिनं तु षोडशं चैव यामस्तस्यद्वितीयकः ।
 मुहूर्त्तं तृतीयं देवि वर्णतेऽथ म्रियंवदे ॥ ३८ ॥
 एवं विधेरहोरात्रैर्ब्रह्मणो हि दिनं स्मृतम् ।
 पक्षमासविभेदेन यावत्संवत्सरः म्रिये ॥ ३९ ॥
 एवं संवत्सरस्ततं तदा स्याद्ब्रह्मणो कयः ।
 विष्णोर्नेत्रनिमेषेण यात्यायुर्ब्रह्मणोऽस्त्रिलम् ॥ ४० ॥
 तावान्निमेषमारभ्य कवक्षणविभेदतः ।

यावद्वर्षशतं विष्णोर्मदीयः स्यान्निमेषकः ॥ ४१ ॥
 मन्निमेषक्रमेणापि यावद्वर्षशतं भवेत् ।
 निमेषमात्रमीशस्य तन्निमेषक्रमेण च ॥ ४२ ॥
 शतवर्षं भवेद्यावत्तावच्छिन्ननिमेषकः ।
 तन्निमेषक्रमेणैव यावद्वर्षसहस्रकम् ॥ ४३ ॥
 अपाङ्गस्फुरणं तावत्स्वामिन्याः कुण्विभ्रमे ।
 तन्निमेषक्रमेणैव वर्षं द्वादशकं भवेत् ॥ ४४ ॥
 लीलावलोकनार्थाय भूयः कामो भवेत्तदा ।
 वर्षद्वादशकेऽतीते स्वामिन्याः सुरपूजिते ॥ ४५ ॥
 पौनःपौन्येन लीलायाः नित्याविर्भाव उच्यते ।
 अक्षरस्यैव हृदये यः कामांशोऽप्यधिष्ठितः ॥ ४६ ॥
 तत्संयोगादिदृष्टास्य स्वस्वकाले भवेद्धि सा ।
 एवं नित्येव सा लीला रसरूपा प्रियंवदे ॥ ४७ ॥
 संयोगविप्रलम्भारूपदलाभ्यां यानुवर्णिता ।
 रसो यदाविप्रलम्भदलं समधितिष्ठति ॥ ४८ ॥
 तदेवाविर्भवत्येषा लीलाच सुरपूजिते ।
 यदातु संयोगदलं समधिव्याप्य तिष्ठति ॥ ४९ ॥
 निजधाम्नि तदा लीला साक्षात्कुण्वकृता भवेत् ।
 यदा संयोगविक्षेपसन्धिं याति रसः प्रिये ॥ ५० ॥
 तदा प्रबोधसमयो निकटः कुण्वचेतसाम् ।
 गुरोः सत्सम्प्रदायेन शास्त्रार्थस्यानुरूपतः ॥ ५१ ॥
 वर्त्तितव्यं ततो भद्रे साधनैरात्मकबन्धये ।
 इत्येवं ते मया रूपातं यत्पृष्ठोऽहं सुलोचने ॥ ५२ ॥
 समाप्तेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ५३ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती
 संवादे पञ्चविंशत्तमं पटलम् ॥ २५ ॥

षड्विंशं पटलम् ॥ २६ ॥

पार्वत्युवाच ॥

महेश श्रोतुमिच्छामि साधनानां विनिर्णयम् ।

यस्य श्रवणमात्रेण सर्वं हि सफलं भवेत् ॥ १ ॥

श्रीशिव उवाच ॥

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि साधनस्य विनिर्णयम् ।

गुह्याद्गुह्यतरं साक्षान्नवाच्यं यस्य कस्यचित् ॥ २ ॥

तन्त्रार्थोऽयं रहस्यार्थो यस्तु वेदेषु गोपितः ।

ईश्वरात्तु मया लब्धः प्राप्तस्तेन सदाशिवत् ॥ ३ ॥

मञ्चे फलकमापन्नो लक्षयोजनविस्तृते ।

सदाशिवोऽशृणोदेतत्कूटस्थोपरिसंस्थया ॥ ४ ॥

इच्छाशक्त्या तु देवेशि वर्ण्यमानं मया रहः ।

तच्च ते गदितं साध्वि शृण्वतः परमप्युत ॥ ५ ॥

एकदा मे वितर्कोभूद्विजने स्मरतः प्रिये ।

अहमेवेश्वरो लोके मदन्यो वापि कश्चन ॥ ६ ॥

इति तर्कयता देवि समाधिर्हि मया धृतः ।

तस्मिन् युगसहस्राणि व्यतीयुः पञ्च सुन्दरि ॥ ७ ॥

(१) समाधिस्थेन देवेशि श्रुतमीश्वरभाषितम् ।

तच्छ्रुत्वा हृदयं देवि निर्विकल्पमभून्मम ॥ ८ ॥

तदामभृति देवेशि लीलामेनां रहःस्थितः ।

ध्यायामि ध्यानयोगेन निर्विकल्पेन चेतसा ॥ ९ ॥

समाधावीश्वरेणोक्तमिदं तन्त्रं यतो मम ।

तस्मान्माहेश्वरं तन्त्रमित्येवंख्यातिमागतम् ॥ १० ॥

चतुःषष्टीनि तन्त्राणि मयैवोक्तानि पार्वति ।

मोहोच्चाटवशीकारमारणार्थानि तानि तु ॥ ११ ॥
 सद्यःप्रत्ययहेतूनि नानामन्त्रमयानि च ।
 मोहनानि तु लोकस्य इन्द्रजालकलादिभिः ॥ १२ ॥
 तानि विस्तरतो देवि तवाग्रे कथितानि च ।
 न तेषु विद्यते किञ्चित्परमार्थं सुरेश्वरि ॥ १३ ॥
 मायिकं वर्णितं सर्वं (१) मायाजीवोपयोगिकम् ।
 इदं माहेश्वरं तन्त्रं समाधौ यच्छ्रुतं मया ॥ १४ ॥
 प्रबोधसाधनीभूतं प्रियाणामिति मे मतम् ।
 अन्य(२)येश्वरविज्ञानाग्नान्यदेतत्प्रयोजनम् ॥ १५ ॥
 वैष्णवान्यपि तन्त्राणि पञ्चरात्राभिधानि तु ।
 विष्णुप्रोक्तानि देवेशि पञ्चविंशतिसंख्यया ॥ १६ ॥
 ह्यशीर्षं तन्त्रमाद्यं तन्त्रं संमोहनं तथा ।
 वैष्णवं पौष्करं तन्त्रं महादं मार्गमाणवम् ॥ १७ ॥
 नारदीयं च श्रीवत्सं शाण्डिल्यं चेश्वरं तथा ।
 सत्योक्तं शौनके तन्त्रं वाशिष्ठं ज्ञानसागरम् ॥ १८ ॥
 स्वायम्भुवं कापिलं च तार्क्ष्यं नारायणीयकम् ।
 आत्रेयं (३) नारसिंहाख्यं आट्टाक्षं (४) च तथारुणम् ॥ १९ ॥
 वैहायसं तथा ज्ञानं विश्वोक्तं चेति सुन्दरि ।
 अत्यन्तस्त्रलितानाञ्च जनानां वेदमार्गतः ॥ २० ॥
 पञ्चरात्रादयो मार्गाः कालेनैवोपकारकाः ।
 बौद्धतन्त्राणि देवेशि वर्तन्ते सुबहून्पि ॥ २१ ॥
 तानि प्रोक्तानि सर्वाणि बौद्धरूपेण विष्णुना ।

(१) "मया" इ० पा० ।

(२) तन्महेश्वरविख्यातं 'तन्मयेश्वरविख्यातं' तन्ममेश्वर-
 विख्या वेत्यपि पाठः ।

(३) "नार सिंहाक्षं" इ० पा० ।

(४) "आट्टाक्षं" इ० पा० ।

न तत्र धर्मलेशोऽस्ति मोहनानि दुरात्मनाम् ॥ २२ ॥
अन्ते तु नरकायैव भविष्यन्ति न संशयः ।

पार्वत्युवाच ॥

किमर्थं देवदेवेन विष्णुना सत्त्वमूर्तिना ॥ २३ ॥
दयावतापि लोकस्य प्रतारणमहो कृतम् ।
निर्दोषे पुरुषे देव नानृतं स्यात्कदाचन ॥ २४ ॥
केन प्रयुक्तस्तु हरिर्मोहशास्त्रमरीरवत् ।
एतन्मे ब्रूहि सर्वज्ञ सन्देहविनिवृत्तय ॥ २५ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि कारणं मोहकल्पने ।
एकदा विधिविष्णु च स्वामिमानावृतान्तरी ॥ २६ ॥
नित्यं विवदमानौ तावन्योन्यं प्रातचक्रतुः ।
अहं ब्रह्मेति न भवानित्येवं पूर्णमानिनौ ॥ २७ ॥
क्रुद्धचित्तावुभौ देवि शेषतुस्तौ परस्परम् ।

ब्रह्मोवाच ॥

यस्मात्स्वप्नाववज्ञाय स्वात्मानं बहु मन्यसे ॥ २८ ॥
अपूज्यस्त्वं तु लोकेषु भविष्यसि न संशयः ।
इत्येवं दारुणं शापं निशम्य मधुसूदनः ॥ २९ ॥
क्रुद्धः शापं प्रतिददौ त्वमप्येवं भविष्यसि ।
अन्योन्यं शापमाश्राव्य भवितव्येन मोहितौ ॥ ३० ॥
मामेव शरणं यातौ परिम्लानमुखावुभौ ।
व्यवस्था तु कृता देवि मया शापस्य वै तयोः ॥ ३१ ॥
ब्रह्मणो यन्मया प्रोक्तं तत्ते वक्ष्यामि संश्रुणु ।
ब्रह्मस्रो वैष्णवं वाक्यमन्यथा भवति क्वचित् ॥ ३२ ॥
तस्मादपूज्यो लोकेषु भविष्यति भवान् किल ।
पञ्चायतनपूजायां न शापस्ते भविष्यति ॥ ३३ ॥

केवलं भवतः पूजाबाधकं शाप एव हि ।
 त्वमेकं वपुराधत्स्व शापस्य विषयं हरे ॥ ३४ ॥
 तत्रैवास्तु च ते शापः सस्वमूर्त्तौ न सर्वथा ।
 एवमुक्ते मया चोभौ ययतुः स्वस्य केतनम् ॥ ३५ ॥
 एतस्मिन्नन्तरे देवि देवासुरमहारणः ।
 बभूव तत्र समरे जिता देवैः सुरेतराः ॥ ३६ ॥
 जयोपायं प्रकुर्वाणास्तपस्तेषुर्महत्तरम् ।
 तपोविघ्नाय तान्देवो बौद्धरूपं स्वयं गतः ॥ ३७ ॥
 बौद्धतन्त्राणि निर्माय दैत्येभ्यः समदर्शयत् ।
 देहादन्यो न चात्मास्ति न मुक्तिर्मरणात्परा ॥ ३८ ॥
 न देवाः पितरः सन्ति मुधा वेदेन दर्शिताः ।
 स्ववृत्तये तु निगमः कल्पितो ब्राह्मणैरिह ॥ ३९ ॥
 सर्वथा न प्रमाणत्वे धार्यः स्यादसुरेश्वराः ।
 एवं तन्त्रेषु नैरात्म्यवादमुख्येषु मोहिताः ॥ ४० ॥
 असुराः समसज्जन्त बौद्धमायाहृताशयाः ।
 तदाप्रभृति तद्रूपं अपूज्यत्वं हरेर्ययौ ॥ ४१ ॥
 (१) बौद्धोपदेशस्य ग्रहो जातश्च परमेश्वरि ।
 तस्माच्चदुक्ततन्त्राणि नास्तिवादपराणि च ॥ ४२ ॥
 न ग्राह्याणि बुधैर्देवि धर्माधर्मविचारणे ।
 इदं माहेश्वरं तन्त्रं सर्वतन्त्रोत्तमोत्तमम् ॥ ४३ ॥
 सामरस्येच्छया शक्त्या यथाभूतार्थमीरितम् ।
 अक्षरस्यासनीभूतस्तमिशम्य सदाशिवः ॥ ४४ ॥
 प्रोक्तवानीश्वरायैतत् यथाश्रुतमनिन्दिते ।
 समाधावीश्वरः प्राह ममं देवि यथाश्रुतम् ॥ ४५ ॥
 मयापि च तव स्नेहादुच्यते नान्यथा प्रिये ।

त्वया तु गोपनीयं हि न वाच्यं यस्य कस्यचित् ॥ ४६ ॥
एतत्तन्त्रार्थविज्ञाने न सर्वे अधिकारिणः ।

पार्वत्युवाच ॥

अधिकारविहीनोपि यदि चात्र प्रवर्तते ॥ ४७ ॥
निःशङ्को निर्भयो भूत्वा प्रेमासक्तिसमन्वितः ।
नित्यानन्दं च पुरुषं विभाव्य स्वपतिं हृदि ॥ ४८ ॥
तदीयविरहज्वालाग्लपितां तनुमुत्सृजेत् ।
कां गतिं याति देवेश तन्मे साधु निरूपय ॥ ४९ ॥

शिव उवाच ॥

ब्रह्माभासमयः कश्चिद्यदि जीवः परिभ्रमन् ।
अनेकजन्मसंसिद्धपुण्यराशिभिरुर्जितैः ॥ ५० ॥
साधुसङ्गेन देवेशि यदिदं ज्ञानमाप्नुयात् ।
जितेन्द्रियो निर्विषयः प्रेमासक्तिसमन्वितः ॥ ५१ ॥
त्यजन् देहमवाप्नोति कुमार्यः प्रापुरेव यत् ।
न जले जलवत्तस्य लयो भवति चाक्षरे ॥ ५२ ॥
यदयं विरही जातो नित्यलीलाविहारिणि ।
न पश्यति तथा चापि नित्यलीलाविहारिणम् ॥ ५३ ॥
अक्षराभासमात्रत्वात् स्वस्यैव परमेश्वरि ।
तस्माद्वृन्दावने देवि (१) कूटस्थहृदयङ्गमे ॥ ५४ ॥
लीलामनुभवन् तिष्ठेत्पुनरागतिवर्जितः ।
इति ते निर्णयः प्रोक्तोऽनधिकारिणि सुन्दरि ॥ ५५ ॥
अतः परं च भजने निर्णयं वच्मि संश्रुणु ॥ ५६ ॥
इति माहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे षड्विंशं
पटलम् ॥ ३६ ॥

सप्तविंशं पटलम् ॥ २७ ॥

शिष उवाच ॥

निस्थानन्दविहागणां प्रियाणां परमेशितुः ।

स्वभर्तुर्भजनं देवि कर्त्तव्यं सर्वथैव हि ॥ १ ॥

भजनाङ्गं सदाचारः कर्त्तव्यं कर्मशुद्धये ।

न सिद्धाः सिद्धिमवाप्स्यन्ति सदाचारविवर्जिताः ॥ २ ॥

आचारहीनं न पुनन्ति वेदा आचारहीनं न तपः पुनाति ।

आचारहीनं न पुनन्ति तीर्थान्याचारहीनस्य च नैव सिद्धिः ॥ ३ ॥

आचारः प्रथमो धर्म आचारो हन्त्यलक्षणम् ।

आचारात्कृते शुद्धिं तस्मात्तं सततं चरेत् ॥ ४ ॥

अनाचारेण मालिन्यं बुद्धिः समधिगच्छति ।

लीलावधारणं नास्ति मलिने बुद्धिदर्पणे ॥ ५ ॥

आचारः कथितः सद्भिः सर्वधर्मेषु सर्वदा ।

आचाररहितो धर्मो ह्यधर्मत्वेन कल्प्यते ॥ ६ ॥

आचाररक्षणं तस्मात्कर्त्तव्यं सर्वथा प्रिये ।

आचारो द्विविधः प्रोक्तो बाह्याभ्यन्तर एव च ॥ ७ ॥

भावसंशुद्धिमेवैकमाचारं ह्यन्तरं विदुः ।

तत्सिद्धये देहसाध्यो बाह्यः शौचादिरूप्यते ॥ ८ ॥

साध्यो भावः साधनं तु देहशुद्ध्यादिकं प्रिये ।

तमाचारं प्रवक्ष्यामि येन संशुध्यते मनः ॥ ९ ॥

नाभाषेन्नावलोकेत मृणुयात् कथञ्चन ।

न स्पृशेन्मोपजिघ्रेत नाश्नीयाद्विमतं च यत् ॥ १० ॥

यदेश्वरगुणान्वक्तुमीहते वाक् विजृम्भिता ।

तदैनां विध्यते पाप्मा विद्धा विमतभाषिणी ॥ ११ ॥

यदेश्वरं मूर्त्तिमंतमालोकयितुमिच्छति ।

चक्षुस्तदा पाप्मविद्धं विमतं पश्यति प्रिये ॥ १२ ॥

यदेश्वरगुणान् श्रोतुमीहते श्रोत्रमिन्द्रियम् ।
 तदैव पाप्मना विद्धं जानीयाद्विमते च तत् ॥ १३ ॥
 यदा निवेदिताग्नेन नियमं रसनेहते ।
 तदैव पाप्मना विद्धा विमतं प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥
 पापरूपं विजानीयाद्विमताचरणं च तत् ।
 विमताचरणं पापमिन्द्रियमुपगच्छति ॥ १५ ॥
 निरावरणमेवैतद्व्यानाभ्यासः प्रपद्यते ।
 नियम्य चेन्द्रियाण्यादौ अभ्यासेन दृढीयसा ॥ १६ ॥
 यदा सर्वेन्द्रियाणां च नियमं कर्तुमक्षमः ।
 रसनेन्द्रियमेवैकं जेयं सर्वजिगीषया ॥ १७ ॥
 जिते रसे जितः कामः जिते (१) कामे जितेन्द्रियः ।
 जितजिहोपस्थरतेरसाध्ययं किं तु (२) विद्यते ॥ १८ ॥
 सिद्धक्षोर्ध्वक्षणः पूर्वं स्तनाद्धर्मो विनिर्गतः ।
 वृषरूपश्चतुर्वेदचतुःपादः शुभाकृतिः ॥ १९ ॥
 ज्ञानं वैराग्यमत्युग्रं यस्य शृङ्गद्वयं प्रिये ।
 सत्यं तपः कर्णयुगं दमो दानं तु चक्षुषी ॥ २० ॥
 लांगूलमस्य चैश्वर्यं रोमावलिः पुण्यसन्ततिः ।
 तेन स्पृष्टाः प्रजाः सर्वाः शुद्धसत्त्वा बभूविरे ॥ २१ ॥
 ज्ञानवैराग्यसम्पन्ना मोक्षमार्गपरायणाः ।
 तं दृष्ट्वा भगवान् ब्रह्मा पश्चात्पापमथासृजत् ॥ २२ ॥
 स पाप्मा महिषाकारस्तमोभूतः शरीरिषु ।
 अज्ञानं चाप्यनैश्वर्यमवैराग्यमधर्मकम् ॥ २३ ॥
 चत्वारस्तस्य वै पादा छलद्रोहौ (३) शृङ्गद्वयम् ।

(१) “जिततृष्णो” ६० पा० ।

(२) जु ।

(३) “श्रुतिद्वयम्” ६० पा० ।

क्रोधमोहौ कर्णयुगं कामलोभौ हि चक्षुषी ॥ २४ ॥
 मात्सर्यमुग्रलांगूलं ब्रह्महत्या शिरोऽस्य च ।
 सुरापानं च हृदयं कटिः स्यादुपपातकम् ॥ २५ ॥
 तेन स्पृष्टाः प्रजाः सर्वा नष्टसत्त्वा (१)मलीमसा ।
 ज्ञानवैराग्यरहिताः काम्यकर्मकृतश्रमाः ॥ २६ ॥
 आसुरेष्वेव भावेषु व्यसज्जन्त विमोहिताः ।
 तस्मात्तं तु परिज्ञाय देहेन्द्रियचरं प्रिये ॥ २७ ॥
 स्वाचारमाचरेत्प्राज्ञो यथा स्यादुज्ज्वलात्मधीः ।
 उज्ज्वलत्वं तदा बुद्धेः समं पश्यति वै यया ॥ २८ ॥
 सुखेषु विद्यमानेषु दुःखशोकभयादिकम् ।
 पश्यन् विरमते तेषु शुद्धत्वं च तदा धियः ॥ २९ ॥
 न व्यथेन्निदया चित्तं हर्षते न च संस्तुवैः ।
 उदासीनोरिमित्रेषु साम्यं बुद्धिस्तदोज्ज्वला ॥ ३० ॥
 अलोलुपत्वमास्तिक्यं मुमुक्षुत्वं गभीरता ।
 मसादः स्वात्मना सौख्यं लोकसङ्गनिवर्त्तनम् ॥ ३१ ॥
 एकान्तसेवाभिरुचिर्दम्भमानविवर्जनम् ।
 एतानि यत्र जायन्ते तस्य बुद्धिः समुज्ज्वला ॥ ३२ ॥
 आचारसेवनस्येह बुद्धिशुद्धिः परं फलम् ।
 शुद्धायां च ततो बुद्धौ लीलाध्यानेऽर्हतां व्रजेत् ॥ ३३ ॥
 शास्त्रदुष्टं भावदुष्टं लोकदुष्टमथापि वा ।
 वर्जयेन्मतिमान्देवि सत्त्वशुद्धिविधित्तया ॥ ३४ ॥
 गुणशौचं पादशौचं हस्तशौचं महेश्वरि ।
 मुखशौचं चतुर्थं च कुर्यात्सर्वत्र सर्वदा ॥ ३५ ॥
 उच्छिष्टो न स्पृशेत् कापि सेवाद्रव्याणि श्याम्भवि ।
 प्रणम्य प्रविशेत्स्थानं निर्गच्छेच्च प्रणम्य च ॥ ३६ ॥

निष्ठीवनं प्रलापं च अधोवायुविसर्जनम् ।
 औदासीन्यं भयं क्रोधं न कुर्यात्तत्र संस्थितः ॥ ३७ ॥
 यथावर्णं यथा ज्ञानं यथाज्येष्ठं कनिष्ठकम् ।
 तथैवोपविशेत्तत्र रागद्वेषविवर्जितः ॥ ३८ ॥
 न निन्देन्मनसा वाचा कुमारीं ब्राह्मणं गुरुम् ।
 दया भूतेषु कर्तव्या न हिंस्यात्कमपि मिये ॥ ३९ ॥
 सर्वं सहेत परुषं देहानित्यत्वभावनात् ।
 देहगेहकलत्राप्तमित्रद्वेषिणसम्पदः ॥ ४० ॥
 स्वप्नविद्युन्निभाः पश्येन्नात्मानं तत्र सज्जयेत् ।
 असदासक्तिवशतः संसारो न निवर्त्तते ॥ ४१ ॥
 दानं दमो दया चेति न त्याज्यं सर्वथा त्रयम् ।
 असत्यं न वदेद्वाक्यं वाचोपि मरणं हि तत् ॥ ४२ ॥
 मृता वाक् नहि योग्या स्याद्गुणालापे परेशितुः ।
 न परस्त्रीमुखे कापि दृष्टिं भोगेच्छया क्षिपेत् ॥ ४३ ॥
 स्वस्मिन् स्त्रीभावानानश्येत्तस्मात्पातकमेव तत् ।
 निर्विकाराणीन्द्रियाणि जातमात्रक्षिप्तोर्धया ॥ ४४ ॥
 ललनावृन्दमध्यस्थस्यापि चेतोद्विधानहि ।
 सखीभावः स्थिरस्तस्य विशुद्धश्च प्रियंवदे ॥ ४५ ॥
 विशुद्धस्त्रीस्वभावा ये दृश्यन्ते पुरुषा अपि ।
 निश्चयादवगन्तव्या प्रिया भगवतो हि ते ॥ ४६ ॥
 स्त्रीकुष्ठान् समयभ्रष्टान् यावनाविमुखान् शठान् ।
 नास्तिकान् दुर्नयान्दुष्टान्पर स्त्रीगमनोत्सुकान् ॥ ४७ ॥
 विरोधिनः क्रूरचित्तान् श्रद्धाप्रेमविवर्जितान् ।
 असदालापकान्देवि न पक्स्यामुपवेशयेत् ॥ ४८ ॥
 न पिबेत्तत्र पानीयमेकपात्रेण कर्हिचित् ।
 ग्रादुकावसनंशय्याशयनासनसंस्थितिम् ॥ ४९ ॥

न कुर्यादेव तैः साकं दोषावेशोन्यथा भवेत् ।
 अदृष्टपुरुषैर्देवि देशान्तरनिवासिभिः ॥ ५० ॥
 इन्द्रियार्थरतैर्दम्भच्छलेनापि समागतैः ।
 न स्थितिः सह कर्त्तव्या परानन्दोत्सवे प्रिये ॥ ५१ ॥
 अस्नातोऽधौतपादो वा क्षणाचारो भयाकुलः ।
 अधौतवसनो वापि नोत्सवं प्रविशेत्कचित् ॥ ५२ ॥
 उत्सवेगुणगानादि कुर्यात्कुष्णकथाः शुभाः ।
 न लौकिकीं कथां कुर्याद्विवदेन परस्परम् ॥ ५३ ॥
 न मर्माणि वदेद्देवि न चोपद्रवमाचरेत् ।
 परस्परं तु देवेशि स्वात्म्यैक्यं भावयेद्विधा ॥ ५४ ॥
 रसावेशस्तदाभूयान्निर्विकारा यदा स्थितिः ।
 तस्मात्तत्प्रवर्णं चेतः प्रकुर्वीत महोत्सवे ॥ ५५ ॥
 ध्यायन्ति केचन निमीलितपक्ष्मभारा
 गर्जन्ति हेतिपरिलब्धगुरुप्रमाणाः ।
 नृत्यन्ति तद्वसविकीनमनोरथार्था
 भक्त्या द्रवन्त इव दृक्मलैर्गलज्जिः ॥ ५६ ॥
 तद्व्यानदृष्टपददृष्टधियः प्रसन्नाः
 स्वानन्दसागरसमुच्छलदच्छभावाः ।
 रोमाश्चक्रञ्चुकविचित्रतनुप्रदैशा
 जानन्ति नेदमखिलं च विभिन्नलिङ्गाः ॥ ५७ ॥
 यज्जातमुत्सवे किञ्चित् वृत्तान्तं साध्वसाधु वा ।
 हृदयाद्विस्मृतमिव बहिर्नैव प्रकाशयेत् ॥ ५८ ॥
 यथावर्णविभेदेन स्वीकुर्याच्च निवेदितम् ।
 पृथगासनपात्राणि कारयेत् सुरवन्दिते ॥ ५९ ॥
 परस्परं प्रणमेदेवं कुर्यान्महोत्सवोत्सवम् ।
 स्वपुत्रस्त्रीजन्मादिने गुरोर्जन्मविपर्यये ॥ ६० ॥

मङ्गले सम्पदाधिक्ये लाभे भक्तसमागमे ।
 व्यतीपाते तथाष्टम्यामेकादश्यां च संक्रमे ॥ ६१ ॥
 पुष्याके चैव हस्ताके ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।
 कृष्णजन्माह देवेशि राघाजन्मदिने तथा ॥ ६२ ॥
 अवतारदिनेऽप्येवं विष्णोरमिततेजसः ।
 चैत्रे शुक्लस्य पञ्चम्यां भगवान्मीनरूपपृक् ॥ ६३ ॥
 ज्येष्ठे शुक्ले द्वादश्यां ततः कूर्मस्वरूपपृक् ।
 चैत्रे कृष्णनवम्यां तु हरिर्वाराहरूपपृक् ॥ ६४ ॥
 वैशाखे शुक्लपक्षे तु चतुर्दश्यां दिनक्षये ।
 प्रादुर्बभूव नृहरिर्मत्तारक्षार्यमुद्धृतः ॥ ६५ ॥
 वैशाखे शुक्लपक्षे तु तृतीयायां गिरीन्द्रजे ।
 जमदग्निमुतो रामो रेणुकायामजीजनत् ॥ ६६ ॥
 मासि भाद्रपदे देवि शुक्ले चैकादशी तिथिः ।
 अदित्यां कश्यपाज्जातो वामनः सुरकार्यकुत्र ॥ ६७ ॥
 चैत्रे शुक्लनवम्यां तु रामो दशरथात्मजः ।
 रावणस्य वधार्थाय कौशल्यायां परः पुमान् ॥ ६८ ॥
 श्रावणे बहुले पक्षे अष्टम्यां च महानिधि ।
 कृष्णः प्रादुरभूदेवि सुरकार्यचिकीर्षया ॥ ६९ ॥
 नभसे तु द्वितीयायां बलभद्रोऽभवद्धरिः ।
 पौषशुक्ले तु सप्तम्यां बौद्धः प्रादुर्भविष्यति ॥ ७० ॥
 माघशुक्लतृतीयायां बल्की प्रादुर्भविष्यति ।
 एतेष्वन्येषु पुण्येषु दिवसेषु विशेष्टतः ॥ ७१ ॥
 प्रकुर्यादुत्सवं देवि वित्तश्राव्यविवर्जितः ।
 नोत्सवो भक्ष्यभोज्याद्यैर्न पुष्परचनादिभिः ॥ ७२ ॥
 रसावेशो भवेद्यत्र तमाहुः परमोत्सवम् ।
 निर्विकारं भवेच्चित्तं भगवज्ज्ञानगोचरम् ॥ ७३ ॥

(१) प्रेमैकरसिकं शुद्धं तत्रावेशो भवेद्भुवम् ।
 उत्सवे देवदेवेशि त्रिविधैव जनसङ्गमः ॥ ७४ ॥
 प्रियाणां वासनाश्चैको देवसर्गो द्वितीयकः ।
 तृतीयो गौतमैः शप्ता ये च वैढालिनः स्मृताः ॥ ७५ ॥
 वासनासु रसावेशः शुद्धो नैवात्र संशयः ।
 देवेषु देवतावेशो भगवत्प्रेमवत्स्वपि ॥ ७६ ॥
 प्रेमहीना दुराचाराः परस्त्रीघनलम्पटाः ।
 पिशुनाः वञ्चकाः क्रूराः कुटिलाः पापचारिणः ॥ ७७ ॥
 आचाररहिता दुष्टा निर्लज्जाः कलहोत्सुकाः ।
 आसुरं भावमापन्ना वेदशास्त्रार्थनिन्दकाः ॥ ७८ ॥
 ते वै वैढालिनो देवि ह्यधिकारविवर्जिताः ।
 असुरावेशिणस्ते तु मयोक्तमवधार्यताम् ॥ ७९ ॥
 जानीयाच्चतुर्दशैश्च तत्तत्तुष्टानुरूपतः ।
 इत्येतान् त्रिविधान् ज्ञात्वा महोत्सवगतान् शिवे ॥ ८० ॥
 व्यवहार्यं यथा योग्यं सङ्करो न भवेद्यथा ।
 यथायोग्यं यथाकालं यथाद्रव्यं यथोचितम् ॥ ८१ ॥
 तथा कुर्यान्महेशानि ह्यन्यथा पतितो भवेत् ।
 इति तेऽभिहितं देवि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ८२ ॥
 तदहं ते प्रवक्ष्यामि सुगुह्यमपि विस्तरात् ॥ ८३ ॥

इति माहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
 सप्तविंशं पटलम् ॥ २७ ॥

अष्टाविंशं पटलम् ॥ २६ ॥

पार्वत्युवाच ॥

पुनर्ब्रूहि महादेव यथा स्याज्जनोदयः ।

कं वा गुरुमुपासीत कथं ज्ञानोदयो भवेत् ॥ १ ॥

शिव उवाच ॥

साधु पृष्ठं त्वया भद्रे प्रवक्ष्यामि यथातथम् ।

गोपनीयं प्रयत्नेन दर्शयेमैव कस्यचित् ॥ २ ॥

मायाग्रस्तमिदं विश्वं नानादुःखभयातुरम् ।

अनित्यभवसन्तापपरितप्तं समन्ततः ॥ ३ ॥

कालदण्डभुजङ्गेन ग्रस्तमानमहर्निशम् ।

दृष्ट्वा विरक्तः सततं स्वात्मनः शिवहेतवे ॥ ४ ॥

सद्गुरोः शरणं यायात् शुद्धभावेन भामिनि ।

गुरवो बहवः सन्ति दीपवन् गृहे गृहे ॥ ५ ॥

दुर्लभा गुरवो देवि सूर्यवत्सर्वदीपकाः ।

गुरवो बहवः सन्ति शिष्यविज्ञापहारकाः ॥ ६ ॥

विरला गुरवो देवि शिष्यहृत्तापहारकाः ।

शुद्धान्वयः शुद्धचेताः शुद्धवेशाः शुभाकृतिः ॥ ७ ॥

शुभवादी शुभाचारः शुद्धभावः शुचिः स्वयम् ।

वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञो लोकसङ्गविवर्जितः ॥ ८ ॥

अकोलुषः सुशीलश्च दयादाक्षिण्यसंयुतः ।

त्यागी विरागी गुणवान् गुणज्ञः शिष्यवत्सलः ॥ ९ ॥

येन केनापि सन्तुष्टः शरण्यः क्रोधवर्जितः ।

स्वसिद्धान्तार्थतत्त्वज्ञो मितवाक् लोकवल्लभः ॥ १० ॥

पवित्रः संशयच्छेत्ता कृष्णप्रेमपरिप्लुतः ।

एवं विधं गुरुं ज्ञात्वा कृपापीयूषवर्षिणम् ॥ ११ ॥

फलपुष्पादिहस्तश्च गच्छेदभिमुखं गुरोः ।

गुरोर्मान्दिरमासाद्य नत्वा तद्देहलीं मिये ॥ १२ ॥
 आह्वया सद्गुरोर्देवि दक्षपाद पुरःसरम् ।
 प्रविश्य तद्गृहं साक्षाद्दण्डवत्प्रणमेष्व (१) तम् ॥ १३ ॥
 भो नायकरुणासिन्धो संसारार्णवतारक ।
 भ्रान्तं संसारगहने ननतापापसमाकुले ॥ १४ ॥
 अत्यन्तदीनहृदयं सर्वसाधनवर्जितम् ।
 अज्ञानपङ्कनिर्ममं मामुद्धर दयानिधे ॥ १५ ॥
 अहं त्वां शरणं प्राप्तः शरण्यस्त्वं दयानिधिः ।
 अविलम्बेन संसारविच्छेदं कुरु मे प्रभो ॥ १६ ॥
 एवं सम्प्रार्थितः सोऽथ गुरुनाथः कृपानिधिः ।
 पूर्वं परीक्षितं विप्रं वर्षेणैकेन मुन्दरि ॥ १७ ॥
 वर्षाभ्यां क्षत्रियं देवि वैश्यं संवत्सरैस्त्रिभिः ।
 चतुर्भिर्वत्सरैः शूद्रं बोधयेद्विरहातुरं ॥ १८ ॥
 यदि चेद्दासनाजीवस्तदा बोध्यश्च सर्वथा ।
 स्वामिकश्चेत्तदा राज्यः अधिकारविपर्ययात् ॥ १९ ॥
 परीक्षा लक्षणैर्देवि पुरामोक्ता मयानघे ।
 अपरीक्षितजीवाय वितरेद्यदि बोधनम् ॥ २० ॥
 न गुरुं तं विजानीयात् वासनापि न सा भवेत् ।
 शिष्येभ्यो धनमादाय सुखीत्यामिति यस्य भीः ॥ २१ ॥
 न गुरुं तं विजानीयात् केवलं धूर्त एव सः ।
 वनाहारार्जवे युक्ता दाम्भिका वेषधारिणः ॥ २२ ॥
 आमयन्ति जनान् सर्वान् ज्ञानिवत्प्रियदर्शनाः ।
 शिष्येणापि गुरुर्देवि परीक्ष्यः सर्वथैव हि ॥ २३ ॥
 यद्यज्ञानवशात् शिष्यो गुरुं लक्षणवर्जितम् ।
 जानीयात्तत्क्षणं त्यक्त्वा गुरुमन्यं समाश्रयेत् ॥ २४ ॥

गन्धलुब्धो यथा भृङ्गः पुष्पात्पुष्पान्तरं व्रजेत् ।
 ज्ञानलुब्धस्तथा शिष्यो गुरोर्गुर्वन्तरं व्रजेत् ॥ २५ ॥
 त्यजेन्मित्रमर्ममित्रं नारीं च व्यभिचारिणीम् ।
 अहन्तादुष्टसम्बन्धं ज्ञानहीनं गुरुं त्यजेत् ॥ २६ ॥
 नदत्तु पञ्चबाधेषु ब्राह्मणेषु पठत्तु च ।
 गायन्तीषु तथा स्त्रीषु शिष्यं सम्बोधयेद्गुरुः ॥ २७ ॥
 आदौ शिष्यस्य देहं तु बोधयेन्निपुणो गुरुः ।
 असंस्कृतशरीरस्तु न योग्यः स्यात्कथंचन ॥ २८ ॥
 कृतज्ञानं समाहूय मुखाग्रे स्थापयेच्च तम् ।
 शुभासनश्चेतवस्त्रवसानं मलयजितम् ॥ २९ ॥
 बोधयेत्तद्बृहदाम्भोजे प्रदीपकलिकाकृतिः ।
 आत्मचैतन्यमीशानि तच्च स्वात्मनि योजयेत् ॥ ३० ॥
 ततोऽस्य पदयुगले भुवनानि चतुर्दश ।
 किङ्गप्रदेशेऽस्य भूतानि चिन्तयेत्परमेश्वरि ॥ ३१ ॥
 अवशिष्टानि तत्त्वानि चिन्तयेद्बृहदयाम्बुजे ।
 कण्ठदेशे नादविन्दुगुणांश्च परिचिन्तयेत् ॥ ३२ ॥
 ब्रह्मरन्ध्रे परं ब्रह्म पुरुषं प्रकृतीश्वरं ।
 एवं संचिन्त्य देवेशि जुहुयात्तान्यनुक्रमात् ॥ ३३ ॥
 जुहुयात्किङ्गदेशेऽस्य भुवनानि चतुर्दश ।
 किङ्गदेशस्थभूतानि हृदितत्त्वेषु होमयेत् ॥ ३४ ॥
 (१) हृदयस्थानि तत्त्वानि बिन्दुनादे च शर्पयेत् ।
 ब्रह्मरन्ध्रे चित्ते देवि परब्रह्माणि निष्कले ॥ ३५ ॥
 नादविन्दुगुणान्हुत्वा प्रपञ्चं विषयं स्मरेत् ।
 निष्प्रपञ्चं तदा शिष्यं बोधयेत्परमेश्वरि ॥ ३६ ॥
 न वर्णेषु तदा कथितं ब्राह्मणसत्रियादिषु ।

न देवोसि न गन्धर्वो नासुरः पन्नगोपि वा ॥ ३७ ॥
 न त्वं देहो न त्वद्देहो नेन्द्रियाणि तथा मनः ।
 न च प्राणो न बुद्धिस्त्वं नाहङ्कारो भवान्ततः ॥ ३८ ॥
 क्षरः सर्वप्रपञ्चोयमक्षरे प्रतिबिम्बितः ।
 अक्षरस्य दिदृक्षाभूद्वस्त्रलीलाबलोकने ॥ ३९ ॥
 तत्प्रियाया अभवत्कामोऽक्षरलीलानिरीक्षणे ।
 तत इच्छा समुद्भूता ब्रह्मण्यज्ञानमसृजत् ॥ ४० ॥
 मोहाण्डं प्रविशन् साक्षी ददर्श स्वप्नं जगत् ।
 तत्र वृन्दावने रासलीलायां रमिता प्रियाः ॥ ४१ ॥
 अन्तर्हिते प्रिये कृष्णे दुःखाद्दुःखतरं गताः ।
 कालमायान्धकारोऽस्मिन् भ्रान्तासि बहुधा मुधा ॥ ४२ ॥
 श्रीकृष्णस्य प्रिया चासि पूर्णस्य परमात्मनः ।
 उद्बुध्य स्वप्नतश्चित्ते प्रियाभारं निजंश्रय ॥ ४३ ॥
 (१) तिरोभूय च शनकैर्मायादेहमनिष्टितम् ।
 क्षरं चैवाक्षरं हित्वा स्वपतिं पुनरेष्यसि ॥ ४४ ॥
 (२) प्रबोध्यैवं गुरुतास्मिन् चैतन्यं परमेश्वरि ।

(१) तिरोभवित्री शनकैर्मायादेहमिष्यपि पाठः ।

(२) कवचिस्तुस्तके ४४-४५ श्लोकयोर्मध्येपते श्लोका अप्यु-
 पलभ्यन्ते—

“ब्रह्मानन्दरसज्ञानां ब्रह्मज्ञानवतां सताम् ।
 पदति ब्रह्मसुखीनां वक्ष्यामि शृणु सुन्दरि ॥ ४५ ॥
 गोत्रमुक्तं चिदानन्दं ब्रह्मानन्दो हि सद्गुरुः ।
 शिखा ज्ञानमयो प्रोक्ता सूत्रमन्तरूपकम् ॥ ४६ ॥
 किशोरी परमेष्ठा च सेवनं पौख्योत्तमम् ।
 पातिव्रत्यमनन्यत्वं साधनं समुदाहृतम् ॥ ४७ ॥
 वृन्दावनं नित्यमुक्तं विलाससुखसङ्गकम् ।
 जाप्यं च युगलं नाम तारतम्यो (मो) मनुः स्मृतः ॥ ४८ ॥
 ब्रह्मविद्या परा देवी देवो ब्रह्म सनातनम् ।

दिव्यदृष्ट्यावलोकनेन स्थापयेत्पुनरेव तत् ॥ ४५ ॥
 ब्रह्मरन्ध्रपथा तस्मिन् चावतीर्णं इति स्मरन् ।
 कण्ठदेशे नादबिन्दू स्थापयेच्च ततः परम् ॥ ४६ ॥
 तत्त्वानि हृदयाम्भोजे लिङ्गे भूतानि पञ्च च ।
 ततः पादप्रदेशे तु स्थापयेद्भुवननावलिम् ॥ ४७ ॥
 एवं विराजं संस्कृत्य ततो मन्त्रं समादिशेत् ।
 मन्त्रोपदेशतः पूर्वं गुहं सम्पूजयेत्प्रिये ॥ ४८ ॥
 सर्वस्वदक्षिणां दत्त्वा कृतकृत्यो भवेद्दि सः ।
 तदर्द्धं वा तदर्धं वा तदर्द्धार्द्धमथापि वा ॥ ४९ ॥
 सन्तोषयेद्गुहं भक्त्या धनधान्याम्बरादिभिः ।
 अन्येभ्योऽपि यथाशक्ति भूषावस्त्रादिकं ददेत् ॥ ५० ॥
 साष्टाङ्गं च ततो देवि दण्डवत्पतितो भुवि ।
 प्रणमेद्गुरुमात्मीयं गुरुस्तथापयेच्च तम् ॥ ५१ ॥
 उपवेश्य पुनः पार्श्वे लीलाभेदान् समादिशेत् ।
 लीलाभेदा गुरुमुखाद्बोद्धव्या एव सुन्दरि ॥ ५२ ॥

शाला गोलोक इत्युक्तो द्वारमूर्ध्वमुदाहृतम् ॥ ४३ ॥
 (१) स्वसंवेदः समादिष्टः फलं नित्यविहारकम् ।
 दिव्यब्रह्मपुरं धाम परात्परमुदाहृतम् ॥ ५० ॥
 साद्गुरोर्भरणं क्षेत्रं सर्वशुद्धिकरं परम् ।
 यमुनासङ्गकं तीर्थं मननं प्रेमलक्षणम् ॥ ५१ ॥
 श्रीमद्भागवतं प्रोक्तं भवणं सारमद्भुतम् ।
 ऋषिः प्रोक्तो महाविष्णुर्ज्ञानं जाग्रत्स्वरूपकम् ॥ ५२ ॥
 ज्ञानन्दाख्यं कुलं प्राप्तं नित्ये धाम्नि प्रकीर्तितम् ।
 सम्प्रदायश्चिदानन्दो निजानन्दैः प्रकाशितः ॥ ५३ ॥
 एवं पद्धतिराख्याता पुरुषोत्तमसङ्गिका ।
 वर्तितव्यं ततो भद्रे साधनैरात्मलब्धये ॥ ५४ ॥

(१) स्वसंवेदः, स्वप्नो वेदः, इत्यपि पाठः । 'स्वसंवेदः' इत्यपि
 कश्चित् ।

ततो रहो रहश्चैव संस्थितो भावयेच्च तान् ।
 प्रियाभावो यदा बुद्धेः कृतकृत्यो भवेत्तदा ॥ ५३ ॥
 इति तेऽभिहितं देवि गोप्याद्गोप्यतरं च यत् ।
 समासेन महादेवि भूयः किं श्रोतुमिच्छसि ॥ ५४ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
 अष्टाविंशतितमं पटलम् ॥ २८ ॥

एकोनत्रिंशं पटलम् ॥ २६ ॥

पार्वत्युवाच ॥

ब्रूहि तं च महेशान मन्त्रराजं महेश्वर ।
 यस्य श्रवणमात्रेण सर्वमन्त्रफलं भवेत् ॥ १ ॥
 श्रीमहादेव उवाच ॥
 देवेशि मन्त्रराजोयं भाति गोप्यतरो महान् ।
 पातकानि प्रलीयन्ते सकृद्यस्य जपादपि ॥ २ ॥
 सप्तकोटिमहामन्त्रास्तवाग्रे कथिता मया ।
 तेषु श्रीकृष्णमन्त्राश्च बहवः कीर्तितास्तव ॥ ३ ॥
 रासलीलाप्रविष्टस्य(१) पुरा गोपालरूपिणः ।
 प्रोक्ता मन्त्रा महेशानि तत्रायं गोपितो मया ॥ ४ ॥
 रहस्यस्वान्मया नोक्तः पुनस्तं परिपृच्छसि ।
 त्वयापि गोपितव्योयं न देयः स्यात्कथञ्चन ॥ ५ ॥
 लेखयित्वा ददेन्मन्त्रं न वाचोपदिशेत्प्रिये ।
 ब्रह्महत्यासहस्राणां दत्त्वा पापमवाप्नुयात् ॥ ६ ॥
 निर्धारत्वे वासनाया यदि प्रेमोद्गमो भवेत् ।
 तदैवोपदिशेद्देवि ह्यन्यथा कृष्णघातकः ॥ ७ ॥

विधिः सर्वोपि कर्त्तव्यो मन्त्रदानं विना मिये ।
 ततः (१) परीक्षिते काले योगत्वे मन्त्रमादिशेत् ॥ ८ ॥
 शृणु मन्त्रं प्रवक्ष्यामि सावधानेन चेतसा ।
 स्वर (२) आद्यश्चतुर्थश्च आकाशस्तदनन्तरम् ॥ ९ ॥
 वायुबीजं ततः पश्चात् अग्निबीजमतः परम् ।
 ततो वरुणबीजश्च भूबीजं स्यात्ततः परम् ॥ १० ॥
 श्रीकृष्ण परमानन्द ते प्रियास्मीति वै वदेत् ।
 मामङ्गीकुर्विति चोक्ता दर्शयेति द्वयं वदेत् ॥ ११ ॥
 प्रबोधयेति द्वितीयं मोहेति च ततो वदेत् ।
 मयाकुरुद्वयं चोक्ता नमोऽतोऽयं महामनुः ॥ १२ ॥
 एकोनैकोनपञ्चाशद्वर्णैः सङ्घटितः प्रिये ।
 आद्यबीजं महेशानि परमात्माक्षरः प्रभुः ॥ १३ ॥
 तस्मात्सृष्टिर्वर्णमयी हकारान्ताविजृम्भिता ।
 प्रतिलोमलयं तस्याः स एव परिशिष्यते ॥ १४ ॥
 अनन्तत्वादात्मतत्त्वाद्यापकत्वान्महेश्वरि ।
 न तस्यास्ति लयः कापि वर्णानामात्मनः प्रिये ॥ १५ ॥
 स्वरश्चतुर्थस्तन्माया दृष्टुर्पर्यङ्कुरतां गता ।
 ततो ज्ञानहरा देवि जाता सा विश्वमोहिनी ॥ १६ ॥
 मध्यबिन्दुसमायोगाच्छून्यरूपा हि साभवत् ।
 शून्यस्वेधस्तना रेखा जगदङ्कुररूपिणी ॥ १७ ॥
 अर्द्धबिन्दुसमायोगाद्योगमायात्मिका हि सा ।
 एवं त्रितययोगेन ज्ञेयं तस्या गुणत्रयम् ॥ १८ ॥
 प्रतिबिम्बवदाभासं (३) निर्मले परमात्मनि ।

(१) 'परिणते' इ० पा० ।

(२) आद्यः स्वरोऽकारः, चतुर्थश्च दीर्घ इकारोऽर्धमात्रबिन्दु-
योगेन, आकाशो हमिति व्योमबीजं ।

(३) 'भातं' इ० पा० ।

यदा समरसाकारा विश्वयोनिस्तदा हि सा ॥ १९ ॥
 कोणत्रयसमायोगा ब्रह्मादित्रितयात्मिका ।
 लोकत्रयात्मिका चैव तथा वेदत्रयात्मिका ॥ २० ॥
 इच्छाज्ञानक्रियात्मा च कालत्रितयरूपिणी ।
 अग्निसोमार्करूपा(१) च सर्वत्रितयरूपिणी ॥ २१ ॥
 अधोमुखा हि सा ज्ञेयावतन्ती परमात्मनः ।
 यदा चोर्ध्वमुखी भूयाद्द्विज्वालेव सा लये ॥ २२ ॥
 शून्यत्वेऽधस्तना रेखा जगदङ्कुररूपिणी ।
 तदेव च महत्तत्त्वमित्याहुस्तन्त्रवादिनः ॥ २३ ॥
 अहङ्कारस्तु रेखान्तस्तद्गुणोपाधिसङ्गतः ।
 त्रिविधः स तु विज्ञेयस्तस्माद्भूतानि जज्ञिरे ॥ २४ ॥
 तद्वाचकान्यक्षराणि हकारादीनि पञ्च च ।
 पुरतस्तानि दृश्यन्ते मन्त्रराजे महेश्वरि ॥ २५ ॥
 आकाशस्तु हकारस्यो देवता तु सदाशिवः ।
 गुणः शब्दस्तथा श्रोत्रं श्रोतव्या दिक् च सुन्दरि ॥ २६ ॥
 यकारे देवदेवेशि वायुरीश्वर एव च ।
 स्पर्शस्त्वगिन्द्रियं देवि स्पृष्टव्यं च महीरुहम् ॥ २७ ॥
 रकारेऽग्निरहं देवि रूपं चक्षू रविस्तथा ।
 दृष्टव्यं चेति विज्ञेयं मञ्जुषामणिवत्तथा ॥ २८ ॥
 वकारे सलिलं बिष्णु रसश्च रसनेन्द्रियम् ।
 रसितव्यं च वरुणो देवता चेति संस्थिता ॥ २९ ॥
 लकारे पृथिवीतत्वं ब्रह्मा गन्धश्च नासिका ।
 घ्रातव्यमग्नौ देवि देवता चेति संस्थिता ॥ ३० ॥
 इत्येवं पञ्चभूतानां बीजकार्यं तदीश्वरि(२) ।

(१) 'अग्निसोमार्क' इ० पा० ।

(२) 'बीजोऽयं कार्यमोश्वरि' इ० पा० ।

सदृशं (१)कथितं ते च यदाहुः क्षरसंज्ञया ॥ ३१ ॥
 अकारः परमं ब्रह्म कूटस्थं व्यापकं ध्रुवम् ।
 अनुत्तरं निर्विशेषं चिदंशस्तेन कथ्यते ॥ ३२ ॥
 अक्षरातीतरूपोऽसौ शेषवर्णैर्मनुस्मृतः ।
 तस्मादहो सच्चिदानन्दरूपोयं मन्त्रनायकः ॥ ३३ ॥
 मननं विश्वविज्ञानं त्राणं संसारसङ्कटात् ।
 यतः करोति संसिद्धो मन्त्र इत्युच्यते म्रिये ॥ ३४ ॥
 मन्त्रचूडामणिं ज्ञात्वा मुच्यते सर्वसंशयात् ।
 विज्ञाते मन्त्रराजन्ये ज्ञातव्यं नावशिष्यते ॥ ३५ ॥
 शब्दं वपुः परानन्दवपुषः परमेश्वरि ।
 मन्त्रचूडामणिरयं मया ते परिकीर्तितः ॥ ३६ ॥
 अकथ्यः पारमाथ्येन तथापि कथितस्तव ।
 गोपनीयः प्रयत्नेन जननीं जारगर्भवत् ॥ ३७ ॥
 पश्यन्ति ये शठधियो वर्णबुध्या महामनुम् ।
 ते यान्ति नरकान् सर्वे यावदाभूतसंश्लवः ॥ ३८ ॥
 पुरुषं मन्त्रजप्तारं ये पश्यन्ति नराधमाः ।
 तेषां पापानि नश्यन्ति ब्रह्महत्यादिकान्यापि ॥ ३९ ॥
 कोटिकल्पेषु पापिष्ठा नित्यं पापपरायणाः ॥
 तेपि शुध्यन्ति सम्पर्कान्मन्त्रजप्तुर्न संशयः ॥ ४० ॥
 लब्धे चिन्तामणौ देवि किमन्यैर्धनसञ्चयैः ।
 तथा लब्धे मन्त्रराजे किमन्यैः साधनैर्भवेत् ॥ ४१ ॥
 एतन्मन्त्रार्थविज्ञानं मन्त्रसिद्धान्तसूचकं ।
 यो नित्यं भावयेच्चित्ते वासना तस्य शुध्यति ॥ ४२ ॥
 विहाय मायामालिन्यं देहेन्द्रियनिबन्धनम् ।
 वासना सम्मुखीभूयाद्विवेकं प्रतिबिम्बवत् ॥ ४३ ॥

मन्त्रमाहात्म्यमेतत्तु मया ते परिकीर्तितम् ।
 किमन्यत् श्रोतुमिच्छन्ति तदिदानीं वद(१)मिये ॥ ४४ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती
 संवादे एकोनत्रिंशं पटलम् ॥ २९ ॥

त्रिंशं पटलम् ॥ ३० ॥

पार्वत्युवाच ॥

भगवन्देवदेवेश श्रोतुमिच्छाम्यहं पुनः ।
 मन्त्रस्य साधनं साक्षात् यत्कृत्वा साङ्गता भवेत् ॥ १ ॥

॥ शिव उवाच ॥

शृणु त्वं देवदेवेशि मन्त्रराजस्य साधनम् ।
 ऋषिरस्य स्मृतो देवि परात्मा पुरुषोत्तमः ॥ २ ॥
 छन्दोनुष्टुप्समाख्यातं श्रीकृष्णो देवतास्य च ।
 अहं बीजं नमः शक्तिर्विनियोगः प्रसादने ॥ ३ ॥
 ऋषिः शिरसि विन्ध्यस्य छन्दस्तु मुखमण्डले ।
 देवता हृदये न्यस्य बीजं पादयुगे न्यसेत् ॥ ४ ॥
 कटिदेशे न्यसेच्छक्तिर्नियोगः करसम्पुटे ।
 एवं ऋष्यादिकं न्यस्य वर्णन्यासं ततश्चरेत् ॥ ५ ॥
 अथ बीजं न्यसेन्मूर्ध्नि न्यसेन्माया ललाटके ।
 न्योमबीजं न्यसेत्कर्णयुगलेऽथ समीरणम् ॥ ६ ॥
 न्यसेत्त्रयत्रिंशं नेत्रे बहिर्बीजं न्यसेत्प्रिये ।
 जिह्वायां वारुणं बीजं पृथ्वीबीजं च नासयोः ॥ ७ ॥
 श्रीकारं कण्ठदेशे तु कृकारं हृदये न्यसेत् ।
 एषं पं न्यसेत्कुचद्वन्द्वे वामादि परमेश्वरि ॥ ८ ॥

रकारं चैव माकारं कुक्षियुग्मे च वामतः ।
 नकारं च दकारं च न्यसेत्कथ्योस्तथैव हि ॥ १० ॥
 तेकारं विन्यसेत्त्रिलोके प्रिया वर्णावुरुद्वये ।
 स्मिमावर्णद्वयं देवि जानुयुग्मे तथा न्यसेत् ॥ ११ ॥
 मं गी वर्णौ च देवेशि जङ्घायुग्मे प्रविन्यस्येत् ।
 कुर्वित्यक्षरयोर्द्वन्द्वं पार्णिद्वन्द्वे नियोजयेत् ।
 दकारं च शकारं च प्रपदद्वन्द्वके न्यसेत् ।
 प्रकारं चैव बोकारं न्यसेत्पादतलद्वये ॥ १३ ॥
 धन्यसेदङ्गुलीष्वेव अङ्गुल्यन्तेषु यं न्यसेत् ।
 तलादिजानुपर्यन्तं प्रबोवर्णद्वयं पुनः ॥ १४ ॥
 जान्वादिनाभिपर्यन्तं धय वर्णद्वयं न्यसेत् ।
 मोकारं विन्यसेन्नाभौ हकारमुदरे न्यसेत् ॥ १५ ॥
 म पा वर्णौ स्कन्धयुग्मे कुरु कक्षायुगे न्यसेत् ।
 कुरु वर्णद्वयं दोष्णोर्गल्लयोश्च प्रविन्यसेत् ॥ १६ ॥
 नमः शिखायां विन्यस्य सप्तमं व्यापकं न्यसेत् ।
 (१) एवं न्यासाच्छरीरेऽसौ जायते मन्त्ररूपधृक् ॥ १७ ॥
 अलौकिकं वपुः कृत्वा गच्छेद्दधानेन तत्पदम् ।
 तत्प्रकारं प्रवक्ष्यामि मुमुक्षुमपि सुन्दरि ॥ १७ ॥
 वर्णरूपं वपुर्ध्यायेत् पञ्चभूतमयानिह तान् ।
 तत्तत्कारणभूतेषु तत्तत्कार्यं विज्ञोपयेत् ॥ १८ ॥
 पादादिजानुपर्यन्तं पृथ्वीतत्त्वं विचिन्तयेत् ।
 पृथ्वीतत्त्वमयान् वर्णान् प्रवक्ष्यामि सप्तासतः ॥ १९ ॥
 पञ्चमक्षैव षष्ठश्च त्रयोदश एव च ।
 स्वराणां त्रितयं चैतत् आकाशादग्निमाक्षरम् ॥ २० ॥
 स्पर्शेषु चाष्टमक्षैव तथा चैव त्रयोदश ।

देवलाश्रेति वै वर्णाः पार्थिवाः परिकीर्त्तिताः ॥ २१ ॥

ऋ ऋ औ ष ण ढ ध भ वर्णास्ते वारुणाः स्मृताः ।

जान्वादिकटिपर्यन्तं जलतत्त्वगतान् स्मरेत् ॥ २२ ॥

इ ई ए ख छ ठ थ फ र क्षास्ते वह्निरूपिणः ।

कव्यादिकंठपर्यन्तं तेजस्तत्त्वगतान् स्मरेत् ॥ २३ ॥

अ ऐ कचठतपसवाः मारुताः कथिताः प्रिये ।

कण्ठादिभूमदेशान्तं वायुतत्त्वमयान् स्मरेत् ॥ २४ ॥

लृलृ अङ्गजणनमशबहनाभसाः स्मृताः ।

भूमध्यादिब्रह्मरन्ध्रस्थिताकाशमयान् स्मरेत् ॥ २५ ॥

तत्तद्गर्णविलोपन्तु कारयेत्कारणाक्षरे ।

हित्वा स्यौल्यं भूतमयं सूक्ष्मं शब्दमयं ततः(१) ॥ २६ ॥

शब्दब्रह्मशरीरोसौ सर्वकारणकारणं ।

सहस्रदलपद्मस्य कर्णिकार्या व्यवस्थितं ॥ २७ ॥

अकारं केवलं ध्यायेदुदरे निष्कलं प्रिये ।

(२)अकारं चोदराकाशे दहरास्ते महेश्वरि ॥ २८ ॥

पूर्वानुभूता रासलीला व्रजलीलाश्च संस्मरेत् ।

अहं प्रिया भगवतः कामस्य कामरूपिणी(३) ॥ २९ ॥

कुण्डलस्येति दृढाभ्यासवशमेव चेतसा ।

संस्मरेत्परमेशानि नान्यत् किञ्चन चिन्तयेत् ॥ ३० ॥

अथ तेनैव मार्गेण शब्दं चापि वपुस्त्यजेत् ।

शब्दातीतं परं धाम रसानन्दमहार्णवम् ॥ ३१ ॥

नानाकैलिकलापूर्णं नानापद्मिनिनादितम् ।

भ्रमद्भ्रमरझङ्कारमुखरीकृतदिङ्मुखम् ॥ ३२ ॥

(१) 'गतः' इ० पा० ।

(२) 'अकारोदरमाकाशे' इ० पा० ।

(३) "कामरूपिणः" इ० पा० ।

स्वप्रकाशं समभ्येत्य स्वरूपं चिन्तयेत्तदा ।
 नवयौवनसम्पन्नमनोहररतिप्रियम् ॥ ३३ ॥
 कणन्नूपुरसंशोभिपादाम्भोजविराजितम् ।
 काक्षारसाक्तचरणं कण्टिकिङ्किणिमल्लम् ॥ ३४ ॥
 नवीनयौवनोस्तुङ्गकुचभारमहालसम् ।
 कराङ्गुलीयनिबहोल्लसदङ्गुलिपल्लवम् ॥ ३५ ॥
 नानालङ्कारशुभगं कौसम्भाम्बरशोभितम् ।
 मुक्ताहारोल्लसदक्षः स्फुरमाणमणिमयम् ॥ ३६ ॥
 कामकोदण्डकुटिलभृकुटीवशिक्षेक्षणं ।
 मुक्तादामलसज्जाकं काश्मीरतिलकोज्वलम् ॥ ३७ ॥
 दिव्यचन्दनकिसाङ्गं दिव्यपुष्पस्रगाकुलम् ।
 भालप्रदेशविलसत्सुरत्नतिलकोज्वलम् ॥ ३८ ॥
 ध्यात्वैवं स्ववपुर्दिव्यं सखीयूथगतं स्मरेत् ।
 यूयमध्यगतं कृष्णं ध्यात्वानन्येन चेतसा ॥ ३९ ॥
 प्रार्थयेत्तं पतिं तत्र सस्मिताननसुन्दरम् ।
 प्राणनाथ त्वदीयाहं ग्राहि दुःखेष्वनेकधा ॥ ४० ॥
 त्वामहं विस्मृता नाथ परमानन्दपेशल ।
 अनुभूता स्वप्रलीला नानादुःखौघसङ्कुला ॥ ४१ ॥
 कालो महान् व्यतीतोयं त्वां विना पुरुषोत्तम ।
 स्वप्ने मया बहुभ्रान्तं देहगेहातिसक्तया ॥ ४२ ॥
 कचिन्मनुष्यरूपेण देवरूपेण वा कचित् ।
 (१) गन्धर्वोरगरूपेण पशुरूपेण वा कचित् ॥ ४३ ॥
 चेष्टापितो मया सात्मा स्वप्ने मायाविनिर्मिते ।
 इदानीं कृतकृत्यास्मि नष्टस्वप्नमयाकृतिः ॥ ४४ ॥

(१) ब्रह्मसूत्रीनामीदृशी दशा कदापि न भवति । क्वन्तु प्रार्थना-
 मात्रमिदं अथवा तु प्रार्थनेन जीवानां कृते बुधैरिति बोध्यम् ।

विलोकय कृपादृष्ट्या दृष्टं देव विना त्वया ।
 इति सम्प्रार्थ्य भर्तारं प्रणमेत्पादपङ्कजम् ॥ ४५ ॥
 प्रोत्थापिता पुनस्तेनालिङ्गिता च मुहुर्मुहुः ।
 दत्ताधरसुधाचापि सखीयूथस्य पश्यतः ॥ ४६ ॥
 परस्परं वीक्ष्यमाणा सखिभिः (१)कृतकौतुकम् ।
 नित्यानन्दविहारेषु भूमिकासु दशस्वपि ॥ ४७ ॥
 पुष्परागमयभ्राजत्पर्वतापत्यकासु च ।
 नीलमाणिक्यशैलोरुशिखरेषु विशेषतः ॥ ४८ ॥
 यमुनासप्ततीर्थेषु नानादृशोदयेषु च ।
 मणिमण्डपविभ्राजत्कुट्टिमैर्मण्डितेषु च ॥ ४९ ॥
 नानाविहारसङ्केते नीयमाना प्रियेण हि ।
 तत्र तत्र महालीलारसानन्दपरिप्लुता ॥ ५० ॥
 षोडशस्थंभविभ्राजन्मणिकुट्टिममागता ।
 सखीसमाजमध्यस्थं कृष्णं दृष्ट्वा पुरः स्थिता ॥ ५१ ॥
 लालिता प्राणनाथेन वचनामृतवर्षिणा ।
 एवं धारणया देवि मनो यावत्स्थिरं भवेत् ॥ ५२ ॥
 तावदेवाभ्यसेल्लीलामेवमात्मा विशुध्यति ।
 एतच्चे कथितं देवि मन्त्रध्यानदिकं मया ॥ ५३ ॥
 समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।
 तदहं ते प्रवक्ष्यामि शपथस्तव सुव्रते ॥ ५४ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती-
 संवादे त्रिंशं पटलम् ॥ ३० ॥

॥ एकत्रिंशं पटलम् ॥ ३१ ॥

॥ पार्वत्युवाच ॥

ब्रूहि सेवाप्रकारं मे येन तुष्येत्स्वयं प्रभुः ।

कथं पूजा प्रकर्त्तव्या व्यवहारश्च कीदृशः ॥ १ ॥

॥ शिव उवाच ॥

शृणु देवि भवस्यामि व्यवहारार्चनादिकम् ।

तुभ्यं यामे समुत्थाय शय्यायामेव सुव्रते ॥ २ ॥

ब्रह्मरन्ध्रे गुरुं ध्यायेत्कर्पूरधवलप्रभम् ।

द्दिनेत्रं द्विभुजं चैव श्वेतवस्त्रानुलेपनम् ॥ ३ ॥

पञ्चभूतात्मकैरेव पञ्चभिरुपचारकैः ।

पूजयेद्देवदेवेशि आत्मानं तद्गतं स्मरेत् ॥ ४ ॥

तच्चरणोदकधारानिपतितं स्वमूर्द्धनिः ।

साक्षितं निर्मलं शुद्धमात्मानं परिचिन्तयेत् ॥ ५ ॥

नमोऽस्तु गुरवे तस्मै इष्टदेवस्वरूपिणे ।

यस्य वागमृतं हन्ति विषं संसारसञ्ज्ञकम् ॥ ६ ॥

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवः सदाशिवः ।

गुरुरेव परं तत्त्वं (१) तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ ७ ॥

प्रणम्य मन्त्रगुणेन हृदि कीनं विभावयेत् ।

ततो क्लीकाविहारस्य ध्यायेत्कृष्णं हृदाम्बुजे ॥ ८ ॥

पूजयेत्पूर्ववद्देवि ह्युपचारैश्च पञ्चभिः ।

ततस्तं प्रार्थयेदीशं बद्धहस्ता भिषंवदे ॥ ९ ॥

अहं नाथ त्वदीयास्मि पतिस्त्वं मेऽसि भो प्रभो ।

भ्रामितास्मि त्वया नाथ मायागहनवर्त्मनि ॥ १० ॥

त्वत्पार्श्वं नय मां नाथ विरहो मां प्रबाधते ।

अनन्वगतिका चाहं तस्मात्कुर्वन् यथोचितं ॥ ११ ॥
 एवं सम्प्रार्थ्य भर्त्तारं तत्प्रभापटलाङ्गणम् ।
 स्वदेहं भावयेद्देवि नमस्कुर्व्यात्ततः प्रिये ॥ १२ ॥
 ततो भूमिं च सम्प्रार्थ्य दक्षपादं निधापयेत् ।
 समुद्रमेखले देवि पर्वतस्तनमण्डले ॥ १३ ॥
 विष्णुपत्नि नमस्तुभ्यं पादस्पर्शं क्षमस्व मे ।
 ततो ग्रामाद्दुर्हिर्गच्छेन्मलोत्सर्गाय सुन्दरि ॥ १४ ॥
 अतिक्रम्य शरक्षेपमात्रां भुवमतन्द्रितः ।
 आच्छाद्य च तृणैर्भूमिं शिरः प्रावृत्वा वाससा ॥ १५ ॥
 मृत्तिकां जलपात्रं च हस्तमात्रे नियोजयेत् ।
 सूर्यं चैव दिशः प्रान्तान् गावं नैवावलोकयेत् ॥ १६ ॥
 लिङ्गशौचं च तिसृभिः मृत्तिकाभिः समाचरेत् ।
 पश्चात्पाने प्रदेयाश्च मृत्तिकाः सुरसुन्दरि ॥ १७ ॥
 गन्धकेपक्षयकरमेवं शौचं समाचरेत् ।
 तत्रैव वामहस्ते तु प्रदेया सप्त मृत्तिका ॥ १८ ॥
 पौनी स्वयम्भूमागत्य हस्तपादादि शोधयेत् ।
 वामहस्ते मृदः सप्त प्रदेयाः सुरवन्दिते ॥ १९ ॥
 उभयोश्च तथा सप्त हस्तशौचमिदं स्मृतम् ।
 पञ्च पञ्च तथा पादे प्रदेया मृत्तिकाः शुभाः ॥ २० ॥
 ततो द्वादशगण्डूषैर्घृत्वं प्रक्षालयेत्प्रिये ।
 तत आचमनं कृत्वा दन्तकाष्ठं समाचरेत् ॥ २१ ॥
 जम्बूदुम्बरजं काष्ठं तथा च बदरीभवं ।
 अपामार्गोद्भवं वापि दन्तांस्तेन विशोधयेत् ॥ २२ ॥
 अज्ञातैः कीटविद्धैश्च वनेषु दाहितैरपि ।
 निषिद्धैश्च तथा काष्ठैर्वन्तामैव स्पृशेत्प्रिये ॥ २३ ॥
 आयुर्देहि प्रजां देहि धनं विद्यां सुखानि च ।

वाक्सिद्धिं देहि मे नित्यं प्रार्थितोऽसि वनस्पते ॥ २४ ॥
 द्वादशावृत्तिसंस्तु मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ।
 प्रक्षाल्य भक्षयेत्काष्ठं यावन्नो सूर्यदर्शनम् ॥ २५ ॥
 दन्तानां शोधनं कुर्याद्दुदीचीं दिशमाश्रितः ।
 न सूर्याभिमुखीभूय निष्ठीवादि क्षिपेत्प्रिये ॥ २६ ॥
 जिह्वामूलमपाकृत्य काष्ठं प्रक्षाल्य मन्त्रवित् ।
 एकान्ते शुचिदेशे तु क्षिपेत्काष्ठं ततः प्रिये ॥ २७ ॥
 मन्त्रजन्यजलैर्देवि मुखं प्रक्षालयेत्ततः ।
 त्यजेद्द्वादश गण्डूषान्मूलमन्त्रमविस्मरन् ॥ २८ ॥
 तत आचमनं कृत्वा (१) नमस्कृत्य रविं प्रिये ।
 ध्यायन्गच्छेत्ततस्तीर्थमसक्तस्तु गृहे चरेत् ॥ २९ ॥
 गाढितं शोधितं तोयं शुचिपात्रगतं च यत् ।
 सूर्यमण्डलतस्तस्मिन् तीर्थान्यावाह्य भक्तितः ॥ ३० ॥
 तस्मिन्नष्टदले ध्यात्वा कर्णिकायां सुरेश्वरि ।
 प्रियायुथगतं कृष्णमावाह्य दृढमानसः ॥ ३१ ॥
 उपचारैर्जलमयैर्मानसैर्वापि पूजयेत् ।
 तदीयचरणद्वन्द्वगलत्पीयूषमिश्रितम् ॥ ३२ ॥
 ज्ञात्वा तत्तु जलं देवि साक्षाच्चैतन्यरूपकं ।
 ज्ञानानन्दस्वरूपं तत् त्रिधा मूर्ध्नि क्षिपेत्ततः ॥ ३३ ॥
 अन्येनैवाभसा कुर्यान्मौशलं स्नानमूर्द्धनि ।
 ततः स्नायाद्वरारोहे पूर्वसंस्कृतवारिणा ॥ ३४ ॥
 श्रीकृष्णं हृदये लीनमिति ध्यात्वाचमेत्ततः ।
 गात्रं सम्प्राप्य देवेशि मन्त्रवारिविशोधिते ॥ ३५ ॥
 वासांसि परिधायैव ततो मन्दिरमाविशेत् ।
 पूजागृहेवहिः स्थित्वा तिलकं गोपिकामृदा ॥ ३६ ॥

चक्रादिधारणं कुर्यात् विभृयात्तुलसीसृजम् ।
 विना च तुलसीमालां विना चक्रादिधारणं ॥ ३७ ॥
 न जपध्यानपूजासु योग्यो भवति कर्हिचित् ।
 देवान् पितृंश्च सन्तर्प्य दिक्पालान् प्रणमेत्ततः ॥ ३८ ॥
 सर्वं कृष्णमयं ध्यायेद्भेदभावं विवर्जयेत् ।
 भेदभावात्मको देवि संसारः कथितो यतः ॥ ३९ ॥
 देहलीं च नमस्कृत्य दक्षपादपुरःसरम् ।
 प्रविशेत्पूजनागारं निर्माल्याद्यपसारयेत् ॥ ४० ॥
 मोत्थापयेत्प्रभुं सुप्तं सुगीतैर्मङ्गलस्वनैः ।
 श्रेष्ठा मनोमयीमूर्तिरथाश्मा(१)गल्लकीभवः ॥ ४१ ॥
 सौवर्णीं राजतीं शैलीं कार्श्वीं वा मृण्मयीमपि ।
 चैत्रीं वा पूजयेन्मूर्तिमुपचारैः शुभैः प्रिये ॥ ४२ ॥
 अर्घ्यं च पाद्याचमने मधुपर्कमपःस्पृशः ।
 स्नानं वस्त्रमयाप्रोक्ष (२)वातांस्याभरणानि च ॥ ४३ ॥
 दर्पणालोकनं चैव गन्धपुष्पे ततः परम् ।
 धूपोगुरुसमुद्भूतो दीपो नैवेद्यमेव च ॥ ४४ ॥
 पानीयं तोयमाचामं हस्तवासस्ततः परम् ।
 ताम्बूलमनुलेपं च ततो नीराजनादिकं ॥ ४५ ॥
 गीतं वाद्यं तथा नृत्यं स्तुतिः चैव प्रदक्षिणं ।
 पुष्पांजलिर्नमस्कारः साष्टाङ्गप्रणतिस्तथा ॥ ४६ ॥
 इत्येतैरुपचारैश्च पूजयेत्प्राणवल्लभम् ।
 अनिर्माल्यं सनिर्माल्यं पूजनं द्विविधं मतम् ॥ ४७ ॥
 दिव्यैर्मनोभवैः पुष्पैर्गन्धद्रव्यैर्मनोहरैः ।
 भक्तैर्यत्क्रियते सम्यगनिर्माल्यं तदर्चनम् ॥ ४८ ॥

(१) अथाश्मो इति मूल पाठः ।

(२) 'स्नानं वस्त्रमयाचामं' इ० पा० ।

जातमात्राणि पुष्पाणि घातान्येव निसर्गतः ।
 पञ्चभिश्च महाभूतैर्भानुना शशिनापि च ॥ ४९ ॥
 प्राणिभिश्च द्विरेफाद्यैः पौष्पैरेव न संशयः ।
 यदर्चनं सनिर्माल्यं दिव्यभोगापवर्गदम् ॥ ५० ॥
 ग्रामारण्यादिसंभूतैः पूजाद्रव्यैर्मनोहरैः ।
 घ्रातपुष्पात्फलं सिष्येदल्पं नो मानसात्तथा ॥ ५१ ॥
 तस्मादपरिहार्यत्वादन्यथा चाप्नुयायतः ।
 (१) बुद्धिद्युध्यै ततो देवि बाह्यद्रव्यैः प्रपूजयेत् ॥ ५२ ॥
 पुनस्त्रैधा कृष्णपूजा चोत्तमाधममध्यमा ।
 (२) यथोपकरणैः कृत्स्नैः क्रियमाणोत्तमोत्तमा ॥ ५३ ॥
 यथालब्धैर्विनिष्पाद्या द्रव्यैः पूजा तु मध्यमा ।
 यत्रपुष्पाम्बुनिष्पाद्या पूजा चाधमसंज्ञिका ॥ ५४ ॥
 आदौ तु मानसीं कृत्वा ततो बाह्यां प्रवर्तयेत् ।
 नीराजनान्तमासाद्य जपं कुर्याज्जितेन्द्रियः ॥ ५५ ॥
 तुलसीकाष्ठसम्भूतैर्मणिभिः कृतमालया ।
 जपेच्छतं सहस्रं वा त्रिसन्ध्यास्वपि तं जपेत् ॥ ५६ ॥
 जपपूजासनं कुर्याच्चित्रकम्बलनिर्मितम् ।
 कौशेयं वाय चैलं वा चर्म तूकमथापि वा ॥ ५७ ॥
 वेत्रजं तालपत्रं वा दार्भमासनमेव च ।
 बंकाश्वदारुधरणीतृणपल्लवनिर्मितम् ॥ ५८ ॥
 वर्जयेदासनं मन्त्री दारिद्र्यव्याधिदुःखदम् ।
 एवं सम्पूजयेत्कृष्णं प्रत्यहं परमेश्वरि ॥ ५९ ॥
 न गृही ज्ञानमात्रेण परब्रेह च मङ्गलं ।
 प्राप्नोति चन्द्रवदने जपपूजादिभिर्विना ॥ ६० ॥

(१) बुद्धिद्युद्धेस्तत इति पाठः ।

(२) यथोपकरणैरिति पाठः

आर्हिसा सत्यमस्त्येयं ब्रह्मचर्यजपार्जवम् ।
 क्षमा धैर्यं मिताहारं आस्तिक्यं दानमेव च ॥ ६१ ॥
 वैराग्यं च विवेकश्च शमःश्रद्धा दमस्तथा ।
 मुमुक्षुता विवेकश्च समाधानं तथात्मनः ॥ ६२ ॥
 एतत्साधनसम्पत्तिं कुर्वतां परमेश्वरि ।
 ज्ञानं दारिद्र्यशमनं भविष्यति न संशयः ॥ ६३ ॥
 सर्वेषामेव जन्तूनामल्लेशजननं प्रिये ।
 बाध्यनःकर्मभिर्नूनमर्हिसेत्याभिधीयते ॥ ६४ ॥
 यथादृष्टश्रुतार्थानां स्वरूपकथनं पुनः ।
 सत्यमित्युच्यते सद्भिस्तद्ब्रह्मप्राप्तिसाधनं ॥ ६५ ॥
 तृणादेरप्यनादानं परस्य च प्रियंवदे ।
 अस्त्येयमेतदप्यङ्गं ब्रह्मप्राप्तेः सनातनम् ॥ ६६ ॥
 अवस्थास्वपि सर्वासु कर्मणा मनसा गिरा ।
 स्त्रीसङ्गतिपरित्यागो ब्रह्मचर्यं प्रचक्षते ॥ ६७ ॥
 परेषां दुःखमालोक्य स्वस्येवालोक्य तस्य तु ।
 उत्सादनानुसन्धानं दयेति प्रोच्यते शिवे ॥ ६८ ॥
 व्यवहारेषु सर्वेषु मनोवाक्कायकर्मभिः ।
 सर्वेषामपि कौटिल्यराहित्यं चार्जवं स्मृतं ॥ ६९ ॥
 सर्वात्मना सर्वदापि(१) सर्वेषामुपकारिता ।
 यन्धुष्विव समाचारः क्षमा स्यात्परमेश्वरि ॥ ७० ॥
 इच्छाप्रकापराहित्यं जातेषु विषयेषु च ।
 दुःखेषु च धृतिर्चैर्यं (२) प्रवदन्ति वराङ्गने ॥ ७१ ॥
 भोज्यस्यैव चतुर्याशो भोजनं स्वस्थचेतसः ।
 अत्युग्रकटुतिक्ताम्ललवणादिविवर्जितम् ॥ ७२ ॥

(१) 'सर्वदास्योपकारिषु' ६० पा० ।

(२) 'लभस्तु धृतिर्चैर्यं' ६० पा० ।

हितं मेध्यं सुखं चेति मिताहारः स उच्यते ।
 श्रुत्याद्युक्तेषु विश्वास आस्तिक्यं सम्प्रचक्षते ॥ ७३ ॥
 ध्यात्वान्तर्यामिनं चित्ते तदर्पणधियाऽन्वहम् ।
 सत्पात्रे दीयते दानं तद्दानमभिधीयते ॥ ७४ ॥
 ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु विषयेषु बहुष्वपि ।
 (१)वान्ताशनजुगुप्ता च वैराग्यं प्राप्तिसाधनम् ॥ ७५ ॥
 नित्यं वै वासनात्यागः (२)परदारगृहादिषु ।
 परानन्दपरा भक्तिः (३)शम इत्युच्यते हि सः ॥ ७६ ॥
 निगमागमवाक्येषु भक्तिः श्रद्धेति कीर्तिता ।
 विषयानन्दचरतामिन्द्रियाणां विनिग्रहः ॥ ७७ ॥
 दम इच्युते देवि ब्रह्मप्राप्तेर्हि कारणम् ।
 संसारं भयदं मत्वा विरहः(४) स्यादशेषकः ॥ ७८ ॥
 मुक्तिकामस्य देवेशि कथिता सा मुमुक्षुता ।
 कोऽहं कथमिदं जातं को वै कर्त्तास्य विद्यते ।
 उपादानं किमस्तीह विचारः सोयमीदृशः ॥ ७९ ॥
 उपादानं प्रपञ्चस्य ब्रह्मणोऽन्यन्न किञ्चन ।
 तस्मात्सर्वं प्रपञ्चोऽयं ब्रह्मैवाविद्यया ततम् ॥ ८० ॥
 ब्रह्मैव सर्वनामानि रूपाणि विविधानि च ।
 कर्माण्यपि समग्राणि विभर्त्ताति श्रुतिर्जगौ ॥ ८१ ॥
 यथैव व्योम्नि नीलं च यथा नीरं मरुस्थले ।
 पुरुषत्वं यथा स्थाणौ तद्वद्विष्वं चिदात्मनि ॥ ८२ ॥
 यथा तरङ्गकल्लोलैर्जलमेव स्फुरत्यलम् ।
 पात्ररूपेण वै तान्नं ब्रह्माण्डो वै तथाक्षरः ॥ ८३ ॥

(१) वान्त्य शनवज्जुगुप्ता च इति पाठः ।

(२) 'पुरस्कार' इ० पा० ।

(३) 'सक्ति' इ० पा० ।

(४) 'विरहस्य' दशांशकं' इ० पा० ।

तस्मात्प्रपञ्चविभ्रान्तां नियम्य मतिमात्मनि ।

उक्तसाधनसम्पन्नः सखीभावं निजं गतः ॥ ८४ ॥

नित्यं लीलारसानन्दं स्वपतिं पुरुषोत्तमम् ॥

भजत्यनन्यया बुध्या पुनः संयोगमाप्नुयात् ॥ ८५ ॥

इति ते कथितं देवि तदाराधनलक्षणम् ।

समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ८६ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे श्रीशिवपार्वती-

संवादे एकत्रिंशं पटलम् ॥ ३१ ॥

द्वात्रिंशं पटलम् ॥ ३२ ॥

पार्वत्युवाच ॥

देवेश भगवन् शम्भो भक्तवत्सल धूर्जटे ।

श्रुतोऽयं मे महामन्त्रश्चूडामणिरनुत्तमः ॥ १ ॥

यस्य विज्ञानमात्रेण स्वयं शुध्यति वासना ।

अन्येऽपि शुद्धिमायान्ति स्वयं तत्सङ्गिसङ्गतः ॥ २ ॥

मन्त्रराजमिमं देव प्राप्नुयात्कः पुमान्यदि ।

भिक्षाभिक्षफलैः कर्मपाशजालैर्नियन्त्रितः ॥ ३ ॥

न स्त्री न पुरुषः कश्चिद्विद्यते नामरूपतः ।

स्त्रीप्राप्यमेव तद्ब्रह्म कृष्ण आनन्दविग्रहः ॥ ४ ॥

भोक्तृभोग्यस्वरूपेण रसश्चेति श्रुतेर्मतम् ।

नात्यन्तं च तयोर्भेदो भेदः स्वाभाविकः प्रभो ॥ ५ ॥

आलम्बनादि विधुरो रस एव न सिद्ध्यति ।

यद्दिना यन्न संसिद्ध्येत्तत्तदेव न चान्यथा ॥ ६ ॥

तथापि भोक्तृभोग्याभ्यां भागाभ्यां क्रीडतेऽनिशम् ।

भोग्यभागस्तु तापात्मा भोक्तृभागो मृतात्मकः ॥ ७ ॥

अविनाभावसम्बन्धस्तापस्य च सुखस्य च ।
 भोक्तृभोग्यांशयोर्विप्रलम्भस्तापस्य सिद्धये ॥ ८ ॥
 कुष्णस्त्रीणां विप्रयोगे यदि तापोदयो भवेत् ।
 कृतार्थता तदा जाता न निषेधविधिस्थितौ ॥ ९ ॥
 विप्रयोगे तु विज्ञाते हृदि तापोदयो न चेत् ।
 तदा चूडामणिजपात् शीघ्रं सिद्ध्यति नान्यथा ॥ १० ॥
 तस्माच्चूडामणेर्यन्त्रराजस्य च पुरास्क्रियाम् ।
 वद शम्भो विशेषेण यथायं जीवितो भवेत् ॥ ११ ॥
 त्वद्भागमृतपानेन न तुप्तिर्जायते मम ।
 धन्यं मत्कर्णयुगलं ब्रह्मलीलामृतप्लुतम् ॥ १२ ॥
 अथ मे पितरौ धन्यौ ययोरासमहं सुता ।
 प्रसादपात्रं भवतो वदतो ब्रह्मणो रहः ॥ १३ ॥
 चिककुलं विग्धनं तस्य विग्विधां विग्विशोऽमलम् ।
 न यस्य ब्रह्मचिन्तासु लीनवृत्तिः (१) मनो भवेत् ॥ १४ ॥
 आयुर्वर्षशतं लोके तदर्द्धं निद्रया हृतम् ।
 बाल्यवार्द्धकभावाभ्यां तथा रोगादिपीडनैः ॥ १५ ॥
 व्यर्थयन्ति महामूढा विमुखा ब्रह्मकीर्त्तने ।
 तस्मात्कथय देवेश कथां पापप्रणाशिनीम् ॥ १६ ॥
 पुरास्क्रियां विधोपेतां मन्त्रराजस्य शङ्कर ।
 यस्य श्रवणमात्रेण मन्त्रसिद्धिः प्रजायते ॥ १७ ॥
 शिव उवाच ॥
 धन्यासि देवि गिरीन्द्रजे साधु पृष्ठमिदं रहः ।
 यस्य कस्यापि नो वाक्यं वाक्यं सर्वस्वदायिने ॥ १८ ॥
 लब्ध्वा मन्त्रं गुरोः सम्यक् सेवया च प्रसादतः ।
 जपतर्पणहोमाद्यैर्बोधयेन्मन्त्रमुत्तमम् ॥ १९ ॥

शून्यागारे गिरौ रम्ये तीर्थे चोपाधिवर्जिते ।
 उद्याने सिद्धपीठे वा प्रयागे पृष्करेऽथवा ॥ २० ॥
 नर्मदायास्तटे वापि विन्ध्याद्रौ वा शुभस्थले ।
 जपतो मन्त्रराजानं सिद्धिः शीघ्रं प्रजायते ॥ २१ ॥
 जितेन्द्रियो जितक्रोधो जितचित्तो दृढव्रतः ।
 दृढवैराग्यसम्पन्नो देहाहङ्कारवर्जितः ॥ २२ ॥
 दयालुः सर्वभूतेषु भूतबाधापराङ्मुखः ।
 शङ्कातङ्कादिरहितो रागद्वेषविवर्जितः ॥ २३ ॥
 देहगेहादिकां चिन्तां परित्यज्य प्रशान्तधीः ।
 मन्त्रध्यानपरो नित्यं कीलाध्यानरतः सदा ॥ २४ ॥
 त्रिषास्त्रीसङ्गतित्यागात् ध्यानमुद्राधरोऽनिशम् ।
 मौनी त्रिषवणास्नायी शुचिदेहः सिताम्बरः ॥ २५ ॥
 वर्णाश्रमक्रियायुक्तो विश्वासी ह्यनसूयकः ।
 देवब्राह्मणगोनिन्दारहितो लोभवर्जितः ॥ २६ ॥
 एवं विधगुणैर्युक्तः कुर्यान्मन्त्रपुरस्कियाम् ।
 मनसा कल्पयेत्क्षेत्रं गमनागमनाय च ॥ २७ ॥
 विकिरेत्सर्षपान् दिक्षु शतबा मन्त्रशोधितान् ।
 ज्वलदग्निनिभान् दृष्ट्वा पलायन्ते विनायकाः ॥ २८ ॥
 ततः स्वादिरकीलांश्च दशदिक्षु खनेत्प्रिये ।
 नायान्ति कीकृता विघ्ना दृष्ट्वा क्षेत्रं च कीकृतम् ॥ २९ ॥
 न बहिर्गमनं कुर्यात् क्षेत्रमुल्लङ्घ्य मोहतः ।
 तमोमात्रात्मकाः केचित् श्रेयसां परिपन्थिनः ॥ ३० ॥
 औदासिन्यं भयं क्रोधं निन्द्रातन्द्राविवर्जयेत् ।
 दुग्धपानं फलाहारं भिक्षान्नं चापि सेवयेत् ॥ ३१ ॥
 कन्दमूलफलैः पत्रैस्तथैवायाचितेन च ।
 कल्पयेद्देहिनीं वृत्तिं यथा नेन्द्रियविक्रिया ॥ ३२ ॥

इन्द्रियाणां विकारे तु मत्री शीघ्रं विनश्यति ।
 सर्वेषु धर्ममार्गेषु चरतां सिद्धिकाम्यया ॥ ३३ ॥
 परिपंथी न चान्योऽस्ति यथेन्द्रियविकारिता ।
 तस्मादिन्द्रियरक्षार्यं सावधानतया चरेत् ॥ ३४ ॥
 इन्द्रियाणि मनो देवि नोपेक्षणीति मे मतिः ।
 उपेक्षया हता लोका विभ्रमन्ते विचित्रया ॥ ३५ ॥
 विषयेभ्यो निवृत्तोऽपि जितकाममदोऽपि सन् ।
 न करोमीन्द्रियोपेक्षां मायासृष्टिर्विमोहिनी ॥ ३६ ॥
 के के न हता देवि बलिष्ठैरिन्द्रियारिभिः ।
 अहल्यायां कृतो जार इन्द्रसैलोक्यरक्षकः ॥ ३७ ॥
 चन्द्रमा गुरुभार्यायां तारायां विनियोजितः ।
 बन्धुक्षेत्रे गुरुश्चापि वेदवेदान्तविष्कविः ॥ ३८ ॥
 सीतायां रामभार्यायां मद्भक्तोपि दशाननः ।
 एतेऽन्येपीन्द्रियहतास्तस्मात्तानि न विश्वसेत् ॥ ३९ ॥
 तस्मादाहारमाकुञ्च्य जेतव्यानीति मे मतिः ।
 धारयेन्नखकेशांश्च वासः प्रक्षालितं वसेत् ॥ ४० ॥
 शयीत भूमौ शय्यायां कुशमय्यां निशासु च ।
 वासः प्रक्षालयेद्देवि कटिमुक्तं यदा भवेत् ॥ ४१ ॥
 पतितैः कर्मचाण्डालैः जातिचाण्डालकैरपि ।
 म्लेच्छात्पजसङ्करैश्च न भाषेत जपे स्थितः ॥ ४२ ॥
 सन्ध्याकाले व्यतिक्रान्ते देहवृत्तिं तु कल्पयेत् ।
 न्यूनाधिकं न कुर्वीत जपं देवि दिने दिने ॥ ४३ ॥
 नीचसम्भाषणे(१) देवि म्लेच्छसम्भाषणे तथा ।
 प्रायश्चित्तं प्रकुर्वीत सहस्रजपसंख्यया ॥ ४४ ॥
 यामार्द्धेनावशिष्टायां निशि शय्यां परित्यजेत् ॥

उदिते च सहस्रांशौ यः शेते निन्द्रितोऽलसः ॥ ४५ ॥

जपः छिद्रमवाप्नोति सिद्धिर्भवति दूरगा ।

सावधानतया भाव्यं तस्मादेवि दिने दिने ॥ ४६ ॥

ध्यायेत्कीर्त्तिकां जपश्रान्तो ध्यानश्रान्तः पुनर्जपेत् ।

जपध्यानसमायुक्तः शीघ्रं सिध्यति मन्त्रवित् ॥ ४७ ॥

नैकवासा जपेन्मन्त्रं बहुवस्त्राकुलोपि वा ।

तैलताम्बूलपूगादिसर्वभोगान्विवर्जयेत् ॥ ४८ ॥

वाङ्मनःकायकौटिल्यं सर्वथैव परित्यजेत् ।

न वाचोद्वेजयेत्किञ्चिन्नायुधं कस्य वा स्मरेत् ॥ ४९ ॥

न चक्षुषा निरीक्षेत पशुकीर्त्तिकां कदाचन ।

न चेक्षेत स्त्रियं नग्नां न स्पृशेद्यद्मङ्गलम् ॥ ५० ॥

मध्यन्दिनावधि जपेन्मन्त्रराजमनन्यधीः ।

ततः परं तु मनसा ध्यायेत्कीर्त्तिकां समाहितः ५१ ॥

जपस्यैवं दशांशेन होमं कुर्याद्दिने दिने ।

अथवा लक्षपर्यन्तं जप्त्वा होमं समाचरेत् ॥ ५२ ॥

समाप्तौवापि जुहुयात् यथासम्भवमम्बिके ।

प्रत्यक्षरं जपेच्छुभं श्रद्धावाञ्छातिचञ्चलः ॥ ५३ ॥

आरब्धे तु जपेदेवि मन उद्विजतेतराम् ।

चिन्ताशोकभयोद्वेगदुःस्वप्नादि प्रजायते ॥ ५४ ॥

तदा धैर्यं समाकम्ब्य स्थिरीकुर्यान्मनो विया ।

एवं लक्षत्रये जप्ते कीर्त्तिकाध्यानैकचेतसः ॥ ५५ ॥

विघ्नाः सर्वे पलायन्ते पातकानि एवलन्ति च ।

निर्विघ्नस्य विपापस्य मनः सम्यक् प्रसीदति ।

मनःप्रसन्ने देवेशि स्वप्ने देवादिदर्शनं ॥ ५६ ॥

वरार्थं प्रार्थ्यमानोपि नैव लुब्ध्यान्मनः प्रिये ।

पञ्चलक्षजपेदेवि देवदानवरक्षसां ॥ ५७ ॥

अवधृष्यो भवेत्साक्षाज्ज्वलान्नैव हुताशनः ।
 दशलक्षजपे सिद्ध्यो प्रार्थयन्त्यमराङ्गनाः ॥ ५८ ॥
 त्वं स्वामी च वयं दास्योनुग्रहाण दयापरः ।
 यावद्यास्यसि धाम त्वं मित्वा ब्रह्माण्डमण्डलम् ॥ ५९ ॥
 तावत्त्वं स्वर्गमातिष्ठ सस्माभिः कृतसेवनः ।
 तत्रास्ति नन्दनवनं सर्वर्तुगुणमण्डितम् ॥ ६० ॥
 स्वर्धुनी स्वर्णसोपाना रत्नमण्डपमण्डिता ।
 हंसकारण्डवाकीर्णा स्वर्णपद्माक्षिमङ्गुला ॥ ६१ ॥
 आहारो यत्र पीयूषं रक्षिता यत्र देवराट् ।
 प्रार्थयन्ति देवलोकं क्रतुभिः कर्मकोविदाः ॥ ६२ ॥
 तस्मादलङ्कुरु स्वयं स्वर्गं त्रिदशमण्डितम् ।
 एवं विलोभ्यमानोऽपि मन्त्री निश्चलमानसः ॥ ६३ ॥
 भावयेदुत्तरं तासामश्रुन्वो निःकुतुहलः ।
 न स्वर्गो नापि नरको न मोक्षो बन्धनं नहि ॥ ६४ ॥
 स्वप्ने यथा तथा भाति रोचते न मनाद्गमम् ।
 तस्माद्युयं मया प्रोक्ताः प्रयान्तु त्रिदशालयम् ॥ ६५ ॥
 श्रुत्वैवं बध्नन् तस्य निराशाः यान्ति ताः स्त्रियः ।
 दशपञ्च च लक्षाणि यदा जप्तो महामनुः ॥ ६६ ॥
 तदा सिद्धाः समायान्ति सिद्धिभिः सह सुन्दरि ।
 पातालेषु प्रवेशं च दूरश्रवणदर्शनम् ॥ ६७ ॥
 परकायाप्रवेशं च मनःपवनवदुगतिं ।
 पादुकाञ्जनसिद्धिं च रसधातुक्रियां तथा ।
 इत्यादिविविधां सिद्धिं दर्शयन्ति न संशयः ॥ ६८ ॥
 पूर्वोक्तवचने चोक्ते यान्ति ते नातिपूर्वकम् ।
 यदा विंशति लक्षाणि जप्ते चिन्तामणिमनौ ॥ ६९ ॥
 स्फुरन्ति सकला विद्याः शास्त्राणि विविधानि च ।

पञ्चविंशति लक्षाणि जप्ते चिन्तामणौ प्रिये ॥ ७० ॥
 साक्षात्पश्यति देवेशि ब्रह्माण्डमक्षरात्मकम् ।
 ब्रह्माण्डान्तः प्रविष्टं च विराजं पश्यति प्रिये ॥ ७१ ॥
 त्रिंशल्लक्षजपे सिद्धे नारायणमनामयं ।
 ध्याने पश्यति देवेशि व्यापकं सर्वतो मुखम् ॥ ७२ ॥
 सर्वतः पाणिपादान्तं सर्वतः श्रवणाक्षिप्तम् ।
 अनेकमूर्द्धमुकुटमनेकाभरणाकुलं ॥ ७३ ॥
 पञ्चत्रिंशत्तु लक्षाणि मन्त्रावर्त्तनगौरवात् ।
 ध्यानं विनापि चक्षुर्भ्यां पश्येन्नारायणं विशुभम् ॥ ७४ ॥
 चत्वारिंशत्तु लक्षाणि मन्त्रमावर्त्तयेद्यदा ।
 पश्येन्मन्त्रे ब्रह्मण्ये ध्यानं पुरुषं तदा ॥ ७५ ॥
 चत्वारिंशत्तया चाष्टौ लक्षाणि जपगौरवात् ।
 मोहानिद्रावशेषोऽपि पश्येत् ब्रह्मपुरश्चयम् ॥ ७६ ॥
 कोटियोजनविस्तीर्णे मुधासिन्धौ सुरेश्वरि ।
 रत्नद्वीपे ब्रह्मपुरे नित्यवृन्दावनस्थितिम् (१) ॥ ७७ ॥
 मणिमन्दिरमध्यस्थरत्नासिंहासनस्थितं ।
 स्वामिण्याश्लिष्टवामाङ्गं सखीमण्डलवेष्टितम् ॥ ७८ ॥
 उत्तमं पुरुषं पश्येत् ध्याने साक्षादिव स्वयं ।
 ततस्तापो भवेत्तीव्रविरहेण फलात्मकः ॥ ७९ ॥
 तदा च नियमाः सर्वे कृता वाप्यकृता अपि ।
 समाप्यन्ते महेशानि स्वास्थ्याभावस्वभावतः ॥ ८० ॥
 हृत्पेवं कथितं देवि यथा तापोदयो भवेत् ।
 समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ८१ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे
 द्वात्रिंशत्तमं पटलम् ॥ ३२ ॥

त्रयस्त्रिंशं पटलम् ॥ ३३ ॥

देव्युवाच ॥

साधूक्तं मन्त्रराजस्य पुरश्चरणमद्भुतम् ।
 अतः परं वदैशान तापावस्था सुदुर्लभा ॥ १ ॥
 ययानुभूतया सम्यक् रसः पूर्णोऽनुभूयते ।
 तस्मादहं श्रोतुकामा भवामि भक्तवत्सल ॥ २ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु देवि परं गुह्यं त्वया पृष्टं वदामि ते ।
 रसात्मकं रसभोक्तुं ब्रह्मेति श्रुतयो जगुः ॥ ३ ॥
 रसः शृङ्गार एवादौ भोक्तृस्ते गिरिनन्दिनि ।
 संयोगविप्रलम्भात्मा द्विविधः स च कीर्तितः ॥ ४ ॥
 अधुनाविप्रलम्भात्मा वर्त्तते केवलं रसः ।
 कर्तव्योऽनुभवस्तस्य स एव परमं फलम् ॥ ५ ॥
 यावच्चापोदयो न स्याद्विप्रलम्भो न सिध्यति ।
 अनुभूतिः कथं तस्य जायते न ह सुव्रते ॥ ६ ॥
 संयोगरसमध्यस्था विप्रयुक्ता तु या प्रिये ।
 तस्या एव भवेचापो नान्यस्य तु कदाचन ॥ ७ ॥
 दशावस्था भवन्त्येताः तापे विरहसम्भवे ।
 तास्ते वक्ष्यामि देवेशि शृणुष्वेकाग्रमानसा ॥ ८ ॥
 अशिलापस्तथा चिन्ता स्मरणं च ततः प्रिये ।
 उद्देगाधिपलापश्च जटतोन्माद एव च ॥ ९ ॥
 गुणानां कीर्तनं चैव मरणं दशमं स्मृतम् ।
 अत्युग्रविरहे देवि अवस्था दशमी भवेत् ॥ १० ॥
 राजपुत्रो यथा दैवाद्भनं वनचरैर्वसन् ।
 आत्मानं वेत्ति विवशं परं वनचरं प्रिये ॥ ११ ॥

प्रभुत्वशौर्यधैर्याद्याः धर्माः सर्वे तिरोहिताः ।
 दीनः कृपणधीर्मन्दः पशुमांसोपजीवनः ॥ १२ ॥
 आत्मापह्नवमापन्नं दृष्ट्वा कश्चित्प्रबोधयेत् ।
 न वनेचरपुत्रोसि राजपुत्रोसि सर्वथा ॥ १३ ॥
 किमर्थं हिंसि भो जीवान् दीनः कृपणधीः स्वयम् ।
 क गुणाः शौर्यधैर्याद्याः प्रभुता क गता तव ॥ १४ ॥
 त्यज प्रकृतिदौर्बल्यं श्रय भावं निजं पुनः ।
 इत्याप्तवचनं श्रुत्वा जालपाशादिकं त्यजन् ॥ १५ ॥
 राज्यप्राप्तिं च मनसा सङ्कल्प्याकुलचेतनः ।
 उच्छ्रुत्वा (१) हृदयो भूयादभिकाषाकुलान्तरः ॥ १६ ॥
 तथा कृष्णाग्रिया देवि प्रपञ्चे मोहकालिप्ते ।
 वासनादेहमासाद्य तद्देहममताकुला ॥ १७ ॥
 तिरोहितानन्दधर्मा दीना कृपणमन्दधीः ।
 जीवन् वचमाना सा भूतद्रोहेण जीवति ॥ १८ ॥
 पुरुषोत्तमानुग्रहतः सद्गुरुस्तां प्रबोधयेत् ।
 न त्वं स्त्री लौकिकी चासि न पुमानसि सर्वथा ॥ १९ ॥
 न च विप्रादिको वर्णः स्वात्मानं चेष्टसे मुधा ।
 देहगेहममताहङ्कारमायां परित्यज ॥ २० ॥
 प्रपञ्चबीजभूतायाः प्रकृतेः परतः प्रभोः ।
 अक्षरादप्यतीतस्य पूर्णस्य परमात्मनः ॥ २१ ॥
 म्रियसि त्वं परानन्दा परानन्दपदस्थिता ।
 देहानुसन्धानपरां (२) मायां जहि वराहने ॥ २२ ॥
 मुधासिन्धौ मणिद्वीपमध्यखण्डे मुशोभने ।
 कोटिर्मुख्यप्रतीकाशं कोटिचन्द्रसुशीतलं ॥ २३ ॥
 वेष्टितं मणिमुक्तादि(३) प्राकारैः परमाद्भुतम् ।

१) 'उच्छ्रुत्वा' इति मूलपाठः । (२) प्रकारैः ६० पा० ।

३) 'स्वस्वरूपानुसन्धानपरा मायां जहीहि हि' ६० पा० ।

सखीमन्दिरसाहस्रैः परिवीतं समन्ततः ॥ २४ ॥
 मणिमन्दिरमत्युच्चैः पञ्चयोजनमानतः ।
 आस्ते ब्रह्माण्डतोबाह्वे तत्र ते रमणं शुभम् ॥ २५ ॥
 यमुनासप्ततीर्थेषु भर्त्राक्रीडां निजां स्मर ।
 प्रफुल्लशतपत्राकिं शङ्कारमुत्तरान्तरे ॥ २६ ॥
 मणिमुक्तान्वितानावमारुह्य सखिभिर्वृता ।
 महासरसि विद्योतन्मणिसोपानमण्डिते ॥ २७ ॥
 यथा क्रीडन्तमात्मानं कथं विस्मरसे भ्रमात् ।
 सहस्राश्वयुजं रम्यं शतचक्रस्फुरत्प्रभम् ॥ २८ ॥
 सर्वतः किंकिणीजालैर्मणिमुक्ताश्वितान्तरैः ।
 कुर्वद्भिः सुखरान् सर्वदिगन्तान् कूजितैर्निजैः ॥ २९ ॥
 दाडिमीपुष्पसङ्काशं वरूयोपरि कल्प्यते ।
 सुवर्णकलशै रम्यैर्दीप्यमानमनेकशः ॥ ३० ॥
 नृत्यद्भिः स्त्रीगणैः सम्यक् गायद्भिः स्वकुतूहलैः ।
 हासयद्भिर्हसद्भिश्च समन्तात्परिशोभितम् ॥ ३१ ॥
 मुक्तावितानकौमुद्या समुद्भासितदिङ्मुखम् ।
 प्रियेण रथमारुह्य वनक्रीडां स्मर स्वकां ॥ ३२ ॥
 कदाचित्पुष्परागाद्रावुद्याने सुमनोहरे ।
 नानापासिगणाकीर्णै स्थलपङ्कजमालिनि ॥ ३३ ॥
 अनेककुट्टिमोत्तुङ्गमण्डपैः परितो वृते ।
 दिव्यपुष्पभरामोदसुवासितदिगन्तरे ॥ ३४ ॥
 चन्द्रप्रभहृदे रम्ये रम्यराजीवसङ्कुले ।
 मुक्ताजटितसौवर्णायुतसोपानपङ्क्तिभिः ॥ ३५ ॥
 कचित् कचिच्छोभिताभिर्मण्डपैः कुट्टिमोपरि ।
 चतुस्तम्भैर्महारत्नैर्महितास्तोरणोज्वलैः ॥ ३६ ॥
 पतत्पतत्रिपसार्यवायुप्रचलपादपे ।

पतञ्जनाजनेर्दिव्यैः सखीयुथस्य दिव्यतः ॥ ३७ ॥
 चन्दनैरङ्गलितैः कुङ्कुमैः कुचविच्युतैः ।
 परागैः पद्मगलितैः कुसुमैर्वायुनाहतैः ॥ ३८ ॥
 विचित्रदिव्यसलिले मणिमौक्तिकवालुके ।
 जलक्रीडारसानन्दः कथं विस्मारितोऽधुना ॥ ३९ ॥
 महापद्मवने दिव्ये समन्तारुलक्षयोजने ।
 गन्धमाधुर्यनिपतत्पङ्कजपटलाकुले ॥ ४० ॥
 योजनोत्सेधविस्ताररत्नमण्डपमध्यगे ।
 वायुहृतपरागोघैर्वितानित नभोन्तरे ।
 अनेकपक्षिसङ्घातकोलाहलमुखास्पदे ॥ ४१ ॥
 स्वप्रियेण कृता या याः क्रीडाः स्वरारसाश्रयाः ।
 कथं विस्मृत्य सहसा जीवत्परितप्यसे ।
 कथं मायासुखे लग्ना मिथ्याभूते भ्रामात्मके ॥ ४२ ॥
 पङ्के कस्तूरिकाबुद्धिर्लवणे शशिविभ्रमम् ।
 काचखण्डे मणिभ्रान्तिर्जलबुद्धिर्यया मरौ ॥ ४३ ॥
 तथैव शर्कराबुद्धिः कर्कराशमादिषु भ्रमात् ।
 कुर्वते मन्दमतयस्तथैव हि तवेदशी ॥ ४४ ॥
 शुक्तिकारजतेनैव न कश्चिद्विभवं गतः ।
 न स्वप्नलब्धराज्येन राजा (१) कश्चित्सुविश्रुतः ॥ ४५ ॥
 मरीचिकाजलं पीत्वा न कश्चित्तृप्तिमागतः ।
 यदीच्छसि सुखं नित्यं जहि सर्वमिमं भ्रमम् ॥ ४६ ॥
 विना भ्रमानिरासेन विना च स्वात्मधारणाम् ।
 विना विषयवैतृष्यं विना सन्तोषमार्जवम् ॥ ४७ ॥
 विना वैराग्यमत्युग्रं विना सद्गुरुसेवनम् ।
 विना विनयमास्तिक्यं शास्त्रशिक्षां विनापि च ॥ ४८ ॥

देहाध्यासो मोहकृतो न निवर्त्तेत सर्वथा ।
 देहाध्यासो निवर्त्तेत निवृत्ते मोहविभ्रमे ॥ ४९ ॥
 बिम्बभूतस्वरूपस्य विस्मृतिर्मोह उच्यते ।
 मोहस्था वासना तस्य जीववच्च प्रतीयते ॥ ५० ॥
 न जीवो वास्तवः कश्चित् वर्त्तते जलचन्द्रवत् ।
 जलचन्द्रस्वरूपं च गगनेन्दुर्यथा भवेत् ॥ ५१ ॥
 तथैव वासनारूपं निजे घाप्ति स्थिताः प्रियाः ।
 गुणः कम्पादिको यद्वत् प्रतिबिम्बे प्रतीयते ॥ ५२ ॥
 सुखदुःखादिमोहोत्थं वासनायां निरूपितम् ।
 न ते सुखं च दुःखं च मोहमात्रं विजृम्भिते ॥ ५३ ॥
 तस्मात्स्वरूपं विज्ञाय सम्यक् शस्त्राद्गुरोरपि ।
 भ्रमं त्यक्त्वा निजानन्दमाप्नुहि प्रेममीलिता ॥ ५४ ॥
 एवं सकुरुणा वाक्यामृतैरासेचिता यदा ।
 निर्वाप्य मोहभुजगविषडवालां व्ययाकरीम् ॥ ५५ ॥
 अभिलाषवती भूयात्परानन्दपतिं प्रति ।
 अभिलाषो मया प्रोक्तः शृण्ववस्था नवापराः ॥ ५६ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वतीसंवादे
 त्रयस्त्रिंशं पटलम् ॥ ३३ ॥

चतुस्त्रिंशं पटलम् ॥ ३४ ॥

शिव उवाच ॥

अभिलाषे समुत्पन्ने ततश्चिन्ता प्रवर्त्तते ।
 प्रियो मे परमानन्दः परमात्मा पुरुषोत्तमः ॥ १ ॥
 अहं तु तत्प्रिया साक्षाद्वासना मोहवेष्टिता ।
 बाळकीलावलोकार्थं सम्प्रार्थ्य पुरुषोत्तमम् ॥ २ ॥

विमग्ना मोहजलघौ दुस्तरे तमसावृते ।
 निरस्तं सकलं ज्ञानं जाता मे स्वात्मविस्मृतिः ॥ ३ ॥
 (१) विभ्रमामि भ्रमाविष्टा देहाध्यासादितस्ततः ।
 इयं मे जननी चायं पिता भ्राता सहोदरः ॥ ४ ॥
 पुत्राः पौत्राश्च सुहृदो ज्ञातयो गोत्रिणस्तथा ।
 ममत्वान्मे (२) वृथा मौढ्यात्परिगृह्य (३) विमोहितम् ॥ ५ ॥
 स्वप्नदृष्टेषु लोकेषु न च द्वेषः प्रियोपि वा ।
 परकीयः स्वकीयो वा मोह एव हि कारणं ॥ ६ ॥
 अतः परं न मे कार्यं प्रियैर्वा चाप्रियैरपि ।
 एक एव प्रियः स्वामी स तु विस्मारितो मया ॥ ७ ॥
 तदा किमपरैः कार्यं स्वामिके दुःखहेतुभिः ।
 तस्मार्त्तिकं साधनं कुर्यां येनाहं प्रीतिमाप्नुयाम् ॥ ८ ॥
 तन्न पश्यामि लोकेस्मिन् वेदवेदान्तयोरपि ।
 यत्कृत्वा सुकृमो भूयात्पतिः प्रियतमो मम ॥ ९ ॥
 न वेदैरुपदिष्टेन कर्मणा प्राप्यते पतिः ।
 कर्मणां फलमुद्दिष्टं स्वर्गमात्रं विनश्वरम् ॥ १० ॥
 न दानैर्वा तपस्तीर्थैः कायकेशैः महत्तरैः ।
 उपवासैर्व्रतैर्जाप्यैश्चित्तशुद्धिविधायिभिः ॥ ११ ॥
 कथं तैः केवलानन्दः पतिर्मे वशात्तामियात् ।
 न ज्ञानेन भवेद्दृश्यः केवलं मुक्तिः कृद्धि तत् ॥ १२ ॥
 वर्धं तु पुरुषस्येह वैराग्यं ज्ञानगुप्तये ।
 यदि ज्ञानोदयो न स्याद्वैराग्यं यदि केवलं ॥ १३ ॥
 तथापि प्रकृतौ साक्षात्कीयते च तथापि किम् ।

(१) विभ्रमामि इति पाठः ।

(२) वृथोऽस्तु क्क्यात् १० पा०

(३) 'विमोहिता' १० पा०

योगस्यापि पराकाष्ठा स्वात्मनो दर्शनावाधिः ॥ १४ ॥

पुराणेष्वितिहासेषु भक्तिबद्धोषिता मृशम् ।

सापि ज्ञानाङ्गमुद्दिष्टा तथा प्राप्यः कथं पतिः ॥ १५ ॥

प्रियप्राप्तेरुपायस्य कोपि वक्ता न विद्यते ।

किं करोमि कं गच्छामि कस्याग्रे प्रवदाम्यहम् ॥ १६ ॥

वनभ्रान्तो यथा कश्चित् पिशाचपरिषाहितः ।

धुत्तृङ्मयां मर्दितो नक्तं दिवमस्तमिताशयः ॥ १७ ॥

दंशकैर्मृगैर्व्याघ्रैर्वाराहैर्भेषितो मृशम् ।

तथा दंशैश्च मशकैः व्याधितः श्वापदादिभिः ॥ १८ ॥

काङ्क्षत्यध्याश्रमं गन्तुं मार्गभृष्टः करोमि किम् ।

को मे प्रापयति स्थानं भ्रान्तस्फारण्यवीथिषु ॥ १९ ॥

किं करोमि कं गच्छामि कस्याग्रे च वदाम्यहम् ।

बहुद्रुमलताकीर्णं काननं जनवर्जितम् ॥ २० ॥

इत्यादिविविधां चेष्टां कुर्वाणो व्याकुलान्तरः ।

अवतिष्ठते तथा चिन्ता जायते वासनास्वपि ॥ २१ ॥

चिन्तामग्नौ यथा सर्वं पश्यन्नपि न पश्यति ।

प्रियचिन्तारसे मग्ना सखीनां वासना तथा ॥ २२ ॥

चिन्तैवोद्वेगभावेन ततः परिणता भवेत् ।

उद्विग्नमनसः किञ्चित् नैव हर्षाय जायते ॥ २३ ॥

प्राणादप्यधिवल्लभस्य विरहे किंनाम रम्यं भवेत् ,

येनात्मा क्षणमप्युपैति विरतिं स्वास्थ्यं समाकम्बते ।

स्फुरन्मीनान्वारिष्विव करणवृष्टीः समुदिताः,

समादाय क्षिप्य प्रियविरहचिन्ता विजयते ॥ २४ ॥

उद्विग्नमावाकुलितान्तराया न रोचते भूषणमम्बरं वा ।

शय्यासनं वाप्यशनं श्रुतं वा स्नानादिकं वा भुवनं वनं वा २५

इतः क्षणं वा च ततः क्षणं वा गृहे क्षणं वा शयने क्षणं वा ।

बहिस्तथान्तः सणमात्रमेत्य ह्यद्विप्रमावा न लभेत धर्म ॥२६॥
यथा विरक्तो न विधिष्वधिकृतः कृताकृते कर्माणि नैव दोषमाक् ।
उद्विप्रताया अपि विप्रलम्भे न निखनैमित्तिककर्मयोगः ॥२७॥

यदुद्वेगो देवि प्रियविरहजन्मा समुदित-
स्तदाकृष्णस्त्रीणां किमपि नहि कार्यं निगमतः ।
तपस्तीर्थं योगो व्रतनियमकर्माणि सकलं,
समाप्तं यत्तासां न हि मतिरभूदेहविषया ॥ २८ ॥
श्रीकृष्णविरहे देवि य उद्वेगः प्रियासु च ।
अस्माकमीश्वरीणाञ्च दुर्लभः किं पुनर्वृणाम् ॥ २९ ॥
इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
चतुस्त्रिंशं पटलम् ॥ ३४ ॥

अथ पञ्चात्रिंशं पटलम् ॥ ३५ ॥

देव्युवाच ॥

वैराग्यस्योदये देव ज्ञाने स्यात्साधनावधिः ।
साधनावधिस्तत्रापि य उद्वेगस्त्वयोदितः ॥ १ ॥
यथा विरक्तो देवेश न कर्मस्वधिकारवान् ।
उद्विग्नोपि तथा देव न कर्माधिकृतो भवेत् ॥ २ ॥
मतिर्न देहविषया तत्र हेतुस्त्वयोदितः ।
अत्र मे स्तिष्ठते चित्तो न सम्यगवधारणम् ॥ ३ ॥
भौतिको विषमो देहो वासना ब्रह्मकेवलम् ।
कस्य युज्येत संसारः कोत्र कर्माधिकारवान् ॥ ४ ॥
कर्मणि क्रियमाणे हि कोत्र भोक्ता फलस्य तु ।
अनित्यस्य ब्रह्मस्यापि कथं देहस्य तज्जवेत् ॥ ५ ॥
कर्मणामिह भोक्त्री चेदासना यदि शङ्कर ।

कृतनाशः प्रसज्येत सकृताभ्यागमस्तथा ॥ ६ ॥

अन्येन क्रियमाणे हि कथमन्येन मुच्यते ।

वासनायाश्च देहादेस्तारतम्यं वद प्रभो ॥ ७ ॥

॥ शिव उवाच ॥

शृणु वक्ष्यामि देवेशि तव प्रश्नमनुत्तमम् ।

देहात्मधीर्विनश्येत् यस्य श्रवणमात्रतः ॥ ८ ॥

ज्ञानमार्गे तु देवेशि वैराग्यं साधनावधिः ।

नानाजन्मान्तराभ्यासरागराजितचेतसां ॥ ९ ॥

जीवानां विषयेष्वेव बहिर्भावति वै मनः ।

सुखं स्यादिष्टविषये क्षनिष्टे दुःखवद्भवेत् ॥ १० ॥

सुखदुःखादिकं सर्वमहङ्कारोभिमन्यते ।

अहङ्कारगतं सर्वं चिदाभ्यासे प्रतीयते ॥ ११ ॥

जलचन्द्रे यथा तस्य कम्पादिर्दृश्यते गुणः ।

प्रतीतिमात्रमेवैतत् तथापि न निवर्त्तते ॥ १२ ॥

तत्प्रतीतिं निराकर्तुं प्रकारं वक्ष्मि ते शिवे ।

अनेकजन्मसंसिद्धसाधनानां बलेन च ॥ १३ ॥

शुद्धचित्तस्य देवेशि वैराग्यमुपसर्पति ।

रागाद्यभावाद्विषयेष्वहङ्कारो निवर्त्तते ॥ १४ ॥

न मनो भावनं कुर्याद्विषयेषु यतस्ततः ।

न शुक्लाति सुखं दुःखं रागद्वेषाद्यभावतः ॥ १५ ॥

कर्तृत्वं चैव भोक्तृत्वमहङ्कारे हि दृश्यते ।

स्थूलं वपुराधिष्ठानमहं किङ्कस्य सुन्दरि ॥ १६ ॥

अहङ्कारगृहीतेन स्थूलदेहेन पार्वति ।

योऽन्यकर्माणि कुरुते निबध्नेतापि तैरयं ॥ १७ ॥

भोगायतनमात्रं हि स्थूलो देहः प्रकीर्तितः ।

अहङ्कारे सचाध्यस्ते अहङ्काराधिदात्मनि ॥ १८ ॥

स्फाटिके हि यथा ध्यस्तो जपारागः प्रकाशते ।
 चिदाभासे तथा शुद्धे ध्यस्ताहन्ता तथा प्रिये ॥ १९ ॥
 सचावृत्य चिदाभासं स्वयमेव प्रकाशते ।
 घटाकाशमिवावृत्य जलाकाशः प्रकाशते ॥ २० ॥
 सुखं दुःखं भयं क्रोधो मोहो मात्सर्यमेव च ।
 धर्माधर्मौ पुण्यपापे ज्ञानमज्ञानमेव च ॥ २१ ॥
 अहङ्कारगतं सर्वं चिदाभासस्य न कश्चित् ।
 तथाप्येक्याध्यासबन्धादात्मन्येव प्रतीयते ॥ २२ ॥
 विशुद्धे निर्मले देवि शोणिमेव यणौ यथा ।
 तस्मादनात्मधर्माश्च जटा नित्यमशेषतः ॥ २३ ॥
 विज्ञायामोति वैराग्यमाविरञ्चिपदादपि ।
 रागाद्यभावाज्ज मनो विषयानुपधावति ॥ २४ ॥
 विषयानुरागरहिते निर्मले मनसि प्रिये ।
 स्वात्मा प्रकाशते ध्यानादर्पणे स्वमुखं यथा ॥ २५ ॥
 मनस्यपि लयं याते विकारशतवेष्मनि ।
 समाविस्थो भवेद्योगी यत्र शोको न विद्यते ॥ २६ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे उत्तरखण्डे
 षट्त्रिंशं पटलम् ॥ ३५ ॥

षट्त्रिंशं पटलम् ॥ ३६ ॥

शिव उवाच ॥

स्वस्वमोहेन सख्यस्ता नीताः स्वप्नं परात्मनः ।
 तस्मात् (१) स्थूलवारीराणि भौक्तिकानि महेश्वरि ॥ १ ॥
 सामान्यतो विदुस्तासां सूक्ष्मदेहस्तथाविधाः ।
 कारणात्मा भवेन्मोहो वासनासु पृथक् पृथक् ॥ २ ॥

वासना तदवच्छन्ना जीवभावमिवागता ।
 इच्छाशक्तिप्रयुक्तश्चात्स मोहोऽपि रसात्मकः ॥ ३ ॥
 न वासनायाः संसारो न मोहस्य तथात्मनः ।
 अहं लिङ्गस्य देवेशि संसारं उपयुज्यते ॥ ४ ॥
 यतो नारायणोद्भूतो मायिकः परिकीर्तितः ।
 इच्छानन्दांशसम्भूतः सखीमोहस्तु केवलम् ॥ ५ ॥
 तस्मादहङ्कुतेरेषः संसारोन्यस्य न क्वचित् ।
 कर्तृत्वं चैव भोक्तृत्वमहङ्कारस्य विद्यते ॥ ६ ॥
 प्रतीयते वासनायां मोहस्तत्र प्रयोजकः ।
 स्थूलदेहाभिमानेन अहङ्कारो विजृम्भते ॥ ७ ॥
 सर्वेन्द्रियचरो भूत्वा सर्वकर्मप्रसाधकः ।
 बध्यते तत्फलैश्चैवं प्रति जन्म विचित्रया ॥ ८ ॥
 स अध्यस्तो वासनासु वासना तद्रता भवेत् ।
 तादात्म्यभावमापन्ने वासनाहङ्कृतिस्तथा ॥ ९ ॥
 शृङ्गाररसरूपाणां सखीनां वासनास्तु याः ।
 तासामानन्दरूपं च अहङ्कारेण मिश्रितम् ॥ १० ॥
 माय्यं नारायणं द्वारमसरे प्रतिबिम्बिते ।
 अन्तरङ्गा बहिरङ्गा स्वेष्टं वृत्तिद्वयं भवेत् ॥ ११ ॥
 प्रत्यक्वृत्तिरन्तरङ्गा बहिरङ्गा बहिर्गता ।
 प्रत्यग्भूत्या तु देवेशि अहङ्कारश्रितं सुखं ॥ १२ ॥
 नारायणमुखेनैव कूटस्थे व्यक्तिमागतं (१) ।
 यथा सहस्रकुलपामिः पूर्यमाणं महासरः ॥ १३ ॥
 प्रोत्फुल्लकमलामोदं रोचते रुचिराकृतिः ।
 वासनानां सहस्रैश्च अहङ्कारविमिश्रितैः ।
 पूर्णानन्दो भवेदेव गणितानन्द इत्यपि ॥ १४ ॥

बहिरङ्गा तु या वृत्तिरहङ्कारस्य मुन्दरि ।
 बहिर्वत्पश्यति विश्वं तयेदन्तात्मकं शिवे ॥ १५ ॥
 अहङ्कारो विश्वधीजं वासनामु च बिम्बितः ।
 दर्शयत्यखिलं विश्वं सखीभ्यो मुकुरो यथा ॥ १६ ॥
 एवं रहस्यं कूटस्थो बाललीलाः सखीगणः ।
 अनुभूतवन्तावन्योन्यं मुदुर्घटमिदं प्रिये ॥ १७ ॥
 यथा कल्लोलजालेषु चन्द्रज्योत्स्ना प्रसर्पति ।
 अहङ्कारविभेदेषु प्रियाणां वासना तथा ॥ १८ ॥
 यथा कल्लोलजालेषु प्रशान्तेषु महेश्वरि ।
 लक्ष्यते कौमुदी तस्मिन् प्रशान्ते वासना तथा ॥ १९ ॥
 सद्गुरोः शरणं यायात्तदर्थमिहमुन्दरि ।
 त्वं प्रियासीति कृष्णस्य पूर्णस्य परमात्मनः ॥ २० ॥
 बाललीलाविलोक्यार्थमिह प्राप्ता न संशयः ।
 प्रपञ्चसागरे मग्ना कथं तिष्ठसि निर्भया ॥ २१ ॥
 पुत्राः पौत्रा धनं धान्यं देहगेहाम्बरादिकम् ।
 स्वप्नलब्धमिदं सर्वं हित्वा बिम्बं निजं श्रय ॥ २२ ॥
 कथं खेदयसे बिम्बं मोहमग्ना निरन्तरं ।
 प्रियाणां वासनासित्वं न प्रियाभ्यः पृथङ्मता ॥ २३ ॥
 अहङ्काराश्रितायास्ते खेदो बिम्बाश्रितो भवेत् ।
 तस्मात्प्रबुध्य झटिति निजं बिम्बं प्रबोधय ॥ २४ ॥
 अहमध्यस्त एवायं देहस्ते पाञ्चभौतिकः ।
 अहं स्त्री पुरुषः कृष्णो गौरस्तेनाभिपन्यसे ॥ २५ ॥
 इदन्ताहंविशादाय अहन्ता सृष्टिकल्पिता ।
 स्वस्वरूपमये बहौ हुत्वा नन्दमवाप्नुहि ॥ २६ ॥
 इदन्तावैरिमत्युग्रं मूलाहन्तारणाङ्गणे ।
 स्मृतित्वेन तीव्रेण घातयित्वा सुखमिव ॥ २७ ॥
 २३ मा०

एवं प्रबोधिता सम्यक् वासना गुरुणा यदा ।
 क्रमेणोद्देगमासाद्य वैराग्यमिव योगतः ॥ २८ ॥
 त्यजत्यहङ्कृतिं सद्यो गेहे देहेन्द्रियेष्वपि ।
 देहाभिमाने गलिते विज्ञाते स्वात्मनि ध्रुवम् ॥ २९ ॥
 वासाद्य विरहावस्थामुद्देगाख्यां रसात्मिकां ।
 विप्रलम्भरसानन्दानुभवो जायते ततः ॥ ३० ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
 षट्त्रिंशं पटलम् ॥ ३६ ॥

सप्तत्रिंशं पटलम् ॥ ३७ ॥

॥ शिव उवाच ॥

योगिनो हि विरक्तस्य मनो ध्यानरतं भवेत् ।
 सम्यक् प्रजातया स्मृत्या मनो क्लीकारतं तथा ॥ १ ॥
 तदैवमानसी सेवा प्रसिध्यति न चान्यथा ।
 तस्मादन्तर्बहिः कार्या सेवा यावत्स्मृतिर्भवेत् ॥ २ ॥
 स्मृतिं विना तु देवेशि बहिः सेवां परित्यजेत्(१) ।
 प्रत्यवायमवाप्नोति मार्गभ्रष्टो भवेदपि ॥ ३ ॥
 स्मृत्यवस्थैव देवेशि मानसीमूलमुच्यते ।
 मानस्यां जायमानायां बाह्यसेवा निवर्त्तते ॥ ४ ॥
 प्रियसेवा प्रियाधर्मो यावत्सर्वेन्द्रियाक्रिया ।
 सर्वेन्द्रियाक्रियाभावान्मानसी सा प्रवर्त्तते ॥ ५ ॥
 प्रेमपीयूषपायोधौ यदा लग्नं मनो भवेत् ।
 बाह्येन्द्रियाणां वृत्त्यभावाद्बाह्यसेवा न जायते ॥ ६ ॥
 प्रवर्त्तते मानसी सा स्मृत्यवस्थोदये मति ।

तस्मात्स्मृतिं प्रवक्ष्यामि शृणुष्वेकाग्रमानसा ॥ ७ ॥

स्मृत्यां वै जायमानायामनुसन्धानवर्जितम् ।

मनो लीलावगाहेत घर्मतप्तो यया गजः ॥ ८ ॥

अवगाहे च मनसि ब्रह्मलीलामहानदीम् ।

लीयन्ते वृत्तयः सर्वा गेहात्मविषया अपि ॥ ९ ॥

विगाढमाने मनसि प्रविष्टे लीलामहानन्दसुधासमुद्रम् ।

नेदं न चादो न सुखं न दुःखं जानाति तत्रैव विलग्नचित्ता ॥ १० ॥

स्मरेत्तदानन्दसुधासमुद्रमनर्गलाप्रोच्छ्वलदूर्मिमात्रम् ।

समन्ततोन्तःस्फुरमाणरत्नप्रभाङ्कुरोज्जासितबीचिरम्यम् ॥ ११ ॥

हिरण्योज्ज्वलपतत्पतत्रिनकादिचक्रोत्पतनाभिरामम् ।

इतस्ततो धावदनेकपोतकुलाकुलं योजनकोटिमानम् ॥ १२ ॥

जलेशयानेकसुवर्णरत्नगिरिप्रभाङ्कृतकुसुमागम् ।

वैदूर्यतालीवनशोभिकूलं कृजद्विहङ्गस्वनितै रसाकम् ॥ १३ ॥

उज्ज्वलतालीवनजान्धकारमुन्मूलयन्तं मणिभिस्तटस्थैः ।

स्फुरद्भिरुद्योतितदिग्विभागैर्दिवाकरेन्दुद्युतितस्करैरि व ॥ १४ ॥

अलङ्कलङ्कोष्मिन्तपूर्णचन्द्रविहीम्बनीभिस्तटगामिरुहैः ।

अनेकचन्द्राकुलितस्य शोभां विलज्जयन्तं नभसोपि शुक्तिभिः ॥ १५ ॥

द्वीपं मणीनां च तदन्तरुच्यन्मयूखकिञ्चलिकतमादधानम् ।

अनेककोटीन्दुदिवाकरस्प्रधं (१) स्मरेत्तदानन्दधनं महेश्वरि ॥ १६ ॥

उपेतं नवखण्डैश्च नवरत्नमयैः शुभैः ।

नवभूम्यात्मकैश्चित्रैरुद्यानपरिमण्डितम् ॥ १७ ॥

कोट्यर्धयोजनायामविस्तारं सुमनोहरं ।

तिर्यग्पूर्वयिता रेखाश्चतस्रो नवकोष्ठवत् ॥ १८ ॥

मध्यः स्रग्धः पश्चरागमयश्चानन्दभूमिकः ।

पुष्परागमयस्तस्य पूर्वभागे प्रतिष्ठितः ॥ १९ ॥

चिदानन्दमयीं भूमिं तत्र सञ्चिन्तयेद्विद्या ।
 आग्नेयां वज्रघटितास्तत्र वैराग्यभूमिका ॥ २० ॥
 महामारकतं दक्षे चिन्तयेत्स्वर्णमुत्तमम् ।
 राजते यात्र देवेशि महासन्तोषभूमिका ॥ २१ ॥
 नैऋते चिन्तयेत्स्वर्णं यत्रास्ते प्रेमभूमिका ।
 प्रवालमणिसमृद्धं प्रकाशपरमोष्णकम् ॥ २२ ॥
 प्रतीक्यां नीलमणिभिर्मण्डितं भूक्तिभूमिकं ।
 इन्द्रनीलमयं देवि प्रभाकिम्पन्नभोन्तरम् ॥ २३ ॥
 वायव्ये संस्मरेत्स्वर्णं ज्ञानभूमिसमाश्रयम् ।
 उत्तरे चिन्तयेत्स्वर्णं गोमेदरचितान्तरम् ॥ २४ ॥
 प्रकाशभूमिका यत्र राजते सुमनोहरा ।
 महामौक्तिकखण्डश्च य ईशान्येगतः प्रिये ।
 तं स्मरेत्सततं यत्र राजते रतिभूमिका ॥ २५ ॥
 भूमयः सप्तदेवेशि योजनानां चतुर्दश ।
 लक्षाणि ते मया प्रोक्ता (१)निबोध गिरिनन्दिनि ॥ २६ ॥
 चिदानन्दमयी भूमिस्तावत्पेव प्रकीर्तिता ।
 द्वाविंशतिर्योजनानां लक्षणाण्यनन्दभूमिका ॥ २७ ॥
 निस्थं वृन्दावनं यत्र राजते कणिकाकृति ।
 स्मरेद्वृद्धापुरं तत्र प्रकाशपरमोष्णकम् ॥ २८ ॥
 तन्मध्ये देव देवेशि मणिनैकेन निर्मितम् ।
 समकालोदितानेककोटिचन्द्रार्कमाश्रिता ॥ २९ ॥
 कचिन्निकं कचिद्रक्तं कचित्कृष्णं कचित्सितम् ।
 दशभूम्यात्मकं श्रीमत्संस्मरेभिजयन्दिरम् ॥ ३० ॥
 मन्दिरं परितः पङ्क्तिः सौधानां कृष्णयोषिताम् ।
 एकैकं मन्दिरं देवि योजनार्द्धप्रमाणतः ॥ ३१ ॥

सार्द्धद्वियोजनोत्सेधं निजमन्दिरमदमुत्तम् ।
 प्राकारैर्दशभिर्गुप्तं महोद्यानविराजितैः ॥ ३२ ॥
 परिवृत्तीः स्मरेत्तस्य षट्सहस्राणि योजनाः ।
 द्विसहस्रमिदं सूत्रं दक्षिणोत्तरगं भवेत् ॥ ३३ ॥
 पूर्वपश्चिमगं सूत्रं तथैव परिमाणतः ।
 महापद्मवनं ध्यायेत् परितो निजमन्दिरम् ॥ ३४ ॥
 प्रकाशानन्दभूम्योस्तु सन्धौ नीलाद्रिरुत्तमः ।
 योजनायुतमानेन तस्योच्छ्रायं स्मरेत्प्रिये ॥ ३५ ॥
 शृङ्गाणि तस्य देवेशि ग्रीणि सन्त्यदुभुतानि च ।
 चन्द्रगौरं चन्द्रचूडं महाचन्द्रं ततः परम् ॥ ३६ ॥
 चन्द्रगौरे महाशृङ्गे चन्द्रनाम्ना महासरः ।
 शतयोजनविस्तारं चन्द्रसोपानमण्डितं ॥ ३७ ॥
 गुञ्जदुधमरझङ्कारमुखरीकृतदिङ्मुखं ।
 प्रफुल्लपङ्कजवनामोदमोहितषट्पदम् ॥ ३८ ॥
 मराळीयूथमध्यस्थमराळगणमण्डितम् ।
 कूजितैश्चित्रपक्षाणां पक्षिणां सुमनोहरम् ॥ ३९ ॥
 तटस्थोद्यानशोभाभिर्नयनानन्दमन्दिरम् ।
 आनन्दसुधयापूर्णं संस्मरेत्स्मृतिधारया ॥ ४० ॥
 कदाचित् क्रीडनं तत्र भगवान् पुरुषोत्तमः ।
 सखीसहस्रसेव्याभिः स्वामिन्या सह केवलम् ॥ ४१ ॥
 चन्द्रचूडे पञ्च हृदाः परमानन्दमुवाभृताः ।
 रत्नसोपानसाहस्रैः काञ्चनैः कृतकौतुकाः ॥ ४२ ॥
 सुवर्णपङ्कजवनैर्वायुनान्दोलितैर्मुहुः ।
 मुवासमाजिः सततं दिगन्तात्परिशोभिताः ॥ ४३ ॥
 क्रीडते तत्र भगवान् कदाचित्शोभितां गणैः ।
 उद्यानराजं देवेशि महाचन्द्रेपि संस्मरेत् ॥ ४४ ॥

पादपाः पत्रविस्तीर्णाः स्वर्णशास्त्रामुपेशलाः ।
 नीलवैदूर्यपत्राढ्यामुक्तास्तचक्रमालिनः ॥ ४५ ॥
 कदम्बाशोकपुष्पागमालतीवकुलाञ्जुनैः ।
 बिल्वतालैस्तमालैश्च हितालैः पारिजातकैः ॥ ४६ ॥
 केतकैश्चम्पकैश्चूतैः कल्पवृक्षैः सुशोभितम् ।
 तन्मध्ये संस्मरेद्देवि मणिमण्डपमायतम् ।
 शतस्तम्भैः स्वर्णमयैः मुक्तारत्नचितान्तरैः ॥ ४७ ॥
 शोभमानं चतुर्द्वारं साप्तभौमं निरामयम् ।
 प्रतिद्वारं कुट्टिमाभ्यां प्रतिकुट्टिमदीर्घिकम् ॥ ४८ ॥
 दीर्घिकामु लसत्स्वर्णपद्मव्यग्रषडाङ्घ्रिकम् ।
 कुट्टिमोपरि विस्फूर्जद्रत्नस्तम्भमनोहरम् ॥ ४९ ॥
 मवाळनीलमाणिक्यमुक्तावैदूर्यगारुडैः ।
 कृतस्वस्तिकविस्फूर्त्यन्मध्यदेशश्रियोऽवलम् ॥ ५० ॥
 शुकैः पारावतैर्हंसैः कूजद्भिः परिशोभितम् ।
 स्वर्णवैदूर्यमुक्ताभिर्विलसत्तोरणोऽवलम् ॥ ५१ ॥
 चतुर्दिक्षु महासौधराजिराजितमद्भुतम् ।
 कदाचिदत्र भगवान् रथमास्थाय सुप्रभम् ॥ ५२ ॥
 सखीसहस्रैरायाति क्रीडनार्थं महेश्वरि ।
 कृत्वा नानाविधां क्रीडामुद्याने सुमनोहरे ॥ ५३ ॥
 मण्डपं प्रविशेत्सद्यः सखीभिः सह संवृतः ।
 आराधन्ते ततः सर्वास्तासां याः परिचारिकाः ॥ ५४ ॥
 दिव्यसौधानि मणिभिर्दीप्यमानानि सर्वतः ।
 वीणामृदङ्गतन्त्रीभिर्गायन्ति यश उत्सुकाः ॥ ५५ ॥
 तद्गीतानन्दसन्दोहनमग्नेन्द्रियवृत्तयः ।
 उद्यानराजहरिणाः हरिण्यः शुकसारसाः ॥ ५६ ॥
 पिकाः पारावताश्चैव मयूरा मधुमाषिणः ।

स्ववाचं मुद्रयन्त्येव यथा चित्रगताः शिवे ॥ ५७ ॥
 सुधारसादप्यधिकैर्वाक्यैर्हास्यरसान्वितैः ।
 हासयन्ति हसन्त्यश्च प्रियं च स्वामिनीमपि ॥ ५८ ॥
 कदाचित्प्रार्थयामासुः स्वामिनीपसमाश्रिताः ।
 नेत्रबन्धमयीं लीलां रन्तुं कुष्णं सहस्रशः ॥ ५९ ॥
 पणबन्धं ततश्चक्रुर्नेत्रबन्धे कृते सति ।
 यदि नाम न जानासि तदा प्रिय पराजितः ॥ ६० ॥
 स्ववस्त्राभरणान्यस्यै देहि चित्तमस्त्रेदयन् ।
 सा प्रिया प्रिय ते रूपं करिष्यति मनोहरम् ॥ ६१ ॥
 त्वत्सिंहासनमारूढा कुष्णोहमिति वादिनी ।
 भवन्तमाज्ञापयतु नृत्यतां सखि मत्पुरः ॥ ६२ ॥
 त्वया नृत्यं तदा कार्यमवश्यमिव चाङ्गना ।
 त्वयि नृत्यति निःशङ्के गास्यामो वयमेव हि ॥ ६३ ॥
 यदि वा नाम जानासि प्रियापि कुरुतां तथा ।
 इति ताः पणमाश्राव्य परिवव्रुः प्रियं प्रियाः ॥ ६४ ॥
 तदेन्दिरा सखी काचित् पश्चादागत्य सत्वरम् ।
 बन्ध नेत्रयुगलं करपद्मयुगेन च ॥ ६५ ॥
 नेत्रे गृहीतः कुष्णः प्राह त्वमसि सुन्दरी ।
 तदोन्मुखासियुगलं स्मित्वा प्राहेन्दिरा सखी ॥ ६६ ॥
 किं जल्पसि मुधा नाम प्राणनाथ पराजितः ।
 न चाहं सुन्दरी नाम्ना प्रिया तस्मीन्दिराभिधा ॥ ६७ ॥
 तस्माल्लज्जां परित्यज्य पणबन्धं विचारय ।

॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ ॥

नाहं पराजितः साक्षादज्ञातेति न मुञ्चतां ॥ ६८ ॥
 त्वयीन्दिरे सुन्दरीति भ्रमः सर्वादिको मम ।
 सुन्दर्या मत्प्रियायां च स्फुरत्येवेन्दिराभ्रमः ॥ ६९ ॥

नाभ्यन्तरं वापि नामतो रूपतोपि च ।
 ज्ञात्वापि स्वामिन्दिरिति क्षणादेव भ्रमद्विषा ।
 जल्पितं मुन्दरीत्येतन्मयोक्तमवधार्यतां ॥ ७० ॥
 प्रियस्य वचनं श्रुत्वा पुनः माहेंदिरा वचः ।

॥ इन्दिरौवाच ॥

अहो नाथ महत्स्येषा वञ्चना चातुरी तव ॥ ७१ ॥
 ज्ञात्वापि मामिन्दिरिति मुन्दरीति मुखोद्गतम् ।
 कथं भद्रेषां हे नाथ वेदार्थमिव नास्तिकाः ॥ ७२ ॥
 स्त्रीषु हास्येषु धूर्त्तेषु प्राणवाधाभयेषु च ।
 सबदत्यन्ता वाणीत्येतज्जानाति भो भवान् ॥ ७३ ॥
 मुखोद्गते हि विश्वासो नास्माकं हृदयस्थिते ।
 नास्तिकस्येव प्रत्यक्षे प्रमाणे न तु शाब्दिके ॥ ७४ ॥
 तस्मात्त्वं स्वीयवचनं यदि सत्येन युजसि ।
 देहि लज्जां विहायाद्यु वासांस्याभरणानि च ॥ ७५ ॥
 नो चेत्स्वतन्त्रः किं कुर्मः प्रभुस्त्वमस्वतन्त्रकाः ।
 पणलोपभयाद्भूयः का प्रतीतिस्तवेति हि ॥ ७६ ॥
 तस्मादर्थमनर्थं च स्वकीयहृदये पुनः ।
 विनिश्चित्य यथा न्यायं यदिच्छसि तथा कुरु ॥ ७७ ॥
 श्रुत्वेन्दिरावाक्यमतिप्रगल्भं चातुर्ययुक्तं च सखीसमाजे ।
 स्मिन्त्वा स्वभूषावसनानि सद्यः स्वयं समुत्तार्य ददावथास्यै ॥ ७८ ॥
 महानीलं ददौ वासः कटिवस्त्रं सुवर्णभम् ।
 उष्णीषं चैव कौसुम्यं मुक्ताभूषितकुण्डले ॥ ७९ ॥
 स्फुरत्कोटीन्दुविलसदुष्णीषमणिमुत्तम् ।
 दिव्यमुक्ताफलानद्धग्रीवाभरणमुज्ज्वलम् ॥ ८० ॥
 नवरत्नमयीमालां विचित्रकिरणोज्ज्वलाम् ।
 किर्पीरितमिवात्युच्चैः प्रकुर्वन्ती हृदाम्बुजम् ॥ ८१ ॥

माणिक्यमुक्तामणिभिर्जटितं वलयद्वयं ।
 नखमुक्तिं महारम्यां स्वर्णपद्मविभूषिताम् ॥ ८२ ॥
 केयूरयुगलं चारु चिन्तारत्नचितान्तरम् ।
 मध्योल्लसत्पद्मरागं चतुष्कं चातिसुन्दरम् ॥ ८३ ॥
 उन्मत्तानङ्गमातङ्गगळघण्टाविहम्बिनीम् ।
 नीलहीरादिमणिभिः स्फुरद्भिः परितो वृताम् ।
 शुद्धघण्टाकण्टकारैः स्वर्णकाञ्चीमनूपमाय् ॥ ८४ ॥
 ऊर्मिकाः प्रस्फुरद्भस्मभाषटलमध्यगाः ।
 अङ्गुलीलम्बावण्यधाराशङ्कां वितन्वतीः ॥ ८५ ॥
 पादयोः कटके दिव्ये सुवृत्ते मणिभूषिते ।
 ददौ महामनाः कृष्णो यदन्यद्भूषणादिकम् ॥ ८६ ॥
 ततश्च रचयामास वेषं तस्या मनोहरम् ।
 उष्णीषं मूर्ध्नि रचितं कर्णयोः कुण्डलद्वयम् ॥ ८७ ॥
 कण्ठे मालां दधौ रम्यां नवरत्नविराजिताम् (१) ।
 वलये कल्पयामास मणिवन्धद्वये तथा ॥ ८८ ॥
 केयूरयुगलं ब्राह्मोश्चतुष्कं हृदयाम्बुजे ।
 कट्यां प्रकल्पयामास स्वर्णकाञ्चीं मनोहराम् ॥ ८९ ॥
 अङ्गुलीयान्यङ्गुलिषु तदङ्गे कल्पयद्भरिः ।
 ददौ वेत्रं महादिव्यं खचितं मणिमौक्तिकैः ॥ ९० ॥
 रत्नसिंहासने स्थाप्य तां सखीमिन्दिराभिधाम् ।
 ननर्त कृष्णो रुचिरान् भावानाविश्वकार इ ॥ ९१ ॥
 वनितारूपमास्थाय मोहयन्निव मायया ।
 प्रिये नृत्यति सोत्साहं जगुः काश्चन योषितः ॥ ९२ ॥
 मृदङ्गमहनत् माध्वी यौवनोद्वेगविता ।
 वीणामासावती विद्युल्लता तन्त्रीमवादयत् ॥ ९३ ॥

(१) 'विभूषिताम्' इत्यपि पाठः

कावण्यलहरी साक्षादंशीवादनतत्परा ।
 सुप्रभा निस्तुला चोभे अभृतां तालघारिके ॥ ९४ ॥
 काश्चिन्मुखध्वनिं चक्रुस्तालीवादनतत्पराः ।
 काश्चिज्जयजयेत्युच्चैरुचुर्हास्यरसाकुलाः ॥ ९५ ॥
 मुमुखीललिताद्यास्तु साधु साध्विति चाब्रुवन् ।
 अन्याः कुतूहलामग्राः कृष्णस्य मुखपङ्कजम् ॥ ९६ ॥
 पपुर्वावण्यमधुरं भ्रमन्नयनषट्पदम् ।
 ततो लीलावसाने तु कृष्णरूपधरा सखी ।
 सिंहासनात्समुत्थाय रचिताञ्जलिराययौ ॥ ९७ ॥
 पपात पादयोर्भर्तुः प्रिय उत्थाप्य तां सखीम् ।
 आलिलिङ्ग चिरं मेम्णा चुचुम्बाननपङ्कजम् ॥ ९८ ॥
 कृष्णं विभूषयामास पुनस्तैर्भूषणाम्बरैः ।
 रथारूढा ययुः सर्वाः प्रियेण निजमन्दिरम् ॥ ९९ ॥
 चतुःषष्टिमहास्तम्भराजिराजितभूमिकां ।
 प्राप्य सिंहासनगतं पस्विदुः प्रियं प्रियाः ॥ १०० ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे शिवोमासंवादे
 सप्तत्रिंशं पटलम् ॥ ३७ ॥

॥ अष्टत्रिंशं पटलम् ॥ ३८ ॥

॥ पार्वत्युवाच ॥

देवेश परमेशान सुरासुरनमस्कृत ।
 कथेयं सुमहत्पुण्या सुधास्वादीयसंस्तुता ॥ १ ॥
 तथापि देवदेवेश त्वद्वाक्यं यूपपानजा ।
 वृत्तिर्न जायते सम्यक् शुश्रूषाकुलचेतसः ॥ २ ॥

कथाश्रवणजानन्दो न मुक्तावपि दृश्यते ।
 कस्तं विहाय मोहेन निजायुः प्रविलापयेत् ॥ ३ ॥
 ते मन्दभागाः कुभियो दुराचारपरा हि ते ।
 येन लब्धा क्षणमपि कथा कर्णमुधा सती ॥ ४ ॥
 सार्द्धत्रिकोटितीर्थानि ऋषयो मन्त्रदेवताः ।
 यत्र कृष्णकथावादस्तत्रैवायान्तिनिश्चितम् ॥ ५ ॥
 तस्मादनुग्रहीतास्मि भवता करुणात्मना ।
 कथां कथयता रम्यां कृष्णस्यानन्दरूपिणः ॥ ६ ॥
 पुनः कथय देवेश कथामानन्दकारिणीम् ।
 चतुःषष्टिमहास्तंभराजिराजितभूमिकाम् ॥ ७ ॥
 अधिष्ठाय प्रियेणैताः संगताश्च किमाचरन् ।
 तद्वदस्वमहेशान यदि तेनुग्रहो मयि ॥ ८ ॥

॥ शिव उवाच ॥

शृणु पार्वति वक्ष्यामि यत्पृष्ठोऽहं मुलोचने ।
 यस्य श्रवणमात्रेण जायते रतिरुत्तमा ॥ ९ ॥
 नीलाद्रिशिखरादेस्य निजं धाम परात्परः ।
 रत्नसिंहासने तस्यौ नवरत्नविभूषिते ॥ १० ॥
 सिंहासनस्य परितो मण्डलाकारसंस्थिताः ।
 प्रफुल्लनयनाम्भोजाः पश्यन्ति स्म प्रियं मुदा ॥ ११ ॥
 पूर्णानन्दं पूर्णकामं तत्र काश्चन योषितः ।
 राजोपचारविधिना ह्युपतस्थुर्मुदान्विताः ॥ १२ ॥
 शरच्चन्द्रप्रभागौरं मुक्तामणिविभूषितम् ।
 रत्नदण्डमनोहारि मिहिला छत्रमादधौ ॥ १३ ॥
 माणिक्यखचितस्वर्णदण्डचामरचालनैः ।
 उपतस्थौ महाभागा चन्द्रलेखा मनस्विनी ॥ १४ ॥
 सुवर्णसूत्रविद्योतचन्द्रकार्पितमौक्तिकम् ।

मयूरव्यजनं धृत्वा करे चित्रा परामुशत् ॥ १५ ॥
 हिमांशुमण्डलप्रख्यं दर्पणं स्वर्णभूषितम् ।
 रत्नचित्रं करे धृत्वा तस्यावानन्दमञ्जरी ॥ १६ ॥
 मुगन्धद्रव्यसम्भिन्नास्ताम्बूलीदलवीटिकाः ।
 रत्नपात्रे समादाय तस्थौ मदनमेखला ॥ १७ ॥
 शतयोजनसंसर्पि दिव्यचन्दनपूतिम् ।
 रत्नपात्रं करे धृत्वा तस्थौ भुवनमाकिनी ॥ १८ ॥
 मुक्ताजटितसौवर्णभृङ्गारजलपूरितम् ।
 पाणिक्वनालमादाय रत्नरेखा पुरःस्थिता ॥ १९ ॥
 शरच्चन्द्रांशुधवलं दशावलितमौक्तिकम् ।
 हस्तवासः करे धृत्वा पुरस्तस्थौ विहारिणी ॥ २० ॥
 स्वर्णपात्रे स्थितं दिव्यं नानास्वादुरसान्वितम् ।
 आनन्दभोगमादाय माधुरी दक्षिणे स्थिता ॥ २१ ॥
 लीलावचांसि यानीह प्रवक्ति पुरुषोत्तमः ।
 तानि श्लाघयितुं तस्थौ सुन्दरीज्ञानकोणगा ॥ २२ ॥
 माधवी मृदङ्गघोषेण वीणायाश्चावती सती ।
 विद्युदलता तथा तन्त्रीरवेणातिरसच्युता ॥ २३ ॥
 वंशीवाद्येन लावण्यलहरी ललिताकृतिः ।
 रागरङ्गा विनोदार्यं प्रयुक्तपरिभाषया ॥ २४ ॥
 रागविद्यामु कुशला रागिणी रागविद्यया ।
 उषतस्थुर्महाभागाः कुष्णं परमपूरुषम् ॥ २५ ॥
 ततो नानाविधां चक्रुर्लीलां हास्यरसाधिकाम् ।
 तदन्ते म्रियमाभाष्य पप्रच्छुस्ताः समुत्सुकाः ॥ २६ ॥
 सरुष ऊचुः ॥
 भो नाथ पुरुषश्रेष्ठ प्रियस्त्वं च वयं प्रियाः ।
 प्रियस्त्वभाजां या प्रीतिर्न चोपाधिकृता भवेत् ॥ २७ ॥

यद्युपाधिकृता प्रीतिस्तदा रूपं न सिद्ध्यति ।
 तस्मात्प्रेमवतीनां नो यथावद्वक्तुमर्हति ॥ २८ ॥
 अवाग्विषयमत्युग्रमहैतुकमनामयम् ।
 त्वय्येवास्माकमतुल्यं प्रेम विद्योतते प्रिय ॥ २९ ॥
 शब्दोपाधौ कथं तच्च वर्तुं शक्ता वयं स्त्रियः ।
 तस्मात्तत्प्रकटीकर्तुं न समर्थाः कदाचन ॥ ३० ॥
 स्वयंवेद्यमिदं भाति कथं वाचा प्रचक्ष्महे ।
 अस्मासु यद्भवेत्प्रेम त्वदीयं पुरुषोत्तम ॥ ३१ ॥
 अधिकं वा समं न्यूनं कथं विद्मः प्रिया वयम् ।
 त्वमेव वाचा तदूग्रहि तारतम्यविदो वयं ॥ ३२ ॥
 सखीनामपि सर्वासां स्वस्वप्रेमनिरूपणे ।
 विवादः शान्तिमाप्नोति त्वत्प्रेमश्रवणेन च ॥ ३३ ॥
 इति श्रुत्वा वचस्तासां परात्मा पुरुषोत्तमः ।
 न वाग्दृष्टिव्यक्तियोग्यं ज्ञात्वा प्रेमाब्रवीद्वचः ॥ ३४ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ॥

भवतीभिर्यदुक्तं भो तत्तथैव न संशयः ।
 स्वसंवेद्यमिदं (१) प्रेम न वाचा वक्तुमर्हति ॥ ३५ ॥
 रम्यैर्मनोहरैर्भावैर्लक्षणीयं भवेदपि ।
 प्रेम रत्यात्मकं सख्यो रतिरेव रसोऽस्म्यहम् ॥ ३६ ॥
 तस्मान्मदात्मकं प्रेम ज्ञातव्यमिह सर्वथा ।
 मत्स्वरूपं तु को वेत्ति को वा वक्तुं समीहते ॥ ३७ ॥
 निषेधमुखतो वेदा वर्णयन्ति विशारदाः ।
 कथमन्ये वराकास्तु कालावच्छेदमूर्त्तयः ॥ ३८ ॥
 मत्स्वरूपमिदं प्रेम न शब्दविषयं भवेत् ।
 तस्मान्मयापि नो वक्तुं शक्यतेऽन्यस्य का कथा ॥ ३९ ॥

एवं ताः प्रत्युदीर्याथ दर्पणं स्वपुरःस्थितं ।
 आदाय ताभ्यः प्रायच्छत्सन्मुखं पुरुषोत्तमः ॥ ४० ॥
 प्रेमदत्ते प्रियेणास्मिन् दर्पणे योषितां तदा ।
 पश्यन्तीनां मुखाब्जानि वितर्कः सुमहानभूत् ॥ ४१ ॥
 प्रेमप्रश्नोत्तरं वक्तुमात्मदर्शः प्रदर्शितः ।
 किं सूचितमनेनेति कथं विज्ञायते हि तत् ॥ ४२ ॥
 स्वच्छं दर्पणवत् प्रेम स्वकीयं वक्ति किं प्रभुः ।
 प्रतिबिम्बवदस्माकं बिम्बवत्स्वीयमित्युत ॥ ४३ ॥
 अथवा दर्पणे यद्वत् यथारूपं च दृश्यते ।
 तथा भवेत्प्रेमनिभं मदीयमिति सूचितम् ॥ ४४ ॥
 प्रेमभेदनिरासार्थमैक्यसंस्मृचनाय किम् ।
 रूपस्य प्रतिरूपस्य यथा तद्वज्रवेक्ष किम् ॥ ४५ ॥
 इति संशयमग्रे स्वं सखीवर्गं परात्परः ।
 भवतीनामप्यं तर्को मदाशयनिरूपकः ॥ ४६ ॥
 न मया विद्यते भेदो युष्माकं च मनागपि ।
 अहं यूयं यूयमहमित्येषा मे मतिः प्रियाः ॥ ४७ ॥
 अमेदसूचनार्थाय दर्पणो वः पुरोधृतः ।
 इति प्रहर्षजनकैर्वचोभिः समनन्दयत् ॥ ४८ ॥

शिव उवाच ॥

एवमानन्दिताः सर्वाः श्रुत्वा वाचः सुशोभनाः ।
 प्रहर्षवेगविवशाः कृष्णस्य मुखपङ्कजम् ॥ ४९ ॥
 अङ्गुष्ठतर्जनीभ्यां च गृहीत्वा चिबुकस्थलम् (१) ।
 चुचुम्बुः परया प्रीत्या ससीत्कारं गतत्रयाः ॥ ५० ॥
 आळिलिङ्गुस्तथा चान्याः प्रशंसंसुस्तथापराः ।

त्वय्येतदुचितं नाथ यात्प्रियाणां प्रियङ्करः(१) ॥ ५१ ॥

इत्यादुरपराः सख्यः प्रेमनिर्भिन्नमानसाः ।

एतस्मिन्नन्तरे नाम्ना सुन्दरीति वराङ्गना ॥ ५२ ॥

स्मितपूर्वमुवाचेदं वचनं प्रेमगर्विता ।

सुन्दर्युवाच ॥

भवतीनामयं तर्को यद्यपि प्रियसम्मतः ॥ ५३ ॥

तर्कशेषस्तथा प्यस्ति न प्रियेण प्रकाशितः ।

भवतीभिः स्वमत्यापि (२)स च नावगतः परम् ॥ ५४ ॥

स्वीयोपरि प्रेम कीदृगिति पृष्टे प्रियेण हि ।

आत्मदर्शो दर्शितो वस्तत्र वक्ष्ये प्रियाश्रयम् ॥ ५५ ॥

आत्मादर्शे यथा सम्यक् स्वस्वरूपं निरीक्षते ।

तदभावे स्वस्वरूपानुभवो नैव जायते ॥ ५६ ॥

श्रुतिगीतमिदं तद्वत्स्वरूपं मे रसात्मकम् ।

मयानुभूयते सम्यक् प्रियापात्रसमाश्रयम् ॥ ५७ ॥

अन्यथा मत्स्वरूपस्य न मयानुभवः क्वचित् ।

यथा धरागतं सूर्यो रसं पीत्वाभिवर्षति ॥ ५८ ॥

तथा प्रियारसं मां च पीत्वा तद्भावपूरिताः ।

आनन्दयन्ति मामेव घनीभूतरसात्मकम् ॥ ५९ ॥

दर्पणछन्नना सख्यः अयमर्थोपि सूचितः ।

इत्येतत्सुन्दरीवाक्यं श्रुत्वा सख्योतिविस्मिताः ॥ ६० ॥

भगवानपि पूर्णात्मा तदुक्तार्थमन्यत ।

श्रीकृष्ण उवाच ॥

अन्वर्थं साधु ते नाम सुन्दरीति मम प्रियम् ॥ ६१ ॥

त्वं मे प्राणाधिका चासि सर्वस्वं मे त्वमेव हि ।

(१) 'प्रियकरः' इ० पा०

(२) 'स पत्यापि' इ० पा०

त्वदधीनोऽस्म्यहं साध्वि प्रेमपाशनिघ्नितः ॥ ६२ ॥
 त्वदुक्तं यन्मयोक्तं तत् त्वद्वृष्टं तन्मयेक्षितम् ।
 यत्स्वयाङ्गीकृतं साध्वि मयाप्यङ्गीकृतं हि तत् ॥ ६३ ॥
 आवयोरन्तरं नास्ति यः करोति स पातकी ।
 इत्येवं वचनं श्रुत्वा प्रियास्ताः प्रियभाषितम् ॥ ६४ ॥
 महर्षे परमं जगुर्विषणां स्वामिनीं विना ॥ ६५ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वती
 संवादे अष्टत्रिंशं पटलम् ॥ ३८ ॥

अथैकोनचत्वारिंशं पटलम् ॥ ३९ ॥

पार्वत्युवाच ॥

भगवन् देवदेवेश दिव्यज्ञानविशारद ।
 अत्याश्चर्यकरी प्रोक्ता कथा ते जीवदुर्लभा ॥ १ ॥
 प्रादुर्भवन्ति देवेश सर्गेऽस्मिन् देवदानवाः ।
 मनुष्यलोकेऽपि च ते सम्भवन्ति बहुल्यया ॥ २ ॥
 देवाः समार्जवोपेताः दयादाक्षिण्यसंयुताः ।
 जितेन्द्रिया जितक्रोधा दम्भमात्सर्यवर्जिताः ॥ ३ ॥
 अलोलुपाः सुशीलाश्च भद्रामक्तिसमन्विताः ।
 जिज्ञासवो(१) दृढाभ्यासा वेदशास्त्रार्थचिन्तकाः ॥ ४ ॥
 तेषामपि महादेव तत्त्वमेतत्सुदुर्लभम् ।
 किं पुनर्दानवांशानां परद्रोहरतात्मनां ॥ ५ ॥
 नास्तिकानां च धूर्तानां कृतघ्नानां दुरात्मनाम् ।
 वेदार्थदूषकानां च देहादिष्वर्थमानिनाम् ॥ ६ ॥
 वैदालिकानामक्षपादशापविभ्रष्टचेतसां ।

सौगतानाञ्च बौद्धानां दिगम्बरमतस्पृशां ॥ ७ ॥
 जैनमाध्यामिकानां(१) च चार्वाकाणां दुरात्मनां ।
 वेदशास्त्रोष्णितानां च न मुक्तिः कापि विश्रुता ॥ ८ ॥
 यस्त्वया वासनासर्गस्तृतीयः परिकीर्तितः ।
 यदर्थमुपदेशोऽयं तत्त्वज्ञानस्य धूर्जटे ॥ ९ ॥
 अहं तु भवणादेव कृतार्थास्मीति मे मतिः ।
 प्राप्तिः सम्बन्धविषया नान्यथा तु कदाचन ॥ १० ॥
 तस्मान्मे श्रवणानन्दो रोचतेतितरां प्रभो ।
 अप्राप्यः श्रवणानन्दः पापग्रस्तैर्दुरात्मभिः ॥ ११ ॥
 तस्मात्संश्रोतुमिच्छामि प्रवक्तुं यदिमन्यसे ।
 न त्वया सहस्रः कश्चित्करुणामृतवारिधिः ॥ १२ ॥
 यश्चयोक्तं महादेव सर्वास्ताः कृष्णयोषितः ।
 प्रहर्षं परमं जग्मुर्विषण्णां स्वामिनीं विना ॥ १३ ॥
 तत्र मे संशयो जातो देवदेव जगत्पते ।
 स्वामिनीखेदमूलं मे कथयस्व यथातथम् ॥ १४ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि स्वामिनीखेदकारणं ।
 नेत्रबन्धात्मिका लीला नीलाद्रिशिखरे कृता ॥ १५ ॥
 तन्नेन्दिरानाम हित्वा सुन्दरीत्यवदत्प्रियः ।
 तदिन्दिरावदद्वाक्यं सुन्दरी न भवाम्यहम् ॥ १६ ॥
 नाम्नाहमिन्दिरा साक्षात्प्रियास्मि प्राणनायक ।
 तदा कृष्णोवदद्वाक्यं शृण्वन्तीनां च योषिताम् ॥ १७ ॥
 त्वयीन्दिरे सुन्दरीति भ्रमः सार्वदिको मम ।
 ज्ञात्वापि त्वामिन्दिरेति क्षणादेव भ्रमद्विधा ।
 जल्पितं सुन्दरीयेतन्मयोक्तमवधार्यताम् ॥ १८ ॥

इत्येतद्वचनं श्रुत्वा सुन्दरीगौरवात्मकम् ।
 किञ्चित्कलुषचित्ताभूत्सखीमण्डलमध्यतः ॥ १९ ॥
 सर्वास्वेतासु घटते समः स्नेहः प्रियस्य हि ।
 सुन्दर्यामधिकं प्रेम हेतुना केन युज्यते ॥ २० ॥
 सखीनां चापि सर्वासामहमेका वराङ्गना ।
 मत्तः किमधिका जाता सौन्दर्यादिगुणादिभिः ॥ २१ ॥
 स्वमिनीत्यं विमृष्य स्वे हृदये प्रेमपूरिते ।
 तस्यौ समाहितमतिर्गृहयामास हृद्गतम् ॥ २२ ॥
 ततो नीलाद्रिशिखरादागत्य मणिसन्नि ।
 प्रियाभिर्वेष्टितस्तत्र संस्थितः पुरुषोत्तमः ॥ २३ ॥
 तत्र प्रियाभिः सम्प्रश्ने कृते दर्पणमादिशत् ।
 आदाय दर्पणं सख्यस्तर्कयन्त्यो मुदं ययुः ॥ २४ ॥
 स्वपुण्या सुन्दरी चापि सखीचित्तं समादधे ।
 तत्समाहितमाकर्ण्य प्रसन्नः पुरुषोत्तमः ॥ २५ ॥
 व्यक्तीकुर्वन्निजं प्रेम गोवाच वचनं तदा ।
 अन्वर्थं साध्वि ते नाम सुन्दरीति मम प्रियम् ॥ २६ ॥
 त्वं मे प्राणाधिका आसि सर्वस्वं मे त्वमेव हि ।
 त्वदधीनोऽस्म्यहं साध्वि प्रेमपाशनियन्त्रितः ॥ २७ ॥
 त्वयोक्तं यन्मयोक्तं तत्त्वदृष्टं तन्मयेक्षितम् ।
 यत्त्वयाङ्गीकृतं साध्वि मयाप्यङ्गीकृतं हि तत् ॥ २८ ॥
 आवयोरन्तरं नास्ति यः करोति स पातकी ।
 इत्यादिवचनं श्रुत्वा सुन्दरीप्रेममूचकम् ॥ २९ ॥
 उत्तम्भयन्ती भ्रूललीमीषत्कलुषितेक्षणा ।
 वक्रितग्रीवमवदत्स्वामिनी स्फुरिताधरा ॥ ३० ॥
 एषा सखीसहस्राणां सुन्दरी सुन्दरप्रिया ।
 किं कार्यं विद्यतेऽस्माभिर्गुणरूपविपर्ययात् ॥ ३१ ॥

सुन्दर्येव प्रियैका चेदसुन्दर्यः कथं प्रियाः ।
 भवन्ति सुन्दरस्यास्य मादृश्यो वामलोचनाः ॥ ३२ ॥
 एवं वक्रोक्तिमाश्राव्य सखीनां पुरतः प्रियम् ।
 अगमत्सहसोत्थाय निजकेलिगृहान्तरं ॥ ३३ ॥
 सम्प्रेषयामास तदा कृष्णः कमललोचनः ।
 प्रियामाननिरासार्थं दुर्ती नाम्ना कलावती ॥ ३४ ॥
 सन्धिकार्थैककुशलां स्मितपूर्वाभिभाषिणीं ।
 सदुक्तिचतुरां धीरां युक्तिवादविचक्षणां ॥ ३५ ॥
 कलावती ततो गत्वा दृष्ट्वा मानवतीं च तां ।
 निजकेलिगृहे रम्ये स्थितामेकाकिनीं रहः ॥ ३६ ॥
 नानामन्त्रप्रयोगैश्च विषवेगं यथा भिषक् ।
 बाक्प्रयोगैरभिनवैर्मानवेगं न्यवारयत् ॥ ३७ ॥
 प्राणादप्यधिके साधिव किमेतदुचितं प्रिये ।
 त्वं पत्युः प्राणसदृशी पतिः प्राणसमस्तव ॥ ३८ ॥
 सखीवर्गसमस्तोपि इन्द्रियाणीव देहिनः ।
 स्वमात्मेव प्रियस्यासि क मानावसरस्तव ॥ ३९ ॥
 पूर्णानन्दे पूर्णकामे गिरः प्रियतमे सति ।
 न वक्तुं परुषो योग्यो यथा धूर्तं शठे लोके ॥ ४० ॥
 बिम्बावरस्फुरणतो भ्रुवोरुत्तम्भनादपि ।
 कौह्रित्याद्गल्लभितेश्च मानस्ते लक्ष्यते गुरुः ॥ ४१ ॥
 अग्नस्तापोष्णनिश्वासे दहत्यधरपल्लवम् ।
 मिथ्या भ्लापयसे चाङ्गलतिकां मानवक्षिणा ॥ ४२ ॥
 दुःसहः क्षणविश्लेषः प्रियस्याननपङ्कजम् ।
 अदृष्ट्वा यस्तु जीवेत तस्माच्च मरणं वरं ॥ ४३ ॥
 सखीनां च सहस्राणि सन्ति यद्यप्यनेकशः ।
 त्वय्येव रमते चित्तं कौमुद्यामिव शीतगोः ॥ ४४ ॥

मान्यो मानिनि नायकः प्रमदया वाक्यैः सुधासन्धिषै-
 र्वाच्यः कोमलपाणिपङ्कजपुटं बद्धाभिवन्द्यः सदा ।
 तद्वाक्यं प्रियमप्रियं न हृदये धार्यं सतीनामयं,
 स्वाचारः कथितो मया तमनु किं त्यक्त्वा वृथा तप्यसे ॥ ४५ ॥
 किं मानिनि बहूक्तेन कुरु मद्वचनं यथा ।
 गाढमानपरिविहृतं औदासिन्यं व्रजेत्प्रियः ॥ ४६ ॥
 तस्मान्मद्वचने श्रद्धां कृत्वा तन्निकटं व्रज ।
 बिलम्बेन तु मानोयं परां क्रोडिं गमिष्यति ॥ ४७ ॥
 प्रियस्त्वयि प्रयातायामकस्माज्जातकश्मलः ।
 हास्यक्रीडारसावेशरहितो वर्त्ततेधुना ॥ ४८ ॥
 त्वामाहायितुमेवाहं प्रेषितास्मि प्रियेण हि ।
 आश्वासयसि चेत्कान्ते तमेवेहानयाम्यहम् ॥ ४९ ॥

शिव उवाच ॥

श्रुत्वा कलावतीवाक्यं स्वामिनी मानमन्धरा ।
 मानाद्रिशिखरात्किञ्चिदुत्तीर्णा वाक्यमब्रवीत् ॥ ५० ॥

स्वामिन्युवाच ॥

कलावति प्रिये मानो न कदापि मया कृतः ।
 सुन्दरीगुणमाहात्म्यश्रवणं मे विषादकृत् ॥ ५१ ॥
 यतुते चेत्प्रियस्त्वेकां सुन्दरीं गुणगुम्फितां ।
 कलावति तदा कार्यं किमस्माभिः प्रियस्य हि ॥ ५२ ॥
 इति मत्वाहमुत्थाय प्राप्तास्मि भवनं रहः ।
 सुखी भवतु सुन्दर्या गुणवत्या गुणी प्रियः ॥ ५३ ॥

कलावत्युवाच ॥

नाग्रहः सति कर्षध्यस्त्वया सरलनायके ।
 नायकाः सन्ति चत्वारः स्वलक्षणविलसिताः ॥ ५४ ॥
 अनुकूलो दक्षिणश्च घृष्टश्च शठ एव च ।

एकपत्नीव्रतधरः अनुकूल उदीरितः ॥ ५५ ॥
 अन्यस्यां वदचित्तोपि पूर्वस्यां स्नेहगौरवम् ।
 न त्यजत्येव सततं स च दक्षिणनायकः ॥ ५६ ॥
 त्वमेका मम सर्वस्वं नान्या मे कामिनी प्रिया ।
 समक्षमेवं वदति परोक्षं योऽपराधकृत् ॥ ५७ ॥
 ज्ञातापराधः शपथान् कुरुते गूढचेष्टितः ।
 कुटिलं तं विजानीयान्नायकं शठसंज्ञकम् ॥ ५८ ॥
 कृतदोषोपि निःशङ्कस्ताड्यमानो न लज्जते ।
 मत्पक्षेष्वपि दोषेषु मिथ्यावाक् धृष्ट उच्यते ॥ ५९ ॥
 एवं चतुर्विधेष्वपि नायकेषु मनस्विनि ।
 अनुकूलो दक्षिणश्च कीर्त्यतेऽसौ तव प्रियः ॥ ६० ॥
 न शठोऽयं न धृष्टोऽयं किं मुधा सिध्यसे हृदि ।
 इत्युक्ते विस्मयं प्राप्ता पुनः ग्राह कलावतीम् ॥ ६१ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे-
 एकोनचत्वारिंशं पटलम् ॥ ३९ ॥

चत्वारिंशं पटलम् ॥ ४० ॥

स्वामिन्युवाच ॥

कलावति महाप्राप्ते यस्त्वयोक्तं प्रियाश्रयम् ।
 विरुद्धमिष मे भाति विरुद्धैर्लक्षणैः किल ॥ १ ॥
 एकपत्नीव्रतधरोऽनुकूल इति कीर्तितः ।
 दक्षिणो बहुपत्नीकः सर्वास्वविषमः स्मृतः ॥ २ ॥
 एकस्मिन्नायके साधिव कथमेतद्द्वयं भवेत् ।
 अभेदेयमिवाभाति यदि जानासि तद्द ॥ ३ ॥

। कलावत्युवाच ॥

शृणु स्वामिनि प्रवक्ष्यामि तव प्रश्नोत्तरं शुभम् ।
 यस्य श्रवणमात्रेण स्वास्थ्यं तव भविष्यति ॥ ४ ॥
 एकदा पुष्परागाद्रौ क्रीडनाय गतः प्रियः ।
 आरुह्य शिविकां दिव्यां सुवर्णकलशोज्ज्वलां ॥ ५ ॥
 उपर्युपरिविन्ध्यस्तनानातोरणमण्डितां ।
 हंसपारावतशुकपिकसारसनादितां ॥ ६ ॥
 नवरत्नविचित्राभां कामगां च मनोजवाम् ।
 शतयोजनविस्तीर्णां नानाक्रीडारसालयाम् ॥ ७ ॥
 काञ्चने मध्यकलशे विन्यस्ते चोपरिस्थिते ।
 कोटिचन्द्रप्रभागौररत्नेनोल्लासिताम्बराम् ॥ ८ ॥
 तस्मिन्विमानप्रवरे संस्थितः पुरुषोत्तमः ।
 द्विपदसखीसहस्रेषु मध्ये चन्द्र इवोडुषु ॥ ९ ॥
 मनोनुसारिगमनं विमानं कृष्णयोषिताम् ।
 तीर्यगूर्ध्वमधश्चापि पुष्पाद्रिशिखरेऽपतत् ॥ १० ॥
 तत्र (१)चन्द्रप्रभो नाम्ना हृदः पीयूषपूरितः ।
 रचितस्वर्णसोपानः स्वर्णपङ्कजभूषितः ॥ ११ ॥
 अस्ति दक्षिणतस्तस्य सरः परमसुन्दरम् ।
 नाम्ना पञ्चनदं रूपातं शतयोजनविस्तरम् ॥ १२ ॥
 अधोधः कल्पितैः सप्तशतैर्मणिचितान्तरैः ।
 जातरूपमयैर्दिव्यसोपानैर्बद्धमायतैः ॥ १३ ॥
 वैदूर्यपद्मिनीखण्डैः पद्मरागसरोरुहैः ।
 मराललीलापतनैर्मण्डितं तत्र तत्र ह ॥ १४ ॥
 तत्र या याः कृताः क्रीडा जलस्थलविभेदतः ।
 त्वया स्वपातिना साकं तास्ताः स्मर भामिनि ॥ १५ ॥

(१) 'तत्र पद्म मन्दो नाम्ना नदः पीयूषपूरितः' इत्यपि पाठः

प्रियः सरसि सर्वाभिः सखीभिः परिवेष्टितः ।
 समन्ताभिपतद्दुर्षैराहतो यत्र विद्रुतः ॥ १६ ॥
 आरुरोह ततस्तूर्णं सरोविश्रान्तिमण्डपम् ।
 प्रतिजग्मुः प्रियाः सर्वास्तत्रोत्तीर्णसरोवराः ॥ १७ ॥
 तावत्पपात सहसा पुनरेव सरोजले ।
 उत्तीर्णगम्भीरजलः कुत्रचिद्विजनस्थले ॥ १८ ॥
 अनेककुञ्जगहने प्रच्छन्नोऽभवदेकलः ।
 मृगयन्त्यः प्रियाः सर्वा विचेरुस्तत्र तत्र च ॥ १९ ॥
 अहं विचिन्वती तत्र गता गहनधामनि ।
 विळीय संस्थितं कृष्णमद्राक्षमतिमुन्दरम् ॥ २० ॥
 तत्र मामागतां सुधु विळोकय प्रहसन् प्रियः ।
 नासाग्राहिततर्जन्या कौतुकी सन्त्यवारयत् ॥ २१ ॥

प्रिय उवाच ॥

कळावति कळाभिज्ञे मां विचिन्वन्ति योषितः ।
 न पश्यन्ति परं चात्र विभ्रमन्ते यतस्ततः ॥ २२ ॥
 त्वमप्यत्रैव सन्तिष्ठ मया सह कळावति ।
 त्वया सह करिष्यामि लीलाखेलं रहः स्थितः ॥ २३ ॥
 इत्युक्ताहं स्थिता तत्र बहुमानेन मानिता ।
 तत्र नानाविधाः क्रोडाः प्रियश्चक्रे मया सह ॥ २४ ॥
 तदा मया कृतः प्रश्नः प्रियमुद्दिश्य भामिनि ।
 नायकाः सन्ति चत्वारस्तेषु वा को भवानिति ॥ २५ ॥
 ततः प्रश्नोत्तरं प्राह कृष्णः कमललोचनः ।
 तदहं ते प्रवक्ष्यामि यथाश्रुतमनिन्दिते ॥ २६ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ॥

अनुकूलो दक्षिणश्च द्वैविध्यं मयि वर्त्तते ।
 तदन्यत्र विरुद्धं स्यादविरुद्धं मयि स्फुटं ॥ २७ ॥

रसोहं मूर्त्तिमान् साक्षात् घनीभूतः कलावति ।
 तस्याद्यभागं मां विद्धि द्वितीयं स्वामिनीं प्रियाम्(१) ॥२८॥
 नावयोर्विद्यते भेदो भोक्तृभोग्यस्वरूपयोः ।
 मदात्मा स्वामिनी प्रोक्ता स्वामिन्यात्माहमेव च ॥ २९ ॥
 मदन्धः पुरुषो नास्ति न च स्त्री स्वामिनीपरा ।
 नैकाकी रमते यस्मात् द्विधाभूतो रसस्ततः ॥ ३० ॥
 पुंस्त्रीरूपविभागाभ्यां रसोहं विलसाम्यहम् ।
 ब्रह्मानन्दमयी साक्षात् लक्ष्मीमपि संस्पृशेत् ॥ ३१ ॥
 तेनाहमनुकूलोऽस्मि नायकः कमलेशने ।
 यथाहं दक्षिणश्चास्मि तत्प्रकारं वदामि ते ॥ ३२ ॥
 यथानर्घस्य रत्नस्य परितः किरणावलिः ।
 प्रसर्पति न सा भिक्षा मणितस्तु विचारतः ॥ ३३ ॥
 स्वामिन्या एव ताः सख्यः कलारूपाः कलावति ।
 न स्वामिन्यो विभेदोऽस्ति सखीनामणुमाव्रतः ॥ ३४ ॥
 अत एवासु सर्वासु द्रवीभूतो वसाम्यहं ।
 बहिष्ठापि घनीभूतस्ताभिः क्रीडारतोऽस्म्यहम् ॥ ३५ ॥
 क्रीडमानोऽपि सर्वाभिः स्वामिनीमेवविहङ्गः ।
 अतोहं दक्षिणश्चास्मि नायको हि कलावति ॥ ३६ ॥
 अत्रापि नैव विहृतमानुकूल्यं विचारतः ।
 भेदद्वयोपचारो हि कदाचिन्मायि वर्तते ॥ ३७ ॥
 इति मानिनि यत्पृष्ठं त्वयैतत्कथितं मया ।
 प्रियेण कथितं साक्षात्स्वमुखेन यथातथा ॥ ३८ ॥
 प्रश्नोत्तरावसाने च विचिन्वन्त्यश्च ताः प्रिया ।
 घनकुञ्जान्तरे कीनं दृष्ट्वा जग्मुस्त्वरान्विताः ॥ ३९ ॥
 ततः प्रियेण सहिता आगतास्तव सन्निधिम् ।

एतत्सर्वं तु जानासि विशेषस्तु मनोदितः ॥ ४० ॥
 तस्मान्मानिनि मानस्ते प्रियेण सह नोचितः ।
 आनन्दोपि निरानन्दः प्रतिभाति विना स्वया ॥ ४१ ॥
 तस्मादुत्तिष्ठ तत्पार्श्वमलंकुरु मनस्विनि ।
 त्वया विरहितं चण्डि प्रियं नो वीक्षितुं क्षमाः ॥ ४२ ॥
 इति पाण्डित्यचातुर्यं कलावत्या प्रयोजितं ।
 निशम्य हृष्टवदना वाक्यं चेदमुवाच ह ॥ ४३ ॥

स्वामिन्युवाच ॥

कलावति महाप्राप्ते मानस्ते वचसा गतः ।
 तथापि(१) मानिर्नानां च समयान् वेत्ति हृद्गतान् ॥ ४४ ॥
 आगच्छामि यदि स्वैरं गौरवं मेऽपगच्छति ।
 तस्मात्प्रियः करे धृत्वा सुखं नयतु मामिति ॥ ४५ ॥
 इत्थं तया निगदिता सखी प्राप्ता प्रियान्तिकम् ।
 महृष्टवदनां दृष्ट्वा प्रियोपि मुमुदे मृशम् ॥ ४६ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवगौरीसंवादे
 चत्वारिंशं पटलम् ॥ ४० ॥

एकचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४१ ॥

पार्वत्युवाच ॥

कलावती यदा कान्तदूती प्राप्ता प्रियान्तिकम् ।
 ततः किमभवत्तत्र तन्मे ब्रूहि महेश्वर ॥ १ ॥
 शिव उवाच ॥

शृणु देवेशि वक्ष्यामि कथां दिव्यां रसाभयां ।
 यस्याः श्रवणजानन्दो न मुक्तावपि विद्यते ॥ २ ॥

(१) 'भामिनीनांचेत्यपि पाठः'

प्रहृष्टवदनाम्भोजां दृष्ट्वा दूर्ती कलावती ।
 स्मयन्निव प्रियः प्राह शृण्वतीनां च योषिताम् ॥ ३ ॥
 कलावति कलाभिज्ञे किमुक्तं प्रियया तया ।
 पिपासोरिव पीयूषं तद्वचस्तृप्तये मम ॥ ४ ॥
 तत्सुधानिधिपीयूषप्रणाली त्वं कलावति ।
 सखीलतासमाश्लिष्टकल्पद्रुमं निषिञ्च माम् ॥ ५ ॥

॥ कलावत्युवाच ॥

प्राणनाथ प्रिया तेऽद्य मानमास्थाय संस्थिता ।
 गत्वा मया बहुविधैर्वाक्यैरुद्बोधिता मुहुः ॥ ६ ॥
 मानाद्रिशिखरारूढा मां कथञ्चिदुवाच ह ।
 कलावति प्रिये मानो न कदापि मया कृतः ॥ ७ ॥
 सुन्दरीगुणमाहात्म्यश्रवणं मे विषादकृत् ।
 मनुते चेत्प्रियस्त्वेकां सुन्दरीं गुणगहरां ॥ ८ ॥
 अस्माभिर्गुणहीनाभिः कार्यं तस्य न विद्यते ।
 इत्यादिविविधैर्वाक्यैर्वदन्ती सा मनस्विनी ॥ ९ ॥
 युक्तियुक्तैश्च वचनैस्तोषिता सा मयापि हि ।
 त्यक्तरोषा प्रियं च त्वां हस्तग्राहमपेक्षते ॥ १० ॥
 स्त्रीणां जातिस्वभावोऽयं तस्मात्कुरु तथा प्रभो ।
 कलावतीवचस्तथ्यं मन्यमानः परात्परः ।
 आत्मारामोऽपि तत्प्रीत्यै आजगाम तदन्तिकम् ॥ ११ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

नोचितस्ते प्रिये साध्वि मानो मयि निरागसि ।
 त्वदात्मकत्वात्सख्यो मे सर्वाः प्रियतमा अपि ॥ १२ ॥
 लक्ष्यः सलिलस्येव यथामेर्विस्फुलिङ्गकाः ।
 पृथक् न सन्ति ते तद्वत्सख्यो भिक्षा न ते कश्चित् ॥ १३ ॥
 तामु सर्वासु यत्प्रेम मदीयं परिवर्त्तते ।

अनेकधापि विलसत् त्वय्येव पर्यवस्यति ॥ १४ ॥
 इति सत्येन वचसा प्रार्थयामि मुहुर्मुहुः ।
 स्वसङ्केतं समायाहीत्युक्ता जग्राह तत्करम् ॥ १५ ॥
 गृहीते स्वकरे पत्या भावपूरितमानसा ।
 तीर्यककटाक्षविशिखं सन्दधाना स्मिताधरा ॥ १६ ॥
 चुम्बितालिङ्गिता प्रेम्णा प्रियेणोत्थाप्य सत्वरं ।
 प्रियांसारोपितभुजा स्वीयांसारूढतद्भुजा ॥ १७ ॥
 स्वसङ्केतं समागत्य यथापूर्वं निषेदतुः ।
 मुदमापुः परां सख्यो दृष्ट्वा तं प्रियया युतम् ॥ १८ ॥
 हासक्रीडावसाने तां प्रिया प्राह हसन्निव ।
 प्रिये विज्ञाप्तुमिच्छामि यदि ते श्रवणेस्पृहा ॥ १९ ॥
 अवाच्यं तत्तु जानीहि तथापि कथयामि ते ।
 कदाचिन्मोहजलधौ यदा ममा भविष्यथ ॥ २० ॥
 तदेयं सुन्दरी साक्षाद्भवतीरुद्धरिष्यति ।
 यदा यदा महामोहजलधौ परिमज्जथ ।
 तदा तदोद्धरित्रीयं भवतीर्नात्र संशयः ॥ २१ ॥
 यदेनामवलम्ब्यैव सख्यः सर्वा भ्रमार्णवं ।
 तरिष्यन्तीति विज्ञातवतो मे सुन्दरी प्रिया ॥ २२ ॥
 सुन्दर्यामधिकः (१) प्रेम हेतुस्ते विनिरूपितः ।
 इति प्रियवचः श्लक्ष्णं श्रुत्वा सर्वा विसिस्मिरे ॥ २३ ॥
 तां सर्वाः पूजयामासुः स्वामिन्याद्याश्च सुन्दरी ।
 मनोज्ञभाषणपरैर्वचोभिः कुसुमैरिव ॥ २४ ॥
 स्वभावशीतलै रम्यैः स्वभावैश्चन्दनैरिव ।
 प्रसन्नाग्निविनिर्दग्धहृत्कालुष्यैश्च घूपकैः ॥ २५ ॥
 मानाधतमसध्वंसप्रसादैरिवदीपकैः ।

ततो बहुतरे काले यदा जाता सुमङ्गला ॥ २६ ॥
 (१) तदाविष्टः सखीवर्गो ययाचे प्रियमीप्सितम् ।
 दुःखाति दुःखमिति वः प्रार्थितं चेति बोधिताः ।
 न शिसावचनं चक्रुरिच्छाशक्तिविमोहिताः ॥ २७ ॥
 वियोगदलमाश्रित्य यदा क्रीडति वै रसः ।
 तद्रसानुकूलगतिर्विमोहयति सुमङ्गला (२) ॥ २८ ॥
 तदा प्रियः सखीः ग्राह शृणुष्व मम भाषितम् ।
 निवार्यमाणा हि मया दुरन्ताच्च मनोरयात् ॥ २९ ॥
 न निवृत्ताश्च भो सख्यो यूयमाग्रहतत्पराः (३) ।
 नानादुःखमयीं बाललीलां द्रक्ष्यथ मा चिरम् ॥ ३० ॥
 विस्मरिष्यथ मां तत्र किमन्यदधिकं भुवे ।
 तथापि सुन्दरी शेषा तारयिष्यति तत्तमः ॥ ३१ ॥
 मया प्रबोधिता सम्यक् कथयित्वा विनिर्णयम् ।
 इति प्रियवचः श्रुत्वा सर्वाः सख्यो मुदान्विताः ॥ ३२ ॥
 प्रसन्नानन्दजलवो निमग्नाः शक्तिमोहिताः ।
 फले विलम्बमाज्ञाय पुनस्ताः प्रार्थनोत्सुकाः ।
 (४) यदा तदा प्रियश्चक्रे तन्मनोरथपूरणम् ॥ ३३ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवगौरिसिंवादे
 एकचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४१ ॥

(१) अक्षरास्तःस्थिताक्षरातीतप्रतिबिम्बभूतकेवलधामविहारि
 णीनामन्तरावृणोत्येषा सुमङ्गला, अक्षरहृदाकाशे तत्सखात् । ब्रह्मान-
 न्दविहारिणीदर्शनलालसमानसस्याक्षरब्रह्मणोपि निजधामान्तर्दुःप्रवे-
 शश्चात्कुत पतस्यास्तत्र प्रवृत्तिरिति ब्रह्मानन्दरसञ्चरणाः किला-
 क्षापयन्ति ।

(२) 'तत्कालानुकूलगतिर्विमोहयति सुमङ्गला' इ० पाठः

(३) आग्रहमेदुराः इ० पा०

(४) यदास्माकमिष्यं चेज्जु तदा पूरय चेप्सितम् इत्यपि पा०

द्विचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४२ ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि प्रस्तुतं शृणु सुन्दरि ।
यच्छ्रुत्वा विविधा लीला हृद्यारूढा भवेत्प्रिये ॥ १ ॥
सन्तोषानन्दभूम्योस्तु सन्धौ पुष्पादिरुत्तमः ।
योजनायुतमानेन नानाश्चर्यमयो महान् ॥ २ ॥
नानाधातुमयः श्रीमान् नानामणिविभूषितः ।
त्रीण्यस्पाद्रिप्रधानस्य शिखराणि द्युमन्ति च ॥ ३ ॥
पावमानं महारम्यं विश्राजमिति तद्भिदा ।
पावमाने तु शिखरे नित्यं सङ्क्रीडते हरिः ॥ ४ ॥
नित्यं सङ्क्रीडतोरेव स्वामिनीकुण्डयोरपि ।
अमघर्मजलस्रावो महानासीच्च देहतः ॥ ५ ॥
तद्वारिपूर्णं यत्रास्ते सरः परमसुन्दरं ।
शतयोजनमानेन रत्नसोपानभास्वरम् ॥ ६ ॥
अमद्भ्रमरसंशोभि सरोजवनसङ्कुलम् ।
पक्षिणां स्वर्णपक्षाणां कुलैर्मण्डितसैकतम् ॥ ७ ॥
तस्मात्प्रवृत्ता सरसो नाम्ना सा यमुना नदी ।
अगाधतोया गम्भीरा बहुलावर्तभीषणा ॥ ८ ॥
पावमानात्पतन्ती सा नदी विरजयस्तके ।
शतैकयोजनोत्तुङ्गे धाराध्वनितगह्वरे ॥ ९ ॥
सन्तोषभूमिकां प्लाव्य किञ्चिद्वैराग्यभूमिकां ।
चिदानन्दमयीं भूमिं किञ्चिदानन्दभूमिकां ॥ १० ॥
रतिभूमिं प्लावयन्ती याति भूमिं प्रकाशिकां ।
प्रकाशानन्दभूम्योस्तु ह्यन्तराले महासरः ॥ ११ ॥
सपादलक्षयोजनमानेन परिविस्तृतम् ।
समुद्र इव गम्भीरं रत्नसोपानसुन्दरम् ॥ १२ ॥
पूरयन्ती पुनस्तस्मादभिर्याति ज्ञानभूमिकां ।

भुक्तिभूमिं समाप्लाव्य याति प्रेमात्मिकां भुवम् ॥ १३ ॥
 प्रेमात्मिकां भुवं प्लाव्य सुधाब्धौ विलयङ्गता ।
 रसस्य रममाणस्य दलाभ्यां गिरिनन्दिनि ॥ १४ ॥
 तत्स्यन्दमात्रां यमुनां चिन्तयेत्तदभेदतः ॥
 यमुनानिलसंसर्गसमुत्थानन्दसागरः ।
 कूटस्थं गणितानन्दं पूरयत्येव सन्ततम् ॥ १५ ॥
 परब्रह्म रसः कृष्णः तस्यापि द्रवरूपिणी ।
 यमुनां केन तुलयेदसानन्दजलात्मिकाम् ॥ १६ ॥
 गोमेदखण्डे यमुनाप्रवाहो योजनात्मकः ।
 तत्र पीतमिव स्वच्छं जलं पीयूषसन्निभम् ॥ १७ ॥
 उभयोः कूलयोस्तस्याः कुट्टिमानी बृहन्ति च ।
 नानारत्नमयस्तम्भमण्डपानि द्युमन्ति च ॥ १८ ॥
 गुञ्जदुध्नवरपुष्पालिलताकुञ्जावृतानि च ।
 चतुर्लक्षाणि देवेशि (१) महस्तोमोऽवलानि च ॥ १९ ॥
 उपर्यधः स्थितास्तेषां पक्षिणश्चित्रपक्षकाः ।
 कुञ्जसञ्चारिणः केचित् केचिन्मण्डपसंस्थिताः ॥ २० ॥
 कुट्टिमान्तःस्थिताः केचिद्वायन्तो मधुरस्वराः ।
 वज्रखण्डप्रवेशोऽस्यादशयोजनमानतः ॥ २१ ॥
 पयः फेननिभं तत्र दृश्यते सलिलं शिवम् ।
 तावानेव प्रवाहोऽस्यास्तटयोः कुट्टिमानी च ॥ २२ ॥
 स्वर्णभक्तिविचित्राणि रत्नस्वस्तिकवन्ति च ।
 चतुर्द्वाराणि सर्वाणि (२) मुक्तातोरणवन्ति च ॥ २३ ॥
 मणिमण्डपयुक्तानि स्वर्णस्तम्भोऽवलानि च ।
 वज्रमुक्ताप्रवालाढ्यविष्टरास्तरितानि हि ॥ २४ ॥

(१) 'महान्ययुज्जलानि च' इ० पा०

(२) चतुर्द्वाराणि मुक्तानां नानातोरणवन्ति व इ० पा०

रसानन्दात्मना यत्र पक्षिणां कलकूजितैः ।
 श्रवणानन्दसन्दोहं वर्षद्भिः सुखमीयते ॥ २५ ॥
 पुष्परागमये खण्डे चिदानन्दात्मभूमिके ।
 इयामश्वेतजला भाति प्रविष्टा यमुना नदी ॥ २६ ॥
 शतयोजनमानेन विशालस्तत्प्रवाहाकः ।
 स्वर्णमाणिक्यसोपाना फुल्लस्वर्णाम्बुजाकुला ॥ २७ ॥
 पतत्पद्मरजः पुञ्जपिञ्जरीकृतसज्जला ।
 हंसकारण्डवानेककोलाहलतटोत्सवा ॥ २८ ॥
 अन्तः स्थारत्रसिकताचाकचक्यलसज्जला ।
 एकेनो न च (१) शतकं योजनानां प्रमाणतः ॥ २९ ॥
 चिदानन्दमहीव्याप्ता पादेनानन्दभूमिका ।
 आनन्दभूमिसञ्चारियमुनातटसीमनि ॥ ३० ॥
 तीर्थसप्तकमीशानि स्मरेल्लीलारसाश्रयं ।
 जलावतारमार्गाणां (२) तटसीमवनानि तु ॥ ३१ ॥
 वनं चान्द्रमसं नाम द्वितीयं नीलकाननम् ।
 तृतीयं पुष्पदन्ताख्यं तुर्यमानन्दकाननम् ॥ ३२ ॥
 पञ्चमं हेमकूटाख्यं षष्ठं तत्तारकूटकम् ।
 गारुडं नाम विख्यातं सप्तमं वनमुच्यते ॥ ३३ ॥
 वने चान्द्रमसे देवि नाम्ना चान्द्रमसो महान् ।
 न्यग्रोधराज आभाति वैदूर्यविलसच्छरः ॥ ३४ ॥
 चक्षुष्मत्पद्मरागोऽथ फलस्फारप्रभाचितः ।
 स्वर्णाङ्कुरजटाप्रान्तलम्बिनमौक्तिकगुच्छकः ॥ ३५ ॥
 दिव्यपक्षिकृतावासशाखान्दोलनविभ्रमैः ।
 दर्शनादन्तरात्मानं चमत्कुर्वन्तो यथा ॥ ३६ ॥

(१) एकेन न्यूनशतकं ६० पा०

(२) तटसीम्नि ६० पा०

फलापह्नुतचञ्चुश्रीपत्रापह्नुतपत्रकाः ।
 महाराजेति कृष्णेति वाचा च दृष्टव्यक्तिकाः ॥ ३७ ॥
 माध्वीकश्रवणां दिव्यां नानाकल्पदांचितां ।
 गिरं च कीरनिवहाः संसृजन्ति कुतूहलम् ॥ ३८ ॥
 यस्याधस्तात्समाभाति शशिकान्तमणिस्थली ।
 अखण्डचन्द्रकान्तोद्यत्प्रभापुञ्जमुपेशला ॥ ३९ ॥
 यद्दीर्घविटपालम्बमानानन्दोलनविभ्रमाः ।
 सख्यः परस्परं यस्यां प्रतिबिम्बभुजो भुवि ॥ ४० ॥
 यदालवालवज्राति माणिक्यवरकुट्टिमः ।
 चतुर्भिः काञ्चनस्तम्भैर्मुक्तावैदूर्यभूषितैः ॥ ४१ ॥
 उपर्यर्कमणिकलसमण्डपच्छाययावितः (१) ।
 विश्वविततविटपाक्रान्तप्रान्तमहीतलः ॥ ४२ ॥
 न्यग्रोधमूलसं (२) मृतकल्पद्रुमलतामधः ।
 दिव्यपल्लवपुष्पाढ्यो (३) रत्नसिंहासनोत्तमे ॥ ४३ ॥
 क्रीडार्यमागतस्तत्र तिष्ठते पुरुषोत्तमः ।
 योजनायुतमाणिक्यकुट्टिमस्याः सखीगणाः ॥ ४४ ॥
 हसन्तो हासयन्तश्च दिव्यक्रीडाकुतूहलैः ।
 मञ्जुस्वरेण गायन्ति म्रियस्यैव यशोऽमलम् ॥ ४५ ॥
 तिष्ठन्त्यत्र महोद्याने तत्स्थानपरिचारिकाः ।
 चतुर्विंशतिर्देवेशि सहस्राणीति संख्यया ॥ ४६ ॥
 तासां सौधानि शुभ्राणि मणिद्वाराणि पार्वति ।
 प्रवालदेहलीकानि विश्वक् न्यग्रोधमण्डलम् ॥ ४७ ॥
 द्विपङ्क्तिभाञ्जि रम्याणि साक्षभौमानि सुन्दरि ।

(१) 'छाययान्वितः' इ० पा०

(२) 'संसृत' इ० पा०

(३) 'पुष्पाढ्यां' इ० पा०

तावन्त्येव विराजन्ते वीर्ययुक्तानि मध्यतः ॥ ४८ ॥

अन्योन्यपङ्क्तिस्थितहर्ष्यलम्बदोकासमारुहसखीसमूहः(१) ।

अन्योन्यसङ्घट्टन(२)पाणिपात्कीकरः पुनः श्लेषमुपैति नायन् ॥ ४९ ॥

हेमप्राकारकलितमिदं चान्द्रमसं वनम् ।

यमुनाभिमुखे यस्य द्वारमाभाति काञ्चनम् ॥ ५० ॥

द्वारापसव्यसव्यस्थौ कुट्टिमौ रत्नकाञ्चनौ ।

महाचतुःस्तम्भलसन्मण्डपादम्बरस्पृशौ ॥ ५१ ॥

ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ।

सोपानानि सहस्रे द्वे द्वे क्षते च दशोत्तरे ॥ ५२ ॥

पथरागार्कवैदूर्यप्रवालशशिगारुडैः ।

मुक्तेन्द्रनीलगोमेदपुष्पवज्रहिरण्यैः ॥ ५३ ॥

पुनः पुनः क्रमादेतैः सोपानैः प्रान्तमण्डपैः ।

अघोषः कल्पितैः सम्यक् गम्यते यमुना नदी ॥ ५४ ॥

मणिकाञ्चनसन्नद्धा यत्र नौकाः सुपेशलाः ।

वायूद्धूतध्वजपटाः विभ्रमन्ते यतस्ततः ॥ ५५ ॥

अनेकपोतसंस्थासु सखीषु पुरुषोत्तमः ।

मध्यपोतस्थितः सम्यक् राजते तिसृभिर्युतः ॥ ५६ ॥

स्वामिनी वामभागस्था दाडिमीपुष्पभाङ्गुकाः ।

इन्दिरा सुन्दरी चोभे पुरः सव्यापसव्ययोः ॥ ५७ ॥

इन्दिरा कृष्णपक्षीया सुन्दरी स्वामिनी परा ।

हास्य केळिविहारेषु विषादेषु रसात्मसु ॥ ५८ ॥

तेनेयमिन्दिरा साक्षात्स्वामिनीप्राणवल्लभा ।

सुन्दरी चापि कृष्णस्य प्राणवल्लभा हि सा ॥ ५९ ॥

(१) सहस्रः ।

(२) 'काकतालीकरः' इ० पा०

एवं क्रीडारसानन्दसखीभिः पुरुषोत्तमः ।

वने चान्द्रमसे कृष्णः सेवते च यदृच्छया ॥ ६० ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वतीसंवादे
त्रिचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४२ ॥

त्रिचत्वारिंशं पटलम् ।

॥ शिव उवाच ॥

नीलोषानेऽपि देवेशि कदाचित्पुरुषोत्तमः ।

सखीसहस्रैरागत्य क्रीडते स्वामिनीमुखैः ॥ १ ॥

अखण्डमाणिक्यशिलाकल्पिता नीलभूमिका ।

अन्तरान्तरितामुक्तावज्रवेदूर्ध्वविद्रुमैः ॥ २ ॥

यत्र बाष्पः सुधापूर्णाः काञ्चनोत्पलमालिनः (१) ।

प्रवालपुष्पाभरणा लतोद्भासितमण्डपाः ॥ ३ ॥

उपर्युपरिविन्यस्तभूमिस्थपरिचारिकाः ।

बीणामृदङ्गघोषेण घोषयन्त्यो वनस्थलीम् ॥ ४ ॥

(२) रुचिरांशुतडिडुहीतभूषणभूषिताः ।

नानारसकलाभिज्ञा यशो गायन्ति संहताः ॥ ५ ॥

चतुर्विंशतिसाहस्रं तत्स्थानपरिचारिकाः ।

द्विपङ्क्त्या परितस्तासां मन्दिराण्युज्ज्वलन्ति च ॥ ६ ॥

तन्मध्यभूमौ देवेशि क्रीडासौधमनुत्तमं ।

कोटिचन्द्रप्रभापुञ्जधिकारिमणिकल्पितम् ॥ ७ ॥

चतुर्दिक्षु लसत्स्वर्णस्तम्भराजिविराजितम् ।

प्रतिस्तम्भं प्रविन्यस्तपुत्रिकाभिरलङ्कृतम् ॥ ८ ॥

(१) 'मालिनी' ६० पा०

(२) 'चोरांशुतडिडुहीत' ६० पा०

मुक्तामवालरचितकपाटद्वारतोरणम् ।

हंसपारावतशुकैर्भिचिशकुक्कुतास्पदैः ॥ ९ ॥

अन्योन्यं वादिभिरिव क्षिप्त्वा वाचो जिगीषया ।

मनः श्रोत्रहरा यत्रानन्दयन्ति सखीगणान् ॥ १० ॥

सौधाङ्गणचतुर्दिक्षु कुट्टिमानी बृहन्ति च ।

मण्डपाट्टालयुक्तानि मणिस्तम्भशतानि च ॥ ११ ॥

दीर्घिकास्तेषु दिव्यन्ति सृजन्त्यः सलिलोन्नतिम् ।

कल्पद्रुमकुसुमामोदसुवासितजलाः शिवाः ॥ १२ ॥

नर्तक्यो यत्र नृत्यन्ति नाट्यविद्याविशारदाः ।

यन्मूर्धुररणत्काराः श्रूयन्ते कुञ्जशूमिषु ॥ १३ ॥

कुट्टिमनिकटारूढाश्चत्वारो जम्बुपादपाः (१) ।

शाखायां शतविस्ताराः काननस्येव केतवः ॥ १४ ॥

शाखावदसुवर्णशृङ्खलसहोलाधिरूढाङ्गना

हस्ताहस्तमृदङ्गधीरनिनदैरानन्दयन्त्यः शिखीन् ।

विद्युत्पुञ्जनिर्भाद्युकांशुपारिधानापादयन्त्यश्मलान् ,

यातायातविहारविभ्रमलसस्मेराननाक्षिभृतः ॥ १५ ॥

इन्द्रनीलमणिभ्राजत्पाकारपरिवेष्टिते ।

नीलोद्याने महारम्ये क्रीडते पुरुषोत्तमः ॥ १६ ॥

यमुनाभिमुखे यस्य महाद्वारं विराजते ।

चन्द्रकान्तशिलाकलसकपाटं रत्नतोरणम् ॥ १७ ॥

द्वारस्य दक्षिणे वामे काञ्चनौ कुटिमौ समौ ।

चतुर्द्वारमणिस्तम्भवज्रकल्पितमण्डपौ ॥ १८ ॥

ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ।

(१) चतुर्विंशश्लोकोऽयं 'कुट्टिमनिकटनिकटारूढाश्चत्वारो जम्बुपा-
दपप्रवराः । शाखाशतविचिन्तयन्तः कितव इवेह काननस्योत्तमः ॥ १४ ॥
रत्नमार्गाङ्गुलसोपनिबद्ध प्राचीन पुस्तकेषूपलभ्यते ॥

सोपानानि सहस्रे द्वे शते च दशोचरे ॥ १९ ॥
 अस्मिन् सोपानमार्गेऽपि वामदक्षिणयोः स्थिताः ।
 रत्नमण्डपशोभाढ्याः कुट्टिमाः सन्त्यनेकशः ॥ २० ॥
 कदाचिज्जलखेलान्ते तिष्ठन्त्यत्र सखीगणाः ।
 चतुरस्ता विशालास्ति तत्रोच्चैर्मणिवेदिका ॥ २१ ॥
 वेदिकायां विशालायां कुट्टिमो मणिभूषितः ।
 स्वर्णस्तम्भचतुर्द्वारो मुक्तामण्डितमण्डपः ॥ २२ ॥
 वेदिकायां समुद्भूते द्वे दले स्वर्णपत्रके ।
 पार्श्वयोः पञ्चरागीयपुष्पमलयभूषिते ॥ २३ ॥
 मण्डपोपरि तच्छाखाः प्रसृताः कुसुमाकुलाः ।
 काञ्चन प्रसृतास्तस्य मध्यदेशे सुशोभने ॥ २४ ॥
 तत्र सिंहासनं देवि कोटिचन्द्रांशुनिर्मलम् ।
 इन्दिरामुन्दरीभ्यां तु पार्श्वयोः समधिष्ठितम् ॥ २५ ॥
 कदाचित्तत्र भगवान् कृष्णः कमलकोचनः ।
 तिष्ठते क्रीडते ताभिः सखीभिः कुतकौतुकः ॥ २६ ॥
 स्मरेद्यो वनं दिव्यं पुष्पदन्तारूपमद्भुतम् ।
 वैदूर्यवीरुषां यत्र राजयो भान्ति पेशलाः ॥ २७ ॥
 जलापरिमलोद्गारलोभमुग्धीकुताशयाः ।
 इतस्ततोनुधावन्ति भृङ्गा मायार्दिता यथा ॥ २८ ॥
 पुष्पदन्ताभिषो यत्र दाढिमीतरुलकसन् ।
 माणिक्यकुसुमश्रीको वैदूर्य(१)रुचिरच्छदः ॥ २९ ॥
 विशुद्धस्फटिकमयी यत्र भूमिर्विराजते ।
 अरजस्कामृतस्यन्दो प्रतिबिम्बितभूरुहा ॥ ३० ॥
 वैदूर्यपत्रद्युतिपुञ्जपूरितं माणिक्यपुष्पमयानुराजितम् ।
 वनं विशन्त्यो हि मयूरवल्लभा नृत्यन्ति विशुद्धनक्षत्रिताशयाः ॥ ३१ ॥

(१) अत्र सर्वत्र वैदूर्य शब्द एवोपलभ्यते नतु वैदूर्य इति ।

विदीर्णसहादिमबीजसंहतीनिरीक्षमाणाः प्रवळानुरागिणीः ।

स्वदन्तसादृश्यमुपैति वा न बाभ्युपेतुमादर्शधरा भवन्ति ॥ ३२ ॥

योजनायुतमूर्द्धन्यः (१)शास्त्राक्रान्तमहीतलः ।

फलपल्लवपुष्पश्रीभारभुग्नमहामुजः ॥ ३३ ॥

अनेकपक्षिसङ्घातगीतश्रवणनन्दनः ।

यदधः कुट्टिमवरो राजते स्वर्णनिर्मितः ॥ ३४ ॥

प्रवालस्तम्भशोभाढयरत्नमण्डपमण्डितः ।

पुष्पदन्तः सखीवृन्दावतंसंकृतपुष्पकः ॥ ३५ ॥

आधिपत्ये वनस्यास्य नियुक्त इव राजते ।

स्वर्णकुट्टिममध्ये तु वैदूर्यमणिनिर्मितम् ॥ ३६ ॥

महासिंहासनं देवि यच्च कृष्णोषितिष्ठति ।

नीलाम्बर इवाभाति शुभ्रवस्त्रधरोपि यत् ॥ ३७ ॥

सर्वाः सख्योपि वैदूर्यसिंहासनपरम्पराम् ।

जुषाणाः परितो भान्ति नीलाम्बरधरा इव ॥ ३८ ॥

अतीव भूषाम्बरवैपरीत्यं निरीक्ष्यमाणाः प्रहसन्ति सखयः ।

स्वानां प्रियस्यापि परस्परं ताः प्रदत्तताळीकरपङ्कजेषु ॥ ३९ ॥

चतुर्विंशतिसाहस्रं तस्मान्परिचारिकाः ।

परिचर्यापरास्तत्र वसन्ते कृष्णयोषिताम् ॥ ४० ॥

दिव्यपुष्पाम्बराफलैर्दिव्यगन्धानुलेपनैः ।

दिव्यानन्दरसैस्तत्र सेवन्ते परिचारिकाः ॥ ४१ ॥

नानाक्रीडारसासक्ता यदा सखयः प्रियेण हि ।

तदा काचिन्मृदङ्गेण काचित्त्रयीरवेण च ॥ ४२ ॥

काश्चिन्मधुरवीणाभिर्नृत्यगीतादिभिश्च काः ।

परितः स्वगृहाफटा दूरतस्तोषयन्ति ताः ॥ ४३ ॥

पूर्वोक्तेन प्रकारेण तासां सौधानि पार्वति ।

द्विपङ्क्त्यापरितो भान्ति वीथीयुक्तानि मध्यतः ॥ ४४ ॥
 वैदूर्यरत्नविलसत्पाकारपरिवेष्टिते ।
 पुष्पदन्तमहोद्याने क्रीडते पुरुषोत्तमः ॥ ४५ ॥
 यमुनाभिमुखे यस्य राजते गोपुरं महत् ।
 पद्मरागमणिकल्लसत्पाटद्वारतोरणम् ॥ ४६ ॥
 ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ।
 सोपानानि च तावन्ति संख्यावर्णविभेदतः ॥ ४७ ॥
 द्वारस्य दक्षिणे वामे कुट्टिमौ सुमनोहरौ ।
 स्तम्भमण्डपसंयुक्तौ मुक्तामणिकयतोरणौ ॥ ४८ ॥
 जलक्रीडावसाने तु कृष्णः स्वसखीवृतः ।
 मुहूर्त्तं कुट्टिमे स्थित्वा ततो याति निजालयम् ॥ ४९ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवगौरीसंवादे
 त्रिचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४३ ॥

चतुश्चत्वारिंशं पटलम् ॥ ४४ ॥

शिव उवाच ॥

स्मरेद्यो महानन्दवनं सर्वर्तुसेवितम् ।
 नानापुष्पलताकुलपुञ्जशोभाविराजितम् ॥ १ ॥
 यत्र भूः काञ्चनी दिव्या नवरत्नविचित्रिता ।
 सादैकयोजनायामविस्तारा मध्यवेदिका ॥ २ ॥
 चतुरस्रा दिव्यरत्ना प्रभापुञ्जारुणान्तरा ।
 तन्मध्ये कुट्टिमो देवि योजनार्द्धप्रमाणतः ॥ ३ ॥
 रजतस्वर्णवज्रेन्दुमुक्ताविद्रुमगारुडैः ।
 वैदूर्यैरिन्द्रनीलैश्च पद्मरागार्कगोमदैः ॥ ४ ॥
 समन्ततः परिकल्पस्तम्भराजिविराजितः ।

दक्षिणोत्तरमध्यस्थसूत्रमाकर्ष्य पार्वति ।
 पूर्वगर्भगतं कुर्यादधः पश्चिमगर्भगम् ॥ ५ ॥
 इन्द्रनीलप्रभास्त्रिमेवं कोणचतुष्टयम् ।
 कल्पद्रुमलताकोणे चतुष्कोपरिराजते ॥ ६ ॥
 श्रतयोजनसंसर्पिदिव्यसौरभमेदुरा ।
 दिव्यप्रवालकुसुमामोदमोहितषट्पदा ॥ ७ ॥
 मन्दमारुतसंसर्गचलत्कुसुमपल्लवा ।
 पद्मपरागमयस्तम्भौ पूर्वद्वारे नियोजितौ ॥ ८ ॥
 महानीलमणिस्तम्भौ दक्षिणे तु व्यवस्थितौ ।
 महावज्रमणेः स्तम्भौ प्रतीच्यां दिशि कल्पितौ ॥ ९ ॥
 वैदूर्यस्तम्भयुगलमुत्तरे ह्यनुकल्पितम् ।
 तप्तचामीकरवल्लसमण्डपस्तेषु कल्पितः ॥ १० ॥
 अन्तर्बहिस्तत्र मुक्ता भान्ति तारागणा इव ।
 अनेककोटिचन्द्रार्कप्रभाधिकारिवर्चसः ॥ ११ ॥
 वेदिमध्ये तु कलशा विभान्ति मणिमेदुराः ।
 मण्डपाधो मध्यभागे रत्नसिंहासनोत्तमम् ॥ १२ ॥
 परितस्तस्य देवेशि सिंहासनपरम्परा ।
 कृष्णप्रियानिवेशार्हा कृष्णे मध्यासनं गते ॥ १३ ॥
 वेदिकापरितो भान्ति नानामणिमया लताः ।
 मालती मल्लिका यूथी जातिचन्दनपाटली(१) ॥ १४ ॥
 कदम्बपारिजाताश्रवकुलार्जुनकेसराः ।
 केतकीचम्पकाशोकनीपाश्वत्थवटादिकाः ॥ १५ ॥
 रत्नच्छदा घनीभूताः पुष्पपल्लवमण्डिताः ।
 मरुलीलाचलशाखाकूटस्थल(२) विहङ्गमाः ॥ १६ ॥

(१) 'पाटली' इ० पा०

(२) 'चल' इ० पाठः

रत्नकुल्याविनिर्गच्छत्सुधापूरमुतर्पिताः ।
 आमान्ति पादपा दिव्या महानन्दवने मिये ॥ १७ ॥
 चतुर्विंशतिसाहस्रं तत्स्थानपरिचारिकाः ।
 तासां गृहाणि दिव्यानि परितो भान्ति सुन्दरि ॥ १८ ॥
 वज्रप्रकल्पितमहाप्राकारपरिवेष्टितं ।
 महानन्दवनं वन्दे रसानन्दैकपत्तनं ॥ १९ ॥
 यमुनाभिमुखे यस्य गोपुरं पद्मरागजम् ।
 योगपद्मोदितानेकवाताकद्युतिभासुरम् ॥ २० ॥
 कुट्टिमद्वयमीशानि यद्वहिर्भातिमुन्दरम् ।
 चतुर्द्वारं चतुःस्तम्भं शोभाविर्भावभूमिकम् ॥ २१ ॥
 ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ।
 स्मरेदयो महेशानि हेमकूटवनं महत् ॥ २२ ॥
 यत्र हेममयी भूमिर्हेमपादपसङ्कुला ।
 तन्मध्ये कुट्टिमौ हैमौ हेमस्तम्भचतुष्टयम् ॥ २३ ॥
 गव्यूत्यर्द्धयुतः श्रीमान् हेममण्डपभूषितः ।
 चतुर्विंशतिसाहस्रं तत्स्थानपरिचारिकाः ॥ २४ ॥
 तासां गृहाणि दिव्यानि हैमोपस्करवन्ति च ।
 मण्डपम्परितो मांति तद्वितामिव राशयः ॥ २५ ॥
 सौधमण्डपयोर्देवि यावत्स्यादन्तरालकम् ।
 तत्सर्वं परितो व्याप्तं नारङ्गीलतिकाशतैः ॥ २६ ॥
 पञ्चालविक्रकाशपीरसुरभ्यनिलसेवितम् ।
 मृद्रीकामण्डपयुतं मातुलिङ्गलोलसत् ॥ २७ ॥
 बन्धुकैर्हयमारैश्च लवलीभिरलङ्कृतम् ।
 कर्णिकारैश्च कुन्दैश्च चम्पकैश्चन्दनैर्वृतम् ॥ २८ ॥
 नानापसिगणाध्वानमुखरीकृतदिङ्मुखम् ।
 महानन्दमहोल्कासक्रान्तकोकिलकुजितम् ॥ २९ ॥

नृत्यत्कलापिनिकरं गुञ्जन्मत्तमधुवृतम् ।

धावद्धरिणसञ्चारमुत्पतत्प्लवगदुमम् (१) ॥ ३० ॥

हेमप्राकारसंवीतं हेमकूटमिवास्थितम् ।

हेमकूटमहोद्यानं हेमगोपुरमण्डितम् ॥ ३१ ॥

हेमकुट्टिमविभ्राजद्बहिःपार्श्वद्वयोऽवलम् ।

ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ॥ ३२ ॥

ततश्च तारकूटारुखं स्मरेद्विपिनमद्भुतम् ।

नीलरत्नमयी भूमिभ्राजते यत्र निस्तुला ॥ ३३ ॥

कदम्बकल्पद्रुमपारिजातैरपन्दगन्धाहृतभृङ्गसङ्घैः ।

मरुल्लसत्पल्लवराजिपुष्पैर्यथा सदः सञ्चरिवातिशोभते ॥ ३४ ॥

जम्बीरैर्निम्बुकैश्चैव कोविदारार्जुनैरपि ।

श्रीपर्णैः सरसैराश्रैः पनसैर्वकुलैरपि ॥ ३५ ॥

नागपुन्नागमन्दारैस्तथैवामलकीद्रुमैः ।

अम्लानपुष्पाभरणैः समन्तात् परिशोभितम् ॥ ३६ ॥

तारकूटमहं वन्दे तारप्राकारवेष्टितम् ।

चतुर्विंशतिसाहस्रं तत्स्थानपरिचारिकाः ॥ ३७ ॥

तासां गृहाणि दिव्यानि तारकुट्टिममुच्चकैः ।

परितो भान्ति देवेशि दलानीव कुशेशयम् ॥ ३८ ॥

यमुनाभिमुखे यस्य भाति गोपुरमुन्नतम् ।

गोपुरस्य बहिर्भागे राजितं कुट्टिमद्वयम् ॥ ३९ ॥

स्तम्भैश्चतुर्भिरुद्भ्रान्तं राजतैः स्वर्णमूत्रितैः ।

ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ॥ ४० ॥

स्मरेदथो महेशानि गारुडं वनमद्भुतं ।

गारुडै रत्ननिचयैः परिकल्पितभूमिकम् ॥ ४१ ॥

तत्र हस्तान्तरे देवि चतुष्कं मणिकल्पितम् ।

पूर्वपश्चिमभागेन चन्द्रकान्तमणिद्वयम् ॥ ४२ ॥
 दक्षिणोत्तरभागेन पद्मरागद्वयाङ्कितम् ।
 अन्योन्यचुम्बितमुखं शुद्धस्वर्णमृदार्पितम् ॥ ४३ ॥
 एवं कोटिचतुष्काणि हस्तमात्रान्तरान्तरम् ।
 भान्ति सर्वत्र देवेशि गरुत्मणिभूमिषु ॥ ४४ ॥
 यस्याः प्रान्तचतुष्केषु स्थलपङ्केरुहाण्यपि ।
 यत्परागरजःपुञ्जैरुणीक्रियतेऽम्बरम् ॥ ४५ ॥
 तन्मध्यदेशगः श्रीमान् भाति माणिक्यमण्डपः ।
 सूर्यकान्तमणिस्थम्भनीलपत्रश्रियोत्तसत् ॥ ४६ ॥
 तन्मध्ये दीर्घिका दीर्घा स्वर्णपद्मजमालिनी ।
 यद्गन्धाघ्राणमत्तालिप्लङ्कारमुखरान्तरा ॥ ४७ ॥
 माणिक्यभूमिपतिता अपि मौक्तिकराजयः ।
 न हर्षयन्ति कादम्बान् गुञ्जाशङ्काप्रतारितान् ॥ ४८ ॥
 माणिक्यकन्दलाक्रान्ता वैदूर्यविलसच्छदाः ।
 मण्डपं परितो दूरादिभान्ति कदलीलताः ॥ ४९ ॥
 कदलीकाण्डमारूढा हंसा गोफेनसन्निभाः ।
 तत्पत्रश्रुतिसम्भ्रमा न लक्ष्यन्ते मनागपि ॥ ५० ॥
 वायवान्दोलितपत्रौघप्रकम्पत्कन्दलस्तनाः ।
 कूजत्पक्षिगणक्रीडा मनोनयननन्दनाः ॥ ५१ ॥
 नृत्यमाना इवाभान्ति कदल्यो वारयोषितः ।
 चतुर्विंशतिसाहस्रं तत्स्थानपरिचारिकाः ॥ ५२ ॥
 मध्यवीथीनि सौधानि द्विपङ्क्ता भान्ति तद्वहिः ।
 भ्राजन्मणिकपाटानि हसद्भ्रजजिराणि च ॥ ५३ ॥
 तद्वहिर्भान्ति देवेशि महोद्यानकताडुमाः ।
 गन्धालुभ्य भ्रमद्भृङ्गा मरुदाघातवेपिताः(१) ॥ ५४ ॥

मयूरमुगचक्राहंसकारण्डवैः पिकैः ।
 युक्तपारापतक्रौञ्चसारसैर्हारिलैरपि ॥ ५५ ॥
 शाखामृगैः शशैः क्रोदैश्चातकैश्चटकैरपि ।
 पतत्रिभिरनेकैश्च कुलङ्कैरुपसेवितम् ॥ ५६ ॥
 जाड्यं मम धियो भिद्यादुद्यानं गारुडाढ्यं ।
 मुक्ताप्राकारकल्पितमप्राकृतजनाश्रयम् ॥ ५७ ॥
 यमुनाभिमुखे यस्य महाद्वारं विराजते ।
 माणिक्यदेहलीरम्यमिन्द्रनीलकषाटकम् ॥ ५८ ॥
 महाद्वारबहिर्भागे कुट्टिमद्वयमद्वसुतम् ।
 काञ्चनं विद्रुमस्तम्भं स्वर्णमण्डपमण्डितम् ॥ ५९ ॥
 यत्रस्याः परिगायन्ति नृत्यन्ति च वराङ्गनाः ।
 बीष्णामुदङ्गवाद्यादिविद्यानैपुण्यशालिनः (१) ॥ ६० ॥
 ततः सोपानमार्गेण गन्तव्या यमुना नदी ।
 पूर्वसङ्ख्यैव सर्वत्र सोपानानां भियंवदे ॥ ६१ ॥
 एषु स्थानेषु देवेशि लीलार्थं पुरुषोत्तमः ।
 आयाति चन्द्रिकोद्गारिविमानेन सखीवृतः । ६२ ॥
 कदाचिद्रथमारुह्य सहस्राश्वयुजं हरिः ।
 सखीसमाजमध्यस्थस्तल्लीलाप्रेमगर्वितः ॥ ६३ ॥
 रथाः सन्ति महादिव्याः सहस्राणि तु षोडश ।
 मधानाः षोडशैवेषु तांस्ते वक्ष्यामि नामतः (२) ॥ ६४ ॥
 चन्द्रको भद्रकश्चैव मनोजवमहाजवौ ।
 जवमाली माणिस्कन्दो रोचिष्मान् भद्रसेनकः ॥ ६५ ॥
 मेघनादो महानादश्चन्द्रगौरो विसर्पणः ।
 नीलचक्रः कुरङ्गाहः स्वर्णनेमिर्विभावसुः ॥ ६६ ॥

(१) शालिनीः ।

(२) 'संश्रुणु' इ० पा०

सर्व एते सहस्राश्वयुजः काञ्चनमालिनः ।
 क्षुद्रघण्टानिनादेन परिपूरितदिङ्मुखाः ॥ ६७ ॥
 केचिन्नीलवरूपेषु व्युत्पन्नमौक्तिकराजयः ।
 विमान्ति विलसत्तारागणा इव बलाहकाः ॥ ६८ ॥
 केचिन्नीलवरूपेषु स्वर्णरेखाविचित्रिताः ।
 तद्विदुन्मेषरुचिरा हेपयन्ति घनश्रियं ॥ ६९ ॥
 केचिद्रक्तवरूपेषु वज्रमण्डपमण्डिताः ।
 विलज्जयन्ति सन्ध्याभ्रशतभानूदयं नमः ॥ ७० ॥
 अन्येपि स्यन्दनवरा मेघगम्भीरनिःस्वनाः ।
 मौक्तिकारूपे वने दिव्ये राजन्ते राजिमण्डलैः ॥ ७१ ॥
 महासौधाङ्गणभ्राजन्मण्डपस्याप(१)सम्पतः ।
 रयाः षोडश तिष्ठन्ति हयशालासु ते हयाः ॥ ७२ ॥
 विमानान्यपि दिव्यानि व्यायतानि निजेज्जया ।
 विचित्रशयनस्थानसमावाटीवृतानि च ॥ ७३ ॥
 मुक्तावितानशोभानि मणिस्तम्भोज्ज्वलानि च ।
 कोटिचन्द्रप्रभास्पर्द्धिरस्तचित्राङ्गणानि च ॥ ७४ ॥
 रत्नस्तम्भावलिभ्राजत्पुत्रिकाहस्तकल्पितैः ।
 मणिभिर्भान्ति वेश्मनि प्रदीपावलिभिर्यथा ॥ ७५ ॥
 अष्टादशसहस्राणि विमानप्रवराणि हि ।
 तेष्वप्यष्टादशैवेहि वरीयांसि शुभन्ति च ॥ ७६ ॥
 उन्मादनं सुधास्यन्दि चन्द्रकं शतचन्द्रकं ।
 तुङ्गभद्रं मनोयानं महानीलमुदञ्चनं ॥ ७७ ॥
 वज्रकूटं कलासारं चारुचन्द्रं प्रभारुणम् ।
 हेमकसं प्रभापूरं पुष्पगन्धमनाविलम् ॥ ७८ ॥

चित्रध्वजं(१) वज्रकूटमेवमष्टादश स्मृताः ।
 स्थाप्यन्ते शिविकारूपा या विमानश्रेष्ठभूमिषु ॥ ७९ ॥
 चिदानन्दानन्दभूम्योरेवमाप्लाव्य निम्नगा ।
 प्रकाशानन्दसन्धिस्थसरस्यां विशते हि सा ॥ ८० ॥
 सरसः पुनरुद्भूय प्रकाशाभिमुखं गता ।
 शतयोजनमानेन ततः पश्चिमवाहिनी ॥ ८१ ॥
 ज्ञानभूमिमथाप्लाव्य प्रयाता भुक्तिभूमिकां ।
 प्रेमभूमिं ततः प्लाव्य प्रविष्टा पश्चिमार्णवम् ॥ ८२ ॥
 आनन्दभुक्त्योरन्तराले महामाणिक्यपर्वतः ।
 बालार्ककोटिरुचिर उच्छ्राये शतयोजनः ॥ ८३ ॥
 यन्नितम्बभवा नद्यश्चतस्रो यमुनां गताः ।
 प्रविशन्ति सुधासिन्धु सुषुम्णा सिरसा सिता ॥ ८४ ॥
 निम्लोचा नामतः रूपाताः सर्वाः पीयूषवाहिनीः ।
 कदाचित् क्रीडते तत्र निर्झरध्वनिनादिते ॥ ८५ ॥
 सखीसहस्रसङ्कीर्णविमानवरमाश्रितः ।
 गिरिद्रोणीषु रम्यासु भगवान्पुरुषोत्तमः ॥ ८६ ॥
 एवं चानेकलीलाभी रसरूपाभिरन्वहम् ।
 क्रीडते हि रसः साक्षात् कृष्णः परमपूरुषः ॥ ८७ ॥
 एतत्ते सर्वमारूपात्मनापृष्टमपि प्रिये ।
 स्मृत्यवस्थोदये कृष्णस्त्रीणामेतादितं यतः ॥ ८८ ॥

इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डेशिवगौरीसंवादे

चतुश्चत्वारिंशं पटलम् ॥ ४४ ॥

पञ्चचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४५ ॥

शिव उवाच ॥

स्मरेदथो महादेवि ब्रह्मनालश्रियं श्रुभां ।

(१) ब्रह्मनालानन्दवनादण्डाकारतया स्थितः ॥ १ ॥

मार्ग एव महेशानि निजालयनिवेशने ।

गोपुरद्वारमारम्य प्राकारदशकावधि ॥ २ ॥

विंशतिर्योजनानां च ब्रह्मनाल उदाहृतः ।

पार्श्वयोरुभयोस्तस्य षष्ठ्युत्तरशतं मिये ।

सौधानि सन्ति देवेशि बहिः कुट्टिमवन्ति च ॥ ३ ॥

तत्तत्प्राकारसंवीत तत्तदुद्यानमण्डलं ।

तत्तद्द्वारप्रवेशेन गम्यते ब्रह्मनालतः ॥ ४ ॥

प्रतिप्राकारमीशानि प्रवेशे ब्रह्मनालतः ।

सव्यापसव्ययोर्द्वारद्वयमुद्यत्प्रभारुणम् ॥ ५ ॥

स्वर्णप्राकारसंवीता महाचम्पकवाटिकाः ।

अनेकपक्षीनिनदा बहुलामोदमेदुराः ॥ ६ ॥

तप्तकाञ्चनवर्णाभा भान्ति चम्पककोरकाः ।

दीपा इव निवातस्या मृद्देर्दूरतरोज्झिताः ॥ ७ ॥

पूर्णशारदराकेशानुकारिकुसुमोज्ज्वलाः ।

राजन्ते यत्र बहुशो दिव्याश्चम्पकवीरुधः ॥ ८ ॥

चम्पकोद्यानुकुञ्जेषु दिव्यहर्म्यकृतास्पदाः ।

चतुर्दशसहस्राणि वसन्ति परिचारिकाः ॥ ९ ॥

कदाचित् क्रीडते तत्र श्रीकृष्णः स्वसखीवृत्तः ।

मध्ये तारागणस्येव पूर्णशारदचन्द्रमाः ॥ १० ॥

तदन्तः संस्मरेद्देवि वनं कल्पद्रुमाकुलम् ।

महावैदूर्यशालेन समन्तात्परिवेष्टितम् ॥ ११ ॥

कल्पद्रुमुसुमामोदमोदमानाः शिलीमुखः ।
 नान्यगन्धमपेक्षन्ते पूर्णकामा यथेतरत् ॥ १२ ॥
 कल्पद्रुमुसुमास्वादुरसव्यासक्तबुद्धयः ।
 स्वां वाचं मुद्रयन्तीह ज्ञाततत्त्वा इवालयः ॥ १३ ॥
 महाभरतकलसस्थलीपतितमौक्तिका ।
 यथा तामसभक्तस्य बुद्धिः प्रेमाकुरोऽवका ॥ १४ ॥
 मधुश्रीमाधवश्रीकः स्त्रीस्कन्धार्पितसद्भुजः ।
 पुष्पकल्पितवासःश्रीभूषाशृङ्गारमण्डितः ॥ १५ ॥
 वसन्तः सन्ततं यत्र चरतेऽसौ रसात्मकः ।
 कल्पद्रुममहाकुञ्जबीथिषु प्रेमविह्वलः ॥ १६ ॥
 कामकोदण्डकुटिलभूलताचारुविभ्रमः ।
 कुङ्कुमारक्तवसनः साचीक्षणविचक्षणः ॥ १७ ॥
 दिव्यपुष्परजः पुञ्जधूसरः सस्मिताननः ।
 कल्पकोथानकुञ्जेषु दिव्यहर्म्यकुतालयाः ॥ १८ ॥
 त्रयोदश सहस्राणि वसन्ति परिचारिकाः ।
 कदाचिदत्र भगवान्कृष्णः कमललोचनः ॥ १९ ॥
 वसन्तलीलारसिको रसात्मोपवने चरन् ।
 इन्दिरासुन्दरीमुख्यप्रियाविभ्रमप्रोहितः ॥ २० ॥
 प्रियाकटाक्षचषकैरापीत इव सर्वतः ।
 आवृष्ट इव पुष्पौघैः सखीमुक्तैः समन्ततः ॥ २१ ॥
 अभिवर्षन् स्वयमपि सखीः कुसुमवृष्टिभिः ।
 मुखामोदमुसक्तालिशङ्कारोद्विग्ननेत्रया ॥ २२ ॥
 गाढमाकिञ्चित् कण्ठे स्वामिन्या पद्महस्तया ।
 प्रियाभिः प्रेमयुक्ताभिर्जलयन्त्राविनिर्गतैः ।
 कुङ्कुमाम्भोभिरासिक्तो जातः पीताम्बरो यथा ॥ २३ ॥
 गजीभिरिव मातङ्गो रमते रतिकम्पटः ।

अनेकरसयुक्तासु क्रीडासु कुतकौतुकः ॥ २४ ॥
 तदन्तः संस्परेद्विद्यां मन्दारद्रुमवाटिकाम् ।
 दिव्यप्रवाकरत्रोद्यत्पाकारपरिवेष्टिताम् ॥ २५ ॥
 महानीलमणिभ्राजद्भूमिकाभासमाश्रिताम् (१) ।
 नृत्यान्ति यत्र शिखिनो नित्यमम्भोदशङ्कया ॥ २६ ॥
 मन्दारमकरन्देषु विलीनमतयोऽल्लयः ।
 विस्मरन्त्यन्यपुष्पाणि यथा ब्रह्मरसप्लुताः ॥ २७ ॥
 यत्रास्ते सततं राका पूर्णचन्द्रसमन्विता ।
 कुटुः कोकिलचञ्चुस्था केवलं यत्र लभ्यते ॥ २८ ॥
 मन्दारमन्दसौरभ्यलुब्धा रोकम्बराजयः ।
 न कापि गन्तुमिच्छन्ति दानलुब्धा इषार्थिनः ॥ २९ ॥
 शुक्तिश्रीति शुचिश्रीति यस्य वामे मदालसे ।
 मन्दारोद्यानसञ्चारी ग्रीष्मर्तुर्मदविहङ्गः (२) ॥ ३० ॥
 मन्दारोद्यान कुक्षेषु दिव्यहर्म्यकृतास्पदाः ।
 द्वादशैव सहस्राणि वसन्ति परिचारिकाः ॥ ३१ ॥
 मन्दारकुञ्जक्रीडार्थं कदाचित्प्रमदागणैः ।
 मूलभूमेः समुत्थाय पश्चिमद्वारमार्गतः ॥ ३२ ॥
 प्रविशत्यरविन्दासः क्रीडते रतिलालसः ।
 महाकामकलाभिज्ञः कामात्मा पुरुषोत्तमः ॥ ३३ ॥
 ततस्तदन्तरुद्यानं पारिजातमयं स्परेत् ।
 महामाणिक्यशालेन समन्तात्परिवेष्टितम् ॥ ३४ ॥
 चन्द्रकान्तशिलाक्लृप्तस्थलीकमतिमुन्दरम् ।
 यत्रेन्दुरश्मयः स्पर्शस्तृष्णाकणमवापिताः ॥ ३५ ॥
 कुट्टिमा यत्र भूयांसो विस्फुरद्गन्तमण्डपाः ।

(१) 'भासिनीकृताम्' इ० पा०

(२) 'ग्रीष्मर्तुस्तिग्मलोचना' इ० पा०

कुञ्जगुञ्जमधुकरव्रातझङ्कारनादिताः ॥ ३६ ॥
 सरस्पो(१) विलसत्स्वर्णसहस्रदलपङ्कजैः ।
 खेलेन्मरालमिथुनैर्गन्धवासितपादपैः ॥ ३७ ॥
 निश्चलालिसमाक्रान्तपत्रजालैः समन्ततः ।
 विलोकयन्ति वात्यन्तं नेत्रैरुन्मेषवर्जितैः ॥ ३८ ॥
 पारिजातवनीकुञ्जदिव्यसौधकुतालयाः ।
 एकादशसहस्राणि वसन्ति परिचारिकाः ॥ ३९ ॥
 पारिजातवनक्रीडारसलुब्धेन चेतसा ।
 कदाचिदत्र भगवान् समायाति सखीगणैः ॥ ४० ॥
 कृष्णं सरोवराभ्यासमणिकुट्टिमनस्थितम् ।
 भूषाम्वरादिभिः सख्यः(२) कौसुमैर्भूषयन्ति हि ॥ ४१ ॥
 हारकुण्डलकेयूरवलयोत्तुङ्गमौलिभिः ।
 उष्णीषकञ्चुककटिवन्धरम्योत्तरीयकैः ॥ ४२ ॥
 पौष्पैः कृतश्रीः भगवान् सखीवृन्दान्तरे चरन् ।
 दिव्यपुष्पमयं वेत्रपादधानः कराम्बुजे ॥ ४३ ॥
 वमद्भिरिव सत्प्रेम विकुञ्चद्भृकुटीतटैः ।
 अभिवर्षन्निव सखीवृन्दं लोचनपङ्कजैः(३) ॥ ४४ ॥
 स्वकरालूनकुसुमाभूषाभिर्भूषयन्(४) सखीः ।
 हसितो हासयन्सर्वा लीलागतिविचक्षणः ॥ ४५ ॥
 गीयमानयशा गायन् रमते कुञ्जभूपिषु ।
 स्मरेदतस्तदंतःस्थां हरिचन्दनवाटिकां ॥ ४६ ॥
 गोमेदकमहारत्नरचितस्वीयगोपुराम् ।

(१) 'सरस्पो ललत्' १० पा०

(२) 'कौसुमैः' १० पा०

(३) 'अभिवर्षन्तीव सखीवृन्दलोचनपट्टपदः' १० पा०

(४) कुसुमाकोडभिः १० पा०

शुद्धस्फटिकविभ्राजद्भूमिकाकिरणोज्ज्वलाम् ॥ ४७ ॥
 मरुत्तलसत्पल्लवराजिराजितद्रुमावलीनां प्रतिबिम्बभूमिषु ।
 विहङ्गमाः पक्षफलाश्रया मुहुश्चञ्चूपुटाघातविधिं वितेनिरे ॥ ४८ ॥
 कचिद्विहङ्गाः स्फटिकावनीतले निरीक्षमाणाः प्रतिबिम्बविभ्रमम् ।
 स्वजातिपाक्षित्रजशङ्किताशयाः कूजन्ति स्वं स्वं स्वरमुच्चकैर्मुहुः ४९
 हरिचन्दनस्फुरदमन्दसुन्दरस्फटिकावनीतला वनविहारिणः ।
 पवनोल्लसद्विपविष्टराः खगा विवदन्ति पण्डितगणा इवोद्भटाः ।
 मणिकुट्टिमास्फुरदमन्दरश्मयः परितो विभान्ति कृतरत्नमण्डपाः ।
 शुककोकिलभ्रमरहन्तसारसैः समुपास्यमानरमणीयमध्यमाः ५१
 मुखराट्टहासपरिपूरिताम्बरः सुनभोनभस्परमणीविराजितः ।
 ऋतुराज एव किं प्रादृढित्ययं मदघूर्णमाननयनो विराजते ॥ ५१ ॥
 मृदुमन्दगर्जितपयोदमण्डलीघटनान्वकारपरिलब्धवर्चसः ।
 परितो भ्रमन्ति वनकुञ्जमण्डलेष्वतिनीलरत्ननिभक्रीटकोटयः ५२
 हरिचन्दनद्रुमनिकुञ्जमण्डलेष्वतिदिव्यरत्नपरिचारिकामुहाः ।
 परितो विभान्त्ययुतसंख्यया शिवे उबलदग्निबीजरचिताङ्गणभियः

अत्रापि क्रीडते कृष्णः स्वामिन्यादिसखीवृतः ।
 नानाक्रीडाविनोदैश्च परिहासरसादिभिः ॥ ५५ ॥
 तदन्तः संस्मरेदिव्यमुद्यानं सुमनोहरम् ।
 वैदूर्यलतिकाखण्डमण्डितं नन्दनं दृशाम् ॥ ५६ ॥
 यत्र वैदूर्यवृक्षेषु प्रवालप्रतिबिम्बजा ।
 काप्यभिरुया दृग्भोजमोदहेतुः प्रवर्तते ॥ ५७ ॥
 सूर्यकान्तमणिकलसदिव्यप्राकारमण्डितं ।
 सन्धिवर्जितमणिकयशिलाकल्पितभूमिकम् ॥ ५८ ॥
 सूर्यकान्तमणिच्छायाविद्धमणिकयभूमिका ।
 जातारुणोदयमिव भ्रममुत्पादयत्यहो ॥ ५९ ॥
 वैदूर्यद्रुमकुञ्जेषु दिव्यसौधकृतालयाः ।

सहस्राणि नव प्रोक्ताः तत्स्थानपरिवारिकाः ॥ ६० ॥
 तदन्तः संस्मरेद्विद्यां महामौक्तिकवाटिकाम् ।
 विस्फुरत्पुष्परागीयप्राकारपरिवेष्टिताम् ॥ ६१ ॥
 माणिक्यपुष्पविद्योतन्महामुक्तालतावृताम् ।
 लतासु विस्फुरद्विव्यवैडूर्यवृन्तभासुराम् ॥ ६२ ॥
 महावज्रमणिभ्राजद्भूमिकाकिरणप्लुताम् ।
 कुञ्जेषु पक्षिनिनदप्रतिध्वानमनोहराम् ॥ ६३ ॥
 इषो(१)र्जलक्ष्मीलावण्यमवाहपतितान्तरः ।
 मल्लिकामालतीपुष्पभूषावासःपरिच्छदः ॥ ६४ ॥
 स्मितशोभिमुखाम्भोजश्चम्पकद्युतिपाण्डुरः ।
 तत्र सञ्चरते साक्षाद्रसरूपी शरदृतुः ॥ ६५ ॥
 मुक्तानिकुञ्जभुवनक्रीडारसवशंवदाः ।
 सहस्राण्यष्ट देवेशि वसन्ति परिवारिकाः ॥ ६६ ॥
 क्रीडतेऽत्रापि भगवान् कुण्डः कमललोचनः ।
 स्वामिन्यादिसखीवृन्दसभाक्रीडाकुतूहलः ॥ ६७ ॥
 तदन्तः संस्मरेद्विद्यां प्रवालद्रुमवाटिकां ।
 गरुत्मन्मणिशालेन निगूढां परितः प्रिये ॥ ६८ ॥
 पुष्परागशिलावल्लभवसुधातलमण्डितां ।
 मुक्तास्तवकसंशोभिप्रवालद्रुमशोभितां ॥ ६९ ॥
 स(२)हसहस्यश्रीभ्यां तु नारीभ्यामुपलोकितः ।
 हेमन्तस्तत्र चरते लीलाखेलकृतादरः ॥ ७० ॥
 प्रवालोधानकुञ्जस्थरत्रसौधनिकेतनाः ।
 सप्त चैव सहस्राणि वसन्ति परिवारिकाः ॥ ७१ ॥
 सूर्यकान्तमणिभ्राजलताकुसुमपल्लवं ।

(१) 'विस्फूर्जलक्ष्मी' इ० पा०

(२) 'सहः' इ० पा०

तदन्तः संस्मरोदिव्यमुद्यानं कोटिसूर्यभं ॥ ७२ ॥
 कोटीन्दुविस्फुरच्चन्द्रकान्तशालेन व्यूहितं ।
 दिव्यप्रवालरत्नौघैर्निबद्धवसुधातलं ॥ ७३ ॥
 तपस्तपस्यश्रीभ्यां च तरुणीभ्यामलङ्कृतं ।
 तद्भावानुभवानन्दमोदमानमहर्निशम् ॥ ७४ ॥
 शिशिरर्तुं भजेत्तत्र चरन्तं मदविहलं ।
 सूर्यकान्तनिकुञ्जेषु खेलन्त्यो मदविहलाः ॥ ७५ ॥
 षट्सहस्राणि देवेशि वसन्ति परिचारिकाः ।
 कदाचिदत्र क्रीडार्यं सखीभिः पुरुषोत्तमः ॥ ७६ ॥
 स्वामिन्या च समासाद्य क्रीडन् विक्रीडयत्यपि ।
 तदन्तः संस्मरोदिव्यमुद्यानं तु मनोहरम् ।
 पद्मरागलतापुञ्जकुञ्जगुञ्जन्मधुव्रतं ॥ ७७ ॥
 चिन्तारत्नविचित्रान्तर्भूमिविद्योतितान्तरं ।
 अनेककुट्टिपैर्भ्राजन्मण्डपैः कुञ्जमध्यगैः ॥ ७८ ॥
 भ्राजत्कपाटरत्नालिप्रभोद्यैर्वियदन्तरं ।
 उदितेन्द्रधनुःकोटिकुर्वाणमिव सर्वतः ॥ ७९ ॥
 कचिदिन्दीवरवनप्रोच्छलन्तः प्रभाङ्कुराः ।
 सांद्रमेघान्धकारेण लिम्पन्त इव दिक्तटान् ॥ ८० ॥
 कलापिनो हृष्टचित्तास्तत्र नृत्यन्ति सन्ततम् ।
 उद्धाट्य स्वकलापांश्च जलदाटोपशंकया ॥ ८१ ॥
 शुक्पारापतक्रौंचपिककोलाहलाकुलम् ।
 कोटीन्दुकौमुदीगर्वनिर्वासनलताशतं ॥ ८२ ॥
 उत्पतद्भिर्मृगीवृन्दैर्वराहैर्गवयैः शशैः ।
 रुक्मिर्मुगनाभैश्च चमरीभिरलङ्कृतं ॥ ८३ ॥
 अनेकसूर्यसङ्काशचिन्तारत्नावृतिव्रतं ।
 यत्र पञ्चसहस्राणि मणिहर्म्यकृतास्पदाः ॥ ८४ ॥

दिव्यशृङ्गारवेष्टाख्या रसभावविभावुकाः ।
 सेवोपचारचतुरा वसन्ति परिचारिकाः ॥ ८५ ॥
 तदन्तः संस्परेद्दिव्यं महापद्मवनं महत् ।
 लक्षयोजनविस्तीर्णं गुञ्जन्मत्तमधुवतं ॥ ८६ ॥
 वियद्वितानितमिव परागैः पवनेरितैः ।
 कुर्वन् तद्वन्धसञ्चारिषट्पदव्याजचित्रितम् ॥ ८७ ॥
 महापद्माटवीमध्ये स्मरेदेकमणिगृहम् ।
 चतुःषष्टिमहास्तम्भशोभाडम्बरमण्डितम् ॥ ८८ ॥
 मूलभूमिस्तु प्रथमा द्वितीया मतिविभ्रमा ।
 तृतीया भोगभूमिश्च नृत्यभूमिश्चतुर्थिका ॥ ८९ ॥
 पञ्चमी शयनीयाख्या षष्ठी वैमानिकीति च ।
 सप्तमी अष्टमी चोभे दोलाभूमी निरूपिते ॥ ९० ॥
 नवमी दूरलक्षा च दशमी चन्द्रभूमिका ।
 इत्येता दश आख्याता भूपयो निजवेश्मनः ॥
 प्रियाभिः सह वसेदस्मिन् घनीभूतो रस पुमान् ॥ ९१ ॥
 इति श्रीमोहेश्वरतन्त्रे उदारखण्डे शिवोमा-
 संवादे षष्ठचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४५ ॥

षट्चत्वारिंशं पटलम् ॥ ४६ ॥

शिव उवाच ।

इत्थं स्मरन्ती सततं निजधाममहोदयम् ।
 क्रमेण वासना देवि गमयत्येव वासरान् ॥ १ ॥
 यथेषा विरहावस्था स्मरणाख्या प्रवर्तते ।
 तदा स्मृतिपथाद्धं निजं धाम भवेत्प्रिये ॥ २ ॥
 अन्यथा ध्यायमानस्य रसलीलामहोदयिम् ।

मध्येविच्छिद्य विच्छिद्य मनस्तस्माद्विवर्त्तते ॥ ३ ॥
 यावन्न जायते श्लेषा दशा विरहसम्भवा ।
 तावन्न शक्नुयात्कर्तुं विद्धि सेवां मनोमयीम् ॥ ४ ॥
 स्मृत्यवस्थोदयो यावत्तावत्सेवाद्वयं भवतु ।
 आन्तरीया तथा बाह्या तयोर्नैकतरा क्वचित् ॥ ५ ॥
 सेवया तद्गतं चेतः शनैर्लीलागतं भवेत् ।
 स्मृत्यवस्थामवाप्नोति क्रमेण परमेश्वरि ॥ ६ ॥
 स्मृत्यवस्थोदये देवि मनस्तत्तन्मनोरथैः ।
 प्रलापाख्यामवाप्नोति दशां च व्याकुलीकृतम् ॥ ७ ॥
 अबुद्धिपूर्वकालापः प्रलापः कथितः प्रिये ।
 प्रियलीलाविलासादिविषयस्थिरचेतसः ॥ ८ ॥
 रमयस्वाद्य रुचिरं प्रियप्रेम्णा वनान्तरे ।
 प्रिय त्वं चिरकालेन मया प्राप्तोसि साम्प्रतं ॥ ९ ॥
 इत्यादिविविधालापाः प्रवर्त्तन्ते महेश्वरि ।
 यदा देहानुसन्धानं मध्ये मध्ये प्रजायते ॥ १० ॥
 अत्युग्रतरसन्तापनिर्वापणपटीयसी ।
 सुधाधारेव सततं वाक् त्वदीया रसास्त्रवा ॥ ११ ॥
 अनङ्गकोटिसौन्दर्यमहाब्धिमथनोद्धृतः ।
 सारांश इव ते रूपमानन्दोद्वेलनक्षमं ॥ १२ ॥
 महादुःखतमस्तोमविपाटनपटीयसी ।
 चन्द्रज्योत्स्नेव रुचिरा हास्यशोभा तव प्रिय ॥ १३ ॥
 मध्येतत्तु कथं नाथ विपरीतं प्रवर्त्तते ।
 एवमादीनि वाक्यानि प्रवर्त्तन्ते गुणस्तवे ॥ १४ ॥
 ततः क्रमेण देवेशि मनोवैवश्यकारिणी ।
 आद्यवस्था प्रवर्त्तेत विप्रलम्भदशात्मिका(१) ॥ १५ ॥

दीर्घतापामिसन्तसमाधिग्रस्तं मनोन्तरं ।
 बहिः सृजत्यश्रुधारां श्वासकम्पादिकं तथा ॥ १६ ॥
 विरहे प्राणनाथस्य अप्राप्तौ सङ्गमस्य च ।
 जायते देवदेवेशि दशा चोन्मादसंज्ञिका ॥ १७ ॥
 श्वासाश्रुपातसन्तापकम्पभ्रूलेखनादिभिः ।
 अवस्था ज्ञायते देवि ह्युन्माद इति संज्ञया ॥ १८ ॥
 जायमाने ततो देवि तापे विरहसम्भवे ।
 हुङ्कारमात्रवचना तन्द्रामोहसमाकुला ॥ १९ ॥
 अनुसन्धानरहिता श्वाससंशोषिताधरा ।
 विवर्णवदनाकारा कुशीभृतकलेवरा ॥ २० ॥
 नैकव्यजातमरणा (१)जडावस्था भवेत्प्रिये ।
 कदाचिद्देवदेवेशि धैर्यस्याप्यनवस्थितौ ॥ २१ ॥
 निजनाथवियोगाग्निज्वालाज्वलितविग्रहा ।
 जायते देवदेवेशि दशा मरणरूपिणी ॥ २२ ॥
 इत्येता विरहावस्था दश प्रोक्ता तवानधे ।
 विप्रलम्भाख्यशृङ्गाररसे प्रादुर्भवन्ति ताः ॥ २३ ॥
 यद्यप्येका प्रजायेत दशा विरहसम्भवा ।
 तथापि च वरारोहे रसस्यानुभवो भवेत् ॥ २४ ॥
 यावन्न जायतेऽप्येका दशा विरहसम्भवा ।
 तावन्न जायते देवि रसस्यानुभवः क्वचित् ॥ २५ ॥
 ज्ञात्वापि प्रियविश्लेषं यद्यवस्थोदयो नहि ।
 तदा चूडामणिजपः कर्तव्यः शुद्धिहेतवे ॥ २६ ॥
 मनोविकारे भावाख्ये जायमाने सुरेश्वरि ।
 अप्राप्तौ विरहावस्थां घटे भावः स एव हि ॥ २७ ॥
 परानन्दे प्रिये ज्ञाते तदप्राप्तिवशादिह ।

मनो विकृतिमभ्येति भावसंज्ञामलौकिकीं ॥ २८ ॥
 अनेकजन्मकलुषैर्यदा बीतं मनो भवेत् ।
 नैवाप्नोति तदाभावं येन स्याद्विरहोदयः ॥ २९ ॥
 तन्मालिन्यनिरासार्थं जपसेवार्चनादिकम् ।
 अवश्यमेव कर्त्तव्यं श्रीकृष्णप्रीतये चिरम् ॥ ३० ॥
 अनुग्रहदृशा पश्येत् यदैव पुरुषोत्तमः ।
 प्रसादसुमुखो भूत्वा तदा स्याद्विरहोदयः ॥ ३१ ॥
 इति ते सर्वमाख्यातं दशावस्थानिरूपणम् ।
 समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ३२ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे
 षट्चत्वारिंशं पटलम् ॥ ४६ ॥

सप्तचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४० ॥

॥ पार्वत्युवाच ॥

भगवन् श्रोतुमिच्छामि यथा कृष्णः प्रसीदति ।
 विना जपं विना सेवां विना पूजामपि प्रभो ॥ १ ॥
 यथा कृष्णः प्रसन्नः स्यात्तमुपायं वदामधुना ।
 अन्यथा देवदेवेश पुरुषार्थो न सिद्ध्यति ॥ २ ॥

॥ शिव उवाच ॥

साधु पार्वति ते प्रश्नः सावधानतया शृणु ।
 विना जपं विना सेवां विना पूजामपि प्रिये ॥ ३ ॥
 यथा कृष्णः प्रसन्नः स्यात्तमुपायं वदामि ते ।
 जपसेवादिकं चापि विना स्तोत्रं न सिद्ध्यति ॥ ४ ॥
 कीर्तिप्रियो हि भगवान् परात्मा पुरुषोत्तमः ।
 जपस्तन्मयतासिद्ध्यै सेवा स्वाचाररूपिणी ॥ ५ ॥

स्तुतिः प्रसादनकरी तस्मात्स्तोत्रं वदामि ते ।
 सुधाम्भोनिधिमध्यस्थे रत्नद्वीपे मनोहरे ॥ ६ ॥
 नवखण्डात्मके तत्र नवरत्नविभूषिते ।
 तन्मध्ये चिन्तयेद्रम्यं मणिगृहमनुत्तमं ॥ ७ ॥
 परितो वनमालाभिः ललिताभिः विराजिते ।
 तत्र सञ्चिन्तयेच्चारु कुट्टिमं सुमनोहरं ॥ ८ ॥
 चतुःषष्ट्या मणिस्तम्भैश्चतुर्दिक्षु विराजितं ।
 तत्र सिंहासने ध्यायेत्कुष्णं कमललोचनं ॥ ९ ॥
 अनर्घ्यरत्नजटितमुकुटोज्ज्वलकुण्डलं ।
 सुस्मितं मुमुक्षाम्भोजं सखीवृन्दनिषेवितं ॥ १० ॥
 स्वामिन्याश्लिष्टवामाङ्गं परमानन्दविग्रहं ।
 एवं ध्यात्वा ततः स्तोत्रं पठेत्सुविजितेन्द्रियः ॥ ११ ॥
 कुष्णं कमलपत्राक्षं सच्चिदानन्दविग्रहं ।
 सखीयूथान्तरचरं प्रणमामि परात्परं ॥ १२ ॥
 शृङ्गाररसरूपाय परिपूर्णसुखात्मने ।
 राजीवारुणनेत्राय कोटिकन्दर्परूपिणे ॥ १३ ॥
 वेदाद्यगमरूपाय वेदवेद्यस्वरूपिणे ।
 अवाङ्मनसविषयनिजलीलाप्रवर्त्तिने ॥ १४ ॥
 नमः शुद्धाय पूर्णाय निरस्तगुणवृत्तये ।
 अखण्डाय निरंशाय निरावरणरूपिणे ॥ १५ ॥
 संयोगविप्रलम्भाख्यभेदभावमहाब्धये ।
 सदंशविश्वरूपाय चिदंशाक्षररूपिणे ॥ १६ ॥
 आनन्दांशस्वरूपाय सच्चिदानन्दरूपिणे ।
 मर्यादातीतरूपाय निराधाराय साक्षिणे ॥ १७ ॥
 मायाप्रपञ्चदूराय नीलाचलविहारिणे ।
 माणिक्यपुष्परगाद्रिकीलाखेलप्रवर्त्तिने ॥ १८ ॥

चिदन्तर्यामिरूपाय ब्रह्मानन्दस्वरूपिणे ।
 प्रमाणपथदूराय प्रमाणग्राह्यरूपिणे ॥ १९ ॥
 मायाकालुष्यहीनाय नमः कृष्णाय शम्भवे ।
 क्षरायाक्षररूपाय क्षराक्षरविलक्षणे ॥ २० ॥
 तुरीयातीतरूपाय नमः पुरुषरूपिणे ।
 महाकामस्वरूपाय कामतत्त्वार्थवेदिने ॥ २१ ॥
 दशलीलाविहाराय सप्ततीर्थविहारिणे ।
 विहाररसपूर्णाय नमस्तुभ्यं कृपानिवे ॥ २२ ॥
 विरहानलसन्तप्तभक्तचित्तोदयाय च ।
 आविष्कृतनिजानन्दविफलीकृतमुक्तये ॥ २३ ॥
 द्वैताद्वैतमहामोहतमःपटलपाटिने ।
 जगदुत्पत्तिविलयसाक्षिणेऽविकृताय च ॥ २४ ॥
 ईश्वराय निरीक्षाय निरस्ताखिलकर्मणे ।
 संसारध्वान्तसूर्याय पूतनाप्राणहारिणे ॥ २५ ॥
 रासलीलाविलासोर्मिपूरिताक्षरचेतसे ।
 स्वामिनीनयनाम्भोजभावभेदैकवेदिने ॥ २६ ॥
 केवलानन्दरूपाय नमः कृष्णाय वेधसे ।
 स्वामिनीहृदयानन्दकन्दलाय तदात्मने ॥ २७ ॥
 संसारारण्यवीथीषु परिभ्रान्तामनेकवा ।
 पाहि मां कृपया नाथ त्वद्वियोगाधिदुःखिता ॥ २८ ॥
 त्वमेव मातृपित्रादिवन्धुवर्गादयश्च ये ।
 विद्या वित्तं कुलं शीलं त्वत्तो मे नास्ति किञ्चन ॥ २९ ॥
 यथा दारुमयी योषिन्चेष्टते शिल्पिशिल्पया ।
 अस्वतन्त्रा त्वया नाथ तथाहं विचरामि भोः ॥ ३० ॥
 सर्वसाधनहीनां मां घर्माचारपराङ्मुखाम् ।
 पतितां भवपाथोर्ध्वं परित्रातुं त्वमर्हसि ॥ ३१ ॥

मायाभ्रमणयंत्रस्यामूर्ध्नाधोभयविहङ्गाम् ।

अदृष्टनिजसंकेतां पाहि नाथ दयानिधे ॥ ३२ ॥

अनर्थेऽर्थदृशं मूढां विश्वस्तां भयदस्थले ।

जागृतव्ये शयानां मामुद्धरस्व दयापरः ॥ ३३ ॥

अतीतानागतभवसन्तानविवशान्तराम् ।

विभेमि विमुखी भूय त्वत्तः कमललोचन ॥ ३४ ॥

मायालवणपाथोधिपयःपानरतां हि मां ।

त्वत्सामिध्यमुधासिन्धुसामीप्यं नय माऽचिरं ॥ ३५ ॥

त्वद्वियोगार्तिमासाद्य यज्जीवामीति लज्जया ।

दर्शयिष्ये कथं नाथ मुखमेतद्विदम्बनं ॥ ३६ ॥

प्राणनाथ वियोगेऽपि करोमिप्राणधारणं ।

अनौचिती महत्पेषा किं न लज्जयतीहि मां ॥ ३७ ॥

किं करोमि क गच्छामि कस्याग्रे प्रवदाम्यहं ।

उत्पद्यन्ते विक्रीयन्ते वृत्तयोऽप्यौ यथोर्मयः ॥ ३८ ॥

अहं दुःखाकुली दीना दुःखहा नभवत्परः ।

विज्ञाय प्राणनाथेदं यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ३९ ॥

ततश्च प्रणमेत्कृष्णं भूयो भूयः कृताञ्जलिः ।

इत्येतदुद्बुधपाख्यातं न वक्तव्यं गिरीन्द्रजे ॥ ४० ॥

एवं यः स्तौति देवेशि त्रिकाळं विजितेन्द्रियः ।

आविर्भवति तच्चित्ते प्रेमरूपी स्वयं प्रभुः ॥ ४१ ॥

इति श्रीमाहेद्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवपार्वतिसंवादे
पुरुषोत्तमस्तवो नाम सप्तचत्वारिंशं पटलम् ॥४७॥

अथाष्टचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४८ ॥

पार्वत्युवाच ॥

भगवन् देवदेवेश जगन्नाथ दयानिधे ।
 कथा साध्वी महापुण्या भवता विनिरूपिता ॥ १ ॥
 अनुगृहीता नाथेन त्वयाहं करुणात्मना ।
 ब्रह्मगुह्यमिदं देव यदेतत्प्रकटीकृतम् ॥ २ ॥
 अतः परं तु देवेश वेदितव्यं न विद्यते ।
 तथापि प्रष्टुमिच्छामि कोऽमृतं पयि तृप्तिभाक् ॥ ३ ॥
 मन्त्रराजप्रसङ्गेन सेवा ते विनिरूपिता ।
 यथा सिध्यन्ति देवेश वासनाः कुण्योषितां ॥ ४ ॥
 धर्मः कुण्यप्रियाणां हि न सेवातोधिकः क्वचित् ।
 तथापि भवता नाथ किञ्चित्पूजापि सूचिता ॥ ५ ॥
 विधिना केन देवेश क्रियते सा कदा च कैः ।
 एतन्मे ब्रूहि भो विद्वन् महास्त्वं दीनवत्सलः ॥ ६ ॥

शिव उवाच ॥

प्रिये घन्यासि घन्यासि घन्यासि मम मानसम् ।
 प्रीणासि प्रश्नवादेन सूर्योऽञ्जमिव भानुना ॥ ७ ॥
 अतस्त्वां कथाविध्यामि सुगोप्यमपि पूजनम् ।
 सेवनं मुख्यमेवोक्तं पूजनं गौणमुच्यते ॥ ८ ॥
 सेवां कर्तुमशक्तश्चेत् पूजयेत्पुरुषोत्तमम् ।
 तदहंते प्रयक्ष्यामि यन्मां त्वं पृच्छसि प्रिये ॥ ९ ॥
 प्रातरुत्थाय देवेशि ब्रह्मरन्ध्रे निजं गुरुम् ।
 ध्यात्वा पञ्चोपचारैश्च मानसैः पूजयेत्परम् ॥ १० ॥
 ततो हृदम्बुजे ध्यायेच्छ्रीकृष्णं स्वामिनीयुतम् ।
 प्रसन्नवदनम्भोजप्रियावृन्दविहारिणम् ॥ ११ ॥

पूर्ववत्पूजयित्वाथ व्यवहारविधौ प्रिये ।

अनुज्ञां प्रार्थयेत्तस्य प्रबद्धकरसम्पुटा ॥ १२ ॥

जानामि धर्मं न हि मे प्रवृत्तिर्जानाम्यधर्मं न ततो निवृत्तिः ।

मायान्धकारे गहने प्रविष्टा गृहान्धकूपे पातिता प्रमादात् ॥ १३ ॥

यद्यत्करिष्यामि शुभाशुभं वा नाहं स्वतन्त्रः प्रकरोमि तच्चत् ।

तस्मात्क्षमस्व प्रियनाथ सर्वं संसारयात्रामनुवर्त्तमानम् ॥ १४ ॥

आदायाज्ञां ततो देवि भूमिं सम्प्रार्थ्य पूर्ववत् ।

मलोत्सर्गविधिं कृत्वा हस्तपादादिशोधनम् ॥ १५ ॥

पूर्ववद्देवदेवेशि दन्तशुद्धिं समाचरेत् ।

तीर्थे वा स्वगृहे वापि स्नानं कृत्वा च पूर्ववत् ॥ १६ ॥

पूजागृहसमीपं तु गत्वोक्तासनसंस्थितः ।

कुङ्कुमादिशुभैर्द्रव्यैस्तिलकं हरिमन्दिरम् ॥ १७ ॥

वामरेखास्थितो ब्रह्मा दक्षिणायामहं प्रिये ।

हरिर्मध्यगतस्तस्मान्मध्यदेशं न लेपयेत् ॥ १८ ॥

न दर्पणे च जले तैले विलोक्य तिलकी भवेत् ।

कृतमध्यकृतं वीक्ष्य दर्पणादौ तु यत्कृतम् ॥ १९ ॥

मुद्रादिधारणं कुर्यात् यथा स्थानं महेश्वरि ।

आदौ ललाटदेशे तु गदां कौमोदिकीं न्यसेत् ॥ २० ॥

एकैकां विन्यसेद्दामपाश्वरे वामस्तने तथा ।

बाहुयुगे तथैकैका द्वे द्वे वा भक्तिभावतः ॥ २१ ॥

उदरे पञ्च चक्राणि हृदि चक्रत्रयं न्यसेत् ।

चक्रद्वयं ततो देवि दक्षपाश्वरे नियोजयेत् ॥ २२ ॥

श्रीणि दक्षस्तने युज्यात् द्वयं दक्षभुजे बहेत् ।

दक्षकर्णस्य मूले तु चक्रयुग्मं प्रविन्यसेत् ॥ २३ ॥

कण्ठदेशे तथा वामबाहौ चक्रं सकृत्सकृत् ।

एक एव भवेद्देवि गृह्णे वामकपोलगः ॥ २४ ॥

वामपाश्वे तथा चैकः स्तने वामे द्वयं न्यसेत् ।
 वामबाहौ त्रयं विद्याद्वामकर्णे द्वयं तथा ॥ २५ ॥
 अधरेपि द्वयं न्यस्य शुभया गोपिकामुदा ।
 दक्षबाहौ तथा चैकमेवं शङ्खान्मविन्यसेत् ॥ २६ ॥
 पद्ममुद्राद्वयं वामे दक्षिणेपि तथा न्यसेत् ।
 नाममुद्रा तु सर्वाङ्गे विभृयाद्भक्तितत्परः ॥ २७ ॥
 अधृत्वा तुलसीमालामकृत्वायुधलाञ्छनम् ।
 न सिद्धिमवाप्नुयात्कोपि सत्यमेव वचो मम ॥ २८ ॥

पार्वत्युवाच ॥

अधृत्वायुधलिङ्गानि यः कुर्याद्भजनादिकम् ।
 न सिद्धिमवाप्नुयादत्र मनो मे मुह्यतेतराम् ॥ २९ ॥
 रसरूपस्य कुण्डस्य न चास्त्ययुधधारणम् ।
 कस्मात्कुण्डप्रिया साक्षात् विभृयाद्वैष्णवायुधम् ॥ ३० ॥
 यो यो यद्देवता भक्तः स विभर्त्ति तदायुधम् ।
 प्रयोजनं तु नास्त्येव तथाप्यादिश्यते त्वया ॥ ३१ ॥
 तस्मान्मे संशयो जातो व्यथते हृदि शल्यवत् ।
 तमुद्धर दयासिन्धो येन मे निश्चयो भवेत् ॥ ३२ ॥

शिव उवाच ॥

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि ।
 यस्य भवणमात्रेण मनो निःसंशयं भवेत् ॥ ३३ ॥
 अद्वैतं भावयेन्नित्यं द्वैतभावं न भावयेत् ।
 द्वैतभावनया नित्यं संसारो न निवर्त्तते ॥ ३४ ॥
 अद्वैतभावनिष्णातः संसारं नैव पश्यति ।
 तस्मादद्वैतभावेन यः पश्यति स पश्यति ॥ ३५ ॥
 अयं ब्रह्मा हरिरयं रुद्रोयमिति वै भिदा ।
 यः पश्यति महेशानि तस्य कालकृतं भयम् ॥ ३६ ॥

प्रपञ्चो ब्रह्मतन्मात्रं ब्रह्मादिस्थावरान्तकः ।

द्वे ब्रह्मणीति वेदोक्तिर्लीलाभेदकृता भवेत् ॥ १७ ॥

एकमेवाद्वितीयं चेत्यन्यथा तु विरुद्ध्यते ।

तस्माद्द्वैतं तु देवेशि भ्रममात्रं न संशयः ॥ १८ ॥

चन्द्रद्वैतं प्रतीयेत जलोपाधिप्रसङ्गतः ।

जलोपाधिनिरासेन चन्द्राद्वैतं प्रकाशते ॥ १९ ॥

ब्रह्मण्यपि तथा द्वैतमज्ञानेन विजृम्भितं ।

अज्ञानस्य निरासे तु ब्रह्माद्वैतं यथा भवेत् ॥ ४० ॥

कः शिवः को हरिर्ब्रह्मा 'एकत्वमनुपश्यतः' ।

तस्मादायुधलिङ्गानां धारणं न विरुद्ध्यते ॥ ४१ ॥

आत्मश्रेयः प्रवर्त्तानां तामससर्गमाश्रिताः ।

दोषा विनायकाश्चान्ये भ्रंशयन्ति मनःश्रिताः ॥ ४२ ॥

पलायन्ते च ते सर्वे वैष्णवायुधदर्शनात् ।

जाण्वल्यमानज्वलनज्वालयेवाकुलीकृताः ॥ ४३ ॥

सत्त्वोपाधिगतं ब्रह्म विष्णुस्तस्यायुधान्यपि ।

दृष्ट्वा दोषाः पलायन्ते सिंहं दृष्ट्वा यथा गजाः ॥ ४४ ॥

अन्यथानिश्चयचित्तं ते भजनं वारयन्ति हि ।

तस्मादायुधलिङ्गानां धारणं सर्वथा प्रिये ॥ ४५ ॥

दृष्ट्वा विभ्यन्ति पापानि चक्राङ्कितवपुर्धरं ।

रजस्तमोमयाभावा न स्पृशन्ति कदाचन ॥ ४६ ॥

ये लोकरञ्जनार्थाय चक्राद्यायुधलाञ्छनाः ।

पाखण्डिनः पतन्त्येते निरपेक्षे पुनः पुनः ॥ ४७ ॥

तस्माद्भजनाङ्गतया विमृषादायुधानि तु ।

भजन्सिद्धिमवाप्नोति पापदोषाद्यसंश्रितः ॥ ४८ ॥

द्वारपूजां ततः कृत्वा प्रविशेद्यागमन्दिरम् ।

त्रिवर्गपाष्णिघातेन भौमांस्तालत्रयेण च ॥ ४९ ॥

अन्तरिक्षस्थितान् दिव्यदृष्ट्या भूतान् दिवि स्थितान् ।
 उत्सार्य भूमिं सम्प्रार्थ्य सम्प्रोक्ष्य विविनासनम् ॥ ५० ॥
 आचम्य च शिखां बध्वा मूलमन्त्रेण देशिकः ।
 स्त्रीवेषधारी सुभगः ताम्बूलवदनोर्चयेत् ॥ ५१ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवगौरीसंवादे
 अष्टचत्वारिंशं पटलम् ॥ ४८ ॥

॥ एकोनपञ्चाशत्तमम् ॥ ४९ ॥

शिव उवाच ॥

पृथिव्यादीनि भूतानि ब्रह्मणि प्रविष्टाण्य च ।
 क्रमेणोत्पाद्य च पुनः पवित्राणि विभावयेत् ॥ १ ॥
 भूतशुद्धिं विधायेत्यं प्राणान् संस्थापयेत्पुनः ।
 पञ्चाशन्मातृका न्यस्य न्यसेत् ऋष्यादिकं ततः ॥ २ ॥
 मूलमन्त्राक्षरन्वासं ततः कृत्वा समाहितः ।
 ध्यायेत्स्वहृदयाम्भोजे कृष्णं कमललोचनम् ॥ ३ ॥
 दिव्यरत्नकिरीटं तु मूर्ध्नि सञ्चिन्तयेत्प्रिये ।
 अथवोष्णीषकं ध्यायेद्दाडिमीकुसुमप्रभम् ॥ ४ ॥
 अनर्घ्यरत्नविलसन्मुक्ताकुण्डलमण्डितं ।
 उष्णीषवद्धरत्नेन वर्तुलेनातिभास्वता ॥ ५ ॥
 चिक्कुर्वन्तमिव प्रोद्यत्पूर्णचन्द्रस्य मण्डलम् ।
 दिव्यमुक्ताफलस्रजा वेष्टितोष्णीषसुन्दरम् ॥ ६ ॥
 क्षीरसागरकल्लोलशोभातिशयसुन्दरम् ।
 न्यस्तरत्नप्रभोज्ञासि वसानममलाम्बरम् ॥ ७ ॥
 प्रांतपल्लवविभ्राजंल्लम्बिमुक्ताल्लिभास्वरम् ।
 दधानमुत्तरं वासो नवीनजलदप्रभम् ॥ ८ ॥

वलयारुदकेयूरभ्राजमानकरद्वयम् ।
 वैडूर्यमुक्तामाणिक्यहारभारविराजितम् ॥ ९ ॥
 दिव्याङ्गरागसौरभ्याघ्राणमत्तमधुव्रतान् ।
 लीलारविन्दभ्रमणैर्वारयन्तं मुहुर्मुहुः ॥ १० ॥
 हीरालिदशनज्योत्स्नां विकिरन्तं स्मिताननात् ।
 रसालभृकुटीलीला (१)विहलीकृतवल्लभम् ॥ ११ ॥
 नीलकुञ्चितसुरिगन्धालकशोभिमुखाम्बुजम् ।
 पाटीरतिलकोद्भासिभालस्थलमनोहरम् ॥ १२ ॥
 ताम्बूलपूर्णवदनं चाम्पेयद्युवितिग्रहम् ।
 सदापोढशवर्षीयं (२)ध्यायेत्कुणं हृदाम्बुजे ॥ १३ ॥
 वामभागगतां तस्य स्वामिनीं संस्मरेत्प्रिये ।
 कुञ्चितानङ्गकोदण्डभूलताविभ्रमप्रियम् ॥ १४ ॥
 रसानन्दाङ्कुरीभूतदशनावलिभामुरां ।
 मीनाब्जखञ्जरीटोग्रगर्वनिर्नाशिलोचनां ॥ १५ ॥
 तिलमूनलसन्नासानटन्मौक्तिकभूषणाम् ।
 प्रान्तमुक्तावलिभ्राजद्भालभूषणभूषिताम् ॥ १६ ॥
 मुखेन्दुमण्डलप्रोद्यत्कस्तूरीतिलकाङ्किताम् ।
 (३)कपोलपालिविलुठन्मुक्तादाममनोहराम् ॥ १७ ॥
 किंशुकाभांशुकद्युत्या प्रमर्षन्त्याध ऊर्ध्वतः ।
 सिन्दूरपूरितमिव कुर्वाणां वियदन्तरम् ॥ १८ ॥
 सुवर्णरचनाचञ्चलमुक्तारत्नविचित्रिताम् ।
 दधानां नीलजलदश्यामलां कुचपट्टिकाम् ॥ १९ ॥
 प्रान्तलम्बितमुक्तादिच्छटाविच्छुरितावनि ।
 नीलचण्डातकं चारु दधानां स्वर्णसूत्रवत् ॥ २० ॥

(१) 'भृकुटीभाव' इ० पाठः ।

(२) 'वार्षिक्यं' इ० पाठः ।

(३) 'कपोलावलि' इ० पाठः ।

सुवर्णमुक्तामणिहारशोभां ग्रैवेयविद्योतितकम्बुकण्ठीम् ।
 माणिक्यमञ्जीररणत्पदाब्जां श्रीस्वामिनीं चेतसि चिन्तयामि २१
 ततस्तौ मानसैर्दिव्यैरुपचारैः प्रपूजयेत् ॥ २२ ॥
 दत्त्वा नैवेद्यमीशानि वैश्वदेवं समाचरेत् ।
 मूलाधारे महाकुण्डे चतुरस्रं विचिन्त्य च ॥ २३ ॥
 चतुर्भिरात्मभिः क्लृप्तं संविदग्निसमुज्ज्वलम् ।
 जुहुत्यादाहुतीस्तत्र कामक्रोधादिकाः प्रिये ॥ २४ ॥
 कामः क्रोधश्च लोभश्च मोहश्च मदमत्सरौ ।
 अधर्मानृतमज्ञानं जुहुयाज्ज्ञानपावके ॥ २५ ॥
 दग्धकामादिकलुषमात्मानं वासनात्मकम् ।
 ध्यात्वा कृतक्षणः किञ्चिद्दत्त्वाचमनमेतयोः ॥ २६ ॥
 भुञ्जानौ मनसा ध्यात्वा दत्त्वा चैव पुनर्जलम् ।
 ताम्बूलवीटिकां दत्त्वा यथाशक्ति जपेद्विद्या ॥ २७ ॥
 अन्तःपूजां समाप्येवं बहिःपूजां समाारभेत् ।
 पूजापत्रं लिखेत्पट्टे सौवर्णे राजते च वा ॥ २८ ॥
 ताम्रे चापि महेशानि श्रीपर्णीचन्दनोज्ज्वले ।
 षट्कोणमादौ निर्माय शक्तिं निर्भिद्य बद्धिना ॥ २९ ॥
 अष्टकोणं ततः कुर्यात् तत्प्रकारं शृणुष्व मे ।
 चतुरस्रं लिखेदादौ ऋजुरेखं मनोहरम् ॥ ३० ॥
 पूर्वरेखामूर्ध्वभागाद्रेखामाकृष्य पार्वति ।
 मध्यभागान्महादेवि सन्धिभेदक्रमेण च ॥ ३१ ॥
 पूर्वरेखामध्यभागात् रेखामाकृष्य पार्वति ।
 मध्यभागान्महादेवि सन्धिभेदक्रमेण च ।
 दक्षरेखां विनिर्भिद्य बहिः किञ्चित्प्रसारयेत् ।
 दक्षरेखामूर्ध्वगतामाकृष्य परमेश्वरि ॥ ३२ ॥
 मार्तचिमानयेदाशां पूर्ववद्बहिरानयेत् ।

कृत्वाभ्यर्च्यसितैरक्तैर्गन्धचन्दनलोहितैः ॥ ३८ ॥
 तत्राधारं प्रतिष्ठाप्य पूजयेद्ब्रह्ममण्डलम् ।
 शङ्खं वान्यतरत्पात्रं तत्र संस्थाप्य सुन्दरि ॥ ३९ ॥
 कलाभिः सहितं तत्र पूजयेत्सूर्यमण्डलं ।
 तत्र शुद्धोदकं पूर्य चन्द्रगन्धादिमिश्रितम् ॥ ४० ॥
 तत्र तीर्थान्यथावासा मित्वा सूर्यस्य मण्डलम् ।
 अभिमन्त्र्याष्टधा मूलमन्त्रेण कुसुमादिभिः ॥ ४१ ॥
 सुरभ्या चामृतीकृत्य शङ्खमत्स्यौ प्रदर्शयेत् ।
 अनेनैव विधानेन पाद्यमर्घ्यं प्रकल्पयेत् ॥ ४२ ॥
 कांस्पजं मधुपर्कार्घ्यं तथैवाचमनीयकम् ।
 एवं पात्राणि संस्कृत्य पीठपूजां समाप्नुयेत् ॥ ४३ ॥
 मण्डूकाधारशक्ती च कूर्मोऽनन्तवराहकौ ।
 पृथिवी च जलं तेजो वायुराकाश एव च ॥ ४४ ॥
 अहङ्कारो महत्तत्त्वं प्रकृतिः पुरुषस्तथा ।
 रत्नदीपो ब्रह्मनालः कल्पद्रुमवनं ततः ॥ ४५ ॥
 मन्दारोद्यानमीशानि पारिजातवनं ततः ।
 हरिचन्दनमुद्यानं वैडूर्यद्रुमवाटिका ॥ ४६ ॥
 दिव्यमुक्तावनं चैव प्रवालद्रुमवाटिका ।
 सूर्यकान्तद्रुमोद्यानं पद्मरागवनं ततः ॥ ४७ ॥
 महापद्मवनं चैव मणिगृहमनुत्तमम् ।
 चतुःषष्टिमणिस्तम्भमण्डपस्तु ततः परम् ॥ ४८ ॥
 रत्नसिंहासनं देवि तस्य पादचतुष्टये ।
 धर्मो ज्ञानं च वैराग्यमैश्वर्यं बहिदिक्रमात् ॥ ४९ ॥
 एवं पीठार्चनं कृत्वा बध्वावाहनमुद्रिकाम् ।
 स्वामिनीसहितं कुष्णं ध्यात्वानाकुलचेतसा ॥ ५० ॥
 हृद्यागतमिति ध्यायन् सामरस्यमयं महः ।

नेत्रद्वारेण कुसुमं जलाक्षतसमन्वितम् ॥ ५१ ॥
 यन्त्रराजोपरि क्षिप्त्वा प्राणन्यासं समाचरेत् ।
 आवाहनादिकां मुद्रां दर्शयेदथ पार्वति ॥ ५२ ॥
 पाद्यपात्रोदकेनैव पाद्यं दद्याद्विचक्षणः ।
 अर्घ्यपात्रोदकेनैव दद्यादर्घ्यं च मूर्द्धनि ॥ ५३ ॥
 मधुपर्कं ततः कृत्वा दद्यादाचमनीयकम् ।
 पुष्पतैलं ततो दत्त्वा दर्शयेन्मणिपादुकाम् ॥ ५४ ॥
 स्नानं दिव्यजलैर्देवि वासः स्वचितरत्नकम् ।
 भूषणानि समर्प्याथ दिव्यगन्धार्षर्णं ततः ॥ ५५ ॥
 चम्पकैः करवीरैश्च केतकैर्बकुलैरपि ।
 पङ्कजैर्जातिकुसुमैर्मालतीमोगरैरपि ॥ ५६ ॥
 पूजयेद्यन्त्रराजस्थं धूपं दद्याद्यथाविधि ।
 निवेदयेत्ततो दीपमज्ञानध्वान्तनाशनम् ॥ ५७ ॥
 दक्षिणे स्थापयेद्दीपं तैलदीपस्तु वामतः ।
 तयोरेकतरेणापि दीपं दद्याद्यथारुचि ॥ ५८ ॥
 वामभागे तु देवेशि त्रिविधानर्चयेद्गुरुन् ।
 करुणानन्दनाथश्च तरुणानन्द एव च ॥ ५९ ॥
 भुवनानन्दनाथश्च त्रीनेतानूर्ध्वतो यजेत् ।
 द्वितीयायां तथा पङ्क्तौ तदधः परमेश्वरि ॥ ६० ॥
 मदनं मोहनं चैव मन्द्रं चैव यजेत्ततः ।
 मन्दरं शङ्करं ताम्रं स्वगुरुं तद्गुरुं तथा ॥ ६१ ॥
 षट्गुरुश्च(१) महेशानि तदधः परिपूजयेत् ।
 साध्यसाधकयोर्मध्यदेशः प्रार्चीति गद्यते ॥ ६२ ॥
 क्लृप्तप्रार्चीं समारभ्य सर्वत्र परिपूजयेत् ।
 षट्कोणेष्ट्वर्चयेद्देवि सुन्दरीमिन्दिरां तथा ॥ ६३ ॥

आळादिनीमथानन्दामरुणां करुणावतीम् ।

श्यामानङ्गानङ्गरेखा सुरङ्गा व्युज्जली रतिः ॥ ६४ ॥

षळाकी केसराङ्गी च वसुकोणे प्रपूजयेत् ।

ततो द्वादशपत्रेषु पूजनं प्रवदामि ते ॥ ६५ ॥

चत्वारिंशद्व्यूथमुख्यास्तिस्रस्तिस्र उदाहृताः ॥

प्रतिपत्रं प्रपूज्ये द्वे स्वामिनीनित्यपाश्वर्ये ॥ ६६ ॥

मालती १ माधवी २ नन्दा ३ सुभद्रा ४ रुचिरानना ५ ।

पुष्पावती ६ रत्नरेखा ७ पद्मवृन्दा ८ विलासिनी ९ ॥ ६७ ॥

मन्दारमधुरा १० माधवी ११ मञ्जुनादा १२ कलावती १३ ।

शृङ्गारलतिका १४ वृन्दा १५ प्रमोदा १६ मधुमालती १७ ॥ ६८ ॥

किशोरी १८ कुसुमानन्दा १९ रसकुल्या २० प्रभावती २१ ।

आशावती २२ विशाला च २३ निस्तुला २४ नीलकुन्तला २५ ॥ ६९ ॥

विद्युद्वर्णा २६ निम्ननाभिः २७ विरजस्का २८ विहारिणी २९ ।

रागिणी ३० रङ्गलतिका ३१ तथा रत्नावतीति च ३२ ॥ ७० ॥

पद्मावती ३३ पद्मगर्भा ३४ पद्मिनी च ३५ पिकस्वरा ३६ ।

बहिर्वृत्ते च कूटस्थं (१) व्यापकं नित्यमव्ययम् ।

अखण्डं सच्चिदानन्दं पूजयेत्परमेश्वरि ॥ ७१ ॥

कालमेघालिरुचिरं स्फुरन्माणिक्यकुण्डलम् ।

दिव्यरत्नकिरीटेन ज्वालयेव हविर्भुजम् ॥ ७२ ॥

मुक्ताहारं चतुर्बाहुमुद्यत्स्वर्यारुणाम्बरम् ।

कोटिचन्द्रांशुसन्दोहप्रकाशपरमोज्ज्वलम् ॥ ७३ ॥

यदुन्मेषनिमेषाभ्यां ब्रह्माण्डविलोदयौ ।

जगद्भ्रमस्याधिष्ठानं रजतस्येव शुक्तिका ॥ ७४ ॥

अध्यारोपापवादाभ्यां विदुषां ज्ञानगोचरम् ।

यत्सत्यव्याप्यसद्भाति नामरूपविकल्पितम् ॥ ७५ ॥

उपेतं रमया पञ्चवार्षिकया सप्तवार्षिकम् ।
 नवरत्नविचित्रश्रीमालयालङ्कृतं परम् ॥ ७६ ॥
 तद्वहिश्चतुरस्रे च प्रतिद्वारं सुरेश्वरि ।
 पुरुषं प्रकृतिं कालं यज्ञं पूर्वादिवापतः ॥ ७७ ॥
 तद्वहिश्चतुरस्रे च वासुदेवादिकान् यजेत् ।
 किरीटकुण्डलधरान् जलदश्यामलाकृतीन् ॥ ७८ ॥
 शङ्खचक्रगदापद्मभ्राजद्भुजचतुष्टयान् ।
 तद्वहिश्चतुरस्रेपि पूजयेच्च ततः परम् ॥ ७९ ॥
 अग्नेरीशानपर्यन्तं पञ्चभूतार्चनं क्रमात् ।
 ईशानाद्यायुपर्यन्तं तन्मात्राः परिपूजयेत् ॥ ८० ॥
 नैऋतेर्वायुपर्यन्तं पञ्चकर्मेन्द्रियाण्यपि ।
 नैऋतादग्निपर्यन्तं पूजयेत् ज्ञानपञ्चकम् ॥ ८१ ॥
 तद्वहिर्द्वारदेशेषु पूर्वादिक्रमतोर्चयेत् ।
 इन्द्रमग्निं यमं चैव नैऋतिं च जलेश्वरम् ॥ ८२ ॥
 पवनं धनदं रुद्रमूर्ध्वं ब्रह्माणमर्चयेत् ।
 अधस्ताच्च तथानन्तं तत्रैवास्त्राणि वाहनैः ॥ ८३ ॥
 पूजयित्वा ततो देवि ततो नैवेद्यमर्पयेत् ।
 भक्ष्यभोजयान्नभरितं साधारं पात्रमुत्तमम् ॥ ८४ ॥
 सामान्यसलिलैः प्रोक्ष्य दत्त्वा पुष्पाक्षतादिकम् ।
 ततो धेन्वामृतीकृत्य मूलमन्त्रं ततोऽष्टधा ॥ ८५ ॥
 पञ्चप्राणाहुतीर्दद्यात् ग्रासमुद्रां च दर्शयन् ।
 जलपात्रं निवेद्याथ विमृषादन्तरे पटम् ॥ ८६ ॥
 पौराणैः प्राकृतैः स्तोत्रैः स्तुत्वा मुञ्जानमीश्वरम् ।
 ध्यात्वा तृप्तमिति ज्ञात्वा दूरीकृत्य पटावृत्तिम् ॥ ८७ ॥
 दत्त्वाचमनमीशानि गन्धचूर्णैरनेकधा ।
 स्नेहापनोदनं कृत्वा हस्तयोः परमेशितुः ॥ ८८ ॥

गण्डूवान् कारयेत्पश्चात् कर्पूरैर्मुखशोधनम् ।
 हस्तपादौ च प्रक्षाल्य हस्तवासस्ततोर्वयेत् ॥ ८९ ॥
 ततः प्रसन्नपूजान्ते लविकैलेन्दुमिश्रिताम् ।
 पूगाश्मचूर्णनिर्मिनां ददेत्ताम्बूलवीटिकाम् । ९० ॥
 सम्प्रार्थ्य पादुकायुगं निधाय पुरतः शिवे ।
 पुनः सिंहासनगतं दीपैर्निराजयेत्ततः ॥ ९१ ॥
 ईषत्पक्षमुपिष्टेन कुर्याद्देवाङ्गुलोज्ज्वलम् ।
 चतुरस्त्रान् शुभाकारान् नव सप्ताथ पञ्च वा ॥ ९२ ॥
 ततश्छत्रं चामरं च मायूरं व्यजनं तथा ।
 दर्पणं च ततो दत्त्वा प्रदक्षिणनमस्क्रियाम् ॥ ९३ ॥
 गीतनृत्यादिकं कृत्वा प्रीणयेत्परमेश्वरम् ।
 इति ते कथितो देवि पूजाया विधिरुत्तमः (१) ॥ ९४ ॥
 मनः प्रसादकाळे तु कुर्यात्पूजां समाहितः ।
 न कालनियमश्चात्र विद्यते परमेश्वरि ॥ ९५ ॥
 इत्येतत्कथितं देवि त्वया पृष्ठं सुलोचने ।
 समासेन महेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ९६ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिबोमासंवादे
 एकोनपञ्चाशत्तमं पटलम् ॥ ४९ ॥

पञ्चाशत्तमं पटलम् ॥ ५० ॥

पार्वत्युवाच ॥

देव नाथ महेशान त्रिलोचन जगत्पते ।
 पूजनस्यापि परमो विधिर्मे संश्रुतो महान् ॥ १ ॥
 कूटस्थपूजने तत्र ध्यानमुक्तं त्वया स हि ।
 व्यापकं नित्यमव्यक्तमखण्डमिति शङ्कर ॥ २ ॥

(१) 'इति ते कथिता देवि पूजाया विधिरुत्तमा' १० पा०

अखण्डं व्यापकं तच्चेत्तदानन्दगतं न किम् ।

केवलानन्दलीलायामङ्गीकारो विरुध्यते ॥ ३ ॥

अनङ्गीकारे देवेश व्यापकत्वं विरुध्यते ।

ज्ञानरूपं तु कूटस्थमानन्दः पुरुषोत्तमः ॥ ४ ॥

मिथो विरुद्धौ देवेश ज्ञानानन्दौ सुरेश्वर ।

भेदशून्यं यदा ज्ञानं जायते कृष्णयोषिताम् ॥ ५ ॥

रसस्तदा निवर्त्तत निर्विशेषतया प्रभो ।

रसाभासकरं ज्ञानं कथं युज्येत तत्र हि ॥ ६ ॥

अखण्डव्यापकत्वादिधर्माणां तत्र का गतिः ।

एतज्जिज्ञासया देव मनो मे खिद्यतेतराम् ॥ ७ ॥

शिव उवाच ॥

साधु पृष्टं त्वया भद्रे जिज्ञासूनामभीप्सितम् ।

यच्छ्रुत्वा तत्क्षणादेव जिज्ञासा विनिवर्त्तते ॥ ८ ॥

कूटस्थं व्यापकं देवि व्याप्यं कार्यमिति स्थितम् ।

न कार्यं व्यापकं कापि न व्याप्यं कारणं भवेत् ॥ ९ ॥

अल्पवृत्ति भवेद्व्याप्यं व्यापकं तु तदन्यथा ।

व्याप्यव्यापकता चापि कूटस्थानन्दयोरपि ॥ १० ॥

विशेषं तत्र वक्ष्यामि शृणु त्वं कमलेक्षणे ।

कामांशकणिकाव्याप्तं कूटस्थं ज्ञानरूपकम् ॥ ११ ॥

अत एव श्रुतिशतैरानन्दमिति कीर्त्यते ।

कूटस्थमपरिच्छिन्नं विद्यते यद्यपि मिये ॥ १२ ॥

तिरोहितमिवानन्दे कुहां बिम्बमिवैन्दवम् ।

कामांशस्त्वपरिच्छिन्नमखण्डमचलं ध्रुवम् ॥ १३ ॥

सर्वतो व्याप्य देवेशि स्वरूपेण प्रकाश्यते ।

चिदानन्दमयीलीला प्रोक्ता कामांशभावजा ॥ १४ ॥

अनुभूता पुरा देवि निगमैः प्राकृते लये ।

तस्माद्भोलोकलीकेति प्रोच्यते वरवर्णिनि ॥ १५ ॥

पार्वत्युवाच ॥

कीदृशी सा भवेत्कलानुभूता निगमैः कथम् ।

श्रब्दात्मकः कथं वेदो रसानुभवमर्हति ॥ १६ ॥

एतदारूपाहि भगवन् यदि योग्यं भवेन्मम ।

शिव उवाच ॥

शृणु पार्वति वक्ष्यामि तव प्रश्नमनुत्तमम् ॥ १७ ॥

सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे न स विभुर्व्रह्मा प्रजानां पति-

र्नीमूर्यादिगृहर्क्षसागरसरिद्विश्वन्धराः (१) पर्वताः ।

वृक्षा औषधयस्तदा न विबुधा दैत्या मनुष्या दिशो

गन्धर्वा न च राक्षसा मुनिवरा यक्षा (२) न सिद्धोरगाः ॥ १८ ॥

नष्टं स्थावरजङ्गमं विधिकृतं शिष्टं न किञ्चित्तदा

यः शिष्टः स विभुर्विनाशरहितः कूटस्थ एकः पुमान् ।

वेदा विस्मितचेतसोऽप्यथ विभुं तैऽन्तश्चरा ब्रह्मवत्

सञ्चित्याथ हृदास्तुवन् रहसि ते यं वाङ्मनोगोचरम् ॥ १९ ॥

वेदा ऊचुः ॥ (३)

एकस्त्वमात्मा पुरुषः पुराणो नित्योऽव्ययोऽनन्तगुणो निरीहः ।

कचित्स्थितः कापि गतो न विशेहे तं त्वां परं संशरणं गता वयम् २०

(१) 'विश्वंभराः' इ० पा०

(२) 'साध्या' इ० पा०

(३) यथा-बृहद्ब्रामनपुराणेऽपि भृगुवादीन् प्रति ब्रह्मणो वाक्यानि-

षष्टिवर्षसहस्राणि मया तप्तं तपः पुरा ।

नन्दगोपवज्रस्त्रीणां पादरेणुपलब्धये ॥ १ ॥

तथापि न मया प्राप्तास्तासां वै पादरेणवः ।

श्रुत्वैतद्ब्रह्मणो वाक्यं भृगुः प्राहाथ सादरम् ॥ २ ॥

भृगुरुवाच--

वैष्णावानां पादरजो गृह्यते त्वद्विधैरपि ।

सन्ति ते बहवो लोके वैष्णवा नारदादयः ॥ ३ ॥

तेषां विहाय गोपीनां पादरेणुस्त्वयापि यत् ।
गृह्यते संशयो मेऽत्र को हेतुस्तद्वद् प्रभो ॥ ४ ॥
ततो ब्रह्मा भृगुं प्राह चिन्तयित्वा पुरातनीम् ।
कथां सर्वश्रुतीनां च रहस्यं परमाद्भुतम् ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

न त्वियो ब्रजसुन्दर्यः पुत्र ताः श्रुतयः किल ।
नाहं शिवश्च शेषश्च श्रीश्च तामिः समा क्वचित् ॥ ६ ॥
प्राकृते प्रलये प्राप्ते व्यक्तेऽभ्यक्तं गते पुनः ।
शिष्टे ब्रह्मणि चिन्मात्रे कालमायातिगेऽक्षरे ॥ ७ ॥
ब्रह्मानन्दमयो लोको व्यापिर्भौकुण्डसंज्ञकः ।
निर्गुणोनाद्यनन्तश्च वर्तते केवलेऽक्षरे ॥ ८ ॥
अक्षरं ब्रह्म परमं वेदानां स्थानमुत्तमम् ।
तल्लोकवासी तत्रस्थैः स्तुतो वेदैः परात्परः ॥ ९ ॥
चिरं स्तुत्या तु सन्तुष्टः परोक्षं प्राह तान् गिरः ।
तुष्टोस्मि ब्रूत भो प्राज्ञा वरं यन्मनसीप्सितम् ॥ १० ॥

श्रुतय ऊचुः ।

नारायणादिरूपाणि ज्ञातान्वस्माभिरच्युत ।
सगुणं ब्रह्म सवदं धस्तुबुद्धिर्न तेषु नः ॥ ११ ॥
ब्रह्मेति पश्यतेऽस्माभिर्यद्रूपं निर्गुणं परम् ।
वाङ्मनोगोचरातीतं ततो न ज्ञायते तु तत् ॥ १२ ॥
आनन्दमात्रमिति यद्वदन्तीह पुराविदः ।
तद्रूपं दर्शयास्माकं यदि देयो वरो हि नः ॥ १३ ॥
श्रुत्वैतद्दर्शयामास स्वं लोकं प्रकृतेः परम् ।
केवलानुभवानन्दमात्रमक्षरमव्ययम् ॥ १४ ॥
यत्र वृन्दावनं नाम वनं कामदुर्गैर्दुर्मैः ।
मनोरमणीयकुञ्जाढ्यं सर्वर्तुसुखसंयुतम् ॥ १५ ॥
यत्र गोवर्द्धनो नाम सुनिर्झरदरीयुतः ।
रत्नधातुमयः श्रीमान् सुपक्षिगणसंकुलः ॥ १६ ॥
यत्र निर्मलपानीया कालिन्दी सरितां वरा ।
रत्नबद्धाभयतटी हंसपञ्चालिसङ्कुला ॥ १७ ॥
नानारासरसोष्मत्तं यत्र गोपीकदम्बकम् ।
तत्कदम्बकमध्यस्थं किशोराकृतिरच्युतं ॥ १८ ॥

दशयित्वेति च प्राह वृत किं करवाणि यः ।

दृष्टो मदीयो लोकोऽयं यतो नास्ति परं वरम् ॥ १६ ॥

श्रुतय ऊचुः ।

कन्दर्पकोटिलावण्ये त्वयि दृष्टे मनांसि नः ।

कामिनीभावमासाद्य स्मरश्चुधान्यसंशयः ॥ २० ॥

यथा तल्लोकवासिन्यः कामतत्त्वेन गोपिकाः ।

भजंति रन्मणं मत्वा चिकीर्षाऽजनि नस्तथा ॥ २१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

दुर्लभो दुर्घटश्चैव युष्माकं सुमनोरथः ।

मयानुमोदिताः सम्यक् सत्यो भवितुमर्हति ॥ २२ ॥

आगामिनि विरञ्चौ तु जाते सुख्यथमुद्यमे ।

कल्पं सारस्वतं प्राप्य व्रजे गोप्यो भविष्यथ ॥ २३ ॥

पृथिव्यां भारते क्षेत्रे माथुरे मम मण्डले ।

वृन्दावने भविष्यामि प्रेयान् वो रासमण्डले ॥ २४ ॥

जार्धमर्मेण सुस्नेहं सुदृढं सर्वतोधिकम् ।

मयि सम्प्राप्य सर्वा हि कृतकृत्या भविष्यथ ॥ २५ ॥

श्रुत्वैतच्चिन्तयन्तस्ते रूपं भगवतश्चिरम् ।

उक्तं कालं समासाद्य गोप्यो भूत्वा हरिं गताः ॥ २६ ॥

स्त्रियो वा पुरुषो वापि भर्तृभावेन केशवम् ।

इदि कृत्वा गतिं यान्ति श्रुतीनां नात्र संशयः ॥ २७ ॥

तासां दरजांस्येव नित्ये वृन्दावने भुवि ।

तत्प्राप्य तत्कामनया यान्त्यहो गोपिकागतिम् ॥ २८ ॥

मन्दगोपव्रजलोणामतः पादरजो मया ।

वाञ्छितं पुत्रकाः सम्यक् यतस्ताः श्रुतयः किल ॥ २९ ॥

श्रुत्वैतद्दूषयो वाक्यं ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।

सर्वात्मना प्रसन्नाः स्युः श्रीगोपीजनवल्लभे ॥ ३० ॥

उक्तं च सनत्कुमारसंहितायां एकत्रिंशे पटले-

श्रीमहादेव उवाच ॥

कश्चिद्गुः कुशलं विप्रा ब्रह्मणो विष्णुदेवयोः ।

ध्यानयोगौ तपो वेदाः कुशलाः सन्ति शाश्वताः ॥ १ ॥

यदर्थमागता यूयं तद्वदामि परिस्फुटम् ।

एवं तु श्रवणयो गुह्यं न विख्यातं मया कचित् ॥ २ ॥

इदं च कथ्यते गोप्यं गुह्याद्गुह्यतरं महत् ।
 श्रूयतां मुनिशार्दूलाः कृष्णधामसमुत्सुकाः ॥ ३ ॥
 वृन्दावनं महापुण्यं सर्वपावनपावनम् ।
 सर्वलोकबहिर्भूतं निराधारं परिस्फुरत् ॥ ४ ॥
 शुद्धं वस्त्रैश्च संवीतं प्रियं तं सुपरिस्थितं ।
 तत्र संकीडते युग्मं ललितादिसखीवृतम् ॥ ५ ॥
 पुनश्चोक्तं सनत्कुमारसंहितायां द्वाविंशत्तमे पटले ।
 सदाशिव उवाच ॥

वृन्दावनस्याद्वयाद्यं वृन्दानन्दनमुच्यते ।
 द्वितीये करणैर्जातं मथुरामण्डलं परम् ॥ ६ ॥
 तत्समो नास्ति तीर्थान्यो न चेद्वैकुण्ठ एव च ।
 किमन्यत्तीर्थगणना मन्धकूपसमा मुने ॥ ७ ॥
 मथुरामण्डलं रम्यं सर्वतीर्थोत्तमोत्तमम् ।
 तत्र वृन्दावनं रम्यं पञ्चयोजनविस्तृतं ॥ ८ ॥
 प्राणत्यागं च मर्त्यास्तत्त्वज्ञास्तत्त्वदर्शिनः ।
 कुर्वन्ति ये घने पुण्ये प्राप्नुवन्ति पदं शुभम् ॥ ९ ॥
 उत्तरे दक्षिणे भागे योजनद्वयमुच्यते ।
 यत्र स्मरणमात्रेण सिद्धिर्नूनं भवेद्भुवम् ॥ १० ॥
 भूमौ च जीवसिद्ध्यर्थं रचितं वृन्दावनस्थलं ।
 अन्यभूमौ न सहसा यथा वृन्दावने वरे ॥ ११ ॥
 जायते तत्पदप्राप्तिरचिरेण सुखेन च ।
 सर्वं संत्यज्य गार्हस्थ्यं सर्वातीर्थगणं तथा ॥ १२ ॥
 (१) गुह्याद्गुह्यतरं गुह्यं परमानन्दकारणम् ।
 अत्यद्भुतरहस्यानां रहस्यं परमं शिवम् ॥ १३ ॥
 दुर्लभानां च परमं दुर्लभं सर्वमोहनम् ।
 सर्वशक्तिमयं देवि सर्वशास्त्रेषु गोपितम् ॥ १४ ॥
 सात्वतं स्थानमूर्द्धन्यं विष्णोरेकान्तवल्लभम् ।
 नित्यं वृन्दावनं नाम ब्रह्माण्डोपरि संस्थितम् ॥ १५ ॥
 पूर्णब्रह्मसुलैश्वर्यं नित्यमानन्दमव्ययम् ।
 वैकुण्ठादि तदंशांशं स्वयं वृन्दावनं भुवि ॥ १६ ॥
 गोलोकैश्वर्यवत्किञ्चाङ्गुले तत्प्रतिष्ठितम् ।

नैकुण्ठवैभवं यच्च द्वारकार्या प्रकाशितम् ॥ १७ ॥
 यद्ब्रह्मपरमैश्वर्यं नित्यवृन्दावनाश्रयम् ।
 तदेवि मायुरं मध्ये वृन्दावनविशेषतः ॥ १८ ॥
 स्त्री लक्ष्मीः पुरुषो विष्णुस्तदंशांशौ बभूवतुः ।
 तत्र किशोरवयसा नित्यमानन्द विग्रहः ॥ १९ ॥
 अनन्तकोटिब्रह्माण्डे अनन्तत्रिगुणाश्रये ।
 तत्कलाकोटिकोऽर्थांशः ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥ २० ॥

उक्तं च गोतमीतन्त्रे ।

तत्सर्वोपरि गोलोकस्तद्रौलोकोपरि स्वयं ।
 विहरेत्परमानन्दो गोविन्दोत्तुलनायकः ॥ २१ ॥

उक्तं वाराहसंहितायाम् ।

दिव्यवनेषु यद्रूपं नित्यं वृन्दावनेश्वरं ।
 ब्रजेन्द्रं सात्वतैश्वर्यं ब्रजप्राणैकवल्लभम् ॥ २३ ॥
 परं धामपरं रूपं त्रिभुजं गोकुलेश्वरम् ।
 वृन्दावनेश्वरं व्यायेन्निर्गुणस्यैककारणम् ॥ २४ ॥
 नखेन्दुकिरणश्रेणीपूर्णब्रह्मैककारणम् ।
 केचिद्वदन्ति तद्रश्मिं ब्रह्म चिद्रूपमव्ययम् ॥ २५ ॥
 योगीन्द्रैरपि दुष्प्राप्यं सत्यं पुंसामगोचरं ।
 यदंशांशं महाविष्णुं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ २६ ॥
 उक्तं च सनत्कुमारसंहितायां पञ्चत्रिंशत्तमे पटले ।

सदाशिव उवाच ॥

नन्दस्य मेहे सज्जातं कृष्णांशं च तुरीयकम् ।
 वसुदेवेन यद्द्रष्टृमाराधितोऽन्यसंज्ञया ॥ २७ ॥
 यथा चतुर्भुजो विष्णुस्तथा कोप्यपरः पुमान् ।
 सोऽपि चतुर्भुजध्येयः इति मोहेन मोहितः ॥ २८ ॥
 द्रोणो नन्दो महाकीर्तिर्यशोदा सा यशस्विनी ।
 तयोर्योगे च सज्जातः कृष्णांशः (१) कृष्णरूपधृक् ॥ २९ ॥
 चक्रतुस्तन्महारासं मुनिविस्मयकारकम् ।
 ब्रह्मविष्णुमहेशाद्यैर्दुर्विज्ञं देवतागणैः ॥ ३० ॥ इति ॥

(१) अत एव कृष्णः पशुपांगजः गोपीसुतश्चेति कथ्यते ।

कर्माणि तानीह गुणाश्च ते प्रभो (१) नष्टानि सर्वाण्यधुना न सन्ति ।
 कचिद्गतानि (२) क गता हि जन्तवो ये यज्ञमुग्रब्रह्मपुरोगमास्ते ॥२१॥
 न सन्ति ते कापि पुरन्दरादयो येऽस्मत्प्रदत्तानि हवींष्यदन् क्रतौ ।
 कामान् मनोज्ञान् हि ददत्यनारतं नाशं गतास्तेपि न विशदे कचित् ॥२२॥
 ब्रह्मेशनारायणनामधेयः करोषि सृष्टिं हरणं च पालनम् ।
 स्वयं गुणातीतगुणैस्त्रिभिस्त्वं मनुष्यदैत्यान् विबुधान् विधासि ॥२३॥

नमः कूटस्थरूपाय नमोऽनन्ताय वेद्यसे ।

व्याप्यव्यापकरूपाय वाच्यवाचकरूपिणे ॥ २४ ॥

नमः शिवाय शान्ताय निर्गुणाय गुणात्मने ।

सदसद्व्यतिरिक्ताय (३) सदसद्व्यक्तिहेतवे ।

ई (४) सामवर्चितजगद्व्यापाराय रते नमः ॥ २५ ॥

त्ययुदितं त्वयि लीनं जगदेतद्धेम्नि कुण्डलं यद्वत् ।

आदावन्ते यत्सत्तत्सन्मध्येऽप्यसत्तया सद्भव ॥ २६ ॥

तस्मिंस्त्वयि वचनानामेषा रचना विभाति नो नाथ

दीपविधिर्दिवसेश्वरबिम्बालोकाय निष्कलो यद्वत् ॥२७॥

तस्मात्प्रसीद भगवन् नोनुग्रहमुररीकुरु ।

त्वदुद्भवा वयं वेदास्त्वन्निष्ठास्त्वां कथं स्तुमः ॥ २८ ॥

स्तुवन्त एवं भगवन्तमव्ययं स्थिता हि वेदाः (५) स्थगितार्द्रमानसाः ।

महालये प्राकृतसंज्ञके हि ते बभूव गोव्योम्नि तदा मनोहरा ॥२९॥

शृणुध्वं विभोर्वाक्यमेतन्मनोज्ञं वृणुध्वं वरं मत्तु वेदाः प्रसन्नात् ।

प्रसन्ने परे मध्यलभ्यं किमस्ति नचापीह लोके परत्रापि शश्वत् ॥३०॥

(१) 'प्रभोऽनन्तानि' ६० पा०

(२) 'कचिद्गतानि' ६० पा०

(३) 'सदसद्व्यक्तिरूपाय' ६० पा०

(४) 'इच्छा' ६० पा०

(५) 'वेदाश्च कितार्द्रमानसाः' ६० पा०

वेदा ऊचुः ।

वरःकः(१)परो वाणि योस्माभिरीड्यो न चैतत्परं किञ्चिदस्तीह लोके।
यदस्तीह किञ्चित्परं तत्त्वमेव प्रसन्नोसि चेद्दर्शनं नो विधेहि ॥३१॥

अस्माभिर्वर्ण्यते नित्यं तव रूपाण्यनेकशः ।

ज्ञातान्यपि विशेषेण दृष्टानि बहुशोपि हि ॥ ३२ ॥

आविर्भवन्ति लीयन्ते निर्गुणे त्वयि केवले ।

निर्गुणातीतमात्मानं त्वदीयं दर्शयाधनः ॥ ३३ ॥

एवं प्रार्थयमानेषु वेदेषु बहुधा तदा ।

आविर्भवूव सहसा लीला गोलोकविश्रुता ॥ ३४ ॥

प्रादुर्बभूवातिमनोहरा सरित् स्फुरन्महारत्नतटाच्छवालुका(२) ।

सुवर्णपङ्केरुहशोभमाना गभीरपीयूषज(३)लोर्मिमालिनी ॥ ३५ ॥

वृन्दावनं तद्वरवृत्तवृन्दैर्युतं सचिन्तामणिकल्पपादपैः ।

शालैस्तमालैस्तरुलैः कदम्बैर्जम्बाअप्लक्षैर्वटपिप्पलाद्यैः ॥३६॥

कपित्थविल्वामलनालिकेरैरश्वत्थपूगैः कदलैर्वनैश्च ।

युतं मनोहारिभिरन्यवृक्षैरशोकपाटीरसुपारिजातैः ॥ ३७ ॥

मनोज्ञकुञ्जैर्बहुभिः परीतं गोगोपगोपीनिलयैरुपेतम् ।

आनन्दसन्दोहमिवोद्गिराद्भिर्मरुद्गिरानर्तितपल्लवद्रुपम् ।३८।

प्रादुर्भूतं वनं तत्र नानापक्षिगणाकुलम् ।

नातिदूरे वर्तमानो गोवर्धननगोत्तमः ॥ ३९ ॥

सर्वर्तुगुणसम्पन्नो नानाधातुविचित्रितः ।

स्फुरत्सुवर्णशिखरः सुधानिर्झरशीतलः ।

वीक्ष्य तं विस्पयं प्राप्ताः स्वप्नोऽयं वा मनोभ्रमः ॥ ४० ॥

पारावताः कलरवाःकलराजहंसाः कारण्डवा रथपदाह्वयोकोकिलायाः

(१) 'कोऽपरो' ६० पा०

(२) 'अम्बुवालुका' ६० पा०

(३) 'जवोमि' ६० पा०

सारङ्गवर्हणमनोहरपक्षिपूगास्तस्थुर्वने हरिगणा इव तं स्तुवन्तः॥४१॥

घनश्यामरूपं प्रफुल्लाञ्जनेत्रं किरीटाङ्गदैरुल्लसद्भूकपोलम्(१) ।

सुनासं सुवक्त्रं रणद्वेणुहस्तं सुवर्हावतंसं तमापीतवस्त्रम् ॥ ४२ ॥

तमानन्दरूपे वने नन्दसूनुं तदानन्दरूपं प्रभुं तेऽभ्यपश्यन् ।

महावल्लवीयूथमध्ये चरन्तं त्रिभङ्गाकृतिभ्राजमानस्वरूपम् ॥४३॥

कोट्यर्कप्रभया विराजिततनुं कोटीन्दुदर्पापहं

कोटिस्फूर्जदनङ्गरङ्गवपुषं कोट्याब्धिगाम्भीर्यकम् ।

तं लावण्यानिधिं विळोक्य सहसा पार्श्वस्थया राधया

जुष्टं गोपिकया निरन्तरमतिप्रेम्णाय ते विस्मिताः ॥४४॥

काचिद्गोपी सचमरकरा वीजयन्ती स्वकान्तं

काचिच्चाग्रे करयुगपुटं कृत्वा तस्यौ निरीहा ।

काचित् स्थाल्यां मणिगणमयीं कृत्वा दीपावलिं तां

राधाकृष्णमतिमुखगता कुर्वती दीपकृत्यम् ॥ ४५ ॥

काचित्कृष्णमुखं निरीक्ष्य सुतरां चित्रार्पितेवाभवत्

काचित्कृष्णकरं निगृह्य हृदये संस्थाप्य तस्यौ मुदा ।

काचिच्चाग्निपुगं निगृह्य सदयं स्वेमूर्ध्न्यधास्यन्मुदा

काचिन्तृपतिं कृष्णकीर्तनपरा धृत्वा करे तालिकाम् ॥४६॥

एवं रासरसोन्मत्तं गोपिकायूथमध्यगं ।

वीक्ष्य वृन्दावने कृष्णं प्रणेमुः श्रुतयः समम् ॥ ४७ ॥

ततः प्रसन्नस्ता आह ब्रूत मत्तो वरं शुभम् ।

भवद्भिर्दृष्टमित्येव धाम गोळोकशब्दितम् ॥ ४८ ॥

श्रुतय ऊचुः ॥

न वृणीमो वरं किञ्चित्कालग्रस्तं विनश्वरं ।

यदि दास्यसि चेन्नाथ तदा नोनुग्रहं कुरु ॥ ४९ ॥

विलसन्ति यथा गोप्यस्त्वत्प्रिया भवता सह ।

(१) किरीटाङ्गदाढ्यं लस० इति पाठः ।

जायते च तथास्माकं रिरंसाकुलितं मनः ॥ ५० ॥
 सम्पादय तथा काममस्माकं हृदयस्थितम् ।
 कोटिकन्दर्पमुभगं वीक्ष्य स्थातुं न शक्नुमः ॥ ५१ ॥
 निश्चम्य वेदगदितं किशोराकृतिरच्युतः ।
 शृण्वन्तीनां च गोपीनां ग्राह प्रहासिताननः ॥ ५२ ॥
 कामोऽयं निगमाः सखं स्वपुष्पमिव दुर्लभः ।
 न प्राप्तुं शक्नुयात्कोपि स्वयं पुरुषबुद्धिभाक् ॥ ५३ ॥
 प्रियारूपं स्वमात्मानं जानन्मां प्रियमित्यथ ।
 अत्युग्रविरहज्वालाज्वलिताकृतिरेति माम् ॥ ५४ ॥
 नाद्यावधि ममैवायं लोको गोलोकसंज्ञितः ।
 प्राप्तः केनापि निगमा मदुक्तेनापि वर्त्मना ॥ ५५ ॥
 तथापि वरदानार्थं प्रोक्ताः स्य वरदेन मे ।
 तदपि स्यान्न मे वाक्यं व्यलीकं कर्हिचित्कचित् ॥ ५६ ॥
 यदा चतुर्मुखो ब्रह्मा पद्मकल्पे भविष्यति ।
 तत्सृष्टलोकमध्ये तु माथुरं गण्डलं शुभम् ॥ ५७ ॥
 तत्र तृन्दावनं दिव्यं भविष्यति रसाश्रयम् ।
 तत्र गोलोकलीलेयं सर्वथावतरिष्यति ॥ ५८ ॥
 मूलरूपं च मे तत्र स्वप्रियाभिरुदेष्यति ।
 भवन्तोपि विशेषेण पुरुषत्वं विहाय च ॥ ५९ ॥
 कामिनीभावमापन्ना भविष्यथ (१) ब्रजाङ्गनाः ।
 तत्रापि मुरलीनादश्रवणानन्दमोहिताः ॥ ६० ॥
 अतिक्रम्य स्वमर्यादां रासगण्डलमागताः ।
 भविष्यथ तदा यूथं पूर्णकामा न संशयः ॥ ६१ ॥
 इत्युक्त्वान्तर्दधे साक्षात्किशोराकृतिरच्युतः ।
 ततः कतिपये काले पद्मकल्पे चतुर्मुखे ॥ ६२ ॥

जाते तस्य व्यतिक्रान्ते परार्द्धे प्रथमे ततः ।
 द्वितीयस्यापि तस्यैव मध्ये लीलेयमागता ॥ ६३ ॥
 द्विषद्सहस्रभेदेन स्वात्मानं च विभज्य ते ।
 कामिनीभावमापन्ना रासमण्डलमध्यगाः ॥ ६४ ॥
 कृष्णमियाप्रसङ्गेन कृतकृत्या बभूविरे ।
 इति ते सर्वमाख्यातं यत्पृष्टोहं मुलोचने ॥ ६५ ॥
 कूटस्थहृदयं साक्षात् गोलोक इति विश्रुतः ।
 तत्र क्रीडति गोपीभिः कामांशः पुरुषोत्तमः ॥ ६६ ॥
 आविर्भूतः सदैवायं कूटस्थे परमात्मनि ।
 तिरोहितं तु चैतन्यं वर्त्तते पुरुषोत्तमे(?) ॥ ६७ ॥
 रसलीलारसाम्भोधेः पारं गन्तुं क ईश्वरः ।
 दिङ्मात्रदर्शनं विद्धि यन्मया वर्णितं शिवे ॥ ६८ ॥
 इति श्रीमाहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे
 गोलोकवर्णने पञ्चाशत्तमं पटलम् ॥ ५० ॥

अथैकपञ्चाशत्तमं पटलम् ॥ ५१ ॥

शिव उवाच ॥

अथान्यत्ते प्रवक्ष्यामि प्रकारं शृणु पार्वति ।
 यस्य श्रवणमात्रेण जायते भावना शुभा ॥ १ ॥
 भूमयो दश ते प्रोक्ता मया च वरवर्णिनि ।
 पञ्चमी श्रयनीयाख्या तस्यां शेते निशास्वपि ॥ २ ॥
 स्फूर्जद्गतमयूखचित्रविलसत्स्वर्णाच्छदण्डोद्धृत-
 भ्राजन्मण्डपमण्डिते परिकसद्दिव्योपधानैः सुखे ।
 भ्रान्तस्फूर्जदनेकमौक्तिकमणिभ्राजत्पटीप्रावृते

दिव्यामोदमनःप्रमोदसुमनःसौरभ्यसम्भाविते ॥ ३ ॥
 तल्पे तल्पसुखास्पदे परिलसन्मुक्तावितानोत्तमे
 हंसीतूलाचिते स्फुरन्मणिगणमोच्चैः प्रदीपोऽवले ।
 स्वामिन्या परया विलासविविधक्रीडारसव्यग्रया
 रात्रौ निर्भरमन्योत्सवसुखं शेते रसात्मा प्रभुः ॥ ४ ॥
 वीणामृदङ्गमधुरध्वनिगीतनादैः
 क्रीडागृहं च परितः परिवृत्तमानाः ।
 सख्यः प्रियं परिचरन्ति निशावसाने
 प्राणप्रियेषपरिवोधनकर्मदक्षाः ॥ ५ ॥
 कनकाङ्गी मञ्जुमुखी कलकण्ठी सिमतानना ।
 आनन्दवल्लरी वृन्दा मित्रवृन्दा विशोकिनी ॥ ६ ॥
 चित्रवस्त्रा विचित्राङ्गी चन्द्रघण्टा विभावरी ।
 मञ्जुमोदा विधुमुखी रत्नदन्ती मदालसा ॥ ७ ॥
 लावण्यलहरी लीलावती लावण्यमन्थरा ।
 ललिताङ्गी कामवती पुष्पिणी पुष्पदान्तिका ॥ ८ ॥
 हसंतिका हंसगतिः पुष्पवेणी मरुल्लता ।
 मुदिता मोदिनी इयामा तथा मुक्तावती रतिः ॥ ९ ॥
 हारिणी हरिणी हंसी विहंसी हंसकुण्डला ।
 अरुणाङ्गी रङ्गरङ्गा रसरङ्गा कुमुदती ॥ १० ॥
 कुङ्कुमाङ्गी कुन्दहासा चन्द्रहासा चरित्रिणी ।
 आनन्दमञ्जरी मन्दा पद्मवृन्दा ज्वलान्तिका ॥ ११ ॥
 कुन्ददन्ती रत्नकला जयिनी स्वर्णमेखला ।
 पुल्लिदिना हेमवर्णा हरिणाक्षी रतिप्रिया ॥ १२ ॥
 पद्मकोशा भृङ्गरवा गायत्री मदमन्थरा ।
 एकषष्टिमिताः सख्यो (१)नियुक्ता बोधकर्मणि ॥ १३ ॥

प्रातः प्रोत्थितमायतादिकमलप्रोत्तमिभतभूलतं
 जृम्भामञ्जुमुखारविन्दविलसद्विम्बाधरोद्यस्मितम् ।
 निद्रान्ताधूर्णमानं समधिगतसखीवृन्दमालोकयन्तं ।
 दृष्ट्वा वातेरिताम्भोरुहमुकुलसच्छोभया निस्तुलाङ्गम् १४
 स्फूर्जत्काञ्चनमण्डितामलमणिप्रोज्झासिते पात्रके ।
 श्रीमन्मङ्गलवस्तुनि प्रविलसच्छीरत्नदीपैः शुभैः ।
 सख्यस्ता मृदुमञ्जुकङ्कणरत्नकारान् (१) समातन्विताः ।
 कान्ताः कान्तमनङ्गकोटिरुचिरं नीराजयन्ति मियम् ॥१५॥
 तदनु झटिति रागादागतानन्दमञ्ज-
 र्यनघकरसरोजे व्यादधत् (२) दर्पणं च ।
 मियमुभगमुखारजं दर्शनीयं तवेदं
 (३) असितकणकृतश्री रम्यमालोकयेति ॥ १६ ॥
 ह्लादिनीनिहितरत्नपादुके पादपङ्कजयुगे निधाय च ।
 रत्नपीठगुपसाद्यमुन्दरं दन्तधावनविधिं करोति सः ॥१७॥
 दन्तधावनविधानयोजिते मन्दिणीति सुरसेति विश्रुते ।
 मन्दिणी धृतवती शुभं जलं हस्तवस्त्रममलं तथेतरा ॥१८॥
 ततो लविङ्गकपूर्वरचूणैलापुगमिश्रितम् ।
 उपतिष्ठति सत्पात्रे धृत्वा मदनमेखला ॥ १९ ॥
 ताम्बूलमास्वाद्य ततः प्रसन्नः सखीजनप्रार्थनयातिकामम् ।
 आरुह्य रत्नोज्ज्वलपादुके द्वे स्नानगृह्याभिमुखः प्रयाति ॥२०॥
 रत्नमौक्तिकवितानमण्डितं धूपितं स्वगरुधूमराजिभिः ।
 कल्पवृक्षकुसुमाक्षिसौरभोद्भ्रान्तमृङ्गमुखरीकृताम्बरम् ॥ २१ ॥
 सज्जसर्वपरिचारिकागणं नृत्यमानबहुनर्तकीगणम् ।

(१) 'समातन्वती' इ० पा०

(२) 'व्यादधानात्मदर्श' इ० पा०

(३) 'सुकृतिजनकृतश्री' इ० पा०

उल्लसद्विविधवाद्यगायनोज्ज्वलभितप्रतिनिनादमञ्जुलम् ॥ २२ ॥

स्तम्भलग्नमणिपुत्रिकागणं स्नानमण्डपमुपेत्य भास्वरम् ।

रत्नपीठमुपनीय दर्शितं भामया समधितिष्ठति प्रभुः ॥ २३ ॥

उत्तार्य भूषणकलापमथो मनोह्रं

तत्तत्प्रियाकरयुगान्युपलम्भयित्वा ।

नीराजितः स्वप्रमदोत्तमभूषणोद्यत्

कान्तिच्छटाभिरिव दीपशतैर्विभाति ॥ २४ ॥

यक्षकर्दम (१) काश्मीररजनीचूर्णमिश्रितैः ।

उद्वर्त्तनं चकारेला गन्धद्रव्यैर्मनोहरैः ॥ २५ ॥

आनीय मणिपात्रस्थं गन्धतैलं मनोज्ञवा ।

करोत्यभ्यङ्गमङ्गेषु स्वभावसुरभिष्वपि ॥ २६ ॥

मुक्तारत्राविचित्रहेमकलशैरार्पाड्यमानैः शरत्

पूर्णेन्दुवलयहस्तिकुम्भशिखारूढैः सुधास्पद्भिः ।

कस्तूरीद्रवयक्षकर्दममहासौरभ्यसम्भावितैः

सख्यः पुष्पगणाधिवासितजलैः संस्नापयन्ति प्रियम् ॥ २७ ॥

स्मेरानना विधुकला बल्लुनादा विहङ्गमा ।

(२) सङ्गमाला स्मेरानन्दा विश्वानन्द मुकुण्डला ॥ २८ ॥

तेजोवती हेमगर्भा तरुणी तपनावती ।

एताः प्राधान्यतः प्रोक्ता द्वादश स्नानकर्माणि ॥ २९ ॥

गोफेनस्वच्छशुचिना वाससाङ्गं मुकुण्डला ।

प्रियस्याह्लादजननी (३) प्रोच्छयत्यतिक्रामकम् ॥ ३० ॥

स्नानवासः परित्यज्य तेजोवत्या निवेदितम् ।

(१) 'कर्पूरागरुकस्तूरी कुङ्कुमं चन्दनं तथा । महासुगन्धिरित्युक्तो नामतो यक्षकर्दमः' इति धन्वन्तरिः ।

(२) 'मंगलामाला' ६० पा०

(३) 'प्रोत्थयति' ६० पा०

काश्मीररागहचिरं कटिवस्त्रं विभर्त्यसौ ॥ ३१ ॥

पादुकायुगमारुह्य मन्दं मन्दं परः प्रभुः ।

भूषामण्डपमायाति प्रियाभिः परिवेष्टितः ॥ ३२ ॥

रत्नराजितसुवर्णकुट्टिमे स्फूर्जदंशुनिवहैस्तयोर्ध्वगैः ।

शक्रचापरचनाचितान्तरे(१)मण्डपे स्फटिकपीठमाश्रितः॥३३॥

केशावलिं कङ्कतिकामुखेन संशोध्यमाना ललिता प्रियस्य ।

निर्दग्धकालागरुधूपधूपैः सुवासयत्यत्र सरोजगन्धा ॥ ३४ ॥

सिन्दूरपूराणिमानमुच्चैर्वहन्महोष्णीष मनद्वरेखा ।

प्रान्तेषु मुक्तायुगमुष्कितं तदा व्यापारयामास तदुत्तमाङ्गे ॥३५॥

सुवर्णरचितं प्रान्तं मुक्ताजालपरिस्कृतं ।

पद्मरागं मध्यनीलमुष्णीषाग्रे बबन्ध सा ॥ ३६ ॥

अनेकमुक्तामणिराजमाने निजेच्छया स्वीकृतहंसकुण्डले ।

तद्विभ्रमापुञ्जमिवोद्वमन्ती(२)श्रुतिद्वयस्याभरणविकारः॥३७॥

नवरत्नमयीं मालां ग्रैवेयाभरणं तथा ।

हृदम्बुजे लम्बमानं चतुष्काभरणं तथा ॥ ३८ ॥

वांहोः केयूरयुगलं कटकाङ्गदमुद्रिकाः ।

उन्मिषद्रत्नरचितं काञ्चीसूत्रं महद्भूषणम् ॥ ३९ ॥

निर्यद्भूषांशुनिचयैः किर्मीरितमिवोत्तमम् ।

निःश्वासहारिवसनं ज्वेतं स्निग्धं मनोहरं ॥ ४० ॥

नवीनजलदस्निग्धमुत्तरीयं सुशोभनम् ।

अनर्घ्यमौक्तिकमणिभ्राजत्प्रान्तचतुष्टयम् ॥ ४१ ॥

अनेकदिव्याभरणान्यङ्गे प्रियतमस्य हि ।

रचयामास शृङ्गारचमत्कृतिमुपेयुषः ॥ ४२ ॥

इति सञ्जितशृङ्गारो गायद्भिः परितो वृतः ।

(१) 'चिताम्बरे'

(२) 'उद्वहन्ती' १० पा०

सखीवृन्दैः वाद्यहस्तैर्भोगभूमिं प्रयाति सः ॥ ४३ ॥
 पाकशालास्वधिकृता ललिताङ्गादिकाः प्रियाः ।
 तिष्ठन्ति यत्र सुभगाः किशोराकृतयः शतम् ॥ ४४ ॥
 स्वर्णपीठं समास्थाय तिष्ठति पुरुषोत्तमः ।
 सौवर्णविमलं पात्रं साधारमति विस्तृतम् ॥ ४५ ॥
 परितस्तस्य सौवर्णपात्राणां च सहस्रकम् ।
 स्थाप्यन्ते तेषु ते भोगाः स्निग्धा हृद्याः पृथग्विधाः ॥ ४६ ॥
 जातीकोरकपुञ्जविभ्रमकरं स्वभ्रं च मध्यस्थितं
 वामे ऽस्याढकमुद्गमोदनमथो प्राङ्गं घृतं माहिषम् ।
 सूपापूपहयङ्गवीनबिलसत्पकाञ्जरम्भाफलै
 र्मुक्तालङ्कटपूलिकाञ्चिखरिणीदध्यक्तपाषाणकैः ॥ ४७ ॥
 बह्नुष्णशर्करयुतं मणिपात्रसंस्थं
 दुग्धं च पायसमयोधृतशर्कराकम् ।
 पूर्णेन्दुचन्द्रकचितं मधुराम्लतित्त
 नानारसाम्ररसमाक्षिकगोस्तनीकम् ॥ ४८ ॥
 कुष्माण्डवृन्ताकपटोलविम्बीशिम्बीसुकौशातकिशूरणाद्यैः ।
 मृदग्नितापेन मुपाचितैर्युतं हिङ्ग्वामरीचादिमुवासितैर्भृशम् ॥ ४९ ॥
 चतुर्विधान्नं परिवेश्यमाणमानन्दमानन्दमयोपि भुङ्क्ते ।
 प्रियाः समस्ता अपि तं समन्तात्प्रहासयन्त्यो बुभुजुः स्वपात्रैः ॥ ५० ॥
 भोजनान्ते ततः कृष्णं मणिपीठे तु दक्षिणे ।
 शुद्धाङ्गी स्वर्णभृङ्गारजलेनाचमनं ददौ ॥ ५१ ॥
 स्नेहापनोदनार्थाय गन्धचूर्णं शुभं ददौ ।
 दन्तकाष्ठं च कर्पूरशशाङ्कशकलास्तथा ॥ ५२ ॥
 गण्डूषाचमनीयान्ते केसराङ्गी तु बीटिकाम् ।
 पादुकायुगमारुह्य पञ्चवाद्यपुरःसरम् ॥ ५३ ॥
 पीठान्तरगतं कृष्णं परमानन्दविग्रहम् ।

स्वामिनीप्रमुखाः सर्वाः मुक्ताभिः समवाकिरन् ॥ ५४ ॥

मुक्ताविचित्रचतुरस्रमुवर्णपात्रे

दूर्वादधिप्रभृतिमाङ्गलिकोपचारैः ।

आरोपितैः स्थिरशिखैः शुभरत्नदीपै-

र्नीराजयन्ति निजनाथमकामकामम् ॥ ५५ ॥

शृङ्गारहास्याद्भुतमोदमानः प्रियानुरोवेन ततः परेशः ।

विश्रम्य तत्रैव मुहूर्तमात्रं मयाति भूमिं शयनीयसंज्ञाम् ॥ ५६ ॥

मृदुवाद्यादिगीतेन गीयमानः प्रियाजनैः ।

चित्रया वीजितः शेते मृदुव्यजनहस्तया ॥ ५७ ॥

मुप्तोत्थितः परिजनैः सह नृत्यभूमौ

सिंहासने विमलरत्नमयूखचित्रे ।

स्थित्वा प्रियाविलसनादिकनृत्तगीतं

पश्यन्तुतोष यदपि स्वयमेव तोषः ॥ ५८ ॥

अखण्डितशरच्चन्द्रस्मयाप(१)हारमण्डलम् ।

मिहिला छत्रमाधत्त रत्नदण्डरुचोज्ज्वलम् ॥ ५९ ॥

व्यजनं पादुके चारु चामरे दर्पणादिकम् ।

दधानाः परिसेवन्ते पूर्वोद्दिष्टाः परात्परम् ॥ ६० ॥

ततो विमानप्रवरं नाम्ना चित्रध्वजं महत् ।

सखीसहस्रैरास्थाय गतश्चान्द्रमसं वनम् ॥ ६१ ॥

कदाचिन्नीलविपिने कदाचित्पुष्पदन्तके ।

कदाचिदानन्दवने हेमकूटेऽपि कर्हिचित् ॥ ६२ ॥

कदाचिच्चारकूटाख्ये गारुडे नीलपर्वते ।

कदाचित्पुष्परगाद्रौ माणिक्याद्रावपि क्वचित् ॥ ६३ ॥

मन्दारविपिने क्वापि पारिजातवनान्तरे ।

हरिचन्दनकोद्याने वैदूर्यविपिने(१) क्वचिद् ॥ ६४ ॥
 महामुक्तावने क्वापि प्रवालोद्यान एव च ।
 पञ्चरागवनाद्याने महापद्मवने तथा ॥ ६५ ॥
 कदाचिच्चम्पकवने क्वचित्कल्पद्रुकानने ।
 अनेकविधलीलाभिः क्रीडते पुरुषोत्तमः ।
 ततश्चान्द्रमसादेत्य विमानेन महौजसा ॥ ६६ ॥
 महाद्वारपुरोवर्त्ति मण्डपेऽपि स्थितः (२)क्षणः ।
 चतुःषष्टिमहास्तम्भा मूलभूमिं समाश्रितः ॥ ६७ ॥
 रत्नसिंहासनगतं तदैवेच्छाविमोहिताः ।
 स्वामिनीप्रमुखाः कृष्णं प्रार्थयामासुरुत्सुकाः ॥ ६८ ॥
 तच्च सर्वं मया प्रोक्तं पुरा ते वरवर्णिनि ।
 अतः परं प्रवक्ष्यामि शृणुष्वैकाग्रमानसा ॥ ६९ ॥
 यथानेन प्रकारेण प्रियाः परिचरन्ति तम् ।
 तथैव काश्चन व्यग्राः स्वामिनीसेवनादिषु ॥ ७० ॥
 नीराजनस्नानवस्त्रगन्धमाल्यविभूषणैः ।
 अयनासनताम्बूलैः सख्यः परिचरन्ति ताम् ॥ ७१ ॥
 द्विषत्सहस्रसंख्याताः याः सख्यस्ते मयोदिताः ।
 षट्सहस्राणि कृष्णस्य परिचर्यापराणि हि ॥ ७२ ॥
 स्वामिन्याः षट्सहस्राणि वर्त्तन्ते परिकर्मणि ।
 तासां यूथानि देवेशि चत्वारिंशन्मितानि हि ॥ ७३ ॥
 तासां सौभानि दिव्यानि सहस्राणीति द्वादश ।
 एकैकं योजनार्द्धेनायामविस्तारसंयुतं ॥ ७४ ॥
 एकैकस्याः प्रियायास्तु मन्दिरे मन्दिरे प्रिये ।
 अतं शतं प्रवर्त्तन्ते सेवार्थं परिचारिकाः ॥ ७५ ॥
 प्रियासौधवहिर्भागे तत्क्रमेणैव भामिनि ।

परिचारिकावर्गसमं मन्दिराणि पृथक् पृथक् ॥ ७६ ॥
 योजनार्द्धप्रमाणेन किञ्चिदप्यधिकेन च ।
 विस्तारयामयुक्तानि त्रिभौमानि द्युमन्ति च ॥ ७७ ॥
 प्रियासौधानि दिव्यानि नानावर्णाकुतीनि च ।
 चन्द्रामृतोद्गारवन्ति चन्द्रकान्तोद्भवानि तु ॥ ७८ ॥
 कानि कृष्णानि रक्तानि कृष्णरक्तानि कान्यपि ।
 कानिचिद्रक्तकृष्णानि श्वेतरक्तानि कानिचित् ॥ ७९ ॥
 श्वेतानि चैव रक्तानि रक्तश्वेतानि कान्यपि ।
 एवं धूम्राणि कृष्णानि धूम्रकृष्णानि कानिचित् ॥ ८० ॥
 कृष्णधूम्राणि देवेशि सर्वसौधेष्वयं क्रमः ।
 एकैकमन्दिरे देवि मञ्जनागारमायतम् ॥ ८१ ॥
 नानोपकरणैर्युक्तं दिव्यरत्नवितानकं ।
 भूषागृहं तथैकत्र महाकुट्टिममण्डपम् ॥ ८२ ॥
 भूषागृहस्य पूर्वे तु गन्धालेपस्य मन्दिरम् ।
 नानागन्धविभेदादिसमृद्धं बहुयुक्तिकं ॥ ८३ ॥
 महानसं तु देवेशि वर्धते वह्निकोणगम् ।
 ईशान्ये तु सभासद्वप दिव्यासनविराजितम् ॥ ८४ ॥
 एवं कृष्णप्रियासौधस्थितिरुक्ता तवानघे ।
 द्रवीभूतरसः कृष्णः प्रियाभावात्मकस्तु यः ॥ ८५ ॥
 आविर्भूय प्रियादृन्दैः कीडते प्रतिमन्दिरम् ।
 स्वामिनीमन्दिरेपि च घनभूतस्तु केवलम् ॥ ८६ ॥
 न स्वामिनीं विना कृष्णः न स्वामिनीं कृष्णं विना ।
 न तिष्ठति क्षणं देवि ह्यन्यथा लुप्यते रसः ॥ ८७ ॥
 अत्र ये मणयो मुक्ताः कुसुमानिलताग्निधाः ।
 विद्रुमस्वर्णरजतनानामेदाश्च धातवः ॥ ८८ ॥
 सूर्याचन्द्रमसौ देवि पश्यपक्षिसमीरणाः ।

मक्ष्यमोऽयलेखचोऽयपेयभेदा ज्ञानेकशः ॥ ८९ ॥
 भोक्तृभोग्यविभागश्च ज्ञातृज्ञेयादिकं तथा ।
 रस एवेति विज्ञाय न मुञ्चति कदाचन ॥ ९० ॥
 न कालगणना तत्र वर्त्तते परमेश्वरि ।
 न सूर्यचन्द्रताराणामुदयास्तादिकं भवेत् ॥ ९१ ॥
 उदयास्तादिभावाश्च प्रतीयन्ते तथापि हि ।
 लीलासमयभेदार्थमेवं जानीहि पार्वति ॥ ९२ ॥
 एतन्मयोदितं साध्वि त्वया सम्पक् श्रुतं किञ्च ।
 न वाच्यं कस्यचिद्देवि सर्वोपनिषदां रहः ॥ ९३ ॥
 एतन्माहेश्वरं तन्त्रं सर्वतन्त्रोत्तमोत्तमम् ।
 रसनिर्णयसम्पन्नं समाधौ यच्छ्रुतं मया ॥ ९४ ॥
 मया(१) प्रकटितं तेऽद्य पुत्रयोरपि गोपितम् ।
 वासना एव तुष्यन्ति श्रुत्वा साध्वी कथामिमाम् ॥ ९५ ॥
 अल्पाः कृपा विवर्द्धन्ते ज्योत्स्नया किं समुद्रवत् ।
 हरिणा एव तुष्यन्ति गानं श्रुत्वा न गर्दभाः ॥ ९६ ॥
 तस्मात्परीक्ष्य वक्तव्यं सहसा न प्रकाशयेत् ।
 भद्रधानाय शान्ताय कुर्कीनाय महेश्वरि ॥ ९७ ॥
 विनीताय कृतज्ञाय क्रियाशुद्धाय दीयताम् ।
 श्रद्धाभक्तिविहीनाय कृतधनाय दुरात्मने ॥ ९८ ॥
 गुरुभक्तिविहीनाय हेतुवादरताय च ।
 असम्भावितचिन्ताय विपरीतार्थवादिने ॥ ९९ ॥
 वृथार्थैकप्रवर्त्ताय वेदशास्त्रार्थमानिने ।
 दाम्भिकायातिदुष्टाय विषयाक्रान्तचेतसे ॥ १०० ॥
 न देयः सर्वथा देवि तन्त्रार्थः परमाद्भुतः ।

(१) ज्ञानेन ज्ञायतेऽस्य तन्त्रस्यातिगोप्यत्वाज्ज्ञानमात्रमपि न कापि
 ६४ तन्त्रेषु प्राकट्यं हंसमाहेश्वरतन्त्रं तु भिन्नविषयकमिति मे मतम् ।

तन्नास्ति त्रिषु लोकेषु यद्वत्वाप्यनृणी भवेत् ॥ १०१ ॥
 भभोर्देवस्य सर्वस्वं मयेदं ते प्रकाशितम् ।
 अतः परं तु देवेशि ज्ञातव्यं नावशिष्यते ॥ १०२ ॥
 तस्मादिदं सुविज्ञाय रहस्यं कृष्णयोषिताम् ।
 स्वयमेव परानन्दनिमग्ना भव सुन्दरि ॥ १०३ ॥
 अतः परं तु देवेशि पृष्ठव्यं नैव किञ्चन ।
 नित्यं ध्यायामि यच्चित्ते तदेतत्ते निवेदितम् ॥ १०४ ॥
 इत्युक्त्वा च तदा शम्भुस्तूर्णीभूत्वा च संस्थितः ।
 वर्णमानमहालीलासमुद्रे मन आदधे ॥ १०५ ॥
 स्तिमितोर्मिरिवाम्भोधिः पुलकाङ्गः सुलोचनः ।
 बभूव देवदेवेशः कृपासिन्धुरुपापतिः ॥ १०६ ॥
 एवमानन्दसन्दोहनिमग्नं वीक्ष्य शङ्करम् ।
 सर्वोपचारविधिना पूजयामास पार्वती ॥ १०७ ॥
 दण्डवत्प्रणनामैषा (१)कृतार्थास्मीति वादिनी ।
 तुष्टाव शङ्करं भूयः कृपानिधिमनुत्तमम् ॥ १०८ ॥
 त्वं देव सर्वविद्यानामुपदेष्टा गुरुः स्वयम् ।
 त्वयि भक्तिवतामेव मन्त्रयन्त्रादिसिष्यतु ॥ १०९ ॥
 इत्युक्त्वा पार्वती चित्ते लीलामाधाय वर्णिताम् ।
 अवाप प्रमानन्दं हर्षाश्रुपुलकाङ्किता ॥ ११० ॥
 इति श्रीमन्माहेश्वरतन्त्रे उत्तरखण्डे शिवोमासंवादे
 एकपञ्चाशत्तमं पटलम् ॥ ५१ ॥

आदितः श्लोकानां सप्तष्टयंकाः ॥ ३०६० ॥

श्रीमन्माहेश्वरं तन्त्रं समाप्तम् ।

शुद्धिपत्रम् ।

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पङ्क्तिः
भुजंगमीषद्व	भुजंगमाषद्व	१	१३
संसारवारिधितरणे	संसारवार्धितरण	१	१५
मार्त्तण्ड	मार्तण्ड	१	१७
ब्रह्मा	ब्रह्मा	२	३
घातकः	घाततः	२	२१
प्रियतमा	प्रियतमा	२	२५
फलैषिणा	फलैषणा	३	५
महेश्वरिः	महेश्वरि	४	६
जंघयोश्चातलं ।	जंघयोपरि सुतलं वितलं कट्युत्तरं		
चरं ज्योतींश्चक्षोरः	प्रिये ॥ ४९ ॥ कटिमध्येऽतलमस्ति		
स्थले०	मर्त्यलोको दरे तथा । पार्श्वदेशे		
	भुवलोक्तस्तदूर्ध्वं च स्वराक्ष्यः । ५० ।		
	ज्योतींश्चक्षोः	५	१
पक्ष्माणि	पक्ष्मणि	५	७
चक्षूषि	चक्षुषि	५	७
परिकीर्तिताः (तः)	परिकीर्तितः	५	१३
इयत्तया परिच्छेद्यं अ,	इयत्तयाऽपरिच्छेद्यम्	५	१५
किन्तु	किन्तु	६	२३
महद्भुतं	महाद्भुतम्	७	३
च पुराहितम्	चपुराहितम्	७	१०
दैवत्तं	दैवतं	८	३
सस्मितं	सस्मितं	८	१४
वितथ	वितथ	९	२
चित्ते	चित्ते	९	१२
न वेद्मि	न वेद्मि	९	१३
सुप्ता	सुप्ता	१३	२४
देवसुर	देवासुर	१४	६
विगृहीत	निगृहीत	१७	२१
शिशुमारेण	शिशुमारेण	१८	६

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पङ्क्तिः
माकारा	मकरा	१८	२३
प्रकाशं परमो	प्रकाशपरमो	१९	५
अभ्यंनि	अन्यन्नि	१९	१३
पद्मया	पद्मया	२०	१५
ज्ञानदुर्लभाः	ज्ञानदुर्बलाः	२४	१८
आयास्यान्ते	आयास्यन्ते	२४	१९
भवति	भवती	२४	२५
कचन	केचन	२६	१५
कृतार्थोऽस्मी	कृतार्थाऽस्मी	२६	१
तारयेत्तुम्बी	तारयेत्तुम्बी	२७	१४
पदं इत्यादि	पदम्	२७	५
प्राहा	प्राह	२८	५
लौकिकं	लौकिके	३०	२३
हितम्	हि तत्	३०	२३
शाश्वतीः	शाश्वती	३१	१०
वायूपरामे देवेशि	वायूपशमने देवि	३२	१५
निजं धाम	निजं धाम	३२	१६
सवेदात्मोप०	स वेदात्मोपदेवोऽपि बहुस्या-		
	मित्यमन्यत	३६	११
तटात्तुक्कुट्टिमैः	तटोत्तुक्कुट्टिमैः	३९	२१
परं परं परां	परंपरां परां	४०	११
भृतां नतद्भुवाम्	भृतोन्नतद्भुवाम्	४०	११
पङ्कजभिः	पङ्कजधि	४२	१
गुणोरुः	गुणोरु	४२	२
मत्स्यम्बुचतुस्त्राध	मत्स्यम्बु चतुरस्त्रा च		
वेदिकां	वेदिका ।	४२	२१
लघुष्वनि	लघुष्वनि	४३	२४
कुण्डलश्रीः	कुण्डलभि	४३	२७
चञ्चुमाषा	चञ्चुमाषा	४४	२
परे कूळं	परे कूले	४४	६
नानावृक्ष	नानावृक्षै	४४	११
यत्रः	यत्र	४५	१६

शुद्धिपत्रम्

३

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पाङ्क्तिः
प्रियोः प्रियासि	प्रियाः प्रियोऽसि	४६	१
दुःकामो विना दुःखं	दुःखकामो विना		
दर्शनं	दुःखदर्शनं	४६	१८
वरणात्मिका	वरणात्मिका	४७	९
तद्वासनावसि	तद्वासनावसि	४७	१३
प्रपश्यति	प्रपश्यति	४७	१३
भित्त्यन्तरगत	भित्त्यन्तर्गत	४८	१
आत्मभित्ति	आत्मभित्ति	४८	३
शिथिलीयन्ते	शिथिलायन्ते	४८	६
सद्वक्तो	सद्वक्तो	४८	१५
सुनास	सुनासः	४८	३३
शूरस्तस्मा	शूर तस्मा	५२	२२
मूढा	मूढ	५४	१८
तपो कु०	तपः कु०	५७	१५
चतुर्वच	चतुर्वच	६१	७
आलिङ्ग्यालिङ्गमानः	आलिङ्ग्यालिङ्ग्यमानः	६१	१८
कामं तयो	कामस्तयो	६२	७
गोपिसुतैः	गोपसुतैः	६२	९
रम्याः	रम्या	६३	८
चेतसीम्	चेतसाम्	६५	३
सकृत्तनिश्चयात्	कृत्तनिश्चयात्	६५	२५
कृकृते	सकृते	६६	१६
प्रेयान् ना	प्रेयाना	६७	८
मन्दाम्	मन्दान्	६९	१
तासुः	तासु	७०	१७
विरुद्धेद	विरुद्धेता	७३	३
अन्तर्भूते	अन्तर्भूते	७६	१७
समुद्राद्ये	समुद्राद्य	७९	१
देवेश	देवेश	८०	१२
पदेशकः	पदेशकः	८०	१२
सिद्धिनुणां	सिद्धिर्नुणां	८०	१६
मीश्वरः	मीश्वर	८०	१९

शुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पङ्क्तिः
तत्रोपदिष्टा	तत्रोपदेष्टा	८१	२
वापरान्	नापरान्	८१	४
तेषां	येषां	८१	५
येन	तेन	८१	६
वल्लभाम्	वल्लभा	८२	२
तदन्यद्विभावनम्	तदनन्यविभावनम्	८२	३
पातिघ्नत्व	पतिघ्नता	८२	९
वल्लभां	वल्लभा	८२	१०
गुरोर्मुखात्	गुरोर्मुखात्	८२	२५
कृष्णवल्लभाम्	कृष्णवल्लभा	८२	२६
शङ्कापका	शङ्कापङ्का	८३	२३
भगवान्	भगवन्	८६	३
वृष्ट्या	वृष्ट्या	८७	२२
शरीरमूल	शरीरमूल	८९	५
श्रुतो	श्रुतो	९०	१७
वास्तव	वास्तवं	९२	२६
बौध	बौद्ध	९४	१
बौध	बौद्ध	९४	४
नष्टाश्च	नष्टाश्च	९४	२३
प्रत्यधायस्व	प्रत्यधायस्व	९५	१३
अस्तोन्यथा	अतोऽन्यथा	९५	२०
सह	सह	९६	११
सम्भूता	संभूता	९६	१२
योनीषु	योनिषु	९६	१८
साक्षीतया	साक्षितया	९९	२३
न्यवेदयेत्	न्यवेदयत्	१००	१३
परमात्मान्	परात्मन्	१०१	३
धुम्यतेत	धुम्यतेत	१०१	४
शब्दमहा	शब्दं महा	१०१	१०
लोकनैः	लोकने	१०१	११
मरमा	परमा	१०१	१७
अन्तो	अतो	१०६	२२

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पङ्क्तिः
नामेरभूत्	नामेरभूत्	११२	१०
काभ्या	काभ्या	११३	२०
चकुण्ठ	वैकुण्ठे	११६	१२
वृक्षभ्य	वृक्षभ्य	११६	१५
निहत्यैवं	निहत्यैवं	११७	७
वैरुच्यं	वैरुच्यं	११७	१०
नैव	नैव	११८	१७
बिलंभात्मा	बिलंभात्मा	११९	११
सर्वभावा	सर्वभावा	१२०	२३
पौनःपौन्येन	पौनःपुन्येन	१२२	१३
त्रविध्यं	त्रविध्यं	१२२	२५
सशतेन	तच्छतेन	१२३	९
स्वायंभुवः	स्वायंभुव	१२४	१३
पौनःपौन्येन	पौनःपुन्येन	१२५	१०
निवृत्तय	निवृत्तये	१२८	८
प्रातचक्रतुः	प्रतिचक्रतुः	१२८	१२
यस्मात्स्व	यस्मात्स्वं	१२८	१६
कर्त्तव्यं	कर्त्तव्यः	१३१	५
साध्यं	साध्यं	१३२	१२
यथाज्येष्ठं	यथाज्येष्ठ	१३४	३
दिनेऽप्येवं	दिनेष्वेवं	१३६	५
मन्त्रकारक्षार्थमुद्धृतः	मन्त्रकारक्षार्थमुद्यतः	१३६	१०
तत्प्रियाया अमवत्कामो	तत्प्रियायाभवत्कामो	१४१	६
प्रियाः	प्रिया	१४१	९
गताः	गता	१४१	१०
मनि	मनी	१४१	१४
योगत्वे	योगत्वे	१४४	२
मोहेति	मोहेति	११४	९
तथा	तथा	१४५	३
वतन्ती परामात्मनः	वतरन्ती परात्मनः	१४५	६
मनुस्मृतः	मनुः स्मृतः	१४६	४
संस्कृतः	संस्कृतम्	१४६	१५

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पङ्क्तिः
कान्यापि	कान्यपि	१४६	१७
मिच्छन्ति	मिच्छा ते	१४७	२
शक्तिर्नि	शक्तिं नि	१४७	१६
पार्णि	पार्णि	१४८	६
बह	बहा	१४९	८
नोस्तुक्त	नोस्तुक्त	१५०	५
विशि	विशि	१५०	९
मूर्धनिः	मूर्धनि	१५२	१२
विहारस्थ	विहारस्थं	१५२	१९
घाता	घाता	१५३	१
काष्ठ	काष्ठ	१५३	१५
मिनं	मिणं	१५८	३
इच्युते	इत्युच्यते	१५८	११
भागो मृ	भागोऽमृ	१५९	२४
निन्द्रि	निद्रि	१६३	१
श्वेकाम	श्वेकाम	१६६	१९
पक्षाय	पक्षाय	१६८	२६
परमात्मा	परमात्मा	१७०	२२
पश्यमि	पश्यामि	१७१	१३
वधिः	वधि	१७२	१
माहितः	मोहितः	१७२	६
मीश्वरीणां	मीश्वराणां	१७३	९
चित्तो	चेतो	१७३	१९
प्राप्यं	प्राप्य	१७६	१७
स्वप्न	स्वप्ने	१७६	१८
रभितं	रभितं	१७६	२०
देह	देहा	१७६	२३
रुचिराकृतिः	रुचिराकृति	१७६	२३
इहन्ताहविशादाय	इहन्ताहविरादाय अहन्ताहवि-		
अहन्तामुष्टिकदिपता	कदिपतम्	१७७	२३
ध्वजिता	ध्वजिता	१७९	२३
यात्र	यात्र	१८०	४

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पंक्तिः
सर्वादिको	सार्वादिको	१८३	२५
संवदत्य	संवदत्य	१८४	१०
अतुष्क	अतुष्कं	१८५	१६
चालनः	चालनैः	१८७	२४
वीणायाशाव०	वीणयाशाव०	१८८	१६
तदि	तदे	१९३	२०
मित्याप	मित्यपि	१९६	२६
शृण्वन्ती	शृण्वती	१९३	२२
त्वय्येम	त्वय्येष	१९५	२६
स्वामिन्यो	स्वामिन्या	२००	१४
प्रिया	प्रियाः	२००	२३
मनोदितः	मयोदितः	२०१	१
विषादेषु	विषादेषु	२०९	२१
प्राणवल्लभा	प्राणाधिबल्लभा	२०९	२३
म्बिन	म्बि	२०७	२७
परिधा	परिधा	२११	१५
ऊचैः	ऊचैः	२११	२५
विष्टुद्ध	विष्टुद्ध	२१२	२५
वेहि	वेह	२२०	२०
सिन्धुं	सिन्धु	२२१	१२
रस	रसः	२२९	१५
रसान्नवा	रसन्नवा	२३०	१७
तीहि	तीह	२३५	१२
सिद्धिमवाप्नु	सिद्धिमाप्नु	२३८	८
"	"	"	१०
प्रवर्त्तानां	प्रवृत्तानां	२३९	११
वितिग्रहम्	तिविग्रहम्	२४१	९
भांशु	भांशु	२४१	१९
जुहुत्या	जुहुया	२४२	७
समाप्येवं	समाप्येवं	२४२	१४
व्यञ्जली	व्यञ्जुली	२४६	२
यत्स	यत्स	"	२५

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठं	पङ्क्तिः
नैर्कतिं	निर्कतिं	२४७	१४
त्वयासहि	त्वयाऽस्य हि	२४८	२३
मध्यस्थं	मध्यस्थः	२५१	३२
कृतिरच्युतं	कृतिरच्युतः	२५१	३२
ब्रूत किं	ब्रूत किं	२५२	१
तत्लोक	त्वत्लोक	"	६
सृष्ट्यय	सृष्ट्यर्थ	"	११
गोलोकेऽवर्ध	गोलोकेऽवर्ध	२५३	३१
पुलिदिना	पुलिदिनी	२६०	२३
भृङ्गरवा	भृङ्गरावा	"	२४

प्राप्तिस्थानम्—

चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,

बनारस सिटी।

- ११६ भामती । ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यव्याख्या सर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविर-
चिता । न्यायाचार्य पं० हुण्डिराजशास्त्रिणा सङ्कलितया विषयस्थलटिप्पण्या सम-
लङ्कृता । सम्पूर्णः । (वेदान्त वि० ११) रु० २-०
- ११७ जन्मप्रदीपकः । सोदाहरण-सटिप्पण-हिन्दीटीकासहितः । ज्यौ० पं० श्रीवि-
न्ध्येश्वरीप्रसादद्विवेदिना विरचितः । (ज्यौ० वि० ९) रु० ०-०
- ११८ गोभिलगुह्यसूत्रम् । सटीकम् । (कर्मकाण्ड वि० १२) रु० ३-०
- ११९ सिद्धान्तकौमुदी । व्याकरणाचार्य नेने पं० गोपालशास्त्रि विरचित सरला
टिप्पण्या सहिता । "स्फलेखनप्रकार-पट्टिलेखनप्रकाराख्य परिशिष्ट सहिता च ।
कारकान्तो भागः । (व्या० वि० १४) रु० १-४
- १२० कात्यायनशुलबसूत्रम् । कर्कभाष्य-महिधरवृत्ति सहितम् । (कर्म० वि० १४) रु० ०-०
- १२१ व्यक्तिविवेकः । श्रीराजार्कम्-हिमभट्टकृतः । श्रीराजानकसूयककृत व्याख्यया
साहित्याचार्य पं० श्रीमधुसूदनशास्त्रिरचित मधुसूदनीविवृत्या च समुद्भासिता रु० ४-०
- १२२ ब्राह्मविवेकः । श्रीरुद्रधरकृतः । वेदाचार्य पं० अनन्तरामशास्त्रि कृत टिप्पणी
सहितः । (कर्म० वि० १३) रु० १-०
- १२३ सांख्यतत्त्वकौमुदी । पण्डितराज श्रीराजेश्वरशास्त्रिद्राविड महोदयनामाजया
न्यायाचार्य श्रीहरिराम शुक्ल विरचितया "सुषमाख्य" कौमुदी व्याख्यया
समलङ्कृता । (सांख्य वि० २) रु० १-०
- १२४ वाक्यपदीयम् । श्रीमर्तुहरिमहावैशाकरण विरचितम् । न्याय-व्याकरणाचार्य पं०
श्रीसूर्यनारायण शर्म शुक्लेन विरचितया भावप्रदीपाख्य व्याख्यया टिप्पणेन च
सम्पादितम् । (ब्रह्मकाण्डम्) । (व्या० वि० १५) रु० १-०
- १२५ प्रौढमनोरमा । भैरवी-भावप्रकाश-सरलाटीकोपेतः लघुशब्दरत्नम् ।
[श्रीप्रत्ययान्तो भागः] (व्या० वि० १६) रु० ६-०
- १२६ जैमिनीयन्यायमाला । श्रीमन्माधवाचार्यविरचिता । तद्विरचितेन विस्तरेण
विभूषिता । श्रीमत्साचार्य पं० पट्टाभिरामशास्त्रिणा रचितया विषयवाक्यविव-
रण्या समलङ्कृत्य संशोधिता । [तृतीयाध्यायान्ता] (श्रीमत्सा वि० ७) रु० २-०
- १२७ शतपथब्राह्मणम् । शुक्लश्रुवेदान्तगर्तमाध्वन्दिनशास्त्रीयं वेदविशारद श्रीमत्सा-
केसरिणा पण्डित चित्रस्वामिशास्त्रिणा टिप्पण्यादिभिर्विभूष्यविशोधितम् ।
[काण्डचतुष्टात्मकः प्रथमोभागः] (वेद० वि० ७) रु० २-०
- १२८ लघुशब्देन्दुसोहर । म. म. श्रीनागेशभट्टविरचितः । [नपादान्तस्त्वन्तान्तोभागः]
नागेशोक्तिप्रकाश व्याख्यया संवलितः । (व्या० वि० १७) रु० २-०
- १२९ कृत्यसारसमुच्चयः । म. म. श्रीअमृतनाथशा शर्मणा विरचितः । पण्डितश्रीगङ्गा-
धरमिश्रशर्मणा यथास्थलोपयुक्तटिप्पणीभिः प्रयोजनीयविधिवपरिशिष्टविषयैश्च
समलङ्कृतः । (धर्म० वि० ४) रु० १-१२
- १३०-(१) भावप्रकाशः । श्रीभावमिश्रप्रणीतः । वनस्पतिविशेषज्ञ-रूपनिघण्टुकार-
श्रीरूपलाल वैश्यवरेण विरचितेन निघण्टुभागीय-सचित्र-विवरणेन समुपबृंहितया
मिश्रप्रज्ञ-श्रीनन्दगङ्गुरशास्त्रिणा विनिमित्तया विद्योतिनीनामिक्या भाषाटीकया
संवलितः । [पूर्वखण्डान्तः] (आयुर्वेदवि० ३) रु० ५-०
- १३०-(२) भावप्रकाशः । विद्योतिनी-भाषाटीका सहितः । [ज्वराधिकारमात्रः] रु० १-०
- १३१ गादाधरी-सामान्यनिरुक्तिः । गंगाखड्गव्याख्या टिप्पणी सहितः (न्या० वि० १९) रु० ३-०
- १३२ चरणव्यूहसूत्रम् । आचार्यमहिदासकृतभाष्यसहितम् । वेदाचार्य डोगरा-
अनन्तरामशास्त्रिणा टिप्पण्यापरिष्कृत्य संशोधितम् । (वेद वि० ८) रु० ०-०
- १३३ वैद्यावरणभूषणसारः । श्रीहरिवल्लभविरचित-दर्पणटीकया, म. म. श्रीभैव-
मिश्रकृतया-परीक्षाटीकया, श्रीकृष्णमित्रकृत-भूषणव्याख्यया, श्रीसुदीपा-
शर्मकृत तिळ्यवाद्दसारेण च सहितः । (व्या० वि० १८) रु० ३-०